



BURMESE
CLASSIC
.com

မဟာရာ
(ရိုက်ကူး)

အချစ်၏ ရန်

www.burmeseclassic.com

သူနလုံးအိမ်ဆီသို့
ချိုမြချိုမြနီလွန်းစွာ
အေးတမြမြ
တိုးဝင်လာသည့်ရနံ့...
ဪ...
အချစ်၏ရနံ့ကို
သူ့ရှုရှိုက်လိုက်မိရချေပြီတကား...။

BURMESE
CLASSIC
.com



မဟူရာ (လွိုင်ကော်)

အချစ်၏ရနံ့



စိစဉ်သူ
မောင်ကျော်လှိုင်
စေတနာစာပေ



BURMESE
CLASSIC



သန်းတစ်ခင်းရယ်မှ
မွေးသတင်းရယ်တို့
ဘယ်တိုးယှဉ်နိုင်လိမ့်
တစ်ခိမ့်ခိမ့်မြဲနေ
တဝေဝေ သင်းထုံလွန်းပါဘိ
အချစ်ဇာတ်ရန်တွေ ...။

တောလျှိုမြောင်ရစ်ခွေခွေတာပ
တော ... ဟိုတောင်စမ်းရေမျှားရယ်တို့
ဘယ်တိုးလို့ ယှဉ်နိုင်လိမ့်
တငြိမ်ငြိမ် အေးမြလွင်
တသွင်သွင်စီးဖြာသွန်းပါဘိ
အချစ်ဇာတ်ရန်တွေ ...။

ပန်းလေညင်းရယ်နဲ့
စမ်းရေတစ်သင်းရယ်ထက်
သိမ်မွေ့လျက်မွေးရန်ကြွယ်
အချစ်ရယ်သူပန်ဆင်းတာပ
နှလုံးဝယ် သူတည်မြဲစေလိမ့်
တစ်ခိမ့်ခိမ့်တိုးလို့ဝင်
ချွန်ကြိုးမျှင်သူသွယ်ယှက်ပါဘိ
အချစ်ဇာတ်ရန်တွေ ...

ပြော ...
အချစ်ဇာတ်ရန်တွေ ...။



BURMESE
CLASSIC

အခန်း(၁)

ပန်းနုပန်းချီ ...

နုနယ်သည်နှင့်အမျှ သိမ်မွေ့အေးချမ်းခြင်းသို့ နှယ်
သောအမည်။

ပန်းနုပန်းချီ၏ မျက်နှာစာတစ်ခုလုံးသည် ဖြူစင်
ကြည်လင်နေသော မှန်ကြည်ချပ်ကြီးများသာ ဖြစ်ချေ၏။ အခန်း၏
ကြီးမားကျယ်ပြန့်သော ကံခါးစွက်ကြီးနှစ်ချပ်သည်လည်း မှန်ချပ်
များသာ ဖြစ်ချေသည်။

ဒါကြောင့်လည်း ပန်းနုပန်းချီရှိ လှပဝေဆာနေသော
အသွေးစုံ ပန်းပွင့်ပန်းခိုင်များကို အပြင်မှ လမ်းသွားလမ်းလာတို့
တွေ့မြင်နေနိုင်သည်။ အခန်းနံရံများမှာ ချိတ်ထားသော ပန်းချီ
ကားချပ်များကိုလည်း တွေ့မြင်နေနိုင်သည်။

သူ ပလက်ဖောင်းဘေးမှာ ကားကိုရပ်လိုက်မိလျက်
တစ်ချက် ပန်းနုပန်းချီကို ငေးကြည့်မိ၏။

သွေးဆောင်ညှို့ငင်နေသော ပန်းနုပန်းချီ။

လှပသည်နှင့်အမျှ အမျိုးစုံသော ပန်းများ။

လှပချေမည်ဟု မျှော်လင့်ထားနေမိပါသည်။ ပန်းချီကားများ။

ဤနေ့သည် မေမေမွေးနေ့။ ဟုတ်သည် မေမေမွေးနေ့။

မေမေကို ပန်းစည်းတစ်စည်းနှင့် ပန်းချီကားတစ်ချပ်လောက် လက်ဆောင်အဖြစ် အမှတ်တရ ပေးချင်သည်။ မေမေဝမ်းသာရှာချေလိမ့်မည်။

သူ ကျေနပ်ကြည်နူးစွာ တစ်ယောက်တည်း ပြုံးလိုက်မိလျက်မှ ကားတွင်းမှ ဆင်းလိုက်မိပြီ။ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည့်အဖြေက ပန်းနုပန်းချီတွင်းသို့ သူ ဝင်ရောက်မည်အဖြေ။

တွန်းပါဟု အင်္ဂလိပ်မြန်မာ နှစ်ဘာသာဖြင့် ရေးထားသော မှန်တံခါးခွက်ကို သူ တွန်းဖွင့်မိစဉ်ခိုက်မှာတော့ ဤဆိုင်၏ ပိုင်ရှင်သည် အတော့်ကြီးကို စည်းစနစ်ကြီးချေမည်သူတစ်ယောက် ဖြစ်ရမည်ဟု တွေးမိ၏။ မှန်ချပ်ကြီးတွေက အရမ်းကို ကြည်စင်နေသည်။ ခြေချမိရပါသော ကြမ်းခင်းကော်စောသည် မြက်ခင်းစိမ်းရောင်ရှိလျက် ဖိုက်စင်နေသည်။ အတွင်းထဲရောက်မှ ပန်းအများစုသည် အစစ်နှင့်မခြားအောင် ပြုလုပ်ထားသော ပန်းတုများဆိုတာ နားလည်ဖြစ်၏။

ဒါပေမဲ့ အားလုံးသည် အတုချည်းမဟုတ်။ တကယ့်နုပန်းမွှေးမြနေသော နှင်းဆီများ၊ သစ်ခွံခိုင်ကြီးများလည်း ရှိနေသည်ပါပဲ။

သူ ဝင်လာချိန်သည် နံနက်စောစောချိန်မို့ထင်...။ လူသိပ်မရှိလှသေး။ ပန်းချီကားများ ချိတ်ထားရာဘက်သို့ သူ ပထမဦးတည်လျှောက်မိရပါ၏။

ကြည်စင်သော ပလတ်စတစ်ပုံးငယ်ငယ်လတ်လတ်များ စီရိရှိနေလျက် နှင်းဆီ၊ သစ်ခွံ၊ ဂန္ဓမာပန်းတုများသည် အရောင်အသွေးစုံစွာ လှလှပပ ရှိနေကြလျက်။ ပန်းခြင်းလှလှကလေးများကလည်း အရွယ်စုံ ဆိုက်စုံဖြင့် ပန်းမျိုးစုံစွာ ရှိနေကြပြန်သည်မို့ ပန်းဥယျာဉ်အငယ်စားလေးထဲမှာ ရောက်နေသည့်နယ် ခံစားဖြစ်၏။

ပန်းတုတွေက အရမ်းကို အသက်ဝင်နေကြသည်ကိုး။ ဖြူဆွတ်ဆွတ် သစ္စာပန်းခိုင်ကြီးများကို သူ အပြန်မှာ ဝယ်သွားလိုက်ဖို့ လှမ်းကြည့်ဆုံးဖြတ်ဖြစ်၏။ အစစ်အတိုင်း ပါပဲလား ဟု မေမေ ကြည်နူးအံ့သြစွာ ပြောချေမည်ဟု သူ ကြိုတင်သိထားဖြစ်သည်။

အမျိုးသမီးတစ်ယောက်သည် လေးငါးနှစ်ရွယ် သမီးလေးကို လက်ဆွဲလျက် ပန်းတွေကို ရွေးချယ်နေ၏။ နှင်းဆီပွင့်များသည် အသွေးစုံစွာဖြင့် အမျိုးသမီးလက်တွင်းမှာ ရှိနေသည်။ ယုထားသမျှ ပန်းတွေကို ကောင်တာမှာသွားပြ။ ငွေချေ။ ထိုစနစ်ကို သုံးပုံရ၏။ ကောင်တာမှာ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်သည် ပန်းဖိုးငွေကို ပေးချေနေ၏။

သူ ပန်းချီကားချပ်တွေကို တစ်ခုချင်း ကြည့်နေမိသည်။ မှန်ပေါင်သွင်းထားသော ပန်းချီကားချပ်များတွင် မှန်ပေါင်၌ သီးခြားကတ်လေးများဖြင့် နှုန်းထားကို ကပ်ထားချေသည်မို့ သူ အတွက် ပို၍ အဆင်ပြေသည်။ ပန်းချီရေးဆွဲသူသည် တစ်ဦးတည်းမှန်း ပန်းချီကားချပ်များကို တစ်ခုချင်း လိုက်ကြည့်နေရာမှ သုံးခုမြောက်ရောက်သောအခါ သူ နားလည်လာသည်။



လှလွန်းပို...

ဟုတ်သည်။ ပန်းချီဆရာမလေး၏ နာမည်သည် လှလွန်းပို...။ နာမည်လေးက အပြစ်ကင်းစင်သော ချစ်စရာသဘော ကိုဆောင်၏။

“ကြည့်စမ်း...”

နှုတ်မှ ခပ်တိုးတိုး အသံထွက်သွားလောက်အောင် ပင် ပန်းချီကားချပ်က သူ့ကို ငေးစိုက်ကျသွားစေအောင် ညှို့ငင် ထားချေပြီတည်း။

ပန်းချီလေးက ရိုးရှင်း၏။ ဒါပေမဲ့ ရင်ကို အေးမြ လျက် ဆန်းသစ်ကြည်နူးနေစေသည်။

သစ်တောအုပ်တွင်းမှ စမ်းချောင်းလေးသည် အမြင့်ဆီ မှ ခွေနှံ့စီးနေ၏။ စမ်းချောင်းလေး၏ တစ်ခုသော ချောင်းစပ်နေ ရာတွင် ဖြူဖွေးသော ပန်းစံကားပွင့်တို့ ဝေယျာန်နေသည့် ပင်ဖျို လေးသည် ရှိချေလင့်လျက် ပန်းတချို့သည် ဝဲဝဲလွင့်လွင့် ကြွေ ချေ၏။ စမ်းချောင်းလေး၏ အမြင့်ဘက်ဆီဝယ် စိမ်းမြမြ တောအုပ် ၏ တစ်ဖက်စီရံထားရာ အရိပ်သည် စိမ်းလျလျထင်၏။

ဒါပေမဲ့ စံကားဖြူပင်၏ နေရာမှစ၍ စီးမျောရာမှ စမ်းရေထက်တွင် ပန်းစံကားကြွေတို့ ဟိုသည် တစ်ပွင့်မျော၍ပါနေ သည်။ ပန်းစမ်းချောင်းလေး။

ဟုတ်သည်။ ပန်းစမ်းချောင်းလေး...

သူ့အာရုံကို ညှို့ငင်ထားနိုင်လွန်းသည်က စမ်းရေ ထက်သို ကျလှလှ ပန်းလေးတစ်ပွင့်ကို ဆွဲထားပါသည် လှလွန်းပို ၏ ပြောင်မြောက်သော လက်ရာလေးပါ။

ထိုပန်းလေးသည် လေအဝှေ့တွင်ပဲ ရှိနေသည်။

စမ်းရေနှင့် ထိလှလှမှပဲ ရှိနေသေးသည်။ ရေပြင်ထက်မှာ မရှိ သေး။ မမျောပါသွားသေး။ ဒါပေမဲ့ ပန်း၏အရိပ်သည် ကြည်စင် နေသော ရေပြင်ထက်တွင် အရိပ်ထင်၏။ ရေစီးကြောင့်ထင်...။ ပန်း၏အရိပ်က လှိုင်းရိပ်ဝဲသည်။ ရေစီးသည့်လှိုင်းရိပ်။

စမ်းရေနှင့်ထိလှလှ ပန်းလေးသည် တကယ့်ဖွေးစင် နေလျက် ပွင့်ဖတ်လွှာတို့ ကော့ရရော့ဖြင့် ရှိနေသည့်အသွင်။ ရေစီးရိပ်ကြောင့် အနည်းငယ် နွဲ့နွဲ့ဖြင့် ဘေးသို့ ဟိုသည်ယိမ်းနွဲ့ ရေးရေးမျှ ရွဲ့စောင်းစောင်းလေး ပုံဖော်နေသည်။

ထိုအချက်ကို သူ နှစ်နှစ်သက်သက် ဖြစ်မိ၏။

ပြာလွင်နေသော မိုးသားတွင် တိမ်ဖြူတချို့ကို ထည့်သွင်းရေးဆွဲထားသည်မို့ ကောင်းကင်ပြာကြီးသည် လိုက်ကာ ပြာကြီးနှင့်တူမနေ။ ကောင်းကင်၏အပြာသည် တိမ်ဖြူတို့ကြောင့် ပို၍ အသက်ဝင်လျက် တိမ်တို့၏အနွဲ့အလှသည်လည်း ပေါ့ပါး လွတ်လပ်ခြင်းကို ပို၍ သက်ဝင်ပေါ့လွင်လာစေသည်ဟု သူ ခံစားဖြစ်ပြန်၏။

သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ။ ဤပန်းချီကားကို ဝယ်မည်။ ပန်းကို နှစ်သက်သည့် မေမေသည် ဤပန်းချီကားကို နှစ်သက် ချေလိမ့်မည်။

တန်ဖိုးကို သူ ကြည့်မိ၏။ နှစ်ထောင်ငါးရာ။ ကိစ္စ မရှိ။ သူ ဝယ်မည်။

ဒါပေမဲ့ ရင်တွင်းသို့ ပြင်းပြစွာ တိုးဝင်လာသည့် ဆန္ဒက ပန်းချီဆရာမလေးကို မြင်ဖူးလိုခြင်း။



ဤမျှ လှပသိမ်မွေ့သော ရင်ငြိမ်းဖွယ် ပန်းချီကားလေးကို ရေးဆွဲထားပါသည့် လှလွန်းပို ဆိုသည့် ပန်းချီဆရာမလေးကို သူ မြင်ဖူးချင်နေသည်က အရူးအမူး ချက်ချင်းကြီးကို ဖြစ်လာသည်လေ။

စောစောက သူ ကြည့်ဖြစ်ခဲ့သော မြန်မာ့ဆင်လုပ်သားပန်းချီ။

နံနက်ခင်းဟု အမည်ပေးထားပါသော ကျောင်း၏ ရှုခင်းပန်းချီ။

ယွန်းထိုးနေသည့် အဘိုးအိုကြီးတစ်ယောက်၏ ပန်းချီကျတော့ သူ့ဘေးဘက်မှာ ရှိနေသည်။ နောက်ထပ်လည်း ပန်းချီကားများစွာသည် အခန်းနံရံတွေမှာ ရှိနေဆဲ။ အားလုံးကို ကုန်စင်အောင် သူ ဆက်မကြည့်ရသေး။

ဒါပေမဲ့ ... ငြိမ်ဟု တစ်လုံးတည်းသော အမည်ပေးထားပါသည့် ဤပန်းချီကားကို တတိယမြောက်ပန်းချီကားအဖြစ် သူ ကြည့်မိပြီးသည့်နောက်မှာ လှလွန်းပိုသည် သူ့ကို အရမ်းကို ဖမ်းစားညှို့ငင်ထားလိုက်ပြီးပြီဖြစ်သည့် မိန်းကလေးဖြစ်နေသည်။ အခန်းတွင်းသို့ သူ ဝဲဝဲရှု၍ ကြည့်မိသည်ကိုက စူးစမ်းသော အကြည့်။ စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ရှာဖွေနေမိသည်အကြည့်။

ဒါပေမဲ့ သူ တွေ့ရပါသည်က ဆိုင်ဝန်ထမ်းဟုထင်ရပါသော မိန်းကလေးနှစ်ယောက်နှင့် စာရင်းအင်းငုံတွက်သူတွက်နှင့် ရှိနေကြလျက် ...။ ပန်းချီကားရှေ့မှ သူ့ကို ဝယ်သူတစ်ယောက်အဖြစ်၊ ဒါမှမဟုတ် ပန်းချီကို အပျင်းပြေ လာကြည့်နေသူတစ်ယောက်အဖြစ် သာမန်မျှ တစ်ချက်လောက် လှမ်းကြည့်ကြတာမျိုးပဲ



ရှိနေသည်။ မိမိ ရေးဆွဲသည့် ပန်းချီကားကို မြတ်နိုးစွာ တစ်စိုက်မက်မက် ကြည့်နေသည့် လူတစ်ယောက်ကို ကြည့်နူးစွာကြည့်နေသည့်ပုံမျိုး ထိုမိန်းကလေးတို့၏ မျက်ဝန်းရိပ်မှာ ရှိမနေကြ။

အနုပညာရှင် တစ်ယောက်သည် မိမိ ဖန်တီးရာဝန်းချီ၊ စာ၊ ကဗျာကို တစ်စုံတစ်ယောက်က တမြတ်တနိုးကြည့်လျှင် ဖတ်လျှင် အရမ်းကို တုနှိုင်းမရစွာ ကြည့်နူးခံစားရင်း ဟုံပြန်ငေးကြည့်တတ်ကြချေသည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုမျက်ဝန်းရိပ်မျိုးဖြင့် သူ ယခု တွေ့နေရပါသည့် မိန်းကလေးများထဲမှာ သူ ရှာမတွေ့။ သူ ကောင်တာသို့ ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ကျွန်တော် ငြိမ်လို့ အမည်ပေးထားတဲ့ ပန်းချီကားကို ဝယ်ချင်ပါတယ်။ သေချာထုပ်ပိုးပေးလို့ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်တော် စောင့်ပြီးယူသွားပါ့မယ်၊ ပြီးတော့ ... ဟိုဘက်က သစ္စာဖြူတွေနဲ့ ရှိနေတဲ့ ပန်းခြင်းလေးကိုလည်း လိုချင်ပါတယ်၊ ကျသင့်သလောက် ကျွန်တော် ဒီကောင်တာမှာပဲ ပေးချေလို့ဖြစ်မလား။”

တည်ငြိမ်စွာ သူ မေးခိုက်မှာ ကောင်တာမှ မိန်းကလေး ခေါင်းညိတ်ပြုရုံမျှပဲ ရှိသေးသည့်အချိန်အတွင်းမှာ ပန်းနုပန်းချီ၏မှန်တံခါးသည် ညင်သာစွာ ပွင့်သွားလျက် ဖြူနွဲ့နွဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် မှန်သွင်းထားသော ပန်းချီကားချပ်တစ်ခုကို ခိုက်ပွေ့လျက် ဝင်လာ၏။

ဆဲနုယဉ်လေးများ ဖူးပြင်ထက်ဝယ် ဗဟိုတချို့ ခဲတချို့ဖြင့် ချစ်စဖွယ်လေး ဖေးတင်လျက် စိမ်းမောသော မျက်



ခုံးနက်နက်လေးအောက်ဝယ် အပြစ်ကင်းစင်သော ကလေးတစ်ယောက်၏ မျက်ဝန်းလေးနယ် လှဲလှဲစိုစွာ ရှိနေသည့် မျက်နက်ဝန်းလေးများကို ပိုင်ဆိုင်ထားပါသော မိန်းကလေး။

နာတ်လေးသည် စင်းတန်းနေလျက် သေးသွယ်ကာ အဖျားလေးချွန်နေသည်ကိုက ဂျပန်မလေးနယ်သာတည်း။ ကကြီးပုံခပ်ပိပိလေးရှိနေသော နှုတ်ခမ်းလေးမှာ တစ်ချက် မောသလို သက်ပြင်းကို အားယူ၍ ကျလိုက်တာကို မြင်ရသည်။ ကောင်မလေး ပင်ပန်းလာပုံရသည်ပဲဟု တွေးဖြစ်လျက် ရင်နွေးစွာ နောက် ကြည့်နူးစွာဖြင့် သူ ငေးကြည့်ဖြစ်၏။ သွယ်နွဲ့နွဲ့ဖြင့် ရှိနေပါသော ကိုယ်ဟန်လေးက ပန်းချီကားချပ်ကြီးကို နိုင်နင်းစွာ ပိုက်မွှေထားနိုင်လောက်အောင် စွမ်းအားတွေ သွေးကြောထဲ စီးနေ၏။ လက်လေးတွေသည် သွယ်နွဲ့လွန်းနေမှုကို ဥပေက္ခာပြုနိုင်စွာပဲ ပန်းချီကားချပ်ကြီးကို မှန်ပေါင်ကြီးနှင့်တကွ ပိုက်မွှေထားနိုင်ချေမည်ပေါ့။

ဤမိန်းကလေး မည်သူဆိုတာ သူ သိနေသည်။

ပြီးတော့ ရင်တွေ အဆမတန် ရှိန်းမြဲဖြင့် ထူးဆန်းစွာ ထုထည်နှင့်ချန်နေကြရချေသည့်အဖြစ်။

သူ တစ်ခါမျှ ထိုသို့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် ပတ်သက်၍ မခံစားခဲ့ရစဖူး။

အဖြူရောင်ချည်သား အင်္ကျီပွပွကြီးကို အဝါနုရောင် ပါတိတိထဘီလေးနှင့် ဝတ်ထားပါသော မိန်းကလေးသည် အင်္ကျီပွကြီးကြောင့်ထင်... ပို၍ သေးသွယ်နွဲ့လျနေသယောင် ထင်နေရသည်။



“သူ ပန်းနုပန်းချိုမှာ သူ့ပန်းချိုကို လာအပ်တာထင်ဘယ်” အတွေးစသည် မိန်းကလေး၏ မျက်နှာဖူးနုနုလေးကို ခေးကြည့်ဖြစ်ရင်းဖြစ်တည်၏။

ဤမိန်းကလေးသည် လှလွန်းပိုမိုတစ်ပါး အခြားမဖြစ်နိုင်။

ငြိမ်ဆိုသည့် ပန်းချီကားဖြင့် သူ့ကို ဖမ်းစားညှို့ငင်ထားနိုင်လောက်အောင် ညှို့ချက်ပြင်းသည့် မိန်းကလေးမှတစ်ပါး အခြားမဖြစ်နိုင်။

သိမ်မွေ့ငြိမ်းချမ်းသော ငြိမ်ဆိုသည့် ပန်းချီကားနယ်ပင် ဤမိန်းကလေး၏ နှလုံးအိမ်လေးသည်လည်း သိမ်မွေ့အေးချမ်းချေလိမ့်မည်ဟု သူ လူကို မမြင်ရဖူးစဉ်ကတည်းကပင် သုံးကြည့်နေနှင့်မိခဲ့သည်ကိုက အရမ်းကို စိတ်ကူးယဉ်ဆန်လွန်းနေချေမည်လားမသိ။

ဒါပေမဲ့ ထိုသို့ပဲ သူ ယုံကြည်နေမိခဲ့သည်ပဲလေ။

သူ၏ ယုံကြည်မှုသည် ယခု တိတိပပ မှန်ချေပြီပဲဟု ဓားလည်ဖြစ်၏။

ဤမျှ ငြိမ်းအေးသော မျက်နှာပိုင်ရှင်လေးသည် သူ ရေးဆွဲသည့် ပန်းချီကားလေးနယ်ပင် သိမ်မွေ့အေးချမ်းခြင်းဖြင့် ပြည့်ဝနေချေလိမ့်မည်သာတည်း။

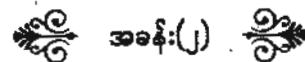
ကောင်ဘာထက်တွင် လက်တံတောင်ကို ဖေးတင်ဆောက်ထားဖြစ်လျက် သူ၏မျက်ဝန်းတွေက လှလွန်းပီ၏ မျက်နှာနုနုလေးထက်မှာ တစ်ချက် ငေးခန့် ကျချေ၏။



ဤမိန်းကလေးကို သူ လက်ထပ်မှ ဖြစ်ချေလိမ့်မည်
ဟု ချက်ချင်းကြီး နားလည်လာဖြစ်လျက် ရင်ထဲတွင် ချောက်ချား
မှုက တိုးဝင်၏။

ဘုရားရေ ...

ဤမိန်းကလေးမှာ ပိုင်ဆိုင်နှင့်သူ မရှိပါစေနင့်။
သော် ... ချစ်ဦးသူ မရှိပါစေနင့်။



“တက္ကစီနဲ့လာရတာ နှစ်ရာတောင် ပေးရတယ် ကြူရယ်”

တစ်ချက်ညည်းသလိုလေး ပြောသံက တိုးနဲ့နဲ့နိုင်
၏။ နှမြောပုံလေးဖြင့် ပြောနေသည့် ကောင်မလေးကို သူ တိတ်
ဆိတ်စွာပဲ ရပ်ငေးကြည့်မိရဆဲ။

အညိုနုရောင် စလင်းဘက်ကြိုးရှည်လေးကို ပခုံးထက်
မှာ လျော့ကျလှလှလေး လွယ်ထားရသည်မို့ထင်။ ပန်းချီကားကို
ပိုက်ထားရာမှ ကောင်မလေး ကောင်တာထက်မှာတင်၏။ စလင်း
ဘက်ကြိုးကို ပခုံးထက်မှာ ကျကျနနလေး ပြန်၍တင်၏။

ယခုတိုင် ကောင်မလေး သူ့ကို အာရုံထားမိပုံမရ
သေး။ ကောင်တာထက်မှာ တင်ထားသည့် ပန်းချီကားကြီးထဲမှာပဲ
မိတ်နှစ်ဝင်နေပုံရ၏။

“ပန်းချီကားကို ဟိုဘက်အစွန်ဆုံးမှာ ထားလိုက်ရင် ကောင်း
မလား ကြူ။ ပိုလေး စိတ်ထဲမှာ ဟိုအလယ်က ပန်းချီကား
ကို ဟိုဘက်အစွန်မှာထားပြီး ဒီကားကို အဲဒီအလယ်မှာပဲ
ထားရင်ကောင်းမလားလို့”



ပန်းချီကားကို ချိတ်ထားဖို့ နေရာကို အတည်တကျ ရွေးချယ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်တတ်သလိုလေးဖြင့် ပြောနေသည့် အသံက တိုင်ပင်သံ။ ချိုသာလျက် တစ်ဖက်သားမှ ကူညီအကြံပေးချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာစေနိုင်လောက်သည့် ချိုလွင်သောအသံ။

ပိုလေး ...။

သူ့ရင်ထဲတွင် နွေးခနဲ ရှိန်းမြဲမြဲဖြစ်ရပါပြီ။

ဤမိန်းကလေးသည် သူ့မျှော်လင့်ထားမိသည့်နှုတ်ပင် လှလွန်းပို ဖြစ်ချေသည်တကား။ သူ တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် မိန်းကလေးကို ကြည့်နေရာမှ ပန်းချီကားကို ကြည့်ဖြစ်သည်။ ကောင်တာထက်မှာ တင်ထားဆဲ ပန်းချီကား။

ဝိုင်းစက်နေသော မျက်နှာအစ်အစ်လေးနှင့် ပါးပြင်တွေ ဖောင်းမို့တက်နေအောင် ရယ်မောနေသော ကလေးတစ်ယောက်။ ချာတိတ်လေးတစ်ယောက်။ အောက်သွားလေးနှစ်ချောင်းသည် ရဲစိုနေသော နှုတ်ခမ်း၏ အရယ်အမော၏အောက်ဝယ် ချစ်စဖွယ်လေး ပေါ်နေ၏။

လုံးကစ်နေသော လက်မောင်းအိုးလေးများ၊ ဖောင်းမို့လျက် အသည်းယားစဖွယ် တွဲရစွဲလေး လုံးအစ်အစ် ရှိနေသည့် ရင်ဘတ်မှ နို့အုံလေး။ ချာတိတ်လေးသည် မလတ်စတစ်လေ့ပြုလေးထဲမှ ရေတွေကို ဘေးဘက်သို့ စဉ်ကျအောင် အားရပါးရကြီး လက်ဖြင့် ပုတ်ဆော့နေသည်။ စွပ်ကျယ်ချိုင်းပြတ်ဖြူလေးသည် ချာတိတ်လေး၏ ဖောင်းအိအိ နို့အုံလေးကိုလည်း မဖုံးထားနိုင်။ ဝတ်ထားသော ဘောင်းဘီတိုဖြူလေးသည်လည်း လုံးကစ်သော သလုံးသားနှင့် ပေါင်များကြောင့် လိပ်တင်နေလျက် ရေတွေထဲ

အထိန်းအကွပ်မဲ့စွာပဲ့ အဝတ်အစားတွေမှာ စိုနေသည်။ စွပ်ကျယ်ဖြူလေးထက်မှာ ရေစိုနေသည့် နေရာများ၌ အသားနှင့်ကပ်နေလျက် ဖြူဝင်းသော အသားရောင်လေးသည် ရေစိုစွပ်ကျယ်အောက်မှာ တလဲ့လဲ့ပေါ်နေ၏။

မိခင်လောင်းတစ်ယောက်ကို အရမ်းဖမ်းစားညှို့ငင်ထားနိုင်စွမ်းချေမည့် ပန်းချီကား။ ဒါပေမဲ့ ထိုအတွေးသည် မှားယွင်းနေကြောင်း မိမိဘာသာ ချက်ချင်းတွေးဖြစ်၏။

သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဤပန်းချီကား၏ ညှို့ငင်ဖမ်းစားထားခြင်းကို ခံစားနေရချေသည်ပဲလေ။

ရေစိုအဝတ်တချို့ ကြမ်းပေါ်ပုံနေလျက် ရှိနေသည့် အခန်း၏ ကြမ်းပြင်တွင် အကျထိုင်လျက် ရေလှေ့တွင်းမှ ရေတွေကို အဆော့သန်စွာ ဆော့နေသည့် ချာတိတ်လေး။

မိခင် အဝတ်လျှော်ရင်း ကိစ္စတစ်ခုဖြင့် ငရဲချိုးခန်း အပြင်သို့သွားခိုက်မှာ အခန်းထဲ လေးဖက်ထောက်ရင်း မြဲရည်ရောက်လာလျက် မိခင်အလစ်မှာ စိတ်တိုင်းကျ ပျော်ပျော်ကြီးသောင်းကျန်းရင်း ပျော်နေသည့်မြင်ကွင်းတစ်ခုအဖြစ် သူ ခံစားဖြစ်၏။ ချာတိတ်လေး၏ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသော အပျော်သည် သူ့ရင်ကို ကူးစက်၏။

မျောက်လောင်းလေး ... ဟု တွေးမိစေနိုင်လောက်အောင် ချစ်စနိုးလေး ခံစားဖြစ်ရင်း ပန်းချီကားတွင်းမှ ချာတိတ်လေး၏ နှုတ်ခမ်းဆီမှ ရယ်မောသံလေးကိုပင် ကြားလာရသကဲ့သို့ ခံစားလာမိစေပြီ။ အရမ်းကို သက်ဝင်နေသော ပန်းချီကားကို သူ ဝယ်လိုက်ချင်သည်။



“တန်ဆိတ် ... ကျွန်တော် အဲဒီပန်းချီကားကို ဝယ်ချင်ပါတယ်”

သူ ပြောလိုက်တော့ မကြုံဆိုသည့် မိန်းကလေးက သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်၏။ လှလွန်းပိုလည်း သူ့ကို ကြည့်လာသည်။

နက်မှောင်သောမျက်နှာဝန်းလေးသည် မျက်တောင်ကော့များ ခြံရံလျက် လှမ်းမော့ကြည့်လာသမျှကို သူ ရင်တနှေးနှေးဖြင့် ငုံ့မိုးကြည့်မိရပါ၏။

“တန်ဖိုးကို သိပါရစေ ... သိပါရစေခင်ဗျာ”

သူ ခပ်တိုးတိုး ခေါင်းငုံ့ကြည့်ရင်း လှလွန်းပိုကို ပြောမိ၏။

“ပိုလေး ... ဒီက အစ်ကိုက ငြိမ်ဆိုတဲ့ကားကိုလည်း ဝယ်ထားတယ်။ အခု တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဒီပန်းချီကားကိုလည်း မချိတ်မီရသေးခင်မှာပဲ အစ်ကိုက ဝယ်တော့မယ်”

ဟု ပြောသည့် ကြူကို သူ ပြုံး၍ကြည့်ကာ ခေါင်းပဲ့ညိတ်ပြသည်။

“ဒီနေ့ ကျွန်တော့်မေမေ မွေးနေ့လေ။ မေမေအတွက် ပန်းခြင်းလှလှလေးတစ်ခြင်းနဲ့ ပန်းချီကားလှလှလေးတစ်ချပ် လက်ဆောင်ပေးဖို့ စိတ်ထဲပေါ်လာတာနဲ့ ပန်းနုပန်းချိထဲကို ရောက်လာတာပါ။ အခု ဒီပန်းချီကားကို ထပ်တွေ့တော့ ထပ်လိုချင်လာလို့ပါ”

ဟု သူ ရှင်းပြသလို ပြောမိသည်။

“ဪ ... မွေးနေ့လက်ဆောင်အတွက် လာဝယ်တာကိုး ဒါဆို ဒီ ‘ပျော်’ဆိုတဲ့ ပန်းချီကားကို ငါးရာနဲ့ပဲ ပိုလေး

အဲဒီမွေးနေ့လက်ဆောင်အတွက် သတ်မှတ်ပေးလိုက်ပါတယ်”

ဟု ပြောတော့ သူ သွက်လက်စွာပဲ ကျသင့်ငွေကို ဆောင်တာမှာ ဆက်ရှင်းပေးလိုက်မိရပါ၏။

“ဝယ်သူအမည်ကို ဘယ်လိုရေးရပါ့မလဲရှင်”

“ဦးသာပါ ...”

ကောင်တာမှ မကြုံသည် တစ်ချက် မော့ခနဲကြည့်၏။ နောက်တော့ ကိုဦးသာဟု ဝယ်သူ၏အမည်နေရာမှာ ရေးသည်။

နောက် ကျသင့်ငွေကို ဘောက်ချာမှာရေး၏။ ငွေရှင်းပြီး တံဆိပ်လေးကိုလည်း နှိပ်သည်။

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါ”

မကြုံနှင့် လှလွန်းပိုကို တစ်ချက်မျှ ဝေ့ကြည့်ပြီး ခပ်တိုးတိုး သူပြောပြီးမှ ထပ်ပိုးပြီး ပန်းချီကားနှစ်ချပ်နှင့် ပန်းခြင်းကို မနိုင်မနင်း ပိုက်မည်ပြုခိုက် ...

“ရပါတယ် ... ပိုးလေးတို့ ပို့ပေးပါ့မယ်။ ဘယ်ကို ပို့ရမှာလဲ၊ ကားပါလာလား”

တည်ငြိမ်အေးချမ်းစွာ မေးလျက် သူ့လက်တွင်းမှ ပန်းချီကားကို ယူတော့ အားနာသလို နောက်ကိုဆုတ်၍ ...

“ရပါတယ် ... ကျွန်တော် သယ်ပါမယ်။ ဒီနားမှာပဲ ရပ်ထားတာပါ”

ဟု ပြောတော့ လှလွန်းပို နောက်သို့ တစ်ချက်ဆုတ်၏။ ငြင်းမိသည့်အတွက် မှားသွားသလို အားနာမိရပြန်သည်။



“ဟို... ပန်းခြင်းတော့ သယ်ကုချင်ကုလေ၊ ကျွန်တော်က အားနာလိုပါ”

ဟု ခပ်တိုးတိုးပြောတော့ လှလွန်းပို ဘာကိုမျှ မပြော။ ပန်းခြင်းလေးကိုကိုင်၍ နောက်ပါးမှ လိုက်လာသည်။ မကြာလည်း လှလွန်းပို၏ဘေးမှ ကပ်၍ လျှောက်လာ၏။ ပန်းချီ ကားကြီးနှစ်ချပ်ကို ပိုက်ပွေ့၍ လျှောက်လာတုန်းကတော့ ကိစ္စမရှိ။ ကားတံခါးဖွင့်ဖို့ကိစ္စ ဝင်လာတော့ အိတ်တွင်းမှ ကားသော့ကို နှိုက်ယူရခက်နေသည်မို့ ...

“ဒါကြောင့် ကြူ လိုက်လာတာပါ၊ ကားတွေ ကြူကိုပေး၊ ကိုဦးသာက ကားသော့ဖွင့်”

ဟု ချစ်စနိုးလေး အပြစ်ကင်းစင်စွာ ရယ်မောရင်း ကြူ ပြောတာမို့ ရုတ်ရုတ်ဖြင့် သူ တစ်ချက် လှလွန်းပိုကို ခိုးကြည့်မိသည်။

ကူညီမည်သူက ပစ္စည်းသယ်ကုမည်ဆိုတုန်းကတော့ အားနာတကြီးဖြင့် သူ ငြင်းမိခဲ့သည်။ တကယ်တမ်းကျတော့ ကားသော့ကို မည်သို့ဖွင့်ရမည်မသိဘဲ ရှိနေသည်ကိုး။ ရုပ်အင်္ကျီ အိတ်တွင်းမှ သော့ကိုယူ၍ ဗင်ကားဖြူလေး၏ နောက်ခန်းတံခါး ကိုပဲ သူ ဦးစွာဖွင့်၏။ ကမန်းကတန်းကြီးလည်း မကြူ ပိုက် ထားသော ပန်းချီကားတွေကို သူ ပြန်ယူကာ ဆိုဖာကူရှင်ရှည်ထက် မှာ တင်ဖြစ်၏။ မကြူကို သူ အားနာသည်လေ။ နောက် ... လှလွန်းပိုထံမှ သစ္စာဖြူပန်းခြင်းကို သူ ယူဖြစ်သည်။

“အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ အားနာလိုက်တာ ဗျာ”

“ကြူတို့ကို လာအားပေးလို့ ကြူတို့က ကျေးဇူးတင်ရမှာ ပါ၊ နောက်လည်း ပန်းနုပန်းချီကို လာခဲ့ပါဦးနော်၊ ကြူတို့ က ပစ္စည်းဝယ်ရမှရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပန်းချီကားတွေ ပန်းတွေကို ဝင်ကြည့်ဖြစ်တယ်ဆိုရင်ပဲ အားပေးတဲ့သူတစ် ယောက်အဖြစ် ကျေးဇူးတင်တင် မှတ်တမ်းထားမှာပါရှင်”

မကြူသည် ကောင်တာတွင် ဘာကြောင့် ထိုင်ဖြစ် ရချေသည်ဆိုတာ သူ နားလည်လာသည်။ တော်သောဝန်ထမ်း ကောင်းပေပဲဟု နားလည်ဖြစ်၏။

ပန်းနုပန်းချီသို့ ရောက်လာသည့် လူတစ်ယောက်ကို နောက်ထပ် ရောက်ဖြစ်အောင် ချိုမြသောအပြုံးလေးဖြင့် ပြောတတ် ပါသော မကြူသည် ပန်းနုပန်းချီ၏ ဝန်ထမ်းကောင်းဖြစ်ချေသည် ပေါ့။

“ဟုတ်ကဲ့”

ဟု သူ မကြူကို ပြန်ဖြေမိရင်းမှ လှလွန်းပိုကို ကြည့်မိ၏။ ဖိတ်ခေါ်စကားကို ကောင်မလေး ပြောလာခြင်းမရှိ။

ဒါပေမဲ့ ပန်းချီကားတွေ ဝယ်ဖြစ်သည်ကိုတော့ ကျေးဇူးတင်ပုံလေးဖြင့် ငေးကြည့်နေတာကို မြင်ရသည်။

ကားတွင်းသို့ သူဝင်ကာ စက်နှိုးစဉ်ခိုက်မှာတော့ လှလွန်းပိုရော မကြူရော ပန်းနုပန်းချီသို့ နောက်လှည့်လျှောက်သွား နေကြပြီ။

ဆံပင်၏ ကောင်းခြင်းဆိုတာကို သူ နောက်ဘက် လှည့်ကြည့်စဉ်ခိုက် သူ မြင်ရပြန်၏။



စောစောကတော့ ကျောဘက်တွင် ရှည်လျားစွာ
ရှိနေသည့် လှလွန်းပို၏ ဆံကျစ်ရှည်ကြီးကို သူ မမြင်ဖြစ်။ မျက်
နှာချင်းဆိုင်အဖြစ်ပဲ ကောင်တာမှာ ရှိနေကြရသည်ကိုး။ မည်းခက်
ခက်ကြီးဖြင့် ခူးဆစ်တိုင်ဝဲနေသည့် ဆံကျစ်ရှည်ကြီးကို သူ တန်ဖိုး
ထားစွာပဲ မေ့ခနဲကြည့်ဖြစ်၏။

ဪ ... လှလိုက်ပါသည် မိန်းကလေး။

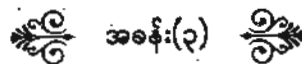
ရင်ကို အေးငြိမ်းစေပါသည် မိန်းကလေး။

သူ၏နှလုံးအိမ်ကို ပိုင်စိုးပါသည့် ဧကရီအလှနတ်
သမီးလေးသာတည်း။

သူ၏နှလုံးအိမ်ဆီသို့ ချိုမြိန်မြန်လွန်းစွာ အေးတမြေ
တိုးဝင်လာသည်ရနံ့။

ဪ ... အချစ်၏ရနံ့ကို သူ ရှုရှိုက်မိရချေပြီ

တကား။



အခန်း(၃)

တကယ့် ပန်းအစစ်တွေလိုပါပဲလား ဟု ပြောရင်း
နှစ်သက်စွာ တစ်မိမိမိကြည့်နေသည့် ပန်းခြင်းထက်မှ အကြည့်သည်
ရုတ်ခနဲ ပြောင်းသွား၏။ သူပင် မေမေ့ကိုကြည့်ကာ နားမလည်
နိုင်သလိုကြီး ဖြစ်သွားရသည့်အဖြစ်။

ကားတွင်းမှ ပန်းချီကားနှစ်ချပ်ပါသည့် ထုပ်ပိုးပြီး
အထုပ်တွေနှင့် သစ္စာဖြူပွင့်ကြီးတွေ အိုင်လိုက် ပွင့်ဝေနေပါသည့်
ပန်းခြင်းကို လက်တစ်ဖက်မှ မြှောက်ကိုင်ရင်းမှ သူ မေမေ့ကို
တကြော်ကြော် အော်ခေါ်လျက် အိမ်ထဲဝင်လာစဉ်တုန်းကတော့
မေမေ အရမ်းကို လှိုက်လှဲကျေနပ်စွာဖြင့် ပန်းခြင်းကို လှမ်းယူခဲ့
သည်ပဲ။

ယခု ပန်းချီကားနှစ်ချပ်ကို ထုပ်ပိုးထားတာတွေ
ခွင့်ကြည့်။ ပန်းခြင်းကို ကြည့်နေရာမှ မေမေ ဘာကြောင့် တွေ
ခနဲ ဖြစ်သွားရပါသတဲ့လဲ။ သူ မသိ။ မေမေ့ကို ပျော်စေချင်၍၊
နှုတ်လန်းစေချင်၍၊ ကျေနပ်ကြည်နူးစေချင်၍ ဤမွှေးနေ့လက်ဆောင်
သို့ သူ ယူဆောင်လာခဲ့သည်ပဲ။

ယခု မေမေ့ရင်ထဲသို့ မည်သည့်သောကအဖွေသည် ဘိုးဆွေ၌ ဝင်ရောက်လာပါသတုံလဲ။

“ပန်းချီကားနှစ်ချပ်စလုံးရဲ့ လက်ရာရှင်က လှလွန်းပိုဆိုပါ လား၊ လက်မှတ်လေးက ပန်းချီဆန်ပေမယ့်၊ ရှင်းရှင်းလေး နဲ့ ဖတ်လို့ရနေတာမို့၊ မေမေ အဲဒီ ပန်းချီဆရာမလေးရဲ့ နာမည်ကိုတော့သိရပြီ၊ သူ သိပ်ချောနေသလား သား”

မေမေ ဘာကို ရည်ရွယ်၍ မေးခြင်းဆိုတာ သူ သိပြီ။ ဘာကြောင့် မျက်နှာပျက်ချင်ချင် ဖြစ်နေသည်ကိုလည်း ယခုတော့ သူ နားလည်မိရပြီ။ အမှန်အတိုင်းဖြေ၍ မဖြစ်တာမို့ ရယ်မော၍ မေမေ့ကို ဖက်ရင်းမှ ...

“သား မြင်တောင်မှ မမြင်ဖူးရပါဘူး မေမေရာ၊ ဒီပန်းစမ်း ချောင်းလေးပါတဲ့ကားကို ပထမမြင်တာ၊ ဝယ်ပြီးတော့ ဒီကားကို ထပ်တွေ့တာနဲ့ သား ထပ်ယူဖြစ်တာ၊ ဘာလဲ မေမေက ပန်းချီဆရာမ ချောချောလေးကို ပိုးပြီး ပန်းချီကား တွေ ဝယ်လာတယ်လို့ ထင်နေတာလား၊ မဟုတ်ရပါဘူး မေမေရာ၊ မေမေ့ကိုချစ်လို့၊ မေမေ့မွေးနေ့မှာ မေမေလည်း ပျော်အောင် စဉ့်ခန်းမှာလည်း အမှတ်တရ ချိတ်နိုင်အောင် သား ဒီပန်းချီကားတွေ ဝယ်ခဲ့တာပါ”

ဟု ပြောပေမယ့် မေမေ မယုံသေးသလို ခပ်စူးစူး ဖြင့် အကဲခတ်သလို ကြည့်နေတာမို့ သူ အသက်ရှူတာ မရဲချင်။

သားကို ချစ်သည့်ဇောဖြင့် အဘယ်မိန်းကလေးနှင့်မျှ သဘောမမျှနိုင်လောက်အောင် ရှိရပါသည့် မေမေ့ကို သူ ဤနေ့ မှာတော့ စိတ်အနှောင့်အယှက် စိုးစဉ်းမျှမဖြစ်စေချင်။ ဘာကြောင့် ဆို မေမေ့မွေးနေ့ ဖြစ်သည်ကိုးလေ။

ဒါပေမဲ့ သား၏မျက်ဝန်းများမှတစ်ဆင့် သား၏ ရင်တွင်းကို မြင်တတ်နိုင်စွမ်းပါသည့် မေမေ့စွမ်းအင်ကိုတော့ သူ လန့်သည်။ သူ လိမ်ပြောတာ မေမေ ရိပ်မိသွားမှာစိုးသည်။

ပန်းနုပန်းချီမှ လှလွန်းပိုဆိုသည့် ပန်းချီဆရာမလေး ကို သူ အဘယ်မျှထိ ရင်ထဲမှာနှစ်အောင် စွဲလမ်းမြတ်နိုးနေမိရ ပြီဆိုတာ မေမေ သိ၍မှ မဖြစ်ချေပဲကိုးလေ။ လှလွန်းပို၏ ဆွသားနှစ်နယ် ဝင်းစင်နေပါသည့် ရုပ်သွင်နုနုဖန်ဖန်လေးသည် ယခုတိုင် သူ့ရင်ကို တိုးဝင်နေဆဲ။

“သားငယ်ငယ်တုန်းက အဆော့သန်သမျှ ဆိုးတောသမျှတွေ ကို မေမေပဲ ဓာတ်ပုံတွေရိုက်၊ အယ်လ်ဘန်ထဲထည့်ထား၊ အခု သား ဒီအရွယ်ရောက်တဲ့အချိန်ကြီးမှာ သားငယ်ငယ်က ဆိုးတောပုံတွေလေ ဆိုပြီး ဧည့်သည်တွေ ထုတ်ထုတ်ပြတာမို့ သား ရှက်ပြေးပြေးခဲ့၊ အခန်းထဲကုပ်နေခဲ့ရတာ၊ မေမေ မေ့ပြီလား၊ အခု ဒီချာတိတ်လေးကိုကြည့်၊ မေမေ အဝတ် တွေလျှော်ရင်းတန်းလန်းနဲ့ အပြင်ခဏထွက်တုန်း ရေတွေ ဝင်ဝင်ဆော့တဲ့ သားငယ်တုန်းကလိုပဲ ရေတွေ စိုနေတဲ့ပုံ လေးမို့၊ သား ဝယ်ခဲ့တာ၊ ကြည့် ... အဟင်းဟင်း၊ ချစ် စရာလေးနော် မေမေ”

ရယ်သံတိုးတိုးဖြင့် ‘ပျော်’ဆိုသည့် ပန်းချီကားကို ပြရင်း သူပြောတော့မှ မေမေ့အကြည့်တွေက ပန်းချီကားထက်မှာ ပြန်၍ စေ့စေ့ကျရောက်သည်။ နောက်တော့ မေမေ့ကိုယ်တိုင် လည်း ပြုံးလာလျက်မှ ...



“သားငယ်တုန်းကအတိုင်းပဲ၊ သိပ်ဆော့တဲ့ကောင်လေး ပန်းချီဆရာမလေးက ကလေးရဲ့စရိုက်ကို ဖော်နိုင်အောင် အသက်ဝင်အောင် ဆွဲထားတာပဲ၊ သူ့မှာ ဒီအရွယ်လောက် ရှိမယ့် သားလေးတစ်ယောက်တော့ ရှိမယ်ထင်ပါရဲ့”

ရတနာရဲ့ ရင်ထဲ ပူပန်သလိုဖြစ်နေပြီ။ ရင်ထဲ မောကျသွားရသည်က တော်ရုံတန်ရုံမဟုတ်။ ပန်းဟိုက်ကျသွားစေသည့် အဖြစ်။ ဒါပေမဲ့ မေမေ မရိပ်မိအောင် သူ ပြုံးမြဲပြုံးနေရသည်။ စူးစမ်းသလို ကြည့်နေသည့် မေမေမျက်ဝန်းတွေထဲမှ သံသယ အရိပ်တွေကို သူ၏အပြုံးက လျော့ပါးသွားစေနိုင်ပါတယ်။

“မေမေသားကို အိမ်ထောင်ပြုပေးဖို့ သင့်ပြီလို့ မေမေ မဆုံးဖြတ်သေးသမျှ၊ သား ချင်အေးရဲ့ ရာကို စိတ်မဝင်စား စေချင်ဘူး၊ မေမေဟာ သားဖေဖေ ဝိပစ်ပြီး မိန့်မတစ်ယောက်နဲ့ သူ့ဘဝကို သူ့လျှောက်သူ့ချိန်ကစလို့ သားကို ပြုစုခဲ့၊ ပညာတတ်ကြီးဖြစ်အောင် ရုန်းပဲ့ရတာပါ။ မေမေယောက်ျားကို မိန်းမတစ်ယောက်က မဆွဘဝထဲက လူယူသွားခဲ့တယ်၊ နောက်ထပ် မိန်းမတစ်ယောက်က မေမေသားကို မေမေရင်ထဲက လူယူသွားမှာမျိုးကို ရင်ဆိုင် နိုင်ဖို့အတွက် မေမေ အားမွေးယူရဦးမယ် သား။ မေမေ အဲဒါကို ရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ အဆင်သင့်မဖြစ်သေးခင်မှာတော့ သား မေမေရင်ကို ခွဲမသွားပါနဲ့ကွယ်”

မေမေ ပြောနေရင်းမှ မျက်ရည်ကျလာတော့ သူ ရင်ထဲမကောင်းနိုင်။ မေမေလက်တွေကို ဆုပ်ကိုင်ရင်းမှ ...

“မွေးနေ့ကြီးမှာ မေမေရာ၊ စိတ်မကောင်းစရာတွေ မပြောပါနဲ့၊ သားက မေမေကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်လို့ ပန်းခြင်းတွေ၊ ပန်းချီကားတွေ ဝယ်ခဲ့မိတာ၊ အခုတော့ မေမေက စိတ်ကူးနဲ့ ရမ်းတွေပြီး စိတ်ထိခိုက်နေပြီ၊ သား ဒါတွေယူလာ ဝယ်လာမိတာ မှားပြီထင်ပါရဲ့ မေမေရာ”

ဟု စိတ်ထိခိုက်စွာ ပြောမိတော့ မေမေ ဖျာပျာသလဲ မျက်ရည်ကို သုတ်ရှာ၏။

ပျော်ပျော်ကြီး ပစ္စည်းတွေနှင့် ဝင်ရောက်လာသည့် သား၏ အပျော်တွေကို ဖျက်ဆီးလိုက်သလို ဖြစ်သွားရသည်မို့ စိတ်ထဲနောင်တဖြစ်ချင်လာရပါသည့်အဖြစ်။

“မေမေက သားကို ချစ်တဲ့ဇောနဲ့ ပြောမိတာပါ သားရယ်၊ ကဲ ကဲ ရမိုးချိုး၊ အဝတ်အစားလဲ၊ မေမေ မုန့်လုပ်ထား၊ ဟု ပြောတော့ အုန်းထမင်းနဲ့ ကြက်သားဟင်းလည်း ချက်ထားတယ်၊ အပူလေးနဲ့ မေမေတို့ တူတူချက်ကြတာ”

ဟု ပြုံး၍ပြောတာမို့ သူ ခေါင်းညိတ်ပြကာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်မိခဲ့ရ၏။ တကယ်တော့ သူ အခန်းထဲမှာ ပြန်နားနေချင်သည်မှာ လည်း အမှန်ပါ။

လှလွန်းပိုလေးကို ချစ်မြတ်နိုး စွဲလမ်းရပါသည့်စိတ်က ရင်ကို လောင်မြိုက်စေပြီတည်း။ မေမေ သဘောမတူမှာသေချာ နေနှင့်သည့် အဖြေတစ်ခုက သူ့ဘဝမှာ ရှိနေနှင့်ချေသည်ပဲလေ။

ဒါပေမဲ့ ခက်သည်က ထိုမိန်းကလေးကိုမှ နက်ရှိုင်းစူးနစ်စွာ သူ ချစ်နေမိပြီးခဲ့ပြီပဲ။ ဘယ်လိုမှ မေပျောက်နိုင်စွမ်းမရှိစွာဘဲ သူ၏နှလုံးအိမ်မှာ ကိန်းအောင်းရှိနေခဲ့ပြီ။



လှလွန်းပိုကို သူ၏မြတ်နိုးရမှုတွေလည်း ဖွင့်မပြော

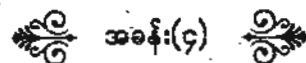
သာသေး။

တုံ့ပြန်လာမည့် အချစ်ဆိုတာကိုလည်း မဝံ့ရဲစွာပဲ
မျှော်လင့်ထားရုံမျှသာ ဖြစ်တည်နေရပါသေးသည်အခြေ။ လှလွန်းပို
သည် သူ့ကို ငြင်းပယ်လိုက်နိုင်သည်။ ထိုသို့ တကယ်တမ်းဖြစ်ခဲ့
လျှင် သူ ရူးမတတ်ခံစားရမှာ သေချာသည်။ အေးချမ်းသိမ်မွေ့ခြင်း
များဖြင့် သူ၏နှလုံးအိမ်ကို ညှို့ငင်ထားပါသော မိန်းကလေးကို
သူ တော်ရုံအချစ်ဖြင့် ချစ်မြတ်နိုးနေမိခြင်းမဟုတ်။ စွဲလမ်းနေမိရ
ခြင်းမဟုတ်။ ပြီးတော့ မေမေကလည်း သူ့ကို မည်သည့်မိန်းက
လေးနှင့်မျှ သဘောမမျှနိုင်။ သားကို ပိုင်စိုးသည့် မိခင်တစ်ယောက်
အဖြစ်ပဲ ဘဝမှာ ရပ်တည်သွားချင်သည်။

ရင်ထဲနောက်ကျိလာရလျက် အခန်းထဲရောက်တော့
ခုတင်ထက်မှ ပစ်လှဲချလိုက်မိရင်း နဖူးပေါ် လက်ဖမိုးကို ဖေးတင်
ထားကာ သက်ပြင်းရှိုက်ချမိလိုက်ရပါပြီ။

တကယ်တမ်း ချစ်မိလျှင် ချစ်မိရပါသည့် သူ၏
ရင်သည် လောင်မြိုက်ခြင်းမက လောင်မြိုက်ချေသည်ပဲလားဟု
နားလည်ဖြစ်၏။

ချစ်ရသူကို ဆုံးရှုံးရမှာ စိုးရိမ်သည့် လောင်မြိုက်မှု
သည် ထုထည်ကြီးမားလှချေသည်ပဲ။



အခန်း(၄)

ပန်းနုပန်းချီ၏ မှန်တံခါးရွက်ကြီးကို ပန်းချီကား
တစ်ချပ် ပိုက်ပွေ့လျက် တွန်းဖွင့်ဝင်လာခိုက်မှာပင် တိုက်ဆိုင်စွာပဲ
အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်၏အထွက်နှင့် ဆုံသည်။

ခပ်စူးစူး တစ်ချက်ကြည့်သွားသည့် အမျိုးသမီးကြီး
၏ မျက်ဝန်းတွေက သိမ်မွေ့နူးညံ့ခြင်း၏ အရိပ်များရှိမနေ။
မာနနှင့်အတ္တ၏ အရိပ်များဟု ခေါ်ဆိုနိုင်လောက်သည့် လက်
တောက်သောအကြည့်များသာပဲ ရှိနေသည်။ ထိုမျက်ဝန်းများသည်
ပင်ကိုရှိနေသည့် အရိပ်များဟုပဲ လှလွန်းပို နားလည်မိ၏။ လုပ်
ယူသော အကြည့်များမဟုတ်။ အသားဖြူဖြူ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့်
ကျစ်လျစ်သော ကိုယ်ဟန်ဖြင့် ရှိနေပါသည့် အမျိုးသမီးကြီး၏
လက်တွင်းဝယ် ထုပ်ဝိုးထားသည့် ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကတော့
ပါသွားချေသည်ပဲ။

မိမိ၏အနုပညာကို မြတ်နိုးအားပေးသူအဖြစ် လှလွန်း
ပို ကျေးဇူးတင်စွာပဲ တစ်ချက်တော့ ကြည့်မိလိုက်ရ၏။



ရပ်ထားသော ကားရှိရာသို့ လျှောက်သွားသည့် အမျိုးသမီးကြီးကို ပန်းနုပန်းချီ၏ အတွင်းဘက်မှ ရပ်၍ လှမ်းလင့် ကြည့်လိုက်မိသည်။

ထိုအခါမှ လှလွန်းပို သတိထားမိလိုက်ရသည်က ရပ်ထားသော ဗင်ကားဖြူလေးကိုပါ။

“ဒါ ... ကိုဦးသာရဲ့ကားနဲ့ တူနေတာပဲ၊ ကားနောက်ခန်း မှန်နားမှာ ဝတ်ဝံဖြူရုပ်လေး ထားထားတာ၊ ပြီးတော့ ပင်ဒါ ဝက်ဝံလေးနှစ်ရုပ်ကို ဝက်ဝံဖြူရုပ်လေး ဘေးတစ်ဖက် စီမှာ ထားတာတာ၊ ချစ်စရာကောင်းလွန်းလို့ ငါ မှတ်မှတ် မိမိ မနေ့က ကြည့်မိခဲ့တာပဲ၊ အဲဒီအန်တီကြီးဟာ ဘယ်သူ ပါလိမ့်၊ ကိုဦးသာနဲ့ ဘာတော်ပါလိမ့်၊ မနေ့က ကိုဦးသာ ပန်းချီကားတွေ ဝယ်သွားခဲ့ပြီး၊ အခု သူ့အိမ်က အမျိုးသမီး ကြီးတစ်ယောက်က ပန်းနုပန်းချီမှာ ငါ့ပန်းချီကားကို ထပ်လာဝယ်တယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား၊ ငါ အရပ်လေး တွေ တူတာကြည့်ပြီး ကိုဦးသာရဲ့ကားလို့ ထင်မိတာ မှား နေပြီထင်ပါရဲ့လေ”

ဟု တွေးဖြစ်လျက် ကိုယ်လေးကို ပြန်လှည့်လိုက် မိကာ ကြူ့ကို ပြုံးပြနုတ်ဆက်လိုက်မိရပါ၏။

“ဒီနေ့တော့ ပိုလေးရဲ့ကားကို အန်တီငြိမ်း ယူမသုံးဖြစ် တော့ဘူးထင်ပါရဲ့၊ ပိုလေး တက္ကစီနဲ့ မလာဖြစ်တော့တာ ကြူ့ လှမ်းမြင်လိုက်ရတယ်၊ ဒါဆို ကြူ့တို့ နေ့လယ်ဘက် မှာ ဗိုလ်ချုပ်ဈေး ဧကသွားကြရအောင်၊ ကြူ့တို့ရဲ့ဖောက် သည်ပန်းယူနေကျ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို နှင်းဆီရောင်စုံတွေ

အပွင့်တစ်ရာလောက် ပိုပေးဖို့ ခုနကပဲ ဖုန်းလာတယ် ပိုလေး”

ကြူ့ကတော့ အလုပ်နှင့်ပတ်သက်လာလျှင် မေ့သည် ဟူ၍ မရှိ။ ဂရုတစိုက်လုပ်တတ်သည်ပါပဲ။ အရောင်းစာရင်းက အစ သေသေချာချာ လုပ်သည်။ ငွေကြေးကိုလည်း စနစ်တကျ ထားသည်။ ဖောက်သည်ဆိုင်များမှ ဖုန်းဖြင့် ပန်းတွေမှာလာလျှင် လည်း အမှာစာရင်းစာအုပ်ဖြင့် မှတ်သားသည်။ ပေးပို့သည့်အခါ မှာလည်း လက်မှတ်ထိုး၍ ယူစေသည်။ အကြွေးမည်မျှ၊ ငွေသား ခည်မျှကအစ သေသေသပ်သပ် အသေးစိတ်စနစ်တကျ လုပ်တတ် သည်မို့ သူငယ်ချင်းလည်းဖြစ်၊ မန်နေဂျာနေရာလည်းထားရပါသည့် ကြူ့ကို လက်ရုံးလိုပဲ ပိုလေး အားကိုးရပါ၏။

“ဪ ... ပိုလေးရေ ... ကြူ့ပြောပြစရာရှိတယ်၊ လာ ... ထိုင်၊ ပိုလေးရဲ့အခန်းကို နောက်မှသွား”

ဟု ပြောတာမို့ လှလွန်းပို ကြူ့ကောင်တာမှာ ထိုင် လိုက်ရပါပြီ။

မန်နေဂျာနေရာနှင့် ကောင်တာနေရာမှာ တစ်ခုတည်း ဖြစ်နေရရှာသည့် ကြူ့ကို သားသားနားနား အခန်းတစ်ခန်းဖြင့် ဆားဖို့ဆိုတာကလည်း မဖြစ်နိုင်ချေသည်မို့ တစ်ခါတစ်ခါတော့ လည်း လှလွန်းပို အားနာရသည်။ ဒါပေမဲ့ ငွေကြေးကိစ္စက ကြူ့ ဆိုပဲ စိတ်ချရသည်ကိုး။ ဤသို့ပဲ တွဲ၍ ရာထူးနှစ်နေရာအတွက် ကောင်တာမှာပဲ စီစဉ်ပေးလိုက်ရသည့်အဖြစ်။

“ပိုလေးနဲ့ အဝင်အထွက် ဆုံမိတဲ့ ဒေါ်မြတ်မြတ်သာဆို တာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကြူ့ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်နေတယ်



ပိုရဲ့၊ သူ့အဝယ်ဘောက်ချာမှာ ရေးဖို့နာမည်မေးတော့
ဒေါ်မြတ်မြတ်သာလို့ဖြေတဲ့ အဲဒီအမျိုးသမီးကြီးဟာ တစ်မျိုး
ပဲ။ သူ့ကို ကြုံ မေးလိုက်နိုင်တာ အဲဒီတစ်ခုပဲရှိတယ်။
အန်တီနာမည်လေး ပြောပြပါလို့ ဘောက်ချာရေးဖို့လုပ်ရင်း
မေးခဲ့ရတာလေ။ ကျန်တာတွေကတော့ သူကချည်းမေးနေ
တာ။ ကြုံကချည်း ဖြေနေခဲ့ရတာ။ ဒေါက် ... ဒေါက်နဲ့
မေးနေလိုက်တာ။ ကြုံဖြင့် ဝယ်သူတစ်ယောက်အပေါ်
စိတ်ရှည်ရမယ်ဆိုတဲ့ မူအရမို့သာ စိတ်ရှည်ပေးခဲ့ရတယ်။”

စိတ်ရှုပ်ထွေးပုံရနေသည့် ကြုံကိုကြည့်၍ လှလွန်းပို
တစ်ချက်ရယ်မိသည်။ သွားတက်ဖူးလေးနှင့် ပါးချိုင့်လေး ချစ်
စွယ် ချစ်စဖွယ်လေးပေါ်လာပါသည့် လှလွန်းပိုကို တစ်ချက်
ပြန်ကြည့်ကာ ကြုံ နှုတ်ခမ်းလေးကို တွန့်၍ ဟွန့်ခနဲရယ်သည်။

“အေးပေါ့ မသိသေးခင်တော့ ရယ်ပေါ့ မိပို၊ ဟိုက ဘာ
တွေမေးသွားတယ်ထင်လဲ။ မမအကြောင်း မေးသွားတာရှင်၊
ပန်းချီဆရာမလေး လှလွန်းပိုဆိုတာ ဘယ်မှာနေသလဲ၊
မိဘများက ဘယ်သူတွေလဲ၊ အိမ်ထောင်ရှိသလား၊ စေ့စပ်
ထားတာတွေရှိသလား၊ အို ... ပန်းချီကားတစ်ချပ်ဝယ်ပြီး
အဲဒီပန်းချီဆရာမလေးနဲ့ ပတ်သက်တာတွေ မေးသွားတာ
များ မောကျယူရရော၊ နေဦး ... မောတာက သူမဟုတ်ဘူး
ကျွန်မ”

“ဟင် ...”

စိတ်မော လက်မောပုံဖြင့် ကြုံ ပြောခိုက်မှာ
လှလွန်းပို ဟင်ခနဲ ဖြစ်သွားရပါသည်။ ဒေါ်မြတ်မြတ်သာသည်

ဘာကြောင့် ထိုမျှအထိ သူတစ်ပါး၏ အတွင်းရေး၊ ကိုယ်ရေးကိုယ်
တာတွေကို အားမနာစတမ်း မေးမြန်းသွားရပါသတဲ့လဲ။

“အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့၊ အခုကျတော့ အံ့သြနေပြီ
မဟုတ်လား၊ အဟုတ်ပဲ ပိုလေးရယ်၊ ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ
ဆိုတာကြီးကိုတော့ ကြုံ မကြိုက်ဘူး၊ ဘာကိုမကြိုက်တာ
လဲဆိုတာတော့ မပြောပြတတ်ဘူး၊ မကြိုက်တာတော့
မကြိုက်တာပဲ၊ သူ့မျက်လုံးတွေက တစ်မျိုးပဲ ပိုလေး၊
တစ်ခုခုကို တိုက်ခိုက်တော့မယ်ပုံစံမျိုး၊ အဲ ... ခံစားမှုမျိုး
တွေကို သူ့မျက်လုံးတွေထဲမှာ ကြုံ တွေ့နေရသလိုပဲ”

တစ်ခုခုကို တိုက်ခိုက်မည့်အရိပ်။ ဟုတ်သည်။
လှလွန်းပို ယခုမှ ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ၏ မျက်လုံးများနှင့်ပတ်သက်
၍ နားလည်နေမိရပါသည့် ခံစားမှုအတွက် ခေါ်ဟာရကို ရှာတွေ့
ဖြစ်လိုက်ရပါပြီ။ ထိုမျက်ဝန်းကို စောစောကပဲ လှလွန်းပို တွေ့ခဲ့
ရသည်လေ။ တိုက်ခိုက်မည့်ဟန် အသင့်ပြင်ထားသည့် မျက်ဝန်းရိပ်
များ။

“သူ့ပုံစံက ပန်းချီကားထက် ပန်းချီဆရာမလေးကို ပိုပြီး
စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ပုံမျိုး၊ မနက်အစောဆုံး ရောက်လာတဲ့
ဝယ်သူတစ်ယောက်ကို ဒီလို မှတ်ချက်ချမိတာ ပန်းနုပန်းချိုရဲ့
မန်နေဂျာတစ်ယောက်အနေနဲ့ မဖြစ်သင့်တဲ့ အပြုအမူမျိုး၊
စိတ်ထားမျိုး ဆိုတာကို ကြုံ ဝန်ခံပါတယ်၊ ဝယ်သူကို
အားနာဖို့ကောင်းတယ်ဆိုတာကိုလည်း ကြုံ နားလည်ပါ
တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီမှတ်ချက်ဟာ မမှားဘူးဆိုတာကိုလည်း
ကြုံ ယုံကြည်တယ်၊ ပိုလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူ လာ

စုံစမ်းတယ်လို့ ကြုံ ထင်ထားတဲ့မှတ်ချက်ဟာ မှန်ကန်မှန် နေရမယ် ပိုလေး။”

ဒေါ်မြတ်မြတ်သာကို လုံးဝ မနှစ်မသက်ကြီးဖြစ် နေမှန်း အရမ်းကို သိသာပါသည့် ကြုံလက်လေးတွေကို လှလွန်းပို ထွေးဆုပ်လိုက်မိရပါ၏။ ပိုလေးကို ချစ်လွန်းစိတ်ဖြင့် ပြောနေရှာ ခြင်းဆိုတာ သိထားသည်ကိုလေ။

“သူက ပန်းချီကားတွေကို လျှောက်ကြည့်တယ်။ နောက် အထီးကျန်ဆိုတဲ့ ပန်းချီကားကို ဝယ်တယ်။ ပန်းချီကားကို ထုပ်ပိုးနေချိန်မှာ သူက ကြုံကို စောစောက မေးခွန်းတွေ မေးနေတော့တာပဲ။ ပထမတော့ ကြုံ ဖြေနေပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ... အိမ်ထောင်ရှိသလားလို့ ဘာတို့ မေးလာတော့ တစ်မျိုးပဲ ရင်ထဲမှာ စဖြစ်လာတယ်။ မရှိဘူးဆိုတော့လည်း စေ့စပ်ထားတာ ရှိလားဆိုတာ ဖြစ်လာပြန်ရော၊ ကြုံလည်း စိတ်ထဲပေါက်လာတာနဲ့ မရှိဘူးဆိုတာကို အမှန်အတိုင်း မျက်နှာထားတင်းချင်ချင်နဲ့ ဖြေမိရော၊ အဲဒီမှာ မျက်စိမျက် နှာပျက်လိုက်တာများ ပိုလေးရယ်၊ ‘ဟင်’ ... ဆိုပြီး မျက် နှာကြီး ဖြူကျသွားတာ သတိများတောင် မေ့လဲကျသွား တော့မယ့်အတိုင်းပဲ။ အဲဒါကို ကြုံ အံ့ဩတာ၊ ပြီးတော့ ... မကြိုက်တာ သူက ဘာလို့ အဲဒီလို ဖြစ်ရမှာလဲ”

ပြောပြီး ကြုံ ခေါင်းခါသည်။ ကြုံလိုပင် စိတ်ထဲ ရှုပ်ထွေးလာရ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်လာရသည်က လှလွန်းပို ပါ။ ဒေါ်မြတ်မြတ်သာဆိုတာကို စောစောကမှ တစ်ခါလေးပဲ ဆုံဖြစ်ဖူးတာရှိသည်။ ဘယ်တုန်းကမှ သိခဲ့မိခဲ့ရဖူးတာမဟုတ်။

“သူက ပြောတယ်လေ၊ သူ့မှာ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရှိလို့ မေးတာပါတဲ့။ ပန်းချီဆိုင်ဖွင့်ချင်နေတာတဲ့၊ အဲဒီဆိုင်မှာ လှလွန်းပိုအနေနဲ့ ပန်းချီကားတင်ချင်တယ်ဆိုရင် တင်နိုင် အောင်လို့ပါတဲ့၊ အဲဒါ သူ့ညာတာ၊ သူ့ညာပြောနေတယ်ဆို တာ ကြုံ သိနေတယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေထဲမှာ စိုးရိမ်ရိပ် တွေ၊ တိုက်ခိုက်ချင်တဲ့ အရိပ်တွေပဲ ရှိနေတာပဲ။ လှလွန်းပို ကို စေတနာထားနေတဲ့ အရိပ်မျိုး ကြုံ မတွေ့ရဘူးလို့ ထင်တယ်။ သူ ပန်းချီကားတွေ တင်ထားမယ့် ဆိုင်လေး တစ်ဆိုင်အတွက် ခုလို တကူးတက ပန်းနုပန်းချီကို လာပြီး ပိုလေးရဲ့ ပန်းချီကားကို မနက်အစောကြီးမှာ လာဝယ်မှာတဲ့လား၊ အဲဒီဆိုင်အတွက်ဆိုတဲ့ စကားကို ပန်းနုပန်းချီရဲ့ မှန်တံခါးကအတွက်မှာ ချိတ်ပြီး ချန်ထားခဲ့ လို့ရတာပဲ”

ကြုံ ဘယ်တုန်းကမှ ထိုသို့ ဝယ်သူတစ်ယောက် အပေါ် မနှစ်မသက်ကြီး မဖြစ်စဖူး။ မလိုမလားကြီးလည်း မဖြစ် ခဲ့စဖူး။

စောစောစီးစီးမှာ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရာသည့် ကြုံလက်ကို ထွေးယူထားမြဲဖြင့်ပင် ပြုံး၍ လှလွန်းပို ကြည့်သည်။

“ကြုံရယ် ... သူ အဲဒီ ပန်းချီဆိုင်အသစ်အတွက် ပန်းချီ ကားတွေလိုချင်လို့ လာတာလည်းဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာပေါ့၊ စိတ်ထဲ မထားနဲ့တော့၊ ဟုတ်လား”

ဟု ပြောပေမယ့် ကြုံ ခေါင်းပဲယင်းသည်။



“အဲဒီမိန်းမကြီး နောက်တစ်ခေါက် ပန်းနုပန်းချီကို မလာ ပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းတယ်။ ဆောရီး ပိုလေး၊ အရောင်း ပျက်အောင် ကြုံ ပြောသလိုကြီးဖြစ်နေတယ်။ ခွင့်လွှတ် နော်၊ ဒါပေမဲ့ ကြုံ အဲဒီမိန်းမကြီးကို မကြိုက်ဘူး၊ သဘောမကျဘူး ပိုလေးရယ်၊ သူ့မျက်လုံးတွေကို ကြုံ မကြိုက်ဘူး”

ဟု ထပ်ပြောနေတာမို့ လူလွန်းပို ကြုံကို သနား လာမိရပါသည်။ ပိုလေးကို ချစ်လွန်း၍ ပြောနေခြင်းဆိုတာ ပို သိသည်လေ။

“ကဲ ... လာ၊ အအေး သွားသောက်ကြရအောင်၊ ကြုံ စိတ်အရမ်းပင်ပန်းနေတယ် မမနွယ်ရေ၊ ပိုလေးတို့ ခဏ ဟိုဘက်က အိုအေစစ်ကို သွားလိုက်ဦးမယ်၊ မမနွယ်တို့ ဘာမှာမလဲ၊ ပို့ခိုင်းလိုက်မယ်လေ”

ဟု ပြောတော့ အိုက်စကရင်ဟု နွယ်နှင့် ကျော့ကျော့ တို့ဖြေကြ၏။

ပန်းနုပန်းချီ၏ တံခါးရွက်ကို ဖွင့်၍ ထွက်လာခိုက် မှာပဲ စောစောက ပူနေသော နေရောင်က ဖြတ်ဆို အုံ့မှိုင်းလာ၏။ ကောင်းကင်ကို တစ်ချက် ကြုံ မော့ကြည့်သည်။

“မိုးအုံ့လာသလိုပဲ၊ ကြည့် ... အဲဒါပဲကြည့်၊ နေသာနေတာ တောင်မှ ချက်ချင်းကြီး မိုးရွာချတော့မလို့ဖြစ်နေပြီ၊ အအေး သောက်ဖို့ ထွက်လာတဲ့ဥစ္စာ အစီအစဉ်ပြောင်းရမလို့ဖြစ် နေပြန်ရော၊ အဲဒါပဲကြည့် ... ဒေါ်မြတ်မြတ်သာဆိုတဲ့ မိန်းမကြီးဟာ စိတ်အနှောင့်အယှက် တကယ်ပေးတာ”

ဟု ပြောနေတော့ လူလွန်းပို ရယ်မောရင်းမှ လမ်း ကို ဖြတ်ကူးသည်။ တကယ်ပဲ အိုအေစစ်ထဲရောက်တာနှင့်မကြာမီ မှာပဲ မိုးရွာချလာသည်။ ရန်ကုန်မိုး ဆိုတာက ဤသို့ပါပဲလေ။ နေသာနေရာမှ ချက်ချင်း ရွာချင်လည်း ရွာချတတ်သည်ပဲ။

ဒါပေမဲ့ ကြုံကတော့ မိုးကိုမမဲ။ ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ ကိုပဲ မဲနေသည်။

အအေးမသောက်ဖြစ်ဘဲ အိုပါတင်းပူပူနစ်ခွက်မှာ ကာ ပူတင်းကိတ်နှင့် စားဖြစ်၏။ ထိုစဉ်တုန်းကတော့ ကြုံကို စိတ်အနှောင့်အယှက် များစွာပေးခဲ့သော် ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ။ လူလွန်းပိုဆိုသည့် မိန်းကလေးအပေါ် စိတ်ထားမကောင်းဟု ထိုအမျိုးသမီး၏ မျက်ဝန်းများကိုကြည့်၍ နိမိတ်ဖတ်ခဲ့ပါသော ကြုံ၏စကား။

ထို ဒေါ်မြတ်မြတ်သာသည် တစ်နေ့တွင် မောင်ဟု မြတ်နိုးစွာခေါ်လျက် ပိုချစ်ရပါသော ပို့ခင်ပွန်းသည်၏ မိခင်။ ငိုလေး၏ယောက္ခမ ဖြစ်လာချေမည်ဟု မျှော်လင့်ထားခဲ့မိသည်မှာ အမှန်။

ပိုလေး၏ ငြိမ်းချမ်းသောဘဝ။ သိမ်မွေ့သောစိတ် ထားလေးများကို ကြေကွဲမျက်ရည် ဝေစေ၊ ပျက်စီးစေမည့် ဒေါ်မြတ်မြတ်သာအဖြစ် ရှိလာချေလိမ့်မည်ဟုလည်း မမှတ်ထင် မိခဲ့။ မသိခဲ့။

ဖြူစင်အေးချမ်းလျက် သောကဓဋ္ဌများ ကင်းစင်ကာ အေးချမ်းသော ဘဝလေးကို ပန်းနုပန်းချီမှာ မြုပ်နှံရင်း အရာရာ ကို ကြည့်နူးကျေနပ်နေရပါသည့် လူလွန်းပို၏ ဘဝကို လောင်



မြိုက်သော ခံပြင်းဖွယ်အတိအကျဖြင့် ပြည့်သိပ်နေသော နာကြည်းခါးသီး
မှုများကို ရင်မှာအပ်နှံပေးမည်ဖြစ်သော ဒေါ်မြတ်မြတ်သာအဖြစ်
ထိုစဉ်တုန်းက လှလွန်းပို မည်သို့ ကြိုတင်သိထားနိုင်စွမ်း ပါချေ
မည်တဲ့လဲလေ။

❖ ❖ ❖

❖ ❖ (၅) ❖ ❖

ခပ်သည်းသည်း ရွာချနေသော မိုးနေ့၏ နံနက်ခင်း
မှာ ပန်းနုပန်းချိုသို့ သူ ဝင်ရောက်လာချိန်တွင် လှလွန်းပိုသည်
ပန်းချိုကားတစ်ချပ်ကို နေရာပြောင်းချိတ်ဖို့ မမန္တယ်နှင့်အတူ
ရှိနေချိန်ဖြစ်ပါ၏။

“ကျွန်တော် ကူညီပေးပါရစေ ဆရာမ”

အေးချမ်းတည်ငြိမ်သော လေငွေ့တွင် ကူညီပေးလို
ခြင်းနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးလိုမှုများက ရောယှက်ပါလာသည်ဖို့ လှလွန်းပို
လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ မိုးရေများ စိုစွတ်စွန်းထင်းနေသော
သူ့ကို ပြုံး၍ ကြည့်နေလျက်ဖြင့် မြင်တွေ့ရစဉ်မိုက် ကိုဦးသာ
ဖြစ်ချေသည်ပဲဟု ချက်ချင်း မှတ်မိတ်မိမိ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ပထမတွေ့ဆုံပြီး တစ်လကျော်ကြာမှ ပြန်တွေ့စဉ်
ခိုက်မှာ မှတ်မှတ်မိမိ ရှိနေချေသည်မို့ သူ့ကို လှလွန်းပို မကြာ
ခဏ အမှတ်တရဖြစ်ဖြစ်နေမိခြင်းကို ဝန်ခံပေးလိုက်ရသည့်အချက်
တစ်ခု ဖြစ်ချေသည့်အဖြစ်။



ဒါပေမဲ့ ထိုအဖြစ်ကို ဝန်ခံပေးလိုက်ရမှာကိုတော့ မိမိဘာသာလည်း ရှက်စနိုးလေး ဖြစ်ရချေသည်က အပျိုစင်တို့၏ ပင်ကိုအကျင့်လေးဖြင့် ဝန်လေးရချေသည်ပေါ့။

အရမ်းကို အားနာတတ်သော၊ ကြူးလက်တွင်းမှ ပန်းချီကားတွေကို အလောတကြီး အားနာစွာယူလျက် ကားတံခါးဖွင့်ပို့ ခက်ခဲစွာ ရှက်အမ်းအမ်းဖြစ်နေပါသော သူ့အသွင်တွေကို မကြာမကြာ အမှတ်တရဖြစ်မိတတ် ...။ ပြီးမိတတ်သည့် ကာလများကို လှလွန်းပို၏ရင်ထဲမှာပဲ တိုးတိတ်စွာ တိတ်တခိုးလေး သိမ်းဆည်းထားရသည်က အပျိုစင်တို့၏ သဘောတရားဖြင့် ညီညွတ်နေချေသည်ပေါ့လေ။

မမနွယ် ချိတ်နေသည့် ပန်းချီကားကို သူ နေသားတကျ ချိတ်ပေးလိုက်သည်ကိုလည်း လှလွန်းပို မတားမိ။ ချိတ်ပြီးသော ပန်းချီကားချပ်ကို သူ တစ်ချက်ရပ်၍ စိတ်ဝင်စားစွာ စိုက်ငေးကြည့်နေမိရပါ၏။ ဪ ... သူသည်လည်း ပိုလေးနယ်ပင် အနုပညာကို မြတ်နိုးခံစားတတ်သော နှလုံးအိမ်ရှိနေချေသည်ပဲဆိုသည့် ကြည့်နူးမှုသာတည်း။ မြင့်မားသော အရပ်သည် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံ မီးခိုးဖျော့ရောင်ဖြင့် လိုက်ဖက်စွာပဲ ရှိနေပါသည်။

ဖြူသောအသားသည် ထူထဲသော မျက်ခုံးကို ပို၍ ထင်းထင်းပပ ရှိနေစေသည်။ ညိုမှောင်ရိပ်သိမ်းသော မျက်ဝန်းနှင့် ပေါ်လွင်သော နှာတံတို့သည် ပြန့်ကားသော မေးရိုးရှိပါသည့် မျက်နှာပြင်ထက်တွင် အထင်ရှားဆုံးနှင့် အဆွဲဆောင်နိုင်ဆုံးဖြစ်နေသည်ဟု လှလွန်းပို ထင်သည်။

ပြီးရိပ်သိမ်းသော နှုတ်ခမ်းသည် တည်ငြိမ်သော အငွေ့များ ပြည့်သိပ်နေသည့် မျက်ဝန်း၏ ဩဇာရိပ်ကို ပေါ့ပျက်ဆောင်စွမ်းမရှိသည့်အပြင် မာန်မာနကင်းစင်ခြင်းကို ပေါ်လွင်ဖြစ်တည်စေဖို့ ထောက်ကူနေသည့်နယ်။

ထိုသူသည် ပန်းနုပန်းချိုသို့ နောက်တစ်ကြိမ်ရောက်လာလျက် ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ကူညီချိတ်ပေးသူတစ်ယောက်အဖြစ် ရှိနေချေသည်တည်း။

သူသည် နောက်ထပ် ဘာစကားကိုမျှမဆို။ နောက်ပါးတွင်ရပ်လျက် တိတ်ဆိတ်စွာ ကြည့်နေသည့် လှလွန်းပိုကိုလည်း ထပ်မကြည့်။ တည်ငြိမ်စွာပဲ ပန်းချီကားချပ်များကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကြည့်သွားနေသည်။ တချို့ပန်းချီကားများကို အတန်ကြာ ရပ်ကြည့်နေတတ်သည်။

ပန်းချီကားများကို မိန်းမောလွန်းစွာ နှစ်နှစ်ဝင်ဝင် ကြည့်နေသည့် အကြည့်မျိုး။

ထူထဲသော ဆံပင်ကို သေသပ်စွာ နောက်လှန်၍ မြီးထားသည်မို့ သူ့အသွင်က အသက်ထက် ပို၍ လူကြီးဆန်နေသည်။ ရင့်ကျက်ခြင်းသို့ နှယ်နေသည့်အဖြစ်။

လှလွန်းပို ခဏတော့ ရပ်နေသေးသည်။ နောက်တော့ ကောင်တာသို့ လျှောက်ခဲ့ပါ၏။ ဤနေ့ မနက်ပိုင်းမှာ အနည်းငယ် နောက်ကျ၍ ရောက်မည်ဟု ကြူ ပြောထားသည်ရှိသော် ကောင်တာတွင် လှလွန်းပို ထိုင်ရမည်။

ကြူအမေ နေမကောင်း၍ ဆေးခန်းပို့ရမည်ဟု မနေ့ကတည်းက ကြူ ပြောထားသည်လေ။



“ဆရာမ ...”

ကောင်တာအံ့ဆွဲတွင်းမှ စာရင်းစာအုပ်ကို ထုတ်ယူ
နေခိုက်မှာ သူ ရှောက်လာလျက် ခပ်တိုးတိုး ခေါ်တာမို့ မော
ကြည့်တော့ ကောင်တာပေါ် လက်တစ်ဖက်ကို ဖေးထောက်၍
ရပ်ကာ ခပ်မိုးမိုးကြည့်နေသည့် သူ့မျက်ဝန်းများနှင့် ဆုံ၏။

“ကျွန်တော် တစ်ခု အကူအညီတောင်းပါရစေ။ ကျွန်တော့်
မိတ်ဆွေနိုင်ငံခြားသားတစ်ယောက်ကို ပန်းချီကားတစ်ချပ်
လက်ဆောင်ပေးဖို့အတွက် ရွေးဖို့နည်းနည်းခက်နေလို့ပါ။
ကျွန်တော် ပန်းချီကားသုံးချပ်ကိုတော့ စိတ်ထဲမှာ ရွေးထား
တယ်။ အဲဒီထဲက တစ်ခုကို ထပ်ရွေးဖို့ ဆရာမကို တိုင်ပင်
တာပါ”

ဟု ပြောတော့ ရင်ထဲ တစ်မျိုးတော့ ဖြစ်ချင်၏။

ဘယ်နယ်။ ကိုယ်ဆွဲသည့် ပန်းချီကားတွေထဲက
ဘယ်ပန်းချီကားကို ဝယ်ပါဟု ပြန်ရွေးပေးရမည်တဲ့လား။ ဒါ
အနုပညာသည်ရှင်ဟု ရန်တွေ့ပစ်ဖို့ကောင်းသည့်ကိစ္စမျိုး ဖြစ်နေ
သည်။

ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ကြည့်လိုက်တော့လည်း တကယ့်ကို
ဖြူစင်စွာ ရိုးရိုးသားသား အကူအညီတောင်းသည့်ကိစ္စမျိုး ဖြစ်နေ
သည်။ အလိုက်ကမ်းတရား မသိတဲ့လူဟု ရင်ထဲ မျက်ချင်ချင်
ဖြစ်ပေမယ့် သူ့မျက်ဝန်းအကြည့် ဖြူစင်စင်တွေကို နားလည်အား
နာစိတ်ဖြင့် ထရပ်ပေးလိုက်ရသည်က လှလွန်းပုံပါ။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာမ”

ဟု သူ ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။ နောက်တော့ ရှေ့မှ
သူက ဦးဆောင်၍ သွားသည်မို့ ...

“ဘယ်လို လူကြီးပါလိမ့်မလဲနော်”

ဟု စိတ်လက်မောစွာပဲ လှလွန်းပုံ တွေးဖြစ်လျက်
အောက်မှ လိုက်ခဲ့ရသည်ပါပဲ။

သူက သူ ရွေးထားသည့် ပန်းချီကားသုံးချပ်ကို
လိုက်ပြသည်။

တယောထိုးနေသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပုံ။

နောက် ... သစ်ခုတ်သမားတစ်ယောက်၏ ပန်းချီ
ကားပုံ။

နောက် ... ရတနာဟု အမည်ပေးထားသော ပန်းချီ

ကား။

စပါးများကို မြစ်ဆိပ်မှာရှိနေသည့် လှေကြီးပေါ်သို့
အလုပ်သမားများက ထမ်းတင်နေသည့် ရတနာအမည်ရှိ ပန်းချီ

ကား။

စပါးသယ်နေသည့် အလုပ်သမားများသည် ဆန်စက်
ရုံမှာ မြစ်ဆိပ်တွင် ကပ်ထားသော လှေကြီးပေါ်သို့ စပါးအိတ်
များ ထမ်းတင်နေပုံမှာ အားမာန်ရှိနေသည်။

“ကျွန်တော် ရတနာကို ပိုနှစ်သက်ပါတယ် ဆရာမ၊
ဒါကို ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ နိုင်ငံခြားသားတို့ လက်ဆောင်
ပေးရင်သင့်မလားလို့”

သူ ခပ်တိုးတိုး ဘေးတွင်ရပ်လျက် ပြောတော့
သိချက် လှလွန်းပုံ မောကြည့်မိသည်။ အရမ်းကို တည်ငြိမ်အေး

ချမ်းနေသော မျက်ဝန်းများတွင် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေခြင်းများကို တွေ့နေရသည်ဟု လှလွန်းပို ထင်သည်။

ဘုရားရေ ... သူက ပိုလေးနဲ့ ခုလို ပြောဆိုနေရတာ ကို ပျော်နေသတဲ့လား။ ကြည်နူးနေသတဲ့လား။

သူဟာ ပန်းချီကားဝယ်ဖို့အတွက် ရောက်လာတဲ့ လူတစ်ယောက်အဖြစ်ပဲ ရှိနေတာမဟုတ်ဘူးတဲ့လား။

ထူးဆန်းလျက် သိမ်မွေ့ခြင်းများဖြင့် အတိ ပိတ်ပိတ်ဖုံးနေသော ကြည်နူးခြင်းများသည် လှလွန်းပို၏ နှလုံးအိမ် တွင်းသို့ ဘာကြောင့်များ ရှိန်းမြဲမက်မောဖွယ်ကောင်းစွာ တိုးဝင် လာရပါသတဲ့လဲ။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပိုလေးလည်း အဲသလိုပဲ တွေးမိတယ်”

ဟု ဖြေမိစဉ်ခိုက် အသံလေးတွေ ဘာကြောင့် မသိ မသာ တိုးသဲ့တုန်ခါချင်နေရပါသတဲ့လဲလေ။

ထိုအခိုက် ပန်းနုပန်းချီ၏ မှန်တံခါးရှက်သည် ဝှဲ လာလျက် ရေစိုနေသောထီးကို ပိတ်ကာ စုကိုင်းလိုက်သည့် လှ ရိပ်တစ်ခု ထင်၏။

သူရော လှလွန်းပိုရော လှမ်းကြည့်မိစဉ်ခိုက် -

“ဟင် ... မေမေ”

ဟု သူ့နှုတ်မှ ခပ်တိုးတိုး ခေါ်လိုက်သံ ထွက်လာ ၏။

သူ့လေသံတွင်ရှော သူ့မျက်နှာတွင်ရှော ချောက်ချာ ခြင်း၏ ခံစားမှုများ စွန်းထင်းမျောလွင့်ပါနေကြသည်ဟု လှလွန်း ထင်မိသည်။

ထပ်၍ သူ့ကိုရော ဝင်လာသည့် အမျိုးသမီးကြီးကို ရော တစ်လှည့်စီ လှလွန်းပို ကြည့်လိုက်မိပါ၏။ သူ့အသွင်က အရမ်းကို ငြိမ်သက်ကျနေလျက် မိခင်ကိုသာ ငေးစိုက်ကြည့်နေသည့် အသွင်။

ဝင်လာသည့် အမျိုးသမီးကြီးကလည်း ပြုံး၍ သား ကို ကြည့်နေလျက် ရေစိုစက်လက်ကျနေသော ထီးကို စုကိုင်းထား နင်း လျှောက်လာနေဆဲ။

ထိုမျက်ဝန်းများကို လှလွန်းပို မှတ်မိနေသလို ရှိလာ သည်။ နှုတ်ခမ်းက ပြုံးနေပေမယ့် မျက်ဝန်းများက အေးစက်လျက် အန်ဖက်လူကို ဘယ်သောအခါတွင်မှ အလျှော့မပေးတတ်သည့် အရိပ်များ ပြည့်သိပ်နေသည့်မျက်ဝန်း။

ဘုရားရေ ...။

ရင်ထဲတွင် မှတ်မှတ်မိမိ ရှိလိုက်ရသည်က ဤအမျိုး သမီးကြီးသည် ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ။ ဟုတ်သည်။ ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ။ ကြာမကြာ အမှတ်ထင်ထင် တွေးမိရတတ်ပါသည့် ဒေါ်မြတ်မြတ် သာ။

ကိုဦးသာ၏ကားဟု ထင်မှတ်မိခဲ့ဖူးသော ကားဖြင့် ဆက်လာခဲ့ဖူးသော ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ အဖြစ် ရင်ထဲမှာ ရှိနေရပါ သည် ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ။

ကိုဦးသာ ပန်းချီကားဝယ်ပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် ခိုက်ခိုက်လိုသော မျက်ဝန်းများဖြင့် ပန်းနုပန်းချီသို့ ရောက်ခဲ့ဖူး သကဲ့သို့ ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ဝယ်သွားခဲ့ဖူးသော ထိုအမျိုးသမီး ကြီးသည် သူ၏မိခင် ဖြစ်နေချေသည်တကား။

“တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ သားရယ်၊ မေမေကလည်း ပန်းနု ပန်းချီက ပန်းချီကားတစ်ချပ်လောက် ဝယ်ပြီး ဧည့်ခန်းမှာ ချိတ်ချင်တာနဲ့၊ ပြီးတော့ ပန်းလေးတွေလည်း ဝယ်ချင်တာနဲ့ ဒီကို ထွက်လာမိတာ၊ ခုတော့ သားလည်း ဒီကိုရောက်နေတာကိုး၊ ပန်းချီကား လာဝယ်တာလား သား၊ ဝယ်လေ၊ ဝယ်ပါ”

ဟု တိုးသက်စွာပြောသံကို နားထောင်နေသည့် သူ့အသွင်က အနေခက်နေသည့်ပုံမျိုး ဖြစ်နေတာကလည်း အရမ်းကို ဆန်းနေသည်ဟု လှလွန်းပို ထင်သည်။ အနေခက်စရာ အကြောင်း ဘာများ ရှိနေချေသင့်တဲ့လဲလေ။ ဘာမျှ ပြဿနာ မရှိနိုင်သည့် သာမန် ဆုံစည်းတိုက်ဆိုင်လိုက်မှု ကိစ္စတစ်ခုပဲမဟုတ်လား။

ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ ပန်းတွေလိုက်ကြည့် ရွေးချယ်နေခိုက်မှာ သူ ငြိမ်သက်စွာပဲ ရှိနေသည်။ ပန်းချီကားကို ထုပ်ပိုးပေးဖို့ နွယ်နှင့်ကျော့ကျော့ကို လှလွန်းပို ပြောနေတာကိုလည်း ကြားမိချေရဲ့လားမသိ။

“အန်တီရော သားရော သမီးလေးရဲ့ အနုပညာကို တန်ဖိုးထားတာတွေ တူနေကြတယ်၊ အဲဒီတန်ဖိုးထားမှုကို လေးစားတဲ့ပြန်တဲ့အနေနဲ့ အန်တီတို့ဆီကို ထမင်းစားကြခဲပါ၊ အန်တီ ဖိတ်ချင်ပါတယ်၊ သမီးအတွက် အဖော်မိန်းကလေးလည်း ခေါ်ခဲပါကွယ်၊ အန်တီက သမီးရဲ့ ပန်းချီလေးတွေကိုကြည့်ပြီး အရမ်းကို လေးစားမိတာ”

ဟု ရွေးချယ်ထားသော ပန်းတွေကို နွယ်နှင့် ကျော့ကျော့ ထုပ်ပိုးပေးနေခိုက်မှာ လှလွန်းပို ဘေးတွင် လာရပ်ရင်း ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ ပြောတော့ တစ်ချက် သူ့ကို အကဲခတ်သလို ကြည့်မိသည်။ သူကတော့ အရမ်းကို နှုတ်ဆိတ်ကျလျက် မိခင်၏ မျက်နှာကို စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ ကြည့်နေသည့်ပုံ။

သူ့အသွင်က တုတ်ကိုင်ထားသော မိခင်ရေ တွင် ခြေစုံရပ်လျက် မလှုပ်ရဲသလို ဖြစ်နေသည့် ငါးနှစ်အရွယ် ကလေးတစ်ယောက်နှင့် တူနေသည်ဟု လှလွန်းပို ထင်လာသည်။ ဤအဖြစ်သည်လည်း အရမ်းကို ပိုလေးအတွက် ထူးဆန်းနေလျက် စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းနေသည်။

ပြီးတော့ စိတ်ပျက်ဖွယ်လည်း ကောင်းနေသည်။ စိတ်ဝင်စားခြင်းက သူတို့သားအမိ၏ လက်ရှိမြင်ကွင်း။ စိတ်ပျက်ဖွယ်ကောင်းနေသည်က ဘာမျှမဆိုင်သည့် မိမိအား ထမင်းစားဖိတ်ကျွေးသည့်ကိစ္စ။ ရင်းနှီးခြင်း ဘာဆိုဘာမျှ မရှိသည့် ပိုလေးကို အကူးတက ထမင်းစား ဖိတ်ရလောက်အောင် ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ သည် ပန်းချီကားတွေအပေါ် စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိလှဟု လှလွန်းပို ထင်သည်။

ယခုပဲကြည့်။ ပန်းတွေ ရွေးဝယ်ပြီးတာနှင့် ပန်းချီကားတွေဘက် ခြေဦးလှည့်တာမျိုး။ လျှောက်ကြည့်နေတာမျိုး နေလိုတဲ့လားလေ။

“ပိုလေး ... ပိုလေးမှာ အချိန်အား သိပ်မရှိပါ အန်တီ၊ ခုလို ဖိတ်တဲ့အတွက် ပိုလေး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊

ပြီးတော့ ပိုလေး မလာဖြစ်နိုင်တဲ့အတွက် အားလည်းနာတယ်ရှင်”

ဟု သိမ်မွေ့စွာပဲ လှလွန်းပို ငြင်းတော့ ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ ပြုံး၍ ...

“သမီးအားနိုင်မယ့်ရက်ကို နည်းနည်းတွေးယူပြီး ရက်ချိန်းလေးတစ်ခု ပေးပါလား သမီးရယ်၊ နည်းနည်းကြိုးစားပြီး စဉ်းစားကြည့်ပါဦး၊ အန်တီက အရွယ်ငယ်လေးနဲ့ ပီလောထဲ အနုပညာလက်ရာကောင်းတွေကို မန်ဆင်းရေးဆွဲနိုင်တဲ့ သမီးရဲ့အနုပညာကို တန်ဖိုးထားလွန်းလို့ပါကွယ်”

ဟု ထပ်၍ ပြောလာတော့ လှလွန်းပို အားနာလှသည်။ ဤမျှအထိ ပြောနေပြန်တော့လည်း ငြင်းရခက်၊ လက်ခံရခက်နှင့် အနေကျဉ်းကျပ်လာရပါသည်အဖြစ်။

ထိုအခိုက် တစ်ချိန်လုံး အငြိမ်ကြီးငြိမ်ကျနေသော သူက တစ်ချက် လှလွန်းပိုကို ကြည့်လာသည်။ စောစောပိုင်းက သူ့ထံမှ မြင်တွေ့ရသည့် စိတ်ရှုပ်ထွေးမှုမျိုးကို သူ့မျက်နှာထက်မှ မတွေ့ရတော့ပြန်။ တည်ငြိမ်စွာဖြင့် အေးချမ်းစွာကြည့်နေသည့် သူ့မျက်ဝန်းများကို မြင်ရပြန်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမ၊ တစ်ရက်လောက် ဆရာမက လာဖြစ်စေချင်ပါတယ်၊ မေမေက တကယ့်ကို ဆရာမက လေးစားတန်ဖိုးထားပြီး ဖိတ်တာပါ၊ မေမေနဲ့ ဆရာမတို့က ဆုံဖြစ်ခဲ့ကြပြီးပြီကိုး၊ ကျွန်တော် မသိလိုက်ဘူး ဆရာမ”
ဟု အေးချမ်းတည်ငြိမ်စွာ ပြောသည်။

“ကျွန်တော် ခရီးထွက်ရာက မနေ့ကမှ ပြန်ရောက်တာပါ၊ မေမေ ခိုင်းလိုက်လို့ မိုးကုတ်ကို သွားတာပါ”

ဟု သူက ခုမှ ပြောသည်။ ဒါကြောင့် သူ ပန်းနုနုနုချိုသို့ ယခင်ရက်တွေက မရောက်ဖြစ်ခြင်းဟုများ ရှင်းပြသလို ပြောနေခြင်းများလားဟု လှလွန်းပို တွေးမိ၏။

သားအမိနှစ်ယောက်စလုံးက ပြောနေသည့် ဖိတ်ကြားခြင်းမို့ လှလွန်းပို ငြင်းရခက်နေသည်။ အကြောင်းပြချက်ကလည်း မိမိ၏အနုပညာကို တန်ဖိုးထား၍ လေးစားမြတ်နိုးခြင်းအပေါ် အခြေတည်နေသည်ကိစ္စ။

လှလွန်းပိုသည် အခြားသော မိန်းကလေးများနှင့် တူဘဲ ပန်းချီဆရာမလေးဖြစ်နေ၍ ဖိတ်ခေါ်နေသည့်ပုံစံမျိုး ဖြစ်နေသည်ကိစ္စ။

“တနင်္ဂနွေနေ့မှာ ဖြစ်နိုင်မလား သမီးလေး၊ လာပါကွယ်၊ အန်တီ အားလုံး အဆင်သင့်လုပ်ထားမယ်၊ ဒါ အန်တီတို့ လိပ်စာကတော့၊ သမီး မလာဖြစ်ရင်လည်း အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုခု ပေါ်လို့ မလာဖြစ်ဘူးဆိုတာ အန်တီ နားလည်ထားပေးလိုက်ပါ့မယ်၊ နောက်တစ်ခေါက် ထပ်ပြီး ရက်ချိန်းကြတာပေါ့ကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... အဲဒီနေ့မှာတော့ အန်တီ အားလုံး အဆင်သင့် လုပ်ထားမယ်နော် သမီးလေး”

ဟု ပြောပြီးတာနှင့် သူ့ကိုကြည့်ကာ ...
“မေမေပန်းဖိုးတွေပါ သား ရှင်းလိုက်ပါကွယ်၊ မေမေ ရတနာဆိုင်ကို သွားမယ်”

ဟု ထပ်ပြောကာ ဘယ်လိုမှ လှလွန်းပုံ ငြင်း၍မရနိုင် ခင်မှာပင် သွက်လက်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် ပန်းနုပန်းချီ ထွက်ခွာသွားတာမို့ ...

“ဘယ်လိုပါလိမ့်၊ အတင်းရော ဇွတ်ကြီးပါလား”

ဟု စိတ်လက်မောစွာ စိတ်အနေကျူစွာ လှလွန်းပုံ ကျန်ခဲ့ရသည်ပါပဲ။

“ပိုလေးက သူများအိမ်တွေမှာ ထမင်းစား မသွားဖူးဘူး မေမေပဲသွားတာ၊ ပိုက အိမ်မှာပဲစားတာ”

ဟု ပင်ကို အရိုးခံစိတ်လေးဖြင့် ကလေးလေးလို့ ပာနံမဆောင်တတ်စွာ လှလွန်းပုံ ပြောတော့ စိတ်ရှည်သည့် အစ်ကိုကြီး တစ်ယောက်၏ အလိုလိုက်သော ရယ်မောမှုမျိုးဖြင့်

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အိမ်ရှိမှန်း သိပါတယ် ဆရာမရယ် ဒါပေမဲ့ မေမေက ဖိတ်သွားပြီလေ၊ မေမေကိုယ်တိုင် ချက် မှာဖူး၊ ဆရာမကို မေမေ အရမ်းကိုခင်လွန်း၊ တန်ဖိုးထား လွန်းလို့ ခုလိုဖိတ်တာ၊ အဲဒါ အသေအချာပဲ”

ဟု သူ ထပ်ပြောပြီး ကောင်တာသို့ သူ ဦးတည် လျှောက်တော့ စိတ်ရှုပ်စွာပဲ လှလွန်းပုံ နောက်ပါးမှ လိုက်ခဲ့ရပါ၏။ ထိုအခိုက် ကြူ ဝင်လာတာမို့ ...

“မမနွယ်ရေ ... ကြူကဲ့ပဲ ဘောက်ချာရေးခိုင်းလိုက်ပါ”

ဟု ပြောမိသည်ကိုက စိတ်ထဲ ရှုပ်ထွေးနေလွန်း၍ ပါ။

ထမင်းစားဖိတ်ထားသည့်ကိစ္စ လက်ခံ၍ လိုက်စား ပေးရမည့်အဖြစ်အတွက် လှလွန်းပုံ အနေကျူနေရာမှန်း၊ စိတ်မပျော်

နန်း သူလည်း သိပုံရသည်။ ဒါပေမဲ့ မသိကျိုးကျွန်ပဲ လုပ်နေသည် မို့ အံ့သြချင်၏။

ဘယ်လိုသားအမိပါလိမ့် ...။ မသိဟန်ဆောင်နေ တာများ တကယ့်ကို ဘာမှ မသိတဲ့အတိုင်းပဲ။ ပိုလေး ဒီလောက် စိတ်အိုက်နေတဲ့ကိစ္စကို သူက ခပ်အေးအေးပဲ ကောင်တာမှာ ငွေ ချင်းနေပြီ ...။ သူတို့က ဘာလို့ ပိုလေးကို ထမင်းစား ဖိတ်ရတာ တဲ့လဲ။

ထုံးစံအတိုင်း ဝယ်သူ၏ ထုပ်ပိုးပစ္စည်းများကို သယ်ယူပို့ပေးတတ်ပါသည့် ပန်းနုပန်းချီ၏ မူပိုင်စည်းကမ်းအရ ကျော့ကျော့ကတော့ နွယ်မိုးပေးသော ထီးကိုခိုလျက် မှန်တံခါး ခွက်၏ အပြင်မှာ ရှိနေပြီ။ သူ့ထဲမှာက ထီးမရှိ။ မိုးကလည်း သည်းနေဆဲမို့။

“ထီးယူသွားပါ ကိုဦးသာ၊ ကားထဲရောက်မှ ကျော့ကျော့ တို့ကို ထီးပြန်ထည့်ပေးလိုက်လို့ရတာပဲ၊ အားနာဖို့မလိုပါ ဘူး”

သူ အားနာတတ်မှန်းကို သိထားသည်မို့ ကြုံ၍ လှလွန်းပုံ ပြောလည်းပြော။ ထီးကိုလည်း ပေးလိုက်တော့ သူ တစ်ချက်ပြုံးသည်။ သဘောကျသလို လွန်ခနဲ ပြုံးလိုက်သည့်အပြုံး သည် ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ် ရှိနေတာအမှန်။

ယခင်တစ်ခေါက် ပန်းနုပန်းချီသို့ သူရောက်ခဲ့စဉ် က ပန်းချီကားနှင့် ပန်းခြင်း လိုက်ပို့ပေးစဉ်ခိုက် သူ့အားနာတကြီး နဲ့ခဲ့တာကို မှတ်မှတ်ထင်ထင် ရှိနေဆဲဖြစ်သမျှကို ဝန်ခံပေးလိုက် သလို ရှိသွားရတာမို့ ရှက်သွေးတွေ ဖြာခနဲ ဖြစ်သွေးရပါပြီ။

ဒါဆို သူ့ကို ပိုလေး အမှတ်တရရှိနေတာကြီးကို သူသိသွားအောင် ဝန်ခံပေးလိုက်ရသလိုကြီး ဖြစ်သွားခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာမ၊ ကျွန်တော်ကလည်း ထီးကို မေ့လာတယ်လေ”

ဟု တိုးသက်စွာ သူပြောပြီး လှလွန်းပို ကမ်းပေးထားပါသည်။ ထီးကိုယူသည်။ ထမင်းစားလာဖို့ သူ ထပ်မပြော။ ဒါကလည်း လှလွန်းပို ငြင်းလိုက်မှာကိုစိုး၍ ဆိုတာ သူပဲ သိနေရပါသည်အဖြစ်။

မှန်တဲခါးရွက်ကို သူ ဖွင့်ကာ အပြင်သို့ ရောက်ခိုက် ထီးကို သူဖွင့်၍ မိုးရေထဲ ခြေလှမ်းကျဲဖြင့် လျှောက်သည်။ ပြေးလွှားတာမျိုးမလုပ်။

အစစ လူကြီးဆန်စွာ တည်ငြိမ်စွာပဲ သွားလာ လှုပ်ရှားသူအဖြစ် လှလွန်းပို နားလည်လာနေမိသည်ပါပဲ။

“ဒုက္ခပါပဲ ကြူရယ်၊ စောစောက အဲဒီ ကိုဦးသာရဲ့မေမေ ဆိုတာ ရောက်လာသေးတယ်၊ ပန်းဝယ်ဖို့နဲ့ ပန်းချီကား ဝယ်ဖို့ဆိုပဲ၊ သူ ပန်းချီကားဝယ်လို့ထင်ပါရဲ့၊ ပန်းပဲဝယ်ပြီး ပြန်သွားတယ်၊ အဲဒါ သူတို့သားအမိက ပိုလေးကို ထမင်း စားဖိတ်သွားတယ်လေ၊ ချက်ထားမယ်တဲ့၊ ပိုလေး ငြင်းပေမယ့် မရဘူး၊ တစ်မျိုးပဲ ကြူရယ်”

ဟု ပြောတော့ ကောင်တာတွင် ထိုင်နေသည့် ကြူ တစ်ချက် ပြုံး၍ကြည့်သည်။

“နည်းနည်းတော့ အံ့သြစရာပဲ ပိုလေးရဲ့၊ သူတို့က ပန်းချီကားတွေ အရမ်းဝယ်နေကြတာပဲလား၊ ကြူ ထင်တယ်၊ သူ့မေမေက ပိုလေးကို လာကြည့်တာထင်တယ်၊ အဲဒီ ကိုဦးသာဆိုတာကြီးက ဟိုတစ်ခေါက်ကစည်းက ပိုလေးကို အရမ်းဂရုတစိုက် ကြည့်ကြည့်နေတတ်တာ ကြူ မြင်နေရတာပဲဥစ္စာ၊ အင်း ... လူရည်သန့်လေးတော့ ဖြစ်တာ ဥပမိရုပ်လေးနဲ့တင် သေချာနေပါတယ်လေ”

ပြီးစစဖြင့် ပြောနေသမျှ လှလွန်းပို မျက်စောင်းလေး ဆွဲပစ်ရင်းမှ ...

“လုပ်နေ ... လုပ်နေ၊ ပြီးနေ၊ နောက်မှ ဟင်၊ဆိုပြီး ဖြစ်သွားမယ်”

စိတ်အိုက်အိုက်ဖြင့် လှလွန်းပို ပြောနေခိုက်မှာပဲ ထီးနှစ်လက်ဖြင့် ကျောကျောနှင့် နှယ်တို့ ပြန်ဝင်လာကြပြီ။ ခရုစိုထိမ်းများကို ထီးထောင်ထည့်ဖို့ အခန်းထောင့်မှာ ရှိနေသည့် လေတံစတစ်ပုံးရှည်လေးထဲ သွားထည့်နေကြသည်။

မိုးသံကတော့ တသဲသဲဖြင့် ရှိနေဆဲ။

“သူက ဘယ်သူ့သားလို့ ထင်သလဲ”

“ဒါများ ခက်တာလိုက်လို့၊ သူ့မေမေရဲ့ သားပေါ့ ... အဟက်”

“ဒေါ်မြတ်မြတ်သာရှင့်၊ ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ”

“ဟင် ... ဘုရားရေ ... ဒေါ်မြတ်မြတ်သာက သူ့မေမေ၊ သူက ဒီနေ့ ပန်းနုပန်းချီကိုလာပြီး ပိုလေးကို ထမင်းစားဖိတ်တယ်၊ ဒါ ဘာကြောင့်လဲ၊ သူက တစ်မျိုးကြီး ပိုလေး

ရဲ့၊ ခုလို တကူးတက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို
နေဦး ... ဘာမှ မရင်းနှီးသေးတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်
ကို ထမင်းစားဖိတ်ကျွေးမယ်ဆိုတာ မယုံကြည်ချင်စရာပဲ
သူ့မျက်လုံးတွေနဲ့ ဒီအဖြစ်နဲ့က ကိုက်ညီမှု ရှိမနေဘူး”

ဟု ပြောနေသမျှ လှလွန်းပို သက်ပြင်းရှိကြ၍ နား
ထောင်နေရပါသည်အဖြစ်။ ရင်ထဲမှာ ပို၍ ရှုပ်ထွေးနောက်ကျိလာ
သည်။ တကယ်လည်း ဒေါ်မြတ်မြတ်သာကို လှလွန်းပိုကိုယ်တိုင်
ကလည်း ရင်ထဲမှာ နှစ်သက်ခင်မင်လိုခြင်း ရှိမနေတာတော့
အမှန်ပါ။

ဤအတွက်တော့ သူ့ကိုလည်း ပိုလေး အားနာသည်။
ဒေါ်မြတ်မြတ်သာကိုလည်း အားနာသည်။ ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲမှာ
မနှစ်သက်ဘဲ ရှိနေတာကတော့ ရှိနေသည့်အဖြစ်ပဲလေ။

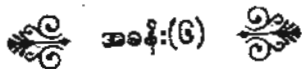
“ပိုလေးရဲ့ အနုပညာကို လေးစားမြတ်နိုးလိုတဲ့၊ တန်ဖိုး
ထားလိုတဲ့၊ ခုတော့ ... ငြင်းလိုလည်းမရတော့ဘူး၊ လာ
မယ့် တနင်္ဂနွေနေ့မှာ မမနဲ့ ပိုလေးတို့ သူတို့ချက်ထားတဲ့
ထမင်း သွားကိုစားရတော့မှာ၊ ငြင်းမနေနဲ့၊ လိုက်ခဲ့၊
ပိုလေး ကြူကို အိမ်မှာ လာခေါ်မယ်”

ဟု ပြောဆိုက် ခေါင်းတခါခါဖြင့် ခပ်ညည်းညည်း
ပြောသည်။

“ပန်းချီဆရာမလေးတွေကို အဲသလိုပဲ အဲဒီ ဒေါ်မြတ်မြတ်
သာက ထမင်းစားလိုက်လိုက်ဖိတ်နေမယ်လို့တော့ မထင်
ဘူး ပိုလေး၊ အဲဒါ ညည်းမို့လို့ ဖိတ်တယ်လို့ ကြူဖြင့်
ထင်မိတော့တာပါပဲ”

ဟု စိတ်ပျက်လက်ပျက်ကြီး ခေါင်းယမ်းနေတာကို
လှလွန်းပို မြင်နေမိရပါပြီ။ ကြူစကား မှန်နေချေမည်လားဟု
လှလွန်းပို တွေးဖြစ်မိပြန်သည်။

ဒါဆို ပိုလေးကိုမှ ဘာကြောင့် ရွေးဖိတ်ရပါသတဲ့လဲ။
သွားချင်စိတ် လုံးဝကင်းနေသည့် ခံစားမှုသည်
မိမိကို ကျဉ်းကျပ် ရှုပ်ထွေးစွာပဲ နောင်ဖွဲ့ထားချေသည်တည်း။



အခန်း(၆)

“မင်းပြောဖူးတဲ့အတိုင်းကတော့ အန်တီမြတ်ဟာ ဘယ်မိန်းကလေးနဲ့မှ မင်းကို သဘောမတူနိုင်ဘူးဆို၊ ခုဥစ္စာက သူ့ကိုယ်တိုင်က အတင်းထမင်းစားဖိတ်နေတာမျိုး ဖြစ်နေတယ်။ သူ မင်းပြောတဲ့ ဘယ်သူ ... ပန်းချီဆရာမလေး လှလွန်းပို၊ အင်း ... တော်တော်လှတဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်ရမယ်၊ အဲဒီ ကောင်မလေးနဲ့ကျတော့ စိတ်ပြောင်းသွားပြီထင်တယ်”

ရှယ်လက်ဖက်ရည်ဖန်ခွက်လေးထဲမှာ လက်ဖက်ရည် ကျကျသည် တစ်ဝက်မျှလောက်ပဲ ကျန်တော့လျက် သောက်လက်စ ပိုလိုနိုင်စီးကရက်သည်လည်း တစ်ဝက်နီးပါးမျှ ရှိနေပြီဖြစ်သည့် စိုးလှိုင်၏အသွင်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ပညာရှိစတိုင်အပြည့်ဖြင့်ပါ။ စီးကရက်ဖွာလိုက် လက်ဖက်ရည်ကျကျကို အသာလေး ဖိမိနပ်၍ သောက်လိုက်ဖြင့် ရှိနေသည့် စိုးလှိုင်။

သူများတွေလို လက်ဖက်ရည်ကို မုန့်နှင့်မစား။ စီးကရက်နှင့် အမြည်းလုပ်သည်ဟု ရယ်စရာ လုပ်ပြောတတ်သည့် စိုးလှိုင်။ တကယ်လည်း စီးကရက်ဖွာလိုက်၊ လက်ဖက်ရည်

သောက်လိုက်နှင့် စီးကရက်တစ်ရွက် လက်ဖက်ရည်တစ်ကျိုက် ဖြင့် ထူးထူးဆန်းဆန်း နှစ်သက်တတ်သူ။

ယခုလည်း မနက်ဖြန်တွင် ရောက်လာတော့မည့် အနက်နေ့နေ့အတွက် ရင်ထဲ လေးနေသမျှ စိုးလှိုင်ကို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဘက် အတူတူ ထွက်လာကာ ဖွင့်ပြောမိတော့ ပြုံး၍လည်း ပြော၏။ တွေးဆသလိုလည်း မျက်မှောင်ကုတ်၍ တွေး၏။ သူ့ကိုလည်း ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့်နှင့်လုပ်၏။ သဘောက သူ့ထံမှအဖြေကို စောင့်သည့်သဘော။

“မေမေ ဘယ်တော့မှ စိတ်ပြောင်းမှာမဟုတ်ဘူးလို့ ငါထင်တယ် စိုးလှိုင်၊ အဓိကကတော့ ငါ ငယ်ငယ်လေးတုန်းက ဖေဖေ နောက်အိမ်ထောင်ထူသွားတဲ့ကိစ္စလည်း ပါမယ်ထင်တာပဲ၊ ဖေဖေကို စိတ်လည်းနာ၊ သံယောဇဉ်တွယ်စရာ ချစ်စရာဆိုလို့ ငါပဲရှိတော့တာမို့ အရမ်းကို ပုံအောချစ်ရှာတာတော့ မေမေ့ကို ငါ နားလည်တယ်၊ စာနာတယ်၊ မေမေ့ဘဝထဲက ဖေဖေကို မိန်းမတစ်ယောက်က လှလှသွားတယ်လေ၊ မေမေ့ဘဝထဲက ငါ့ကို ဘယ်မိန်းမဆီမှ အပါမခံနိုင်ဘဲ အလှယူမခံနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတာက စိတ္တဓဝေဒနာကြီးလို့ ဖြစ်နေတယ်”

စိုးလှိုင် တစ်ချက် သက်ပြင်းရွက်၏။ တက္ကသိုလ်အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ ရကြတော့လည်း တူတူ။ ဂိုးလိဒင်းရေးဗားဟု ခေါ်ပေးထားသည့် ရွှေမြစ်ဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းမှာလည်း အတူ လုပ်ကိုင်ဖြစ်ကြရသည်က စိုးလှိုင်နှင့်ပဲဖြစ်ပါ၏။ ရွှေမြစ်ကို ဆောင်ပေးသည်ကလည်း မေမေ့ကိုယ်တိုင်ပဲ ဖြစ်ချေသည်လေ။



“ဒါဆို ဘာလို့ အန်တီမြတ်က လှလွန်းပိုကို ထမင်းစားဖိတ်တာတဲ့လဲ”

“အဲဒါတော့ ငါ မပြောတတ်သေးဘူး၊ မမှန်းဆတတ်သေးဘူးဆိုရင် ပိုမှန်မယ်ထင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုခုကိုတော့ မေမေ လုပ်လိမ့်မယ်၊ အဲဒါတော့ ငါ သိနေတယ်၊ ဘယ်လိုပုံစံမျိုး ဖြစ်မယ်ဆိုတာကိုသာ ငါ မသိတာ”

ထိုအချက်ကိုပဲ သူ ရင်ထဲလေးနေခြင်းပါ။ လှလွန်းပိုတို့ကို ပဒုမ္မာသို့ဖိတ်ကာ ရင်ထဲ နာကျင် နာကြည်းသွားအောင် မေမေ တစ်ခုခုသောနည်းဖြင့် လုပ်လိုက်မှာကို သူ စိုးရိမ်နေသည်လေ။

ထိုခံစားမှုက ပန်းနုပန်းချိုမှာ မေမေနှင့် ဆုံခဲ့ရစဉ်က တည်းက ရင်မှာ မွေနေခဲ့ခြင်းပါ။

ပန်းနုပန်းချိုသို့ သူ မသွားဖြစ်အောင် မိုးကုတ်သို့ ရတနာကိစ္စဖြင့် သွားခိုင်းခဲ့တာ။ သူ မသိအောင် မေမေ ပန်းနုပန်းချိုသို့ ရောက်ခဲ့ဖူးတာ။

မိုးကုတ်မှ သူ ပြန်ရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ ပန်းနုပန်းချိုသို့ သူ လှလွန်းပိုကို မြင်လိုစောဖြင့် လွမ်းဆွတ်စွာ ရောက်ခဲ့စဉ်ကလည်း မေမေ နောက်မှ တမင်လိုက်လာခဲ့တာ။ အားလုံးကို သူသိခဲ့ရပြီးပြီ။ နားလည်နေမိရပြီးပြီ။

“အင်း ... ခက်တော့ အခက်ပဲကွ”

ကုန်ပြီဖြစ်သည် လက်ဖက်ရည်ခွက်ထဲသို့ ရေနွေးကြမ်းကို လောင်းထည့်ကာ ရေကျင်းရင်း ခပ်ညည်းညည်းတစ်ချက် စိုးလှိုင် ပြောသည်။

“မေမေ့ကို ပန်းနုပန်းချိုမှာ ငါတွေ့လိုက်ရတော့ ရင်ထဲမှာ တကယ့်ကို ချောက်ချားတာ၊ လှလွန်းပိုရဲ့ ရှေ့မှာများ ငါ့ကို တစ်ခုခုပြောချလိုက်မလားလို့၊ ဒါပေမဲ့ ... အဲသလိုဖြစ်မလားဘူး၊ မေမေ အရမ်းကို ပြုံးနေတယ်၊ လှလွန်းပိုကိုလည်း တရင်းတနီး ချစ်ချစ်ခင်ခင်ကို ဆက်ဆံသွားတယ်၊ အဲဒါတော့မှ ငါ ပိုစိုးရိမ်လာတာ၊ လှလွန်းပိုဆီကို မေမေ မသွားစေချင်တာ၊ ငါ့ကို ပြောခဲ့ပြီးသား၊ မေမေမွေးနေ့မှာပဲ အတိအလင်းပြောခဲ့ပြီးသားကိစ္စ၊ ငါက မေမေမသိအောင် ပန်းနုပန်းချိုကို ရောက်လာခဲ့တာ၊ ပက်ပင်းကြီးမိတာကွ၊ ဒါပေမဲ့ မေမေက ပြုံးပြီး ထမင်းစားတောင် ဖိတ်သွားသေးတယ်”

ရင်ထဲ ပင်ပန်းလာလျက် ဒူးယားတစ်လိပ်ကို ဘူးထဲထုတ်၍ မီးညှိရှိုက်ဖွာနေသည် သူ့ကို စိုးလှိုင် တစ်ချက်ငေးကြည့်သည်။ ခါတိုင်းလို ပညာရှိစတိုင်ဖြင့် အိုက်တင်များမနေ။ ရော့ရှိုက်သက်ပြင်းရှိုက်နေတာပဲ ရှိနေသည်။ ဘာသံမျှလည်း ထွက်ကျမလာ။

“ငါ ငြိမ်နေလို့ မကောင်းဘူးလေ၊ မေမေလေသံအတိုင်း ရောပြီး လှလွန်းပိုကို ထမင်းစားဖိတ်ရတာပေါ့၊ တစ်ဖက်ကလည်း ဘာကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ ရင်ဆိုင်ပစ်ချင်တာမျိုးကလည်း ရင်ထဲမှာရှိနေတယ်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ လှလွန်းပိုကို ငါ တကယ့်ကို မြတ်မြတ်နိုးနိုးချစ်နေမိလို့ပဲ၊ ငါ့သူ့ကိုလက်ထပ်မယ်၊ လက်ထပ်ခွင့်ရအောင်လည်း ငါ့ကြိုးစားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်၊ နေဦး ... လက်ထပ်ခွင့်ဆို

တာက မေမေဆီက မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ဆီက ရရှိကြီးစားမယ်
လို့ပြောတာ၊ မေမေကတော့ ဘယ်တော့မှ ခွင့်ပြုမှာမဟုတ်
ဘူး၊ ဒါကို ငါ သိနေတယ်လေ၊ သူ ငါ့အချစ်ကို လက်ခံ
အောင် ကြိုးစားမယ်လို့ပြောတာ”

ဟု ပြောတော့ ငြိမ်၍ နားထောင်နေရာမှာ သက်ပြင်း

ရှိက်ရင်း ...

“အင်း ... ခက်တော့ အခက်ကြီးပဲကွ၊ အခက်ကြီးဆိုတာ
အခက်သေးမဟုတ်ဘူးလို့ ပြောတာ”

အရေးထဲ နောက်နေပြန်သည့် စိုးလှိုင်ကို သူ
ကြည့်တော့ မျက်နှာက ခပ်တည်တည် ဖြစ်နေသည်။ တကယ့်ကို
လေးလေးနက်နက် တွေးနေသည်ပုံ။

“မင်း ရင်ဆိုင်ရမှာတွေက ပေါ့သေးသေးမဟုတ်ဘူး ခိုးသား
မင်း မြတ်နိုးနေတဲ့ မိန်းကလေးက ပန်းချီဆရာမလေး
အနုပညာသည်လေးကွ၊ ပြီးတော့ ... သူ့အနုပညာကို
လေးစားလှချေရဲ့လို့ ပရိယာယ်နဲ့ပြော၊ ထမင်းစားဖိတ်ပြီး
တစ်ခုခု အန်တီ လုပ်လွှတ်လိုက်ရင်၊ အနုပညာသည်ပဲ
အရမ်းကို နာကြည်းသွားမှာ၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူ့ကို
စော်ကားတာကိုထား၊ သူ့အနုပညာကိုပါ စော်ကားတာမျိုး
ဖြစ်နေတာက အရမ်းကို အရုပ်ဆိုးမှာ၊ အဲသလိုဖြစ်သွားရင်
မင်းကို ဘယ်တော့မှ သူ ချစ်မှာမဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောတော့ သူ အငိုငိုကြီး ဝိုင်းကျသွားရပါပြီ။

“ဘယ်နည်းနဲ့မှ သူနဲ့ အဝေးမခံနိုင်ဘူး ဖိုးလှိုင်၊ ငါ သူ့
ကို လက်ထပ်ခွင့်ရမှဖြစ်မယ်၊ လက်ထပ်ရမှကို ဖြစ်မယ်”

သူ့အသံက ချောက်ချားခြင်းများဖြင့် အက်တက်
ဘက်နိုင်နေသည်။ ချစ်ရသူလေးကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးလိုက်ရမှာကို
ခံနိုင်ရည်မရှိသော နှလုံးသားကို မိမိသာပဲ သိနေရပါချေသည့်အဖြစ်။

ဤမိန်းကလေးသည် သူ့နှလုံးအိမ်တွင်းသို့ တိုးဝင်
လာသည်က ပူလောင်သော အလှများဖြင့်မဟုတ်။

အေးမြသိမ်မွေ့သောအလှ၊ ရိုးစင်းဖြူစင်သော မျက်
ဝန်းလေးများကို ပိုင်ဆိုင်သည့် အလှရှင်လေးအဖြစ် တိုးဝင်လာခဲ့
ခြင်း။

ထိုသို့ ဖြူစင်အေးမြသည့် အလှတရားကို သူ့နှလုံး
အိမ်၊ သူ့မျက်ဝန်း၊ သူ့သွေးကြော သွေးမျှင်များဝယ် သိမ်းဆည်း
ထားမိခဲ့ရပြီးပြီ။ လွမ်းမိုးစေနိုင်စွမ်း ရှိခဲ့ပြီးချေပြီတည်း။

❀ အခန်း(၇) ❀

“အနုပညာသည်တစ်ယောက်ဟာ သူ့အနုပညာကို မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားတဲ့သူရဲ့ ရင်ထဲကအသံကို တန်ဖိုးထားရတယ် သမီးပို၊ ဒါကြောင့် သမီးကို ထမင်းစားဖိတ်ထားတဲ့ ကံ့ကို ကြည်ဖြူဝမ်းသာ လက်ခံရမယ်၊ ထမင်းဆိုတာ ကိုယ့်အိမ်မှာ စားလည်းဖြစ်တာ မှန်ပေမယ့် ကိုယ့်အနုပညာကို တန်ဖိုးထားပြီး ချစ်တဲ့အိမ်က ထမင်းက ပိုပြီး တန်ဖိုးလည်းကြီးတယ်၊ အလေးလည်းထားထိုက်တဲ့ အဖြစ်ပါ”

ဘုရားပန်း ပူဇော်ရန်အတွက် သားအမိနှစ်ယောက် ယွန်းလင်ပန်းလေးထက်မှာ မောက်လျှံနေသည့် စံပယ်တွေကို သီနေရင်း မေမေ ပြောသမျှကို ငြိမ်၍ လှလွန်းပို နားထောင်နေရပါသည့်အဖြစ်။

“အဲဒီနေ့ကတည်းက သမီးပို ပြောပြထားတာမို့ မေမေ သိပါတယ်၊ အဲဒီ ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးရဲ့ မျက်လုံးတွေက တစ်မျိုးပဲဆိုတာလေ၊ အေးစက်တင်မာတယ်လို့ သမီးရော၊ ကြူလေးရော နားလည်ထားကြ

တယ်ဆိုတာ၊ အဲဒါ မှားတယ် သမီးရဲ့၊ တချို့က မွေးရာပါ မျက်နှာမာတတ်တယ်၊ ခပ်တည်တည် နေတတ်တယ်၊ သူ့ငယ်ကျင့်၊ သူ့ပင်ကို မျက်နှာထားဆိုပါတော့”

မွေးမြူမှု စံပယ်၏ ရနံ့က အခန်းတွင်းဝယ် သင်းပျံ့သွင်းနေမြဲ။ ပန်းတင်ခုံလေးထက်မှာ ရှိနေသည့် ယွန်းပန်းလေးတွင်းမှ စံပယ်ပွင့်လေးတွေကို ယူရင်းဖြင့် ပန်းသီအပ်ဖျားနှင့် အလေးထိုးသီနေသည့် သမီးကို ဒေါ်အေးငြိမ်း တစ်ချက်ကြည့်မိသည်။ ပန်းသီကြိုးတစ်လျှောက် ပန်းပွင့်လေးကို ဖွဖွလေး ဆွဲယူသွားပါသည့် လှလွန်းပိုလေး လက်ချောင်းလေးတွေက ဖြူစင်ချယ်ပျောင်းလျက် ပန်းနုရောင်လက်သည်း နုနုလေးတွေကို ပို၍ သင်းနေစေသည့်အဖြစ်။

ဤသမီးလေးသည် လက်ချောင်း ခြေချောင်းလေး ဆွဲကအစ လှသည့်ကလေး။

“ငြိမ်းရဲ့သမီးလေး လှပုံများဖြင့် ကျောက်ဆစ်ရုပ်လေးချာထားတဲ့အတိုင်းကိုလှတာ၊ ရင်ကို ငြိမ်းနေအောင်လှတာ”

ဟု ဒေါ်အေးငြိမ်း၏ မိတ်ဆွေအမျိုးသမီးများက နှစ်၍ ပြောယူရသည်အထိ လှပါသည့်သမီး။ စိတ်ထားအေးချမ်းချက် ပန်းချီကားများဖြင့် အချိန်ကို ကြည်နူးစွာ၊ သိမ်မွေ့စွာ ဖြတ်သန်းနေပါချေသော သမီး။

လူတိုင်းအပေါ် အကောင်းမြင်သော အကြည့်ဖြင့် နှစ်သက်လျက် ဝန်တိုဒေါသကင်းပသော ဤသမီးလေးသည် မြတ်မြတ်သာ ဆိုသူ အမျိုးသမီးကြီး၏ ထမင်းစားဖိတ်မှုကို ခံခဲ့ရသည့် နေ့ကတည်းက စိတ်ညစ်နေဟန်ကတော့ သိသာ



ချော့သက်ပါပဲ။ ထိုနေ့ညနေ ပန်းနုပန်းချီမှ ပြန်ရောက်လာကတည်းက လှလွန်းပို စိတ်ရှုပ်ထွေးပုံလေးဖြင့် တိုထမင်းစားပွဲကိစ္စကို ပြောပြခဲ့သည်လေ။

ထိုစဉ်ကတည်းကလည်း ဒေါ်အေးငြိမ်းက သွားဖို့ တိုက်တွန်းခဲ့သည်ပါပဲ။ ယခုလည်း နေ့လယ်ဘက်ပဲ ထမင်းစားသွားရတော့မည်။ လှလွန်းပို သိပ်ပြီး စိတ်ထဲပါပုံမရ။ နံနက်စောစောမှာ ဘုရားပန်းသီနေရင်း ငြိမ်နေသည့် သမီးကို ဒေါ်အေးငြိမ်း အကဲခတ်သလို ကြည့်နေမိရသည်။

“သမီး စိတ်ထဲမှာ ကြူလေးစကားကိုလည်း စွဲထားလို့ ဖြစ်မှာပါ။ ကြူလေးကလည်း အဲဒီ ဒေါ်မြတ်မြတ်သာဓက စိတ်ထဲ သဘောသိပ်မတွေ့ချင်ဘူးဆို၊ အဲဒါကို ဖျောက်ထားလိုက်ပါကွယ်၊ တချို့က မျက်နှာပေါက်ဆိုးတယ် အပြောဆိုးတယ်၊ ဟော ... ပေါင်းကြည့်မှ လူဖြောင့်စိတ်တို စိတ်ဖြူ အူစင်းကြီး ဖြစ်နေတတ်ရော၊ အဲဒီအခါကတော့၊ ခြောက် ... ငါ စောစောတုန်းက ထင်မိတာ မှားပြီဆိုပြီး နောင်တတောင် ဖြစ်ရသေး၊ လူကောင်းသူကောင်းတစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်၊ မိတ်ဆွေဖြစ်ရ ရင်းနှီးရမယ့် အခွင့်အရေးတောင် ဆုံးရှုံးမလို ဖြစ်သွားခဲ့ရတာမျိုးမဟုတ်လား။”

စိတ်ထားအေးချမ်းတာ။ သူတစ်ပါးအပေါ် အကောင်မြင်စိတ်ဖြင့် ကြည့်တတ်တာက မေမေ့ရင်ထဲမှာ ထာဝရတည်မြဲနေတတ်ပါသည်။ စိတ်ရင်းကောင်းပေပဲလေဟု တွေးဖြစ်ရင်း မေမေ့ကို လှလွန်းပို ငေးကြည့်မိရပါပြီ။

ဖေဖေ ဆုံးပါးခဲ့စဉ်တုန်းက မေမေသည် အရွယ်ကောင်း ရုပ်ချောနေဆဲ။

ဒါပေမဲ့ မေမေ နောက်အိမ်ထောင် မပြုခဲ့ရှာ။

သမီးကြီး လှလွန်းပိုနှင့် သားငယ် မောင်မောင်တို့ထံ မျက်နှာမငယ်ရအောင် ရှာဖွေကျွေးမွေးခဲ့ရှာသည်ပါပဲ။

ဖေဖေ တည်ထောင်ခဲ့ပါသော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတို့ကို မျက်နှာမငယ်ရအောင် ယခုတိုင် မေမေ ဦးစီးလုပ်ကိုင်နေဆဲ။

လှလွန်းပို ပန်းချီဝါသနာပါခဲ့တာကိုလည်း အသိပန်းချီဆရာကြီး ဦးစိတ္တထံ အပ်နှံ၍ ငယ်ကတည်းက မြေတောင်ခြောက်ခဲ့သည်မှာလည်း မေမေပါ။

ပိုလေး စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့ရပြီးသည့်နောက်မှာတော့ ပန်းနုပန်းချီကို ဖွင့်လှစ်ခွင့် မေမေ ပြုခဲ့သည်။ ပိုလေးနှင့် တူတူဘွဲ့ရသည့် သူငယ်ချင်း ကြူကိုလည်း ပိုလေး အလိုကျ ပန်းနုပန်းချီ၏ မန်နေဂျာနှင့် ငွေစာရင်းအင်းကိုင်ခွင့်ကိုလည်း မေမေ စီစဉ်လက်ခံခဲ့သည်ပါပဲ။

ဦးစိတ္တထံမှာ ငယ်ကတည်းက ဘွဲ့ရသည်အထိ ပန်းချီသင်ခဲ့သည့် ကာလတစ်လျှောက်လုံးမှာ အရမ်းကို ကြိုးစားသော ပိုလေး၏ အနုပညာကို ပန်းနုပန်းချီမှာ ဂုဏ်ယူစွာ သားသားနားနား ပန်းချီကားတွေ ချိတ်ဆွဲရောင်းချနိုင်စွမ်းသည်အထိ မေမေ စီမံပေးခဲ့သည်ပါပဲ။

ယခု မေမေသည် ပန်းနုပန်းချီမှာ ပန်းချီကား လာသော်လည်း ပန်းချီဆရာမလေးကို ထမင်းစားဖိတ်သွားပါသည်။

အမျိုးသမီးကြီးဘက်မှ လိုက်၍ ပြောပေးနေပြန်ပြီ။ ဤသည်က လည်း သမီး၏အနုပညာကို တန်ဖိုးထားသူအဖြစ် ဒေါ်မြတ်မြတ် သာကို မေမေကလည်း တုံ့ပြန်၍ လေးစားကျေးဇူးတင်စိတ်ဖြင့် ကြည်နူးကျေနပ်စွာ ပြောပေးနေခြင်းပါ။ ဒါကို ပိုလေး သိပါသည် လေ။

“ကဲ ... သမီး၊ ဒီပန်းကုံးတွေကို ဘုရားစင်မှာရှိတဲ့ ပန်း ချိတ်စင်လေးမှာ သိချိတ်ပြီး ပန်းပူဇော်လိုက်၊ ပြီးရင် မေမေတို့ ကော်ဖီသောက်ကြရအောင် ဟုတ်လား။”

ဟု ပြောဆိုက် မောင်မောင် အိပ်ရာမှ နိုးလာလျက် အပေါ်ထပ် လှေကားကြီးအတိုင်း ပြေးလွှားဆင်းလာတာမို့ ...

“ဟဲ့ ... ဖြည်းဖြည်းဆင်းပါ သားငယ်ရယ်၊ ချော်ပြုလဲက မှဖြင့် ခြေလက်ကျိုးမှာ ဘယ်လောက်ကြောက်ဖို့ကောင်းလဲ ကဲ ... မျက်နှာမသစ်ခဲ့ရသေးဘူး မဟုတ်လား၊ အပေါ်ပြန် တက် မျက်နှာပြန်သစ်ခဲ့၊ ရေမိုးပါချိုးလား၊ ပြီးရင် ကော်ဖီ သောက်ကြမယ်”

ဟု မေမေ ပြောတာမို့ ...

“မေမေ့ကို လွမ်းလို့ အရင်ပြေးဆင်းပြီး လာကြည့်တာပါ အဟင်းဟင်း ... မနက်မိုးလင်းရင် သားက မေမေ့မျက်နှာ အရင်ပြေးဆင်းကြည့်ရမှ ရင်ထဲအေးရတာပါဗျ”

ဟု ခွဲနေတော့ မေမေ့မျက်နှာ ဝင်းကြည်သွားစွာ သည်ပါပဲ။

“တော်စမ်းပါ၊ မျက်နှာမသစ်ဘဲ ကော်ဖီအုပ်ဖို့ ပြေးဆင်း လာတာမဟုတ်လား၊ မောင်မောင်နော် သိပ်ညစ်ပတ်၊ နင်

လား မေမေ့ကို လွမ်းမှာ၊ နင့်နုတာဝေလေးနဲ့ လက်ထပ် ဖြစ်ရင်လား ဟွန်း ... မယားမျက်နှာ အရင်ပြေးဆင်းကြည့် မှာ”

ဟု ပြောတော့ တံကယ့်ကို မျက်နှာမသစ်သေးဘဲ အပျင်းထူစွာရှိပါသည့် မောင်မောင် တဟဲဟဲရယ်ရင်း လှေကားထစ် ဆွဲအတိုင်း ပိုလေးနှင့် ယှဉ်တက်လာကာ ...

“အဲဒီအခါကျတော့ နှစ်ယောက်ကို အလွမ်းပြ ပြေးကြည့် ရမှာပေါ့ဗျ၊ မေမေရယ်၊ နုတာဝေလေးရယ် မီးဖိုထဲမှာ အလုပ်လုပ်နေကြတာကို ပြီးပြီး ဟိုဘက်တံခါးပေါင်လေးကို လက်ထောက်ပြီးကြည့် အမောကိုပြောရော”

တမင်စနေခြင်း ဆိုတာ သိနေရပေမယ့် လှလွန်းပို ချက်ဝန်းလေးတွေထဲမှာ မျက်ရည်ကြည်ဝေချင်၏။ မျက်လွှာ ကို ချပစ်လိုက်ရင်းမှ ...

“အေးပေါ့ဟာ၊ အစ်မဖြစ်တဲ့ ငါ့ကိုတော့ နင် ဘယ်အရေး စိုက်မှာလဲ၊ နင့်မိန်းမပဲ အရေးစိုက်မှာပေါ့”

ဟု ပြောသံသည် တိုးညင်လျက် တုန်ခါချင်နေ၏။ မောင်မောင်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း အော်ရယ်သည်။

“မမကို ဘုရားဆောင်မှာကြည့်၊ မတွေ့ရင် ပန်းချီခန်းမှာ ကြည့်၊ အရင်ဝင်ကြည့် မမကို အရင်အလွမ်းဖြေပြီးမှ အောက်ထပ်ကို ဆင်းမှာပါဗျ”

ဟု ရယ်မောပြောနေပေမယ့် လှလွန်းပို လိုက်မရယ်၊ အဲဒီအခါမှာ မောင်လုပ်သူကို မျက်လွှာလေးပင့်၍ ကြည့်သည်။ ကြောင့်ရယ်မသိ။ မောင်မောင် အိမ်ထောင်ကျပြီပိုလေးကို



အချစ်လျော့ပါးကာ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ထားနိုင်မှာကို အရမ်း စိုးရိမ် အားငယ်တတ်နေတာတော့အမှန်ပါ။ မောင်မောင် နုတာဝေ ဆိုသည့် အရွယ်ငယ်ငယ် ချောချောလှလှ ခေတ်ဆန်ဆန် ကောင်မလေးနှင့် ချစ်သူဖြစ်မှန်း စသိရသည့်နေ့ကတည်းက ထိုဝေဒနာသည် ရင်မှာ ကြေကွဲနာကျင်စွာ တိုးဝင်လာခဲ့ရသည်ကတော့ အမှန်။

မောင်မောင်နှင့် ငယ်ကတည်းက တူတူဆော့ခဲ့။ မောင်မောင်ဆိုတာ ချွဲလေသမျှ အလိုလိုက်ခဲ့ပါသည် ပိုလေးထက် ပိုချစ်ရမည်သူ တွေ့သွားခဲ့ချေပြီဟု ကြေကွဲအားငယ်လာမိခြင်း ပါ။

ခုကျတော့ နှစ်ဖက်မိဘချင်းပင် နားဖောက်စေစပ်ထားပြီးချေပြီပဲလေ။ မောင်မောင်ကတော့ ချစ်သူရှိတာတစ်ခုပဲ ပြောင်းလဲသွားပေမယ့် ယခုတိုင်တော့ မပြောင်းလဲ။ မနက်အိပ်ရာထ နောက်ကျနေတတ်တာ။ မျက်နှာမသစ်ဘဲ အောက်ထပ်ကို ပြေးဆင်းလာတတ်တာ။ ပြီးတော့ မေမေကို လွမ်းလို့ဟု တစ်ည တက်လေး မမြင်ဘဲရှိခဲ့တာကို ပိုသည်းလွန်းစွာ ချွဲတတ်တာ။ မမကိုလည်း လွမ်းပါတယ်ဟု မျက်ရည်ဝဲနေသော ပိုလေးကို နောက်မှ ပြောတတ်တာ။ ဒါတွေအားလုံးသည် မပြောင်းလဲဘဲရှိနေဆဲ။

“မြန်မြန်လုပ် မမ၊ မောင်မောင် ဆာလှပြီ၊ မမ ဘုရားဆောင် ဝင်ရင် သိပ်ကြာတာပဲ၊ ပန်းပူဇော်ပြီးရင် မြန်မြန်ကန်တော့၊ မြန်မြန်ဆုတောင်း၊ ချစ်သူ မြန်မြန်ရပါစေ၊ မြန်မြန်အိမ်ထောင်ကျပါစေ၊ မောင်မောင်အတွက် တူလေးတွေ မြန်မြန်နဲ့များများ မွေးရပါစေ”

“ဟဲ့ ... အဲသလို ပြောရလား ကိုယ့်အစ်မကို”

ဟု မျက်နှာလေး ပန်းနုဆီရောင် သမ်းလာလျက် အချက်သည်းစွာ ပြောဆိုက်မှာ မောင်မောင်ကတော့ ရယ်မောရင်း အနီးတံခါးကို ဖွင့်၍ ဝင်ပြေးပြီ။ ရင်ထဲတွင် ပိုလေး ရှုပ်ထွေးခြင်းနှင့် တသိမ့်သိမ့်ခုန်နေခြင်းတို့ ရောထွေးလျက် ကျန်ရစ်ခဲ့ရပါ၏။

မကြာမလင့်မီမှာပင် ပဒုမ္မာသို့ ပိုလေး ရောက်ရတော့မည်။

ချစ်သူတွေ့ပါစေဟု စောစောကပဲ မောင်မောင် ဆက်သလိုဖြင့် ပြောသွားခဲ့သည်လေ။

အေးချမ်းစွာပြုံး၍ ငုံ့မိုးကြည့်နေသည့် သူ့မျက်နှာကို မြင်ယောင်လာမိရစဉ်ခိုက် ယောင်ယမ်း၍ မျက်ဝန်းလေးကို မှေးတိတ်ချပစ်လိုက်မိရပါပြီ။

မိုးသည်းသော ထိုနေ့က ပန်းချီကားကူညီချိတ်ပေး နှင့် တောင်းစဉ်ခိုက် ပိုလေး လှည့်ကြည့်မိတော့ ပြုံး၍ အေးချမ်းစွာ ငုံ့မိုးကြည့်နေသော သူ့မျက်နှာကို အလွန်နီးကပ်စွာပဲ ပိုလေး ဆော့မော့လေး မော့ကြည့်တွေ့မြင်ခဲ့ရချေသည် မဟုတ်ပါလား။

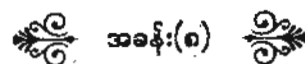
သူ့မျက်ဝန်းတွေသည် အရမ်းကို အေးချမ်းနေလျက် အရမ်းကို ရွန်းလုံနေကြချေသည်ကိုဖြင့် ပိုလေး၏ ရင်ထဲမှာ ခတ်မှတ်ထင်ထင်ကြီး ကျန်ရစ်နေစေခဲ့သည်ပဲလေ။

ဘုရားဆောင်၏ အဝင်တံခါးနေရာလေးမှာ မွေးမြူစင်သော စံပယ်ကုံးတွေဖြင့် ရှက်စနိုးလေးရပ်နေသည့် ပိုလေး၏ အခြေကို သူ သိနိုင်စွမ်းပါလျှင် မည်သို့ရှိချေမည်မသိ။

မူပိုင် အေးချမ်းသောအပြုံးဖြင့် ပိုလေးတို့ သူ ကြည့်နေမှာ သေချာနေသည်ဟု ပိုလေး ထင်မိရသည်ပါပဲ။



သူသည် ပိုလေး မမျှော်လင့်နိုင် မတားဆီးလိုက်မိ
မှာပင် တစ်မိမ့်မိမ့်ဖြင့် ပိုလေး၏အာရုံ၊ ပိုလေး၏ မျက်ဝန်း။
ပိုလေး၏ဘဝတွင်းသို့ တိုးဝင်လာနေချေသည်ပဲဟု တဖြည်းဖြည်း
သဘောပေါက်လာရပါပြီတည်း။



အခန်း(၈)

“ဟော ... လာကြပြီ သားရေ၊ သွားကြိုပါကွယ်၊ မေမေ
ဒီမှာ အပုလေးနဲ့ ဒီအချို့ပုလေး လက်စသတ်ချင်လို့”

ဟု နန္ဒင်းမကင်းအိုးကို မီးခဲဖြင့် နှပ်ဖို့ပြုနေရင်း
မေမေပြောတော့ သူ နားမလည်ချင်။ ဘာသဘောလဲဟု တွေးမိနေ
သည်က အခါခါသို့ပင် ကျော်လွန်ခဲ့ပြီးပြီ။

မနက်ကတည်းက မေမေ အရမ်းကို အပင်ပန်းခံ၍
ဒီခန်းထဲမှာ လုပ်ကိုင်ချက်ပြုတ်နေသည်ကို သူ တွေ့နေသည်ပဲ။

အဆုံးမတော့ သူပင် မနေနိုင်လွန်းစွာ မေမေကို
ငိုကူလုပ်ကိုင်ပေးရသည်အထိပါ။ မေမေကလည်း အရမ်းကို
ငိုချို အေးမြစွာဖြင့် သူ့ကို ကြည့်ကြည့်နေခဲ့သည်ပဲ။ စိုးလှိုင်
ပြောသလိုများ မေမေ စိတ်ထားပြောင်းသွားခဲ့ပြီလားဟု သူ ဇဝေ
မိမြစ်ချင်ချင်။

ဒါပေမဲ့ မေမေသည် ထိုမျှအထိတော့ မြန်ဆန်လွန်း
စိတ်ပြောင်းမသွားနိုင်ဟု သူ သိနေသည်။ ဟုတ်သည်။ သိနေ
သည်။ သူ့ကို အဘယ်မိန်းကလေးနှင့်မျှ သဘောမတူခြင်းဆိုသည်



က မေမေရင်ခွင်ထဲမှ လူယူသွားသည့် သဘောမျိုးကို ထိုမိန်းကလေးအပေါ် မေမေ သဘောထားကာ အရမ်းကို မုန်းတီးနေသည်။

သူ့တွင် 'ချစ်သူ မရှိခဲ့ဖူး။ ဒါပေမဲ့ ထိုသို့သော အခြေအနေမှာပင် မေမေသည် သူ၏ တစ်နေ့တွင် ရှိလာနိုင်မည့် မိန်းကလေးအပေါ် ဘယ်သူမှန်း မသိနိုင်စဉ်ကတည်းက အရမ်းကို မုန်းတီးနေသည့်သဘော။

မေမေအဖြစ်က စိတ္တပေင် ဆန်ချင်ချင်ပါ။ ထိုသို့ရှိနေသည့် မေမေစိတ်တွေသည် လှလွန်းပိုဆိုးသည့် မိန်းကလေးနှင့် ကျမှ ချက်ချင်းကြီး ပြောင်းသွားနိုင်မည်တဲ့လား။

ယခုတော့ တကယ်ပဲ လှလွန်းပိုသည် ပဒုမ္မာ၏ ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ကားဖြင့် ရောက်လာချေပြီတည်း။

လှလွန်းပိုထံသို့ပင် သူ့ကို အကြိုလွှတ်နေသည်မို့ သူ ရင်ထဲ လေးချင်ချင်ပါ။

မေမေ ဘာကိုများ ရည်ရွယ်နေပါသလဲ။

လှလွန်းပိုအပေါ် ထားရှိပါသည့် သူ့စိတ်ထားတွေကို အားလုံး တွေ့မြင်နိုင်ဖို့အတွက် ယခုလို တမင်သက်သက် စိမ့်ခြင်းများလား။

သားကို အရမ်းချစ်သည့် မေမေသည် သား၏ရင်တွင်းမှ ချစ်ခြင်းမှန်တစ်ချပ်ကို ထင်းခနဲနေအောင် ဖန်တီးစွဲမြင်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေခြင်းများလေလား။

“ဟဲ့ ... သား သွားကြိုချေပါဆို ဘယ်နှယ် ငြိမ်နေရတာလဲ၊ အို ... အပုလေးကလည်း မီးခဲကို အဲသလောက်ကြီး အိုးပုံးပေါ် မတင်နဲ့လေ”

ဟု ပြောနေရင်း အရမ်းကို အလုပ်ရှုပ်နေသည့် မေမေအပါးမှ သူ ထွက်ခဲ့ရပေမယ့် စိတ်ထဲ လေးနေသည်ကတော့ လေးနေသည်ပါပဲ။

တစ်ဖက်ကလည်း လှလွန်းပိုကိုကြိုရမည်မို့ ကြည်နူးချပ်ရှားခြင်းက ရင်မှာ ဖြစ်တည်၏။ မေမေကို စိတ်မချသည်မို့လည်း ကြောင့်ကြကျဉ်းကျပ်သောစိတ်က ရင်ကို မွန်းသိပ် အနေခက်နေစေပြန်သည်တည်း။

ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီးကို ခြေလှမ်းကျကျဖြင့် သူ ဖြတ်သွားကာ ဧည့်ခန်းသို့အဝင် မှန်တံခါးရှက်ကို သူ ဖွင့်၍ အလောတကြီးပဲ သူ ထွက်ခဲ့ရပါ၏။

ဘာကြောင့်ဆို ကားတွင်းမှ လှလွန်းပိုရော ကြူရော ထွက်ခဲ့ပြီးဖြစ်ကာ ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ရပ်ရင်း အိမ်တွင်းမှ ထွက်ကြိုလာမည့်သူကို စိတ်ရှုပ်ထွေးပုံလေးဖြင့် ရပ်စောင့်နေကြချေသည်ကိုး။

“လာပါ ဆရာမ၊ လာပါ မကြူကြူ၊ မေမေက မီးပိုထဲမှာ အလုပ်များနေတာနဲ့ ကျွန်တော့်ကိုပဲ ကြိုခိုင်းလိုက်တာ”

သူ ပြီး၍ပြောရင်း တံခါးကို တွန်းဖွင့်ကာရပ်စောင့်ဆီသည်မို့ လှလွန်းပို တစ်ချက်ငဲ့၍ ကြူကိုကြည့်မိ၏။ ကြူကပဲ ဦးလေးလက်ကိုဆွဲ၍ ဦးဆောင်ဝင်ခဲ့သည့်အဖြစ်။ ခြံတံခါးဝမှာ ဦးကြီးတစ်ယောက်ကို ကားလေး ခြံဝင်းတံခါးရှေ့ရောက်သည်နှင့် လှလွန်းပိုတို့ တွေ့ခဲ့ရသည်ပဲ။ ကားလေးကိုတွေ့သည်နှင့် ပျာပျာသလဲကြီးပင် ခြံတံခါးကြီးကို သော့ဖွင့်ရ၊ တံခါးကြီးကို ဖွင့်ပေးနှင့် ဖြစ်ခဲ့ရှာသည်မို့ လှလွန်းပိုတို့မှာ အားနာမိရသည်အထိပါ။



ပေါ်တီကိုအောက်ရောက်မှ ကြိုသုမရှိဘဲဖြစ်နေသည်
မို့ စိတ်ရှုပ်သလိုလေး ဖြစ်သွားရခိုက်မှာ သူရောက်လာသည်။
တကယ်ဆို ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ ကိုယ်တိုင် ထွက်ကြိုသင့်သည်
မဟုတ်ပါလား။

ခုကျတော့ သားလူပျိုနှင့် ထွက်ကြိုခိုင်းရသည်တဲ့။
လှလွန်းပို အနေခက်ရသည်ပေါ့။

“လာ ... လာ သမီးလေးတို့ရေ၊ အန်တီဖြင့် အားနာလိုက်
တာကွယ်၊ အန်တီကိုယ်တိုင် ထွက်ကြိုဖို့ပါ၊ ဟိုမှာ အချို့ပွဲ
ကိစ္စလေး အပြီးသတ်နေရလို့၊ ထိုင်ကြပါဦးကွယ် ခဏနား
ကြတာပေါ့၊ ဟိုမှာလေ ... အန်တီကိုယ်တိုင် ချိတ်ထားတဲ့
သမီးရဲ့ပန်းချီကား၊ အထီးကျန်ဆိုတဲ့ ပန်းချီကားလေ”

ပြောလည်းပြော၊ ဘေးမှာလည်း ဝင်ထိုင်။ ပန်းချီ
ကားချိတ်ထားရာ နံရံကိုလည်းပြန် ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ၏မျက်နှာက
ပြုံးချိုနေသည်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ လိုက်၍ ပြောင်းလဲမသွားနိုင်သည်က
အေးစက်မာကျောသော အရိပ်များ ပြည့်သိပ်နေသည့် မျက်ဝန်း
များဟု ကြုံ ထင်သည်။

လှလွန်းပိုကို ကြုံ ကြည့်တော့ ပန်းချီကားကို ငေး
ကြည့်နေတာမြင်၏။ ကိုယ့်အနုပညာကို စည်စန်းကျယ်ကြီးမှာ
တမြတ်တနိုး ချိတ်ထားတာမို့ထင် ...။ လှလွန်းပို၏ မျက်ဝန်းလေး
တွေမှာ ကြည်နူးရိပ်များက ဟလဲ့လဲ့ ဖြာနေသည်ပါပဲ။

နေဝင်ချိန်တွင် တောင်ကုန်းမို့မို့ထက်မှာ ခြောက်
သွေ့နေသော သစ်ခြောက်ပင်ကြီးတစ်ပင်၏ ရှုခင်းပုံ။

“အန်တီဘဲက တကယ့်ကို အထီးကျန်ဆန်တယ်ကွယ်
သမီးရဲ့၊ ဒီသားတစ်ယောက်ကြောင့် အသက်ရှင်နေရတာ၊
သားကို ကလေးတစ်ယောက်လိုပဲ အန်တီ မြင်နေတာလေ၊
သူ ဘယ်လောက်ပဲကြီးလာလာ အန်တီမျက်စိထဲမှာတော့
ကလေးပါပဲကွယ်”

ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ ပြောပြီး သားကိုကြည့်၏။

“သားအိပ်တဲ့အခါတွေမှာတောင် သားရဲ့အခန်းကို ခြေသံ
မကြားအောင်ဝင် စောင့်လေး ပြင်ချိပေးခဲ့၊ နဖူးလေးနမ်း
ခဲ့နဲ့ ချစ်ရတာ၊ အန်တီက သားတစ်ယောက်ရဲ့အမေလေ၊
တခြား ခွဲဝေချစ်စရာ သားသမီးမရှိရတဲ့အမေ ဆိုတော့
သားကို အရူးအမူးချစ်တဲ့အချစ်နဲ့ကို ချစ်နေမိရတာ”

သူ နားလည်လာနေပြီ။ မေမေသည် သူ့ကို အဘယ်
ထိချစ်ကြောင်းကို ဤမိန်းကလေးအား ခေါ်၍ အသိပေးခြင်းပါ
တကား။

လှလွန်းပိုကို သူ့ကြည့်မိတော့ မေမေ့ကို ခပ်ငေးငေး
ကြည့် နားထောင်နေတာမြင်၏။ အကြင်နာခြင်း၏ အငွေ့အသက်
ဇွားက လှလွန်းပို၏ အပြစ်ကင်းစင်သော မျက်ဝန်းနက်နက်လေး
ထဲမှာ ပြည့်ပြည့်သိပ်သိပ်။ မေမေ့ကို သူ ကြည့်မိပြန်တော့ အေး
ဇက်နေသောအပြုံးကို သူ မြင်ရသည်ဟု ထင်သည်။ လှလွန်းပို၏
အကြင်နာမျက်ဝန်းများကို စိတ်ပျက်သလို မေမေ ကြည့်နေသည်ဟု
ထည်း သူ ခံစားဖြစ်သည်။

မေမေဘာတွေလုပ်နေသည်လဲ။ သူ ရင်ထဲ ငေး
သံခြင်းမက လေးလံလာပြီ။ စိတ်တွေ မွန်းကျပ်လှောင်ပိတ်နေ
သွက် ချောက်ချားမှုကလည်း ရင်ကို တိုးဝင်လာနေသည့်အဖြစ်။



“သားဟာ အန်တီအနားမှာ မရှိတော့ရင်ဖြင့် အန်တီဘဝဟာ အဲဒီပန်းချီကားထဲကလိုပဲ အထီးကျန်ဖြစ်နေရမယ်ဆိုတာ သား သိနိုင်အောင် အန်တီ ဒီအခန်းနဲ့ရဲမှာ ဒီပန်းချီကားကို ချိတ်ဆွဲနိုင်ခွင့်ရစေတဲ့အတွက် ဖန်တီးရှင်သမီးလေးကို အန်တီ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်”

ဟု ပြောပြီး မေမေ ပြုံးကာ ထရပ်၏။ ဘာမျှ ဝင်မပြောတတ်စွာပဲ ထိုင်နားထောင်နေကြသည့် ကြူကိုရော လှလွန်းပို့ကိုရော သူ အားနာသည်။ မယုကိစ္စက နားထောင်သူဘက်မှ ဝင်ရောက်ပြော၍ ရသည့်ကိစ္စမဟုတ်။ မေမေသည် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို မိမိဘာသာ ပြောနေသည့်အဖြစ်။ ဧည့်သည်ကို မိမိ၏ ကိုယ်ရေးကိစ္စများပြော၍ ဧည့်ခံလျှင် ဧည့်သည်က ဘာဝင်ပြော၍ ရနိုင်မည်တဲ့လဲ။

ကြူရော လှလွန်းပို့ရော မေမေကိုယ်ရေးကိစ္စများကို ဘာဆိုဘာမျှ သိထားကြသည်မှ မဟုတ်ချေပဲလေ။

“ထမင်းပွဲပြင်ပို့ အန်တီ အပုလေးကို သွားပြောလိုက်ဦးမယ် သားက ဧည့်ခံစကားပြောပါကွယ်”

သာမန်အားဖြင့်တော့ မေမေ ဘာတွေလုပ်နေသည်ဆိုတာ မတွေးဖြစ်နိုင်။ ဒါပေမဲ့ သူကတော့ သိနေသည်။

“ငါ့သားကို မိန်းမတစ်ယောက်ယောက်က လက်ထပ်သွားရင် ငါ့ဘဝဟာ အထီးကျန်ဖြစ်ခဲ့ရမှာပဲ၊ ငါ့က ငါ့သားကို ကလေးတစ်ယောက်လို ချစ်တာ၊ ကလေးတစ်ယောက်လိုပဲ ထင်နေတာ၊ ငါ့ဘဝဟာ ငါ့သားကြောင့် အဓိပ္ပာယ်ရှိနေတာ”

ဟု ပြောနေခြင်းဆိုတာ သူ နားလည်နေရသည်မို့ နှစ်ထဲမှာ အနေခက်ရ၊ ကြူနှင့် လှလွန်းပို့ကို အားနာနေမိရပါသည်အဖြစ်။ ဒါပေမဲ့ အရိုးခံပုံလေးဖြင့် နားထောင်နေခဲ့ရသည့် လှလွန်းပို့လေးကဖြင့် တိုသို့ ကွေးမိပုံမရ။ မေမေကို သနားနေပုံဖြင့် ငေးကြည့်နေသေးပါသည့်အဖြစ်။

ဒါကြောင့်မို့လည်း သူ ပို၍ ရင်ထဲမကောင်းနိုင်။ တကယ် အရိုးခံသဘောဖြူလေး ပါလားဟု ပို၍ နားလည်လာရလေ၊ လှလွန်းပို့လေးကို ပို၍ မြတ်နိုးလာမိရလေပါ။

“ခြံထဲမှာ ပန်းတွေ အစုံရှိတယ် ဆရာမ၊ ဦးကြီးတိုးက တကယ်ကို ပန်းစိုက်တော်တာ၊ ဆင်းကြည့်ပါဦးလား”

ဟု ဘာပြောရမှန်း မသိသည့်အတူတူ ခြံထဲက ပန်းတွေဘက်ကိုပဲ စကားကြောင်းယူရပါသည့် သူ့ကို တစ်ချက်ကြို လှမ်းကြည့်၏။

“ဒါက ဆရာမနဲ့ ပထမဆုံးတွေ့ခဲ့ရတဲ့နေ့က ဝယ်ခဲ့တဲ့ ပန်းချီကားလေး ငြိမ်ဆိုတာလော ဒါက ပျော်”

ဧည့်ခန်းနဲ့ရဲမှာ ချိတ်ထားပါသော ပန်းချီကားနှစ်ချပ်ကို သူ ထပ်ပြောနေစဉ်ခိုက်မှာပဲ အပုလေး ရောက်လာကာ...

“မေကြီးက ထမင်းပွဲ အသင့်ရှိနေပြီတဲ့”

ဟု ပြောသည်မို့ အားလုံး ထရပ်လိုက်မိရပါ၏။ ထမင်းပွဲမှာ အားလုံး ထိုင်မိစဉ်ခိုက်မှာပင် ...

“ဪ ... သားက ဒီလို ပြီးစလွယ် မစားရဘူးလေ၊ ဒီလက်သုတ်ပဝါကို ပေါင်ပေါ် သေချာဖြန့်ခင်းရမှာပေါ့၊ ဒါ မေမေကိုယ်တိုင် သေချာကော်တင်ပြီး နီးပူအကျတိုက်

ထားတဲ့ လက်သုတ်ပဝါဆိုတာ မမေ့ရဘူးလေ၊ ဒီလို နေ့တိုင်း ထမင်းစားရမှာဆိုတာ မမေ့ရဘူး သားရဲ့”

ဟု ပြောလည်းပြော၊ ကော်တင်၍ ကျကျနန ဖီးပူကို ကော့နေအောင်တိုက်ထားသည့် လက်သုတ်ပဝါကို သူ ပေါင်ပေါ် မေ့မေ့ကိုယ်တိုင် ဖြန့်တင်ပေးနေတော့ သူ့မျက်နှာကြံ ရဲတက်လာရပြီ။

တကယ်တော့ ထိုမျှအထိတော့ မေမေ ဘယ်တုန်းကမှ အိမ်မှာ လုပ်ပေးဖူးတာ မဟုတ်။ လှလွန်းပိုတို့ကို ထမင်းဖိတ်ကျွေးပြီးမှ လုပ်ပြနေခြင်းပါ။

သူ ရှက်လန့်တကြားကြီး လှလွန်းပိုကို မျက်နှာကြံ အမ်းတက်နေလျက် ဝဲခနဲ ကြည့်မိတော့ ပြုံးရိပ်လေးသမ်းလျက် ကြည့်နူးစွာပဲ ကြည့်နေတာ မြင်ရသည်မို့ ...

“သူ့ခမျာ ဘာမှ မသိရှာပါလား”

ဟု ရင်ထဲမှ တွေးမိရ။ တစ်ဖက်ကလည်း အသက်ရှူချောင်ရန့်ငုံပါ။

“စားပါ ဆရာမ၊ ဒါ မေမေလက်ရာတွေချည်းပါပဲ”

ဟု သူ ပြုံး၍ အရှက်ပြေပြောနေခိုက်မှာတော့ မေမေ ကိုယ်တိုင်ပဲ လှလွန်းပိုတို့ကို ဟင်းတွေ ခပ်ထည့်ပေးနေပါ၏။

“သားကိုပဲ နေ့တိုင်း ထမင်းဟင်းတွေ ခပ်ထည့်ပေးနေတာလေ၊ ဒီနေ့မှပဲ ထမင်းပိုင်းမှာ လူပိုတိုးရ စည်ကားရနဲ့ အန်တီဖြင့် ကြည့်နူးနေမိရတာပါပဲ၊ သားက သူတစ်ယောက်တည်း ထမင်းဘယ်တော့မှ မစားချင်ဘူး သမီးရဲ့အမေ့စားရမှ အမေက ဟင်းခပ်ထည့်ပေးမှ၊ ဘယ်ဟင်းခွက်ကို

မှ သူ့လက်ကမထိဘူး၊ အမေ ခပ်ထည့်ပေးမှာကို စောင့်တဲ့သား၊ ညနေ အလုပ်ပြန်ဆိုလည်း ဘယ်မှ မဝင်ဘူး၊ အမေ့ရှင်ခွင်ကိုပဲ တန်းပြန်လာတာ၊ တကယ့်အမေဆိုမှ အမေ”

ဟု ပြောပြောပြ။ သား၏ ထမင်းပန်းကန်ထဲ ဟင်းတွေ ခပ်ခပ်ထည့်ပေးရန့် မေမေ ပြောနေသမျှ အကဲခတ်သလိုကြည့်နေသည်က ကြာ။ ပြုံး၍ ကြည့်နူးစွာဖြင့် ကြည့်နေသည်က လှလွန်းပိုလေးပါ။

“ပိုလေးဖြင့် အန်တီတို့ကို ကြည့်ရတာ ရင်ထဲ အေးချမ်းမိရတော့တာပါပဲ အန်တီရယ်၊ နောက်ထပ် ပန်းချီကားတစ်ချပ်တောင် ဆွဲမိရတော့မလို့ပါ၊ အန်တီနဲ့ ကိုဦးသာတို့က သိပ်ကိုချစ်ကြတဲ့ သားအမိပဲနော်၊ ပိုတို့မှာလည်း မောင်လေးမောင်မောင်ဆိုတာရှိတယ်၊ မောင်မောင်ကလည်း မေမေ့ကို ဆို သိပ်ချွဲတာ”

ဟု ပြုံး၍ ပြောလာတော့ သူ ရင်ထဲမှာ ပို၍ ကောင်းနိုင်။ မေမေ ဘယ်လိုပဲ ကြိုးစား ကြိုးစား။ မေမေ ဘာကို ရည်ရွယ်၍ ဒါတွေ လုပ်နေ ပြောနေသည်ဆိုတာ မသိနိုင်ဘဲ ကြည့်နူးစွာ ပြောပေးရှာပါသည် အရိုးခံ မိန်းကလေးပါလား၊ သေဟု နားလည်လာရလေ။ ပို၍ ရင်ထဲ အနေခက်ရ၊ အားနာ ခိတ်မကောင်းရလေပါ။ ထိုနေ့က ထမင်းပွဲအပြီးမှာ အချို့ပွဲတည်တော့လည်း မေမေက သူ့ကို အရမ်းကြီး ဂရုတစိုက် ကြည့်ပြီး စပျစ်သီးကအစ အသီးလှလှလေးတွေ ခြွေ၍ ပေးရန့် ချပ်ပြနေတော့လည်း လှလွန်းပို ပြုံး၍ ကြည့်နေသည်ပါပဲ။

မပြုံးဘဲ မေမေ၏ မျက်ဝန်းများကို စူးစိုက်စွာ
ကြည့်နေသည်က ကြူ။

ထိုအဖြစ်ကို မြင်ရခိုက် ကြူကို သူ တစ်ချက်နှု
စိတ်ရှုပ်ထွေးလေးလံစွာပဲ ကြည့်မိသည်။

မေမေရင်ကို ကြူ မမြင်မိပါစေနှင့် ဟု ဆုတောင်း
မိရသည်ပါပဲ။

❀ အခန်း(၉) ❀

ပဒုမ္မာတွင် ပိုလေးနှင့် ကြူတို့ ထမင်းစားဖြစ်ခဲ့
ကြပြီးသည့်နောက် တစ်လနီးပါး ကြာသွားချိန်ထိ သူသည်
ပန်းနုပန်းချိုသို့ ရောက်လာခြင်းမရှိခဲ့။

သူနှင့်ပတ်သက်၍ လှလွန်းပို မကြာမကြာ သတိ
ရနေမိတတ်၊ သူနှင့်ပတ်သက်၍ စဉ်းစားနေမိတတ်သည်ကိုက
သူ့ကို တွေ့ချင်စိတ် လွှမ်းမနေလျက် ဖြစ်ကြောင်းကိုတော့ မိမိဘာ
သာလည်း လှလွန်းပို နားလည်လာမိရသည်ပါပဲ။

တစ်လတာ ကြာမြင့်သည့်တိုင် သူ့ရောက်လာခြင်း
မရှိတော့သည့်အခါ သူသည် ပန်းနုပန်းချိုကိုရော၊ လှလွန်းပိုကို
ရော သတိမေ့လျော့ထားဖြစ်ခဲ့ချေပြီဟု နားလည်လာမိရင်း ရင်
ထဲတွင် ဝမ်းနည်းနာကျင် နေမိချင်ရသည့်အဖြစ်ကို ကြေကွဲစွာပဲ
ခံစားနေမိရပါ၏။

“ဟဲ့ ... သူတို့သားအမိက သဘောမကောင်းသလိုလို့နဲ့
ကောင်းနေပြန်ရော ဟော ... အရမ်းကို ခင်ချင်နေကြသလိုနဲ့
မေ့နေကြပြန်ရော၊ တစ်မျိုးကြီးတော့ တစ်မျိုးကြီးဟဲ့”

ဟု ကြုံ တစ်နေ့ကပဲ ပန်းနုပန်းချီ၏ ကောင်တာမှာ ထိုင်နေရင်းဖြင့် ပိုလေးကို ပြောခဲ့သေးသည်။

သားကို အရမ်းချစ်သည့် အမေတစ်ယောက်အဖြစ် ပိုရော ကြုံရော နားလည်ပေးလိုက်မိရပြီးသည့်နောက်မှာ ပဒုမ္မာမှ အပြန်ခရီးကတည်းက ဒေါ်ခြတ်မြတ်သာအပေါ် ခင်မင်စိတ်သည် သနားခြင်းကို အရင်းခံ၍ ဖြစ်တည်ခဲ့ကြရသည် မဟုတ်ပါလား။

ဤနေ့တွင်လည်း မိုးသည်းနေသော အပြင်ဘက် မြင်ကွင်းကို ငေးကြည့်ရင်း သူ့အကြောင်းကို ပိုလေး တွေးဖြစ်နေ မိရပါ၏။ ကြုံလည်း ထုံးစံအတိုင်း ကြုံ့မေမေကို ဆေးခန်းပို့ရ ချေမည်မို့ ဤနေ့မနက်မှာ နောက်ကျမည်။ တနင်္လာနေ့တိုင်း ကြုံ့မေမေကို ဆေးခန်းပြရသည်။

မမနွယ်နှင့် ကျောတို့ကတော့ ပိုလေးရောက်ပြီး မကြာမီမှာပင် ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ကြုံ နောက်ကျသည့်နေ့မျိုး ဆို ပိုလေးက ပန်းနုပန်းချီသို့ အစောဆုံးရောက်အောင် လာခဲ့စမြဲပါ။

ကောင်တာနေရာလေးတွင် ထိုင်နေရင်း အခန်းအဝင် တံခါး မှန်ပြတင်းကို လာမှန်နေကြသည့် မိုးရေစက်များကို ခပ် ငေးငေးလေး လှလွန်းပုံ ကြည့်နေမိရင်းမှ မိုးသည်းသော နေ့တစ်နေ့ တွင် ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို သူ့ လာချိတ်ပေးခဲ့တာကို အမှတ်တရ ဖြစ်ချင်၏။

ထိုနေ့က နောက်ကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည့် ပိုလေးနှင့် သူတို့ အဘယ်မျှထိ နီးကပ်စွာ ရှိနေခဲ့ပါသလဲ။ ပြုံး၍ ငဲ့မိုးကြည့်နေသည့် သူ့မျက်နှာကို နောက်ပါးမှ ရပ်လျက် ရှိနေပါ သည့် မြင့်မားသော အရပ်မြင့်မိုးမိုးကြီးကြောင့် မော့ခနဲကြည့်ရင်း

ဆွေမြင်ရစဉ်ခိုက် အဘယ်မျှထိ ပိုလေး၏ရင်ထဲတွင် ရှိန်းမြမြ ခံခဲ့ရပါသတဲ့လဲ။

ထိုနေ့က သူ့ မိုးကုတ်မှ ပြန်ရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့ တွင်ပဲ ပန်းနုပန်းချီသို့ ရောက်ခဲ့သည်တဲ့။

ယခုကျတော့ ...။ ဪ ... ယခုကျတော့ သူသည် ဆုံးဝကြီးမေ့လျော့စွာပဲ ပန်းနုပန်းချီကို မေ့ဖျောက်ကျန်ရစ်စေခဲ့ ချေပြီထင်။

“ပိုလေး ... ကျော့ အစာအိမ်အောင့်ချင်လာလို့ နွယ်တို့ ဟိုဘက်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ နွားနို့သွားသောက်ချင် တယ်။ ကျော့ တစ်ခုခုစားမှဖြစ်မှာ၊ ပေါင်မုန့်လေးနဲ့ နွားနို့ပူလေးနဲ့ သောက်လိုက်ပြီး ဆေးသောက်လိုက်မှဖြစ် မှာ၊ ဒီကောင်မလေးဟာ ဘယ်တော့မှမဆို အစာအိမ်နာရင် အသည်းအသန်၊ သက်သာရင် ဘယ်တော့မှ အစား အသောက် ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ဒီနေ့ မနက်လည်း ဘာမှမစားဘဲ လာခဲ့သတဲ့”

ဟဲ့ ထုံးစံအတိုင်း ကျော့အစာအိမ် နာချိန်တိုင်းမှာ တစ်ခုခု လိုက်ကျွေးပေးနေကျ တဖျစ်တောက်တောက် ရွတ်နေကျ ခြံခံပါသည့် မမနွယ်ကို ပြုံး၍ ပိုလေး ကြည့်မိရပါ၏။

“ကျော့ကလည်း မပေါ့နဲ့လေ၊ ရတယ် မမနွယ် အခုမိုးရွာ နေတော့ ဆိုင်လည်း လူအလာနည်းပါတယ်၊ လုံးဝမရှိသတဲ့ ဖြစ်နေတာကြည့်၊ အေးအေးဆေးဆေး သွားပါ၊ ကျော့ ဆေးပါ တစ်ခါတည်းယူသွား၊ ဟိုမှာ အစားအသောက်ပြီးတာနဲ့ သောက်လိုက်ပေါ့”



ဟု ပြောတော့ မမနွယ်နှင့် ကျောတို့ ထီးတစ်
လက်စီဖြင့် ပန်းနုပန်းချီ၏အပြင်သို့ ထွက်သွားကြပါ၏။ ကျော
မျက်နှာလေး နီအမ်းအမ်းဖြစ်ချင်ပြီ။ နာနေရှာပြီဆိုတာ သိလိုက်
ရလျက် နောင်များမှာ ဓာတ်ဘူးဖြင့် နွားနို့ပူတွေ ကြိမ်ခြင်းလေး
ဖြင့် ထည့်ယူလာဖို့ ပိုလေး စိတ်ထဲမှာ တေးမှတ်ထားမိရပါ၏။

မိုးက ပိုသည်းလာသည်မို့ ခပ်ငေးငေးဖြင့် တစ်
ယောက်တည်း ပျင်းရိထိုင်းမိုင်းစွာပဲ မိုးရွာထဲမှ မြင်ကွင်းကို
ကြည့်လျက် ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်နေကြဆဲ။ တချို့က ထီးကို
ရှေ့သို့ ငိုက်ဆောင်းထားကြသည်။ တချို့ကျတော့လည်း ထီးလေး
တစ်လက်ကို ပူးကပ် မိုးခိုရင်း ပြုံးရွှင်ရယ်မောစွာပဲ နှစ်ယောက်
သား လျှောက်နေကြပြန်၏။

“ချစ်သူတွေ့ ထင်ပါရဲ့”

ဟု တွေးဖြစ်မိပြန်သည်။

မိုးရေစက်လက်ဖြင့် ရှိနေသော ထီးများသည် ရောင်
စုံပန်းခင်းတစ်ခုနယ် ဖြစ်နေသည်။ ကားရောင်စုံများ ပြေးလွှားနေ
သော ကတ္တရာလမ်းတစ်ဖက်တွင် ထီးရောင်စုံတို့ကို ဆောင်းထားပါ
သည့်လူပေါင်းစုံတို့သည် ခြေလှမ်းသုတ်သုတ်ဖြင့် လျှောက်နေကြဆဲ။

ထိုအခိုက် ပန်းနုပန်းချီ၏ မှန်တံခါးချပ်ကို တွန်းဖွင့်
၍ မိုးရေများစိုစွတ်နေပြီဖြစ်သော အဝတ်အစားများဖြင့် ပန်းနုပန်းချီ
တွင်းသို့ ဝင်လာသည်။

သူ့ကို ပိုလေး မျှော်မိ၊ သတိရနေမိခဲ့သည်မှာ မှန်
နေပေမယ့် ဤသို့သော မိုးသည်းချိန်ဖြင့် သူရောက်လာချေမည်
ဟုတော့ မထင်မိခဲ့။

သူ့ကိုယ်ထက်မှ မီးခိုးရောင် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံ
သည် သည်းသောမိုးရေကြောင့် စိုစွတ်နေကြပြီ။ မိုးရေများဖြင့်
သူ၏ ဆံပင်ထူထူအုပ်အုပ်တို့သည် နဖူးပြင်ထက်တွင် ခွေဝိုက်
ဆေးကပ်စွာပဲ ရှိနေကြသည်။

လူသူရှင်းနေသော ပန်းနုပန်းချီတွင်းမှ ပိုလေးကို
သူသည် အခန်းတံခါးဝတွင် ရပ်နေလျက်ဖြင့် အတန်ကြာမျှ
မျက်တောင်မခတ် ငေးစိုက်ကြည့်နေ၏။

အို ... အဘယ်မျှ စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ်ကောင်းနေပါ
သလဲ။ ပိုလေး၏ ရင်ကို အဘယ်မျှထိ စူးနစ် နက်ရှိုင်းလွန်းစွာ
လွှမ်းမိုးထားပါသည့် အကြည့်များပါလဲ။ ထိုအခိုက်မှာပဲ လျှပ်စစ်
မီးပြတ်တောက်သွားလျက် အခန်းသည် မိုးနေနံနက်ခင်းတစ်ခု၏
မှိန်ပျော့ပျော့ အလင်းရောင်အောက်ဝယ် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်ကျလျက်
ရှိနေသည်။

သူ ခြေလှမ်းအရွေ့ကို စတင်လိုက်ကာ တန်းမတ်
စွာပဲ ပိုလေးထံ လျှောက်လာ၏။ သူ၏အကြည့်တွေကလည်း
မရွေ့လျား။

ပိုလေးရှိရာ ကောင်တာသို့ သူ ကြာကြာလျှောက်ဖို့
မလို။ ခဏတွင်းပဲ ရောက်လာလျက် ပိုလေး၏ရှေ့တွင် သူ ရပ်
လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဆရာမဆီကို လာတာပါ”

သူ့အသံက တိုးတိုး။ သိမ်မွေ့ငြင်သာလျက် အရမ်း
ကို နူးညံ့လွန်းနေသည်။ သူ့ကို မော့ကြည့်မိတော့ ရွှန်းလဲ့စွာ
ကြည့်နေသည့် မျက်ဝန်းနှင့်ဆုံသည်။ သူ၏မျက်ဝန်းများက မူပိုင်



အေးချမ်းသော အကြည့်များဖြင့် ရှိနေလျက် အရမ်းကို သိမ်မွေ့ခြင်းများဖြင့် ပြည့်သိပ်နေသည်ဟု ပိုလေး ထင်သည်။ ဟုတ်သည်။ နူးညံ့သော အကြည့်များသည် သိမ်မွေ့စွာပဲ သူ၏မျက်ဝန်းများတွင် ဖြစ်တည်နေကြချေသည်။

“ဆရာမ ...”

သူ့အသံက အနည်းငယ် တိုးသွေ့တုန်ခါချင်၏။ ကောင်တာထက်တွင် ဖေးတင်ထားသော ပိုလေး၏လက်လေးတွေကို ဖျတ်ခနဲ ပိုင်စိုးစွာပဲ သူ အုပ်မိုးဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်မို့ ရှက်လန့်လန့်လေး ရုန်းမိခိုက် သူ ခေါင်းခါပြသည်။ လက်လေးကိုလည်း ပို၍ ထွေးဆုပ်ထားပစ်ရင်းမှ ...

“ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ နေလို့မရဘူး၊ အချိန်တိုင်း သတိရနေမိတာ ဆိုးတယ်၊ ဘယ်လိုမှ နေလို့မပျော်အောင်ကို ဖြစ်နေရတာ၊ အခု ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ပြီးလာတာ၊ သိပ်ပြီးတော့ ဖွဲ့နွဲ့မပြောတတ်ဘူးဗျာ၊ ဆရာမအတွက်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်အတွက် အထိမ်းအမှတ် ပစ္စည်းလေးတစ်ခု ကျွန်တော် ယူလာတယ်”

သူ့လက်တွေ တုန်ခါနေချင်တာကို ပိုလေး အနီးတကပ် မြင်နေရလျက် ပိုလေး၏ လက်လေးတွေလည်း အရမ်းကို သိသာစွာ တုန်ခါနေကြတာကို သူလည်း တွေ့မြင်နေရသည်။

မိန့်ဖျော့ဖျော့ အလင်းရောင်လေး တိုးဝင်နေသည့် မိုးသည်းသော နေ့လေးတစ်နေ့၏ နံနက်ခင်းလေးမှာ မိုးရေများ စိုစွတ်နေသော အဝတ်များဖြင့် သူသည် ပိုလေး၏ လက်သူကြွယ်လေးမှာ နီရဲနေသော ပတ္တမြားလက်စွပ်တစ်ကွင်းကို စိတ်လှုပ်ရှား



ဖြင့် လာရောက် ဝတ်ဆင်ပေးချေလိမ့်မည်ဟု ဘယ်တုန်းကမှ လေး မထင်ထားမိခဲ့။ ရှက်ရွံ့စိတ်လေးဖြင့် ပိုလေး ရုန်းနေပေမယ့် သူသည်ခေါင်းမာစွာ ... နောက် ... တစ်ဇွတ်ထိုးနိုင်စွာပဲ ပိုလေး၏ လက်လေးမှာ လက်စွပ်လေးကို ဝတ်ဆင်ပေးခဲ့ပါ၏။ သူသည် အရမ်းကို ခေါင်းမာ၍ လုပ်ချင်တာကို တစ်ဇွတ်ထိုးလုပ်တတ်သူ ဖြစ်နေသည်။ အရမ်းကို စိတ်လှုပ်ရှားနေလျက် လက်ချောင်းတွေ အသံတွေ တုန်ခါနေသည့် လူတစ်ယောက်လည်း တစ်ပြိုင်တည်းမှာ ဖြစ်နေသည်။

“အို ... မဟုတ်တာ၊ ပို ... ပိုလေး၊ ဒီလက်စွပ်ကို ဘာလို့ ယူထားရမှာလဲ ... မဟုတ်တာ ပြန်ယူပါ”

ဟု ရှက်မွန်မွန်လေး ပြောနေခိုက်မှာ သူ ခေါင်းငိုက် နှလုံးကော ပိုလေး၏ လက်ချောင်းနုလေးကို ငဲ့မိုး၍ နှုတ်ခမ်းဖြင့် ဖေးကပ်ကာ သိမ်မွေ့နူးညံ့လွန်းစွာ၊ ပိုင်စိုးလွန်းစွာ နမ်းရှိုက် ဆိုက်သည်မို့ ...

“အို ... ဟင် ... ဒါ ... ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

ဟု မျက်နှာလေး ဖြန်းခနဲ ရဲတက်အွားရလျက် ငိုသွားလေး မေးနေရှာသည့် မျက်နှာဖူးနုလေးကို သူ ငေးစိုက် ခြည့်ရင်းမှ ...

“ကျွန်တော် မကြာခင်မှာ ဆရာမကို မေမေနဲ့လာပြီး ကြောင်းလမ်းဖို့ ပြောပါမယ်၊ ဒါ ကျွန်တော့်ရဲ့ ရင်ထဲက အချစ်ကို ဖွင့်ပြောပြတဲ့ အထိမ်းအမှတ် ပစ္စည်းတစ်ခုပါ၊ ကျွန်တော် ဆရာမကို မြင်ကတည်းက မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်တာပါ၊ တစ်လတိတိ ကျွန်တော် မလာဘဲ နေနိုင်ဖို့

ကြီးစားကြည့်တယ်။ မရဘူး ဆရာမ၊ ကျွန်တော့်ရင်ထဲက ဆရာမ ဝင်လာပုံက ပြစားထားလိုက်သလို ဝင်လာတာ ငြင်းဖို့လည်း မကြီးစားပါနဲ့ ဆရာမရယ်။ ကျွန်တော် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်မိတာ ဒါ ပထမဆုံးပါ။ အဲဒီ ပထမဆုံးချစ်ရတဲ့အချစ်ဟာလည်း အရူးအမူးချစ်ရတဲ့ အချစ်ပါ။ ဆရာမကို ကျွန်တော် လက်ထပ်ပါရစေ၊ ခွင့်ပြုပဲ ဆရာမရယ် ...”

ဟု သူ တောက်လျှောက်ပြောသည်။ ပြောနေရင်း ဖြင့် သူ့မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေ တလဲလဲ ဝဲလာသည်။ အသံက တိုးအက်အက်နိုင်၏။ ပိုလေး ငြင်းလိုက်မှာကို အရမ်း ခိုးရိမ်ချောက်ချားနေမှန်းလည်း သိသာသည်။

သူသည် ရုတ်ခနဲ လှည့်၍ ခြေလှမ်းကျကြီးဖြင့် ပန်းနုပန်းချိုမှ ထွက်ခွာသွားကာ မိုးသည်းသည်းအောက်မှာ ဖြတ်လျှောက်သွားပါ၏။

ရပ်ထားသော ကားဆီသို့ လျှောက်စဉ်ခိုက် ခြေလွှားသွားတာမျိုး မရှိ။ ခြေလှမ်းကျလျက် ခပ်မြန်မြန်လျှောက်တာမျိုးပဲရှိသည်။

အရမ်းကို လူကြီးဆန်စွာ သွားလာတတ်ပါသည်။ သူသည် ပိုလေးထံမှ မေတ္တာကို လာတောင်းခံရာ၌ အရမ်းကို တစ်စွတ်ထိုးဆန်နေလျက် ကလေးလည်းဆန်နေပါသည့်အဖြစ်။

အို ... မဟုတ်သေး။ ပိုလေးထံမှ မေတ္တာကို တောင်းခံသည်ဆိုခြင်းထက် သူ၏ချစ်ခြင်းကို လာ၍ ဖွင့်ပြောခြင်းဆိုက ပို၍ မှန်ချေလိမ့်မည်။

“ငြင်းဖို့လည်း မကြီးစားပါနဲ့ ဆရာမရယ် ...”

သူ၏ တိုးသဲ့သော စကားသံက ဝေဝေကျန်ရစ်နေခဲ့သည့်နှယ်သာတည်း။

“ဘယ်လိုလူကြီးလဲ တစ်လလုံး ပျောက်နေပြီးတော့မှ မိုးထဲလေထဲ ရောက်လာပြီး သူ့ချစ်တာတွေလည်း ပြောပြ၊ မငြင်းဖို့လည်းပြောပြီး လက်စွပ်လည်း ဝတ်ပေးခဲ့တယ်။ သူ တကယ်ပဲ သူ့မေမေနဲ့လာပြီး စကားကြောင်းလမ်းတော့ မယ်ထင်ပါရဲ့၊ ဘုရားရေ ... တကယ်ပဲ သူ လာစေစပ်တော့ မှာတဲ့လား။”

ရှက်စနိုးလေး တွေးမိရင်းမှ နှလုံးအိမ်တွင် ရှိန်းမြစွာ ဆိုးဝင်လာသည့် ပူနွေးသော ခံစားမှု။ နှလုံးအိမ်သည် နွေးထွေးသာသည့်သို့နှယ်ပါ။ ပါးပြင်လေးကို ဖျတ်ခနဲ လက်ဖဝါးလေးဖြင့် ဖေးအပ်အုပ်မိုးမိ၏။

ပါးပြင်လေးတွေအထိ ရှိန်းမြနွေးထွေးခြင်း၏ ခံစားမှုက တိုးဝင်နေသည်တကား။

ထူးဆန်းစွာပဲ သူ၏ချစ်ခြင်းကို ဖွင့်ပြောပါသည်။ ဆိုနေသည်လည်း မိုးတွေသည်းနေသော နေ့လေးတစ်နေ့ ဖြစ်နေချသည်တကား။



ဇ

❀ အခန်း(၁၀) ❀

မနက်ကတည်းက ရွာသော မိုးသည် တစ်ချက်မျှ နားလိုက်၊ ပြန်ရွာချလိုက်ဖြင့် ရှိနေရာမှ ညနေစောင်းကတည်းက တောက်လျှောက်ရွာချလိုက်သည်မှာ ညဉ့်ဦးပိုင်းသို့ပင် တိုင်လာပြီ။

မိုးခြိမ်းသံတွေကို တစ်ချက်တစ်ချက် ကြားရလျက် လျှပ်စီးလက်လိုက်တိုင်းမှာလည်း ဇာခန်းဆီးတပ် မှန်ပြတင်းများဆီမှ လက်ခနဲ ဖြာဖြာ၍ အလင်းတန်းက ဝင်ဝင်လာတတ်ပြန်၏။ မှန်ပြတင်းပေါက်သို့ လာရောက်ထိမှန်နေသော မိုးစက်မိုးပေါက်များက အားအင်အပြည့်။ ခေါင်မိုးထက်ဆီသို့ ဖြိုင်ကျ ရွာကျနေပါသည့် မိုးစက်များ၏ အသံကလည်း ပြိုကျနေသည့်နှယ်သာတည်း။

သူ ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် မေမေအခန်းသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ အခန်းတံခါးကို သူ ဖွဖွညင်ညင်ခေါက်တော့ ...

“ဝင်လာလေ သား”

ဟု ပြန်ထူးသံပေါ်လာ၏။ သား၏ ခြေလှမ်းခြေသံကအစ မေမေ သိနေတာကတော့ မဆန်းတော့သည့်အဖြစ်ဟန်ရပါ။ သားကို အရမ်းဂရုစိုက်သော မေမေသည် သား၏ခြေလှမ်းကို

သိနေတတ်သည်။ ခြေသံကို သိနေတတ်သည်။ ယခုလည်း သူ ပြောမည့် စကားအတွက် သူ့မျက်ဝန်းများကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ဩသိနေချေမည်လားဟု တွေးမိလျက် ရင်ထဲတွင် တစ်ချက်တော့ ကောင်း။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်။ မေမေ တစ်ချက်တော့ နှင့်နေအောင် ကြေကွဲစားဖြစ်ချေမည်တည်း။

ဒါပေမဲ့ သူ မပြော၍ မဖြစ်ချေတော့ပဲကိုးလေ။

ပိုလေးကို ချစ်မြတ်နိုးခြင်းသည် မေမေကို အချစ်လျှာပါးစေမည့် အဖြစ်တစ်ခုမဟုတ်ဆိုတာကို တဖြည်းဖြည်းတော့ မေမေ နားလည်သွားနိုင်ချေလိမ့်မည်။

ယခုတိုင် မေမေကို သူ ယခင်ကလိုပဲ ချစ်နေသည်ပဲ။

ကြည်ညိုလေးစားစွာဖြင့် ချစ်နေသည်မဟုတ်ပါလား။

“လာ ... ထိုင်လေ သား၊ မေမေက ဒီစိန်ထည်နဲ့ ပတ္တမြားတွေကို ဘယ်လို ဒီဇိုင်းမျိုးနဲ့ လည်ဆွဲလုပ်ရင် ကောင်းမလဲလို့ ရွေးနေတာ”

ရတနာဖူးသည် မေမေဦးစီးလုပ်ကိုင်နေသော ရတနာဆိုင်ကြီးပါ။ ပန်းတိမ်လုပ်ငန်းကိုပါ ရတနာဖူးအတွက် သီးသန့်လှမ်းကိုင်စေကာ လက်ရာသန့်၊ အာမခံရွှေထည် လက်ဝတ်ပစ္စည်းမျှ ပွင့်နှင့် ရတနာထည်များကို လုပ်ကိုင်စေသည်မို့။ ရတနာကို မျက်စိမည်တစ်လုံးဖြင့် ဝယ်သူအများ၏ နှစ်သက်ယုံကြွန်းပိုဆိုသည့်အသည်ဆိုင်ပါ။

နှစ် ရောက်ခဲ့သည်

ယခုလည်း ဆိုင်အတွက် စိန်နှင့် ဦးက ထိုမျှ နန်းဆန်အတွက် မေမေသည် ရတနာထည် ဒီဇိုင်းကို မိမိ အရှုံးကြီးရှုံးနေခြင်း။

ကြေကွဲခဲ့ရပြီးပြီလေ။

“ထိုင်လေ သား”

မေမေ့ဘေးတွင် ရပ်နေလျက် သူရှိနေခိုက် တစ်ချက်မော့ကြည့်ကာ မေမေ ပြုံး၍ပြောသည်။ သူ မေမေ့ဘေးတွင် ထိုင်ဖြစ်၏။

“မေမေ သားတို့ နားလည်မှုရှိရှိနဲ့ အငြင်းအခန်တွေ ဒေသတွေ ကင်းနိုင်အောင် ကြိုးစားပြီး ဆွေးနွေးကြရအောင် မေမေ”

အရာရာကို ဆုံးဖြတ်ထားနှင့်ပြီးသည့် အသွင်ဖြင့် သူပြောတော့ မေမေ ချက်ချင်း သူ့ကို ကြည့်လာသည်။ ရတနာဒီဒိုင်းစာအုပ်ကြီးကို ဖျတ်ခနဲ ပိတ်ပစ်လိုက်သည်ကိုက ကယောင်ကတမ်းနိုင်ချင်သည်။ မေမေ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ တစ်ခုခုကို ကြိုတင်နားလည်ထားလိုက်သလို ချောက်ချားစိုးရိမ်ခြင်း၏ အရိပ်များ ပြည့်သိပ်လာနေကြပါ၏။

သူ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မကောင်းနိုင်။ မေမေ့ရင်ထဲမှာ ဆွဲယူနုတ်ယူမရနိုင်အောင် စူးနစ်နိပ်စက်နေပါသည့် အစွဲအလမ်းကြီးကို ယခုအချိန်မှာတော့ ဘယ်လိုမှ သူ ဖယ်ရှားနိုင်မှာမဟုတ်မှ။ ဘာကိုလည်း နားလည်ထားနေမိသည်ပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ ထိုဆူးကို နုတ်ပစ်သင့်ကြောင်းကို မေမေသည် မိုးစကားနားလည်သွားနိုင်ဖို့အတွက်တော့ သူ ကြိုးစားကြည့်ချင်

လာခဲ့သည်။ အခု လှလွန်းပိုက်ကို ချစ်ခွင့်ပန်ခဲ့ပြီးပြီ မေမေ၊ မေမေ့

“ဝင်လာလေ” ဒီဒိုင်းမယ်လိုလည်း ပြောခဲ့တယ်၊ အဲဒါ သားဟု ပြန်လှူ ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ သိက္ခာ

ကအစ မေမေ သိနေတာက မေမေ”

သားကို အရမ်းဂရုစိုက်သော

သူ့အသံက အရမ်းကို တည်ငြိမ်နေသည်။ မျက်ဝန်းဆူးကလည်း အရာရာကို ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသည့်အသွင်။ အရမ်းကို တည်ငြိမ်နေကြသည်ပါပဲ။

မျက်နှာရော မျှဝန်းများပါ တည်ငြိမ်ခြင်းမက တည်ငြိမ်လွန်းစွာ ရှိနေပါသည့် သား၏မျက်နှာကို တုန်လှုပ်နာကျင်စွာ မေမေ ကြည့်နေသည်။

လှလွန်းပိုဆိုသည့် မိန်းကလေးသည် မိခင်တစ်ယောက်၏ နှလုံးအိမ်ကို ထိုးဖောက်၍ ဝင်ရောက်နိုင်စွမ်းဖို့အတွက် သားဖြစ်သူ၏ စိတ်တွေကို စာနာစိတ်ကင်းအောင် ပြုစားညှိငင်လိုက်နိုင်ခဲ့ချေပြီဟု ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ နာကြည်းမုန်းတီးစွာ ဆွေးဖြစ်နေမိရပါပြီ။

ရုတ်ခနဲ ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ ရပ်လိုက်မိကာ မျက်ဝန်းကို စုံမှိတ်ချလိုက်မိပြီ။ ဒေါ်သစကားများ၊ ငြင်းပယ်မှုများ၊ ခြင်းနာကျင်နေမှုများသည် အမုန်းများဖြင့် ရောထွေးအုံကြွနေလျက် ခင်တစ်ဆုံးလုံးကို ဖိချေ ရုန်းကြွနေစေသည့်အဖြစ်။ ဒါပေမဲ့ အားလုံးကို ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ ဖွင့်မချ။ စကားတစ်လုံးမျှ ပွင့်မကျ။ နှုတ်ခမ်းကို တင်းနေအောင် ဖေပိတ်ထားမိလျက် မျက်ဝန်းကိုသာ နာနာဖိပိတ်ထားမိရဆဲ။ ဪ ... လှလွန်းပိုဆိုသည့် ကောင်မလေးရှိရာ ပန်းနုပန်းချိုသို့ ပထမဆုံးအကြိမ် ရောက်ခဲ့သည့် နေ့က တံခါးအဝင်အထွက်မှာ ဆုံခဲ့ရကတည်းက ထိုမျှ နှုတ်ခမ်းသိမ်းလွန်းပါသည်။ အလှရှင်မိန်းကလေးကို မိမိ အရှုံးကြီးစွာ ချေလိမ့်မည်ဟု ကြိုတင်နားလည် ကြေကွဲခဲ့ရပြီးပြီပေလေ။

www.burmeseclassic.com

လှလွန်းပိုမို၍ မိတ်ဆက်ပေးမည်သူ မရှိခဲ့သေးသည့်
 ထိုနေ့က ဝင်းမှန်နုညက်လွန်းစွာ အလှကြီးလှလွန်းပါသည် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ပိုက်ပွေ့၍ဝင်လာတာ
 ဝင်လာပုံလေးက မိမိ၏နေရာသို့ လာနေသည့် ပိုင်စိုးသော ပုံ
 လေးဖြင့် ရှိနေတာမို့ ထိုမိန်းကလေးသည် လှလွန်းပိုဆိုတာ ချစ်ချင်းသိခဲ့မိရသည်။

ဘာကြောင့်ဆို ထိုမိန်းကလေး၏ အလှတရားများသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ပြည့်ဝစွန်းစလှနေကြချေသည်ကို။ ဟုတ်သည်။ ထိုမိန်းကလေး၏ သိမ်မွေ့သော အလှသည် မိမိအတွက် ကြောက်မက်ဖွယ်အတိဖြစ်နေသည်။

ထိုအလှတရားများသည် သား၏ရင်ကို ဖမ်းစားညှို့ငင်နိုင်စွမ်းနေချေမည် မဟုတ်ပါလား။

“မေမေ သိနေပါတယ် သား”

အက်ကွဲနေသော အသံသည် နှုတ်ခမ်းဆီမှ ပွင့်လာသည်နှင့်မတူ။ ရင်ကို ဆောင့်၍ စုံကန်ထွက်လာနေသည့်နှယ်ရင်တစ်အုံလုံးကို စူးအောင်နာကျင်နေကြစေသည့်အဖြစ်။

“အဲဒီမိန်းကလေးကို မေမေ တွေ့ခဲ့ရတာည်းက သူ့က မေမေ ရှုံးမယ်ဆိုတာ မေမေ သိထားပါတယ်။ သားက မိုးကုတ်ပို့ခဲ့ပြီး - မေ သူ့ဆိုင်ကို သွားခဲ့ကတည်းက သိခဲ့ပါတယ်ကွယ်။ နောက် မိုးကုတ်က သားပြန်လာတာလည်း နောက်နေ့မနက်မှာ အပြင်ထွက်ဖို့ အလောတကြီးဖြစ်နေတဲ့သားကို အကဲခတ်မိတဲ့ မေမေဟာ ပန်းနုပန်းနီမှာ သားကို လာတွေ့နိုင်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား။ မေမေ

တင်သိထားသလိုပါပဲ။ မေမေ ပထမဆုံး တွေ့ခဲ့ရစဉ်က လှလွန်းပိုလို့ တင်ထားမိတဲ့ မိန်းကလေးဟာ သားနဲ့အတူ အဲဒီအချိန်မှာ ရှိနေခဲ့တယ်လေ”

စကားသံတို့ ထွက်ကျမလာနိုင်စွာပဲ ရင်ထဲမှာ ထင်ထပ်မျှ လှိုက်ခါနေအောင်ခံစားရင်း ကြေကြေကွဲကွဲ တွေးနေပေမယ့် ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ သက်ပြင်းကို ရှိုက်ချလိုက်သည်။

“သူ့ကို မေမေ လိုက်မတောင်းပေးဘူးဆိုရင်ကော သား”

ရင်ကိုမတ်၍ မျက်ဝန်းများကို ဖျက်ခနဲ မျက်နှာပြင်ဆီသို့ ရွေ့ပစ်ကာ တည်ငြိမ်အောင်ကြိုးစားရင်း ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ မေးသည်။

သူ ထရပ်လိုက်ကာ သက်ပြင်းရှိုက်ချပြီး မှန်ပြတင်းဆီသို့ လျှောက်၏။ ပိတ်ထားသော မှန်ပြတင်းအနီးမှာ သူ ရပ်စန့်ဆီးစကို ဘေးသို့ဖယ်ပစ်သည်။ မိုးစက်တွေ ပြတင်းခွက်မှန်မျက်နှာပြင်ထက်သို့ လာမှန်နေသမျှ သူ တိတ်ဆိတ်စွာ ဖြည့်နေ၏။ တကယ်တော့ မေမေ့ကို ရင်ဆိုင်အဖြေပေးရမည့်အတွက် တည်ငြိမ်မှုရနိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေမိခြင်းပါ။ အခန်းပြည့် အတန်ကြာမျှ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေ၏။ မိုးစက်မိုးပေါက်အသံသာ ဝန်းကျင်မှာ ရှိနေဆဲ။

“သား သူ့ကို ယောက်ျားစကားပြောခဲ့ပြီးပြီ မေမေ။ ကိုယ့်စကားကို ကိုယ်တည်စေတတ်တဲ့ သူဟာ ယောက်ျားကောင်းပါပဲ။ သူ့ကို မေမေ လိုက်မတောင်းပေးနိုင်ရင်လည်း လက်ထပ်နိုင်ဖို့အတွက် သား ကြိုးစားမှာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သား ပခုမ္မာမှာတော့ ရှိနေမှာမဟုတ်ဘူး မေမေ”



ပြောပြီး သူ ဖြည်းညင်းစွာ ကိုယ်ကိုလှည့်သည့်
 မေမေ့ကို ကြည့်သည်။ ကြေကွဲနေသော မေမေမျက်နှာတွင်
 ရောင်ဖျော့နေတာကို မြင်နေရသည်မို့ မေမေထံ လျှောက်ခဲ့ပါ၏။
 မေမေပုခုံးတွေကို သူ ဆုပ်ကိုင်သည်။ မေမေရင်ခွင်တွင်းသို့
 တိုးဝင်သည်။ ဟိုး ... ကလေးဘဝကနယ်ပင် မေမေ့ကို သူ
 တွယ်ထားမိသည်။

“မေမေ့ကို သားချစ်ပါတယ် မေမေ၊ သူ့ကို ချစ်မြတ်နိုး
 တာသပ်သပ်၊ မေမေ့ကို သား ချစ်မြဲချစ်နေမှာက သပ်သပ်
 ပါ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို သား ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ် မေမေ၊ မြတ်နိုး
 နိုးစွာ ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်၊ မခွဲနိုင်ဘူး မေမေ”

ပြောပြီး သူ မေမေ့ကို မော့ကြည့်တော့ အခန်း
 ကို အံ့ကြိတ်၍ စူးစိုက်ကြည့်နေသော မေမေ၏ လက်တောက်
 သည့် မျက်ဝန်းများကို မြင်ရပါ၏။

ရုတ်ခြည်း သူ စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။ မေမေ
 ဘယ်နည်းနဲ့မျှ လူလွန်းပိုကို ချွေးမအဖြစ် လက်ခံမှာမဟုတ်

“ကောင်းပြီလေ၊ မေမေသားရဲ့ ယောက်ျားစကားတည်း
 ကို မေမေ ဖြည့်ဆည်းပေးပါမယ်၊ မေမေ သားအတွက်
 မိန်းမ လိုက်တောင်းပေးပါမယ်၊ ဒါ ပဒုမ္မာမှာ သားရှိနေ
 အတွက်၊ ပြီးတော့ မေမေဘဝထဲမှာ သားရှိနေဖို့အတွက်
 သား”

ဟု မေမေ ပြတ်သားစွာပြောလာတော့ သူ မေမေ
 ကို မယုံနိုင်လောက်အောင် ဝမ်းသာမှုဖြင့် ဖက်လိုက်မိရပါပြီ။
 ဤမျှအထိ မြန်ဆန်စွာ မေမေ လက်ခံလိုက်မည်ဟု မထင်ထား

မိခဲ့တာ အမှန်။ ဝမ်းသာစွာ ဖက်တွယ်လာသည့် သား၏ လက်တွေ
 ကို မေမေ အားအင်ဖြင့် ဖယ်ရှားပစ်လိုက်ကာ ...

“ဒါဆို သား ကျေနပ်ပြီပေါ့”

ဟု နာကျင်စွာ မေးသည်။ နောက် မေမေ၏ ကြေ
 ကွဲနာကျင်နေသော မျက်နှာတွင် လျှို့ဝှက်သောအပြုံးသည် ဖျတ်
 ခနဲပေါ်လာကာ ချက်ချင်းကြီး မေမေ အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွား
 ပါ၏။

သူ နေရာတွင် ခြေစုံရပ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ရပါ၏။
 အမေ ထားရစ်ခဲ့သော စိန်ပွင့်လေးများက မီးရောင်တွင် တဖျပ်
 ချပ်။ ပတ္တမြားပွင့်တွေက နီရဲရွန်းလဲ့စွာဖြင့် ရှိနေဆဲ။ ရတနာဘူး
 ပြားလေးတွေကို သူ ညင်သာစွာပိတ်လိုက်မိသည်။ မေမေ ပဒုမ္မာ
 ၏ အခန်းတစ်ခုခုကို ဝင်သွားကာ တိတ်ဆိတ်စွာ ငိုကြွေးနေလိမ့်
 မည်ဟု နားလည်လာမိရလျက် ရင်ထဲတွင် လေးလံလာသည်။
 သောက်တည်ရာလည်း မရချင်။ မေမေ စိတ်ထိခိုက်နေမည့်အတွက်
 ရင်ထဲမှာ နေ၍မရ။

ဒါပေမဲ့ သားကို အဘယ်မိန်းကလေးနှင့်မျှ မကြည့်
 ခြင်္သေ့မည် မေမေအချစ်တွေကို သူ တတ်စွမ်းသမျှတော့ ပြောင်းလဲ
 သွားအောင် ကြိုးစားချင်သည်။ ချွေးမဆိုသည်မှာလည်း သမီးတစ်
 သက်နယ် ရှိချေသည်ပဲဆိုတာ မေမေ သဘောပေါက်စေချင်
 သည်။

ဒါပေမဲ့ မေမေမျက်ရည်စက်များကိုတော့ သူ ဥပေက္ခာ
 ထားရက်နိုင်။ ငိုရှိုက်နေမည့် မေမေ့ကို ရှာရမည်။ မေမေ့ကို
 သူ ခုန်နေတာ၊ အားကိုးနေတာ၊ ကြည့်ညှိမဆုံးအောင် ချစ်ကြောက်



ရိသေ့နေမိတာတွေကို ပြောပြချင်နေသည်။ ခြေလှမ်းကျကျဖြင့်
မေမေ့ကို သူ ရှာဖွေ ထွက်ခဲ့ကာ အပေါ်ထပ် စင်္ကြံရှည်ကြီးမှာ
လျှောက်စဉ်ခိုက် အောက်ထပ်ညှော်ခန်းကျယ်ကြီးမှာ ဖုန်းပြောနေ
သည့် မေမေ့ကို တွေ့ရသည်မို့ ...

“မေမေ ...”

ဟု သူ စိတ်ပူစွာ ခေါ်လိုက်မိရင်း အလောတကြီး
လှေကားထစ်တွေကို ဖြတ်နင်းဆင်းလာမိရပါပြီ။

လှလွန်းပို၏ အိမ်သို့များ မေမေ ဖုန်းဆက်ရန်
စကားဆိုနေချေမည်လားမသိ။

ဒါပေမဲ့ သူ မေမေ့အနီးသို့ ရောက်လာခိုက်မှာ
“အကောင်းဆုံးချိတ်ပေါ့ မာမာရယ်၊ မြတ်တို့အရွယ်
လိုက်မယ့်အရောင်မျိုးပေါ့၊ မင်္ဂလာအရောင်လည်းဖြစ်ပေ
နော်၊ အင်း ... နှင်းဆီပွင့်တွေနဲ့ချိတ် တစ်ကန့်စီဆိုတာ
မျိုးလည်း လှတာပါပဲ၊ ဟုတ်ပြီလေ၊ ဒါပဲနော် ဪ
အဆင်သင့်ရှိနေသလား၊ ဒါဆို မနက်ဖြန်မနက် မြတ်
ယူမယ်လေ၊ ညကြီးမင်းကြီး ဖုန်းဆက်ပြောရတာကို အံ့
တယ် ဟုတ်လား၊ အဟင်းဟင်း ... အရေးတကြီး
သားအတွက် ပြီးတော့ မြတ်အတွက် ချွေးမအတောင်းထွက်
ရမှာလေ”

ဟု ပြောနေသည်မို့ သူ ရင်ထဲ ဘယ်လိုမှမကောင်း
နိုင်။ မေမေ့ကို သနားစိတ်ဖြင့် ငိုငိုကြွေးကြွေးနေမိရပါပြီ။
မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်များ လည်နေလျက်ရှိနေပါသည့် သား
မျက်နှာကို မေမေ ပြုံး၍ ကြည့်သည်။ ဖုန်းကို ချလိုက်

ကားတစ်ခွန်းမျှမဆိုတော့ဘဲ အတန်ကြာ ရပ်၍ သူ့ကို မေမေ
ကြည့်နေဆဲ။

နောက်တော့ အပေါ်ထပ်သို့ မေမေ တက်သွားသည်။
နောက်မှ သူ လိုက်လာတော့ လှည့်ကြည့်ကာ ...

“နေခဲ့ မေမေ နားချင်ပြီ၊ သားလည်း နားတော့”

ဟု ပြတ်သားစွာ ပြောပြီးသည်နှင့် တောက်လျှောက်
ဆုကားထစ်တွေကို နှင်းဖြတ်တက်သွားပါချေ၏။ မေမေ၏
မျက်ဝန်းများ လက်တောက်နေကာ နှုတ်ခမ်းက ပြုံးနေဆဲ။
အံ့အပြုံးကို စောစောကလည်း သူ တွေ့ခဲ့ရပြီ။

သူ ယခင်ယခင်တုန်းက ထိုအပြုံးမျိုးကို မေမေ့ထံမှ
တွေ့စဖူးခဲ့။ လျှို့ဝှက်သောအပြုံး။ ထိုအပြုံးထဲတွင် နာကျင်မှုနှင့်
အကြည်းမှုများလည်း ပါနေချေသည်ဟု သူ ထင်သည်။

ရင်ထဲတွင် ရုတ်ခြည်း လေးလံလာရပြန်သည်တည်း။



❀ အခန်း(၁၁) ❀

အခန်းတံခါးကို ဆွဲဖျတ်ပြီးသည့်နောက်မှာတော့ ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခုလုံး ပြိုခနဲ ကျသွားရလျက် တံခါးခွက်ကို ကျောမှီ ဆိုင်သည့် အနေအထားဖြင့်ပင် ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ ရှိနေရပါပြီ။ တစ်ကိုယ်လုံး ချုံးချုံးကျ ပုံပုံလဲနေသည့်အဖြစ်။

အင်အားများ၊ မျှော်လင့်မျှော်ရှင်ခြင်းများ အားလုံးကို ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ၏ ကိုယ်တွင်းမှ ဆွဲနှုတ်သိမ်းယူသွားသည့် မိန်းကလေးသည် လှလွန်းပို။

မုန်းတီးခြင်းသည် ခါးသီးပြင်းထန်စွာပဲ ထိုမိန်းကလေးအပေါ်၌ ဖြစ်တည်၏။

“ကဝေမ ... ငါ့ဘဝကို မှော်ပညာနဲ့ ပြောင်းလဲပစ်တဲ့ ကဝေမ”

အရှုံးတစ်ယောက်နှယ် ခြည်တမ်းနေပေမယ့် ဘာတွေ ပြောနေမိသည်ကို မိမိဘာသာပင် အာရုံထားမိနိုင်ပုံ မရတော့။ လက်သီးကို ကျစ်ခနဲနေအောင် ဆုပ်ထားနေမိရင်းမှ ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ၏ နှုတ်ခမ်းတွေ တွန့်ကွေးလာကြသည်။ သားရေစကို ဆွဲတင်း

ယူလိုက်သည့်နှယ်ပင်။ အရပ်ဆိုးစွာ တွန့်ကွေးလာနေသည့် ခမ်းတွေသည် ပုံမှန်အနေအထားမဟုတ်။ ပြင်းထန်နာကျင်လွန်းစွာ ခံစားနေရသည့် ဝေဒနာများကို မဆန့်ရင်ကန့် လက်ခံထားရပါသည်။ နှလုံးအိမ်ဆီမှ အကြောအမျှင်များ တွန့်ဆွဲယူလိုက်သည့် ပုံပန်းမကျ ဖြစ်နေသည်။

“သူ့ကို မေမေ လိုက်မတောင်းပေးနိုင်ရင်လည်း လက်ထပ်နိုင်ဖို့အတွက် သား ကြီးစားမှာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သားပဒုမ္မာမှာတော့ ရှိနေမှာမဟုတ်ဘူး မေမေ”

ဘာများကြာသေးလို့လဲ။ နှလုံးအိမ်ကို သံပူရည်နှင့် တင်းချလိုက်ပါသည်နှယ် လောင်မြိုက်ချောက်ချားစေပါသည်။ အငွေတတောင်းထောင်းထနေသည့် သံပူရည်များနှင့် ပေါသောစကား။

သားအတွက် ချွေးမတောင်းထွက်ဖို့ ကြေကွဲဆိုနှင့် ခါးသီးခံပြင်းစွာ၊ ငိုကြွေးရှိုက်ငင်စွာ၊ မာကြောမုန်းတီးစွာဖြင့် ဘာများစွာကို ထိုမိန်းကလေးအပေါ် ဖြစ်တည်ခံစားရင်းဖြင့် ခြိတ်ချက် ပေးစေလိုက်ပါသောစကား၊ ကျစ်ခနဲ အံ့ကို တင်းအောင် ကျိတ်ပစ်လိုက်ရင်းမှ ...

“နင့်ကို ငါ့သားနဲ့ ဖြစ်အောင် ငါ ခွဲမယ် လှလွန်းပို၊ လက်ထပ်ပေးမယ့်ကိစ္စကို ဖြစ်အောင် ငါ ဆောင်ရွက်ပေးရမယ့် လမ်းကိုဖြင့် ငါ ငြင်းပယ်ခွင့်မရှိတော့ဘူး၊ ငြင်းပယ်ရဲတဲ့ အခြေအနေလည်း ငါ့ဘက်မှာ ရှိမနေဘူး၊ နင်က စုန့်မတစ်ကောင်လို ငါ့သားကို ပြုစားနိုင်ခဲ့ပြီးပြီလေ၊ ဒါကြောင့် နင့်ကို အကောင်းဆုံး စိန်တစ်ဆင့်စာနဲ့ ငါ တပ်တောင်းပါ”



မယ်၊ ငါ့သားဘက်ကကြည့်ရင်တော့ ငါ့ကို သိပ်ကျေးဇူးတင်နေ သူ့အပေါ် သိပ်အလိုက်လိုက်ရှာတဲ့ အမေအဖြစ် သနားစိတ်ဖြစ်တည်အောင် မနက်ဖြစ်ကစပြီး ငါ လုပ်တာ မယ် လှလွန်းပို”

မျက်ဝန်းများ စူးရှလက်တောက်လာလျှင် ရင်ထဲ ကြိုးဝါးရင်းဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံးကိုလည်း ကုန်း၍ထသည်။ ဒယ် ဒယ်ဖြင့် ခြေလှမ်းတွေကို အားယူရွှေ့ရင်း ဆိုဖာထက်မှာ ထိုင် ချဖြစ်၏။

မျက်ဝန်းများက မျက်နှာကြက်ဆီသို့ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်စွာ အတန်ကြာကြည့်နေသည်။ မိုးသံတွေကလည်း သောသောဖြိုင်ဖြိုင် ရွာနေသော မိုးနှင့်အတူ သွပ်မိုးများဆီသို့ ပြိုကျနေဆဲ။

နားစည်တွင်းသို့ မိုးသံတွေက ပို၍ မြည်ဟည်းစွာ တိုးဝင်နေကြသည်သို့ စတင်ခံစားလာဖြစ်၏။ နားစည်ဆီသို့လည်း တုန်ဟည်းရိုက်ခတ်၏။ နှလုံးအိမ်ဆီသို့လည်း မောကျပ်ရွပ်ထွေး စွာ မိုးသံကျယ်လောင်လောင်ကြီးတွေက တိုးဝင်၏။ နှလုံးအိမ်ကို ထိုးဆောင့်နေသည့် မိုးသံများ။

ယောက်ယက်ခတ်နေသည့် စိတ်သည် ဆောက်တည် ရာမဲ့စွာ တစ်ကိုယ်လုံးကို ဖုန်းလွှမ်းထားနေဆဲ။

တိတ်ဆိတ်နေသော အခန်းကျယ်ကြီးထဲတွင် တစ် ယောက်တည်း ရှိနေရခြင်းမှာ အဘယ်မျှထိ အထီးကျန်ဖြစ်နေပါ သလဲ။

တစ်ယောက်ဆိုမှ တစ်ယောက်တည်း။

“ကျွန်မသားလေး ... ကျွန်မသားပေါ့၊ သူက ကျွန်မထက် ပိုချစ်မယ့် မိန်းမတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ယူတော့မယ်တဲ့ လေ၊ ဒီသူ့အိမ်ကြီးကို သူ မေ့ထားလိုက်နိုင်တော့မယ့် အချိန် တွေက မကြာခင် ရောက်လာတော့မှာလား၊ ကျွန်မ ကြောက်လိုက်တာ၊ ကျွန်မမှာ ဒီသားတစ်ယောက်တည်း ရှိတာရှင်၊ အဲဒါတွေကို ကျွန်မ ဘယ်သူ့ကို ပြောရမှာလဲ၊ ပြောပြရမှာလဲ၊ ကျွန်မသားက ကျွန်မကို ချစ်ထားခဲ့တော့ မယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းတွေကိုလေ”

တိုးတိုးလေး ပြောနေသံသည် ညည်းညူရှိုက်ငင်သံ များဖြင့် ရောထွေးလျက် အားငယ်ညှိုးဖျော့ခြင်းများဖြင့် ပြည့်သိပ် နေကြသည်။ ဆိုဖာကျောမှီတွင် ခေါင်းကို မေးတင်ထားလျက် ငြိမ်ကျနေသည်မှာ အရပ်ကြီးပြတ်နှင့် ပုံပုံလဲနေသည့်အသွင်။

ဖြေသိမ့်ဖျောင်းဖျနိုင်မည့် လူတစ်ယောက်လောက် နီးလျှင်ဖြင့် ယခုလို အချိန်မျိုးမှာ အဘယ်မျှထိ ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ ခြံကြွေးရင်း ရှိုက်ငင်ရင်းဖြင့် ပြောပြောပြနေမိမည်မသိ။ ယခုကျ သော ဘယ်သူမှ ရှိမနေ။

“မကျေနပ်ဘူး၊ အဲဒီ လှလွန်းပိုကိုလည်း မကျေနပ်ဘူး၊ သားကလည်း ဘာလို့ အဲဒီကောင်မကို လက်ထပ်ချင်နေရ တာတဲ့လဲ၊ အမေဖြစ်တဲ့ငါ ငါဟာ ဘယ်အထိ သူ့ကို ချစ်ခဲ့လဲ ပြန်စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ မင်း ပြန်စဉ်းစားကြည့်စမ်း ပါ သားရယ်၊ အမေ နောက်အိမ်ထောင်မပြုခဲ့တာလည်း ပထွေးနဲ့ သားကို မတွေ့စေချင်လို့၊ ပြီးတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ အမေ မချစ်နိုင်တော့လို့ပဲ၊ မေမေဘဝမှာ သားလေးရှိနေရင်



ပြည့်စုံနေပြီလို့ မှတ်ထားလိုလည်း အေးမြတဲ့ အမေရဲ့မေတ္တာကို သားပစ်ပယ်ရက်ပြီလားဟင်၊ ကြီးလာလို့ အရွယ်ရောက်လာလို့ မင်း ပစ်ပယ်ရက်ပြီလား သားရဲ့”

ပြောနေရင်းဖြင့် မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်မိုးကာ ရှိုက်ကြီးငင်ငင် ငိုချလိုက်မိပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ။ မိုးသံများ လွှမ်းမိုးနေသည့် အခန်းကျယ်ကြီးတွင်းမှ ငိုကြွေးသံတို့သည် အဘယ်အင်အားဖြင့် ထိုးဖောက်ကာ အပြင်သို့ လွင့်နိုင်စွမ်းပါမည်တဲ့လဲ။ တစ်ယောက်တည်း ကြေပြုန်းနေသည့်ရင်ဖြင့် အရာရာကို ဆုံးရှုံးနေရသည့်နှယ် ခံစားရင်း ငိုကြွေးနေသည့် ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ၏ မျက်ဝန်းများ ဖျတ်ခနဲ ပြန်၍ ဖိတ်ဖိတ်လက်လာကြပြန်ပါ၏။

မျက်ရည်ကို ကြမ်းတမ်းစွာပဲ သုတ်ပစ်သည်။

“နင်ဟာ ငါ့ချွေးမအဖြစ် ဘယ်တော့မှ ကြာရှည်မခံနိုင်စေရဘူး လှလွန်းပို၊ ဒါ ငါ့ အဆုံးအဖြတ်ပဲ၊ နင်က ငါ့သားကိုမှ လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့မယ် ဆိုရင်တော့ နင် ကံဆိုးတာပဲ လှလွန်းပို၊ နင်တို့နှစ်ယောက် မလွဲမသွေ ကွဲကွားကြစေဖို့ ငါက ကြိုးစားမယ့်သူကိုး၊ တုတ်နဲ့မရိုက် နှုတ်က မဆဲမဆိုဘဲ နင့်ကို ငါ နှိပ်စက်ပြမယ် လှလွန်းပို၊ ဒါ ငါ့အဆုံးအဖြတ်ပဲ၊ ဘယ်တော့မှ နောက်မဆုတ်မယ့် ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲကွယ်”

တကွတ်ကွတ် ပြောနေရင်းမှ ခပ်တိုးတိုး စတင်၍ ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ ရယ်သည်။ နာကျင် နာကြည်းနေသော ရင်မှ ဖြစ်တည်လာရပါသည်။ ရယ်သံသည် ငိုကြွေးရှိုက်ငင်နေသည့် ညည်းချင်းတစ်ခုနှယ် တုန်အက်တိုးသဲ့စွာ ဖြစ်တည်၏။

ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ၏ ကိုယ်တွေ့ ညွတ်ကျသွားလျက် သွေထက်မှာ ကိုယ်တစ်ပိုင်းကို လက်မောင်းခံ၍ မှောက်ချလိုက်သည်နှင့် စိတ်တွေကို လျှော့ချလိုက်သည်နှယ်၊ လွှတ်ပေးလိုက်သည်နှယ် ငိုချလိုက်ရှာပါပြီ။

အထီးကျန်မှုများ၊ မုန်းတီးမှုများ၊ နာကျင်ကြေကွဲမှုများ၊ ခံပြင်းမှုများနှင့် တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှုများသည် ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ၏ သွေးကြောများအနှံ့ တိုးပျံ့ နှိပ်စက်နေကြချေပြီတည်း။

ဘယ်လိုမှ ရပ်တည်ခံနိုင်စွမ်းမရှိစွာ ငိုကြွေးနေသည့် ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ၏ ဘေးတွင် ဖေးကူဖြေသိမ့် ဖျောင်းဖျမည့်သူ မရှိ။

ရှိုက်ညည်းငိုကြွေးနေသည့် မျက်ရည်စက်များကို ခုတ်ပေးမည့်သူမရှိ။

ပထမ ဦးကြည်ဦးသည် မိမိကို ချန်ထားရစ်ခဲ့လျက် အခြားမိန်းမတစ်ယောက်နှင့် ဘဝကို ထူထောင်သွားခဲ့သည်။

ယခု သားသည်လည်း အမေ့ကို ချန်ထားခဲ့လျက် အခြားသောမိန်းမတစ်ယောက်နှင့် ဘဝကို ထူထောင်ပေတော့မည်။

ထိုမိန်းမသည် သိမ်မွေ့သော အလှတရားများ၊ သာသနာရှိသော နန်းဆန်နွဲ့ နှောင်းမှုများ၊ ညှို့ငင်ဖမ်းစားနိုင်သော လွန်းသည့် အလှတရားများဖြင့် သား၏နှလုံးအိမ်ကို သိမ်းကျုံးစားသွားနိုင်ခဲ့ပြီးပြီ။

မကြာမလင့်တော့သည့် အနာဂတ်ကာလတွင်ဖြင့် ဆိုသည့် မိမိ၏အခန်းကဏ္ဍသည် မှေးမှိန်ဖျော့တော့စွာ၊ အာရုံဝယ် ရေးရေးမျှသာ ထင်ကျန်နေရုံမျှ ရှိချေတော့မည်။

အို ... ထိုအဖြစ်ကို မည်သို့သော အင်အားဖြင့် ရင်ဆိုင်လက်ခံပေးလိုက်ရပါမည်တဲ့လဲ။

ချောက်ချားကြောက်ရွံ့စိတ်သည် နှလုံးအိမ်ကို ဖွင့်ကြေစေပြီတကား။

❧ အခန်း(၁၂) ❧

“ကျွန်မတို့မှာက ဒီသားတစ်ယောက်တည်းရှိတာမို့၊ ကျွန်မရဲ့သား မြတ်နိုးတဲ့ မိန်းကလေးဟာ ကျွန်မရဲ့သမီးပါပဲရှင်၊ သားနှစ်သက်မြတ်နိုးတဲ့ မိန်းကလေးကိုပဲ သားနဲ့ လက်ဆက်ပေးမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာပါ။ အခု သား မြတ်နိုးစုံမက်တဲ့ မိန်းကလေးဟာ သိပ်ကို လိမ္မာယဉ်ကျေးပြီး လှလည်းလှ၊ ကျွတ်သရေလည်းရှိတဲ့ ခေတ်ပညာတတ်မွန်မွန်ရည်ရည်လေးမို့ ထိပေါက်သလိုကို ကျွန်မ ဝမ်းသာမိရတာပါ။ ကျွန်မဘက်က ကြောင်းလမ်းတဲ့အခါမှာ ငြင်းလိုက်မှာကိုလည်း အစိုးရိမ်ကြီး စိုးရိမ်နေမိရတာပါ”

သားရေးသမီးရေးကိစ္စအတွက် ကြောင်းလမ်းလာပါသည့် သားရှင်ဘက်မှ စကားလုံးများသည် ခဗယယနိုင်လွန်းနေသည်မို့ ဒေါ်အေးငြိမ်းကိုယ်တိုင် ရင်ထဲမှာ အားနာလာနေမိရသည်ပါပဲ။

တကယ့်ကို စိုးရိမ်ပုံလေးဖြင့် ညှိုးပျော့စွာ တောဝင်းပန်သလို ပြုံး၍ ပြောနေပါသည့် ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ၏ချက်နှာကို ဆူးကြည့်ဖြစ်ရင်း ...

“ဒီလောက်ကြီးထိလည်း ကျွန်မကို ခယအောက်ကျိုသလောက် ပြောနေဖို့ မလိုပါဘူး အစ်မကြီးရယ်”

ဟုရင်ထဲမှအနေခက်စွာပဲ ဆွေးမိနေရပါသည်အဖြစ် အအေးခွက်ကို ပြုံး၍ ဒေါ်အေးငြိမ်း ကမ်းပေးကာ

“ကျွန်မကတော့ အစ်မကြီးကို ခုမှမြင်ဖူးရပေမယ့် ပဒုမ္မာက ပြန်လာပြီးတော့ သမီးလေး ပြောပြောပြလို့ အစ်မကြီးရဲ့သားကို ကလေးတစ်ယောက်လိုပဲ ချစ်တာ ကျွန်မသိထားခဲ့ပါတယ်၊ အစ်မကြီးကိုလည်း ခင်မင်နေမိခဲ့ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မတို့က အမေတွေမဟုတ်လား၊ သားသမီးကို ချစ်တဲ့အချစ်ကို စာနာနားလည်နေနိုင်ကြတာမို့၊ အစ်မကြီးကို ကျွန်မ ရင်ထဲက ခင်မင်နေနိုင်မိခဲ့ပြီးသားပါ၊ ပြီးတော့ ပိုလေးရဲ့ ပန်းချီပညာကို တန်ဖိုးလည်းထားတဲ့ အစ်မကြီးကို ကျေးဇူးတင်နဲ့ ဖြစ်နေခဲ့တာပါ”

ဟု ပြုံး၍ အေးချမ်းစွာ ပြောမိရသည်ပါပဲ။

အရည်အသွေးကောင်း အပွင့်ကောင်းတို့ဖြင့် ရှိနေပါသည့် စိန်တစ်ဆင့်စာသည် ရတနာယွန်းအစ်ပြားကို ဖွင့်လျက် အနေအထားဖြင့် ဆက်တီစားပွဲထက်မှာ ရှိနေဆဲ။ ရွှေသားထူထူ လက်ရာကောင်းကောင်းဖြင့် ရှိနေပါသည့် စိန်ထည်များသည် တဖိတ်လဲ့လဲ့။

အညိုရောင် ကြိုးကြီးချိတ်ထဲဘီး၊ ပိုးလက်ရှည်ရင်ဖုံး အင်္ကျီ၊ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း စိန်ထည်များ ညွတ်နေအောင် ဝတ်ဆင်ထားလျက် မာစီးဒီးကာဖြူကြီးဖြင့် ရောက်လာပါသည့် ဒေါ်မြတ်မြတ်သာသည် ပြုံး၍ အအေးကို သောက်နေဆဲ။

ဘယ်တုန်းကမှ မရောက်မှူးသော မြပဝါအိမ်ကြီးသို့ ကိုယ်တိုင်ကားမောင်း၍ ချွေးမအတောင်း ထွက်လာရပါသည့် ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ၏ ရင်ထဲတွင် ဗလောင်ဆူနေသည်။ ဒါပေမဲ့ အပြုံးတစ်ပွင့်ကတော့ လှပစွာ နှုတ်ခမ်းတွင် တောက်လျှောက် ရှိနေစေနိုင်စွမ်းခဲ့ပြီ။ ဤအပြုံးကို ပဒုမ္မာမှ မထွက်ခွာမိကတည်းက လေ့ကျင့်ရယူစေပြီးမှ တွက်လာခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။ နာကျင်မှုများ၊ မုန်းတီးမှုများ မပေါ်လွင်အောင် ပြုံးတတ်နိုင်ဖို့ မှန်ရှေ့တွင် ရပ်၍ အတန်ကြာအောင် ပြုံးကြည့်ခဲ့ရသေးသည်ပဲလေ။ ရိုးစင်းဖြူစင်ပုံရသော ဒေါ်အေးငြိမ်းဆိုသည့် မိန်းမသည် ယခုတော့ မိမိအပေါ် စိုးစဉ်းမျှ ရိပ်စားမိပုံပင်မရ။

မာစီးဒီးကာဖြူကြီး အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်အောက်တွင် ရပ်လိုက်ချိန်မှာ အဝင်တံခါးကို လာဖွင့်ပေးရင်း မျက်နှာစိမ်းနီညှည်ညှည်ကို ဇေဓဇဝါပုံလေးဖြင့် ငေးကြည့်ရင်း အိမ်ရှင်တို့၏ ဝတ္တရားကျေးဇူးစွာ ပြုံး၍ ...

“ဝင်ပါရှင် ... ဝင်ပါ၊ အပြုံးလေးရေ အအေးလုပ်ပါကွယ်”

ဟု အေးချမ်းစွာ ပြောနေပါသည့် ထိုမိန်းမသည် အရမ်းကို ရိုးသားဖြူစင်လျက် မိမိ၏ ဟန်ဆောင်မှုများအောက်သို့ ဝပ်စင်းယုံကြည်မည့်သူအဖြစ် မြင်မြင်ချင်းပဲ ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ နားလည်မိခဲ့ရပါသည်ပဲလေ။

ကျွန်မ မြတ်မြတ်သာပါဟု စတင်၍ မိမိဘက်ကပ် ခိတ်ဆက်စကားဆိုရင်းမှ ပန်းနုပန်းချိုသို့ သား ရောက်ခဲ့တာတွေ။ လှလှန်းပိုကို ချစ်မြတ်နိုးခဲ့တာတွေ။ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း ပန်းနုပန်းချိုသို့ ရောက်ခဲ့တာတွေ။ ပန်းချိုကားများကို မြတ်နိုးစွာဝယ်

ဖြစ်ခဲ့တာတွေ စိကာပတ်ကုံး ပြောပြပြီးမှ။ သားရေးသမီးရေးကိစ္စကို အောက်ကျိုး ခယစွာပဲ စတင်ပြောဆိုခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

“ကျွန်မတော့ လှလွန်းပိုလေးကို ချွေးမအဖြစ်ဆိုတာထက် သမီးလေးအဖြစ်လို ချစ်နေမိတာပါ ညီမရယ်၊ သားကလည်း သမီးလေးကိုမြင်မှ ခုလို အမေလုပ်သူကို စကားကမ်းစို့ ကိစ္စပြောဖော်ရလာတော့တာ၊ ညီမတို့ဘက်က ငြင်းလိုက်ရင် ကျွန်မဖြင့် ရင်ကိုကျိုးရမှာပါပဲ၊ သားခမျာလည်း အရူးတစ်ပိုင်း ဖြစ်ရှာမယ်ထင်ပါရဲ့၊ ညီမတို့ဘက်က ဘာကို ဖြစ်ချင်သလဲဆိုတာ ပြောပါ၊ အားလုံး လိုက်လျောပါ့မယ် လုပ်ပေးပါ့မယ်၊ သမီးလေးကိုလည်း အဲဒါတွေကို နားလည်အောင် ညီမကပဲ ပြောပြပေးစေချင်ပါတယ်၊ ဘယ်ဟိုတယ်မှာ လက်ထပ်ချင်တယ်ဆိုတာကအစ၊ ဒါမှမဟုတ် အိမ်မှာပဲ ဖြစ်စေချင်သလား၊ အားလုံး ကျွန်မတာဝန်ကျေချင်ပါတယ်၊ ဒါ စေ့စပ်မှုအတွက်တင်တဲ့ ရတနာပါ၊ တကယ်မင်္ဂလာပွဲမှာဖြင့် ကျွန်မ ... ကျွန်မရဲ့ သမီးလေးကို ညွတ်နေအောင် ဆင်ချင်ပါသေးရဲ့ရှင်”

ဟု ပြောပြီးမှ တောင်းပန်သလို ပျာပျာသလဲကြည့်ရင်း ...

“ဒါ ငွေကြေးနဲ့၊ ရတနာနဲ့ သမီးလေးကို အလဲအလှယ် လာလှုပ်ပြတဲ့ သဘောမျိုးမဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ တန်ဖိုးထားရလွန်းလို့ပါ၊ အို ... ဘယ်လိုပြောရမလဲ ညီမရယ်၊ သမီးလေးကို စိန်တွေနဲ့ မွန်းထားရင်တောင်မှ သမီးလေးရဲ့ တန်ဖိုးကို အဲဒီစိန်တွေက “ လိုက်မီနိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး။

ကျွန်မက ကိုယ့်သမီးလေးကို ဆင်ချင်စော ချစ်ချင်စော တွေ့နဲ့ ဆင်လို့မဝ တသသထားလို့ မဝနိုင်အောင် ရင်ထဲဖြစ်နေရတာကို ပြောပြနေမိရတာပါ”

ဟု တောင်းပန်သလို ဖြေရှင်းသလို ပြောနေတာမို့... “ကျွန်မ နားလည်ပါတယ် အစ်မကြီးရယ်၊ သမီးလေးရဲ့ သဘောကိုပဲ ကျွန်မ မေးဖို့ရှိနေသေးလို့ပါ၊ အစ်မကြီးရဲ့ ရင်ထဲက စေတနာစောနဲ့ ပြောနေသမျှတွေကို ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်၊ ဝမ်းလည်းသာမိပါတယ်ရှင်၊ အအေးသောက်ပါဦး အစ်မကြီးရယ်၊ ကိတ်လည်းစားပါရှင်၊ သစ်သီးလည်း စားပါဦး”

ဟု ဖြူစင်စွာပဲ ပြုံး၍ ပြောနေပုံလေးမှာ အားနာနေပုံလေးပင် ပေါက်နေတာမို့ ဒေါ်အေးငြိမ်းသည် မိမိ၏ စကားလုံးတွေထဲ နစ်မြုပ်ပျော်ဝင်သွားခဲ့ပြီဆိုတာကို ဒေါ်မြတ်မြတ်သာနား လည်လာနေမိရပါပြီတည်း။

စပျစ်သီးတစ်လုံးကို သစ်သီးစုံပန်းကန်ထဲမှ ခြွေယူ၍ ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ စားသည်။ ဒေါ်အေးငြိမ်းနှင့် လှလွန်းပိုတို့ နီးဘဝကိုလည်း ဤသို့ပင် ခြွေပစ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ရင်ထဲမှ ကြိုးဝါးနေမိရပြီ။ စပျစ်ခိုင်တွင်းမှ စပျစ်သီးလေးကို ဖြုတ်ခနဲ ခြွေယူ၍ ဝါးပစ်သည့်နယ်ပင် ဒေါ်အေးငြိမ်း၏ဘဝတွင်းမှ လှလွန်းပိုကို ခြွေယူ၍ မိမိလက်ထဲရောက်မှ ညက်ညက်ကြေအောင် ဝါးပစ်လိုက်သည်။

သိပ်သည်းသောအပြုံးဖြင့် ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ တစ်ချက်ပြုံးမိလိုက်ရပြီ။



“သမီးပိုလေးက သူ့ပန်းချီတွေနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်တတ်တာ မြဲပါ။ သူ့အတွက် သီးသန့်ပန်းချီဆွဲခန်းလေး ရှိတယ်လေ။ ပန်းတုတွေကိုလည်း ပန်းချီနဲ့တွဲပြီး သူ့ရဲ့ပန်းနုပန်းစိုမှာ ထားချင်၊ ရောင်းချင်တာမို့ ပန်းတွေ လုပ်တက်တဲ့ မိန်းကလေးတွေကို သီးသန့်အဆောက်အအုံမှာ အလုပ်ဆောင်စေပြီး ပန်းတွေလုပ်ခိုင်းခဲ့တာ။ ကုန်ကြမ်းကတော့ ကျွန်မတို့ကပဲ စီစဉ်ပေးရတာပေါ့လေ”

“ဪ ... ဪ ... ဒီခြံထဲမှာပဲ လုပ်တာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟိုဘက်မှာ လှမ်းမြင်နေရတဲ့ တစ်ထပ်တိုက်ပုလေးထဲမှာပါ။ မိန်းကလေးအလုပ်သမား ရှစ်ယောက်ရှိပါတယ်။ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်လုပ်နိုင်တဲ့ မိန်းကလေးတွေမို့ လက်ရာသန့်သန့်နဲ့ တကယ့်ကို လှတဲ့ပန်းတွေကို လုပ်ပေးနိုင်ကြပါတယ် အစ်မကြီး”

“အေးလေ ... သားက အင်ဂျင်နီယာပီပီ အဆောက်အအုံတွေဆောက်၊ သမီးလေးက ပန်းအလှနဲ့ ပန်းချီကားတွေဖန်ဆင်း၊ အင်း ... လိုက်ဖက်ကြတယ်ပဲဆိုရမှာပါပဲ ညီမရယ်”

ဟု ပြောပြီး ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ ထရပ်သည်။

“ကျွန်မ ပြန်ပါဦးမယ်၊ အို ... အဲဒီရတနာဘူးလေးကို ပြန်မပေးပါနဲ့ရှင်၊ ကျွန်မဘက်က ကြောင်းလမ်းတဲ့စကားအတွက် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ထားခဲ့ပါရစေ၊ သမီးလေးကိုလည်း ပြလိုက်ပါဦးရှင်၊ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင်ဖြင့် ညီမလည်း ကျွန်မရဲ့အိမ်ကို ရှင်းနီးမှုအနေနဲ့ အလည်လိုက်လာစေချင်ပါတယ်”

ဟု ပြောနေတာမို့ ...

“ရတနာဘူးကိုဖြင့် ယူသွားပါ အစ်မကြီးရယ်၊ ကျွန်မသမီးလေးကို ပြောပြထားပေးပါမယ်၊ မောင်ဦးသာကို ကျွန်မ မမြင်ဖူးသေးပေမယ့် လိမ္မာယဉ်ကျေးတဲ့သားတစ်ယောက် အဖြစ် သမီးလေး ပြောပြထားတာတွေကို ကြားခဲ့ရတာတွေနဲ့ပဲ နားလည်ထားပါတယ်”

“သားလေးကို အလည်ခေါ်လာပါမယ် ညီမ၊ ခုတစ်ယောက်တည်း ကျွန်မလာခဲ့ရတာက ဘေးလူလည်း မသိစေချင်၊ သားကို ခေါ်လာရမှာလည်း ချော အနေခက်ရှက်နေမှာစိုးရလို့ပါ၊ ပြီးတော့ ကြိုပြီးလည်း စကားကမ်းထားချင်လို့ပါ”

ဟု ပြောပြီး ရတနာဘူးကို လုံးဝမယူဘဲ ဇွတ်အတင်း ပြန်သွားသည့် ဒေါ်မြတ်မြတ်သာကို ဒေါ်အေးငြိမ်းမှာ လှလွန်းစွာ အပေါ် အရမ်းကိုချစ်နေရာချေသည်ပဲဟု နားလည်ပေးလိုက်ရရှာပါပြီ။



အခန်း(၁၃)

“နင်ပြောတဲ့အတိုင်းဆို အဲဒီ ဒေါ်မြတ်မြတ်သာဆိုတာက သူ့သားကို ဘယ်မိန်းကလေးနဲ့မှ သဘောမတူတဲ့ကြားထဲ က ပိုလေးကျမှ ခုလို အသည်းအသန် လာကြောင်းလမ်းနေ တာမျိုး ဖြစ်နေတယ် ဆိုပါတော့”

“ပိုလေး သေချာမသိပါဘူး ကြူရယ်၊ မေမေ ပြောပြတာ ပါ၊ ဒေါ်မြတ်မြတ်သာနဲ့ပတ်သက်ပြီး မေမေလည်း စုံစမ်း တာပေါ့၊ လုပ်ငန်းချင်းကလည်း ရတနာဆိုင်ဖွင့်ကြတာ ချင်း တူနေကြတာပဲဥစ္စာ၊ လောကတစ်ခုထဲမှာ လုပ်နေတာ ဆိုတော့ သိပ်အခက်အခဲမရှိဘဲ ဒေါ်မြတ်မြတ်သာနဲ့ ပတ် သက်တာတွေ မေမေ စုံစမ်းသိခဲ့ရတာပါပဲ၊ မေမေကိုလည်း မေမေအသိတွေက ပြန်ပြောပြကြတာပဲ ဖြစ်မှာပေါ့”

မြပဝါရတနာဆိုင်ကို မေမေက အနော်ရထာလမ်းမှာ ဖွင့်ထားသည်။ ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ၏ ရတနာဖူးရတနာဆိုင်က ရွှေဘုံသာလမ်းမှာ။

ဒါပေမဲ့ ဟိန်းနေအောင် ဖွင့်ထားသည့် မြပဝါနှင့် ရတနာဖူးတို့၏ မိတ်ဆွေပွဲစားတွေထဲမှာ စုံစမ်းယူဖို့ဆိုတာ ဘာ အခက်အခဲ ရှိချေမည်တဲ့လဲလေ။ တချို့ပွဲစားတွေဆိုတာ မေမေ မြပဝါမှာရော၊ ရတနာဖူးမှာရော ဆက်ဆံပြီး ပစ္စည်းယူရောင်းနေ ကြသည်ပဲ။

သောက်လက်စ နွားနို့ပူပူဖန်ခွက်သည် အပူရှိန် လျော့ပါးသေး။ ကြူ နို့ဖန်ခွက်ကို ကိုင်ကာ တစ်ချက်မော့ သောက်သည်။

“မေမေက ပိုလေးကို အဲဒီ ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ အရမ်းကို နှစ်သက်ပြီး ချစ်လွန်းလို့ကို အတင်းကြီးကို အလောတကြီး လာကြောင်းလမ်းနေတယ်လို့ ထင်နေတယ်၊ ခုလည်း စိန် တစ်ဆင့်စာအပြင် နောက်ထပ် မြတစ်ဆင့်စာ ဇွတ်လာပြီး တင်းတောင်းတဲ့ ပစ္စည်းအဖြစ် ထိုးအပ်နေတာမို့ မေမေ ဇွတ်ငြင်းယူရတယ်တဲ့၊ ပိုလေးလည်း ဘယ်လိုနားလည်ရ မှန်း မသိအောင်ပါပဲ ကြူရယ်၊ ဒီလောက်ကြီး ဟန်ပန်ပျက် လောက်အောင် ချွေးမတောင်းနေတဲ့ ဒေါ်မြတ်မြတ်သာကို နားလည်စိတ်နဲ့ အားနာပေးမိတာ မှန်ပေမယ့်၊ ဒီလောက်ကြီး ထိ ပစ္စည်းတွေ ပုံအော တင်တောင်းနေတာကြီးကိုတော့ ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးပဲ၊ ပိုလေးတို့လည်း ရတနာဆိုင်ကြီးဖွင့် ထားတာပဲဥစ္စာ၊ ငွေနဲ့ရတနာနဲ့ ပေါက်ဝယ်သလိုကြီးဖြစ် နေတယ်လို့ တစ်ခါတစ်ခါ ရင်ထဲမကောင်းဖြစ်တယ်လို့ ပေါ် လွင်စေချင်လို့ ဖြစ်မှာပါ”



“မေမေကလည်း အဲဒါကို နင်ပြောသလိုပဲ ထင်မြင်ချက် ပေးပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲမှာ မကောင်းဘဲဖြစ်နေတာက တော့ ခုထိ ငါ့ရင်ထဲမှာ ရှိနေတုန်းပဲ”

မျက်လွှာလေးချ၍ နို့ဖန်ခွက်ကို လက်ချောင်းလေး တွေဖြင့် အကြောင်းမဲ့ ဖြည်းဖြည်းချင်းလှည့်နေသည့် လှလွန်းပို ကို တစ်ချက် ကြူ ငေးကြည့်ဖြစ်၏။ ရှိန်းမြမြ အကြောမျှင်လေး များ ရိုးရိပ်သမ်းပါသည့် ပါးပြင်နုနု ဆံနုယဉ်တချို့က နားသယ် စပ်နှင့် နဖူးစပ်လေးတွေမှာ ရှိန်းမြမြ ခွေခွေ တင်နေကြပါ၏။ ထူထဲနက်မှောင်သော မျက်တောင်ကော့ကြီးတွေကို မှေးစင်းချ ထားလျက် နို့ဖန်ခွက်ကို ငေးကြည့်နေဆဲ လှလွန်းပို၏ စိတ်တွေ လွင့်လွင့်ပျံ့ပျံ့ ဖြစ်နေမှာကိုဖြင့် ကြူ နားလည်နေမိရပါ၏။

ခုတလော ပိုလေး ပန်းချီကားလည်း မဆွဲဖြစ်။ ဆိုင်မှာလည်း ပန်းချီကားသစ်တွေ မတင်ဖြစ်။ အခန်းနံရံမှာ ပန်းချီကားချပ်တွေ တဖြည်းဖြည်း လျော့ပါးလာကြလျက် ရှိနေပါ သည့်အဖြစ်။

ရောင်းလိုက်ရသည့် ပန်းချီကားချပ်တွေပဲ ရှိလျက် ပန်းချီကားအသစ်တွေမှ ပန်းနုပန်းချီ၏ နံရံမှာ ချိတ်မထားနိုင် တော့ဘဲလေ။

“မေမေကတော့ ပြောပါတယ်၊ ဒေါ်မြတ်မြတ်သာဘက်က ပိုလေးကို အမှန်လိုလားနေတာပဲတဲ့၊ ချစ်လည်း ချစ်နေ တာပဲတဲ့၊ သူ့သားအတွက် ပိုလေးလို မိန်းကလေးမျိုးနဲ့မှ စိတ်ချနိုင်မယ်လို့လည်း တဖွဖွ ပြောနေတတ်တာတဲ့၊ ပဒုမ္မာကိုလည်း မေမေကို အလည်ခေါ်သွားသေးတယ်၊

ဒေါ်မြတ်မြတ်သာရဲ့ စကားကမ်းမှဟာ အလောတကြီး လည်း နိုင်နေပြီး ဇွတ်ကြီး ဝင်ထွက်နေတာမျိုး ဖြစ်နေတာ မှန်ပေမယ့် အဲဒါဟာလည်း ပိုလေးကို လက်လွှတ်လိုက် ရမှာ စကားကမ်းဟာ နောက်ကျသွားမှာကို စိုးရိမ်လို့ဖြစ် ရတယ်ဆိုတာ မေမေ ရိပ်မိနေ၊ နားလည်ပေးမိနေတာပါပဲ တဲ့”

ပြောပြီး သက်ပြင်းတစ်မျက်ကို လှလွန်းပို ချမိရပါ၏။ “နင်သိတဲ့အတိုင်းပဲ မေမေက အရမ်းကို သူများအပေါ် အကောင်းမြင်တတ်တာ”

သူငယ်ချင်းဆိုတာမှာ ညီအစ်မလို ချစ်ကြရသူများ နဲ့ ကိုယ်ရေးပြဿနာကို ဖွင့်ပြောပြ တိုင်ပင်မိသည်က ဒေါ်မြတ် မြတ်သာ စကားလာကမ်းကြောင်း သိရပြီးသည့် နောက်တစ် နေ့ကတည်းကပါ။ ပန်းနုပန်းချီသို့ ပိုလေး နောက်နေ့မနက်ရောက် ဘာနှင့် အားလုံး ဖွင့်ပြောပြ တိုင်ပင်ခဲ့ရသည်ပါပဲလေ။ ကြူက ဆမေအရိပ်အကဲနှင့် အဆုံးအဖြတ်ကို စောင့်ကြည့်ဖို့ ထိုစဉ်က ပြောခဲ့သည်လေ။

ခုကျတော့ မေမေဘက်က ခေါင်းညိတ်ချင်နေသည့် ပုံမျိုး အရိပ်သဏ္ဌာန် ပေါ်လာနေချေပြီတည်း။

“သူကရော နင့်ဆီကို တစ်ခေါက်မှ မလာတော့ဘူးလား၊ ပန်းနုပန်းချီကို မလာတာတော့ ငါ သိပါတယ်၊ မြပဝါအိမ် ကြီးမှာ နင်ရှိတတ်တဲ့ မနက်အောက်တို့၊ ပန်းနုပန်းချီက ပြန်ရောက်တတ်တဲ့ ညနေပိုင်းတို့မှာ သူ ရောက်မလာဘူး လား”



လှလွန်းပို ခေါင်းလေးပဲ ခါပြလိုက်ရလျက် မျက်လွှာ
လေး စိုက်ချထားမိရင်း ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲချင်၏။ သူ ဘာကြောင့်
များ ပိုလေးထဲသို့ ရောက်မလာရတော့ပါသလဲ။ မိုးသည်းသော
နံနက်ခင်းမှာ မိုးရေများ စိုစွတ်နေသော အဝတ်များဖြင့် သူသည်
မမျှော်လင့်နိုင်စွာပဲ ရောက်လာလျက်၊ သူ၏အချစ်တွေကို ဖွင့်
ပြောခဲ့သည်။ နောက်တော့ တကယ်လည်း သူ၏ မေမေနှင့်
စကားကမ်းစေခဲ့သည်။

ဒါပေမဲ့ သူကတော့ ပန်းနုပန်းချိုသို့ရော မြပဝါအိမ်
ကြီးသို့ပါ ရောက်မလာခဲ့။ ပိုလေးကို လာမတွေ့ခဲ့။

“မေမေ့ကိုတော့ အနော်ရထာမှာ ဖွင့်ထားတဲ့ မြပဝါရတနာ
ဆိုင်မှာ သူ့မေမေနဲ့ အတူလာတွေ့တယ်တဲ့၊ ဒေါ်မြတ်မြတ်
သာကပဲ ခေါ်လာတာပါ။ မေမေ မေးသမျှကို သူ တည်
တည်ငြိမ်ငြိမ်ပဲ ဖြေခဲ့တယ်၊ အဓိကကတော့ ပိုလေးကို
သူ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်တဲ့အကြောင်းကို အဓိထားပြီး ဖြေ
တာပါပဲ၊ မေမေကလည်း အဲဒါကို လိုချင်တာလေ”

ပြောပြီး ဝဲချင်ချင် မျက်ရည်ကို ထိန်းရသည်။
လောလောဆယ်မှာ ပိုလေးက ဘေးထိုင်နေရသည့် လူလိုဖြစ်နေရ
သည်။ မေမေ ...။ ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ ...။ ပြီးတော့ သူ။ သူတို့
တစ်တွေပဲ တွေ့ကြ၊ ပြောကြ၊ မေးကြ၊ ဖြေကြနှင့် ပိုလေး၏
ကွယ်ရာမှာပဲ ရှိနေခဲ့သည်လေ။

ပိုလေးထံမှ တုံ့ပြန်လာမည့် အဖြေစကားထက်
မေမေနှုတ်မှ ဖြေမည့်စကားကိုပဲ သူရော သူ့မေမေရော အလော
တကြီး စိတ်လှုပ်ရှားစွာ စောင့်စားနေကြခဲ့သည်လားမသိ။

“အန်တီငြိမ်းက နင့်ကို ဘာပြောလဲ”

ပိုလေး သက်ပြင်းရှိုက်မိလျက်မှ ...

“အဲဒါလည်း ဘာမှမပြောသေးဘူးဟ၊ ကိုဦးသာကို စိတ်ထဲ
ကျေနပ်ကြည်ဖြူပုံ ရနေတယ်လို့ ပိုလေး ထင်တာပါပဲ၊
ဒေါ်မြတ်မြတ်သာနဲ့ ပတ်သက်လို့လည်း မေမေက အကောင်း
ပဲမြင်တယ်၊ သူ့သားကို တော်ရုံမိန်းကလေးနဲ့ သဘောမတူ
နိုင်တာက တစ်ဦးတည်းသောသားတွေရဲ့ အမေတွေမှာ
ဖြစ်လေ့ရှိတဲ့ သဘာဝစိတ်မျိုးပဲတဲ့၊ ပိုလေးကိုကျတော့
သူကိုယ်တိုင်က တန်ဖိုးထားပြီးတော့ကို လိုလိုလားလား
ကြောင်းလမ်းတာပဲတဲ့၊ သူ့သားဖြစ်လို့တာကို မဟနဲ့တား
ရှာပါဘူးတဲ့၊ မေမေက ဒေါ်မြတ်မြတ်သာဘက်က အံ့သလို
ပြောတာပဲ”

“အင်း ... ဒါဆို နင်တို့နှစ်ယောက် ညားဖြစ်မယ် ထင်ပါရဲ့၊
ကိုဦးသာက တစ်မျိုးနော်၊ ခုကျတော့လည်း နင့်ကို သူ
မတွေ့ဘဲနေနေတာက ဆန်းနေတယ်၊ တကယ်ဆို နင့်အိ
က အဖြေတစ်ခုခုကို သူ စိုးရိမ်တကြီးနဲ့ တောင်းနေရမယ့်
အချိန်ကြီးထဲမှာ သူရော နင်ရော ရှိနေကြတာ”

ပြောပြီး ကြူ ခေါင်းတစ်ချက်ယမ်းသည်။ စေ့ပိတ်
သားသော အခန်းတံခါးရွက်ကို ဝေး၍ ပိုလေး ကြည့်နေမိရသည်။
အပွဲထက်မှာ ဓာတ်ဘူးဝါဝါလေးသည် နီရဲသော သစ္စာပန်းခက်
အောက် တောက်ပစေလျက် လှလှပပလေးပဲရှိနေ၏။ ပိုလေး၏
အခန်းထဲမှာဖြင့် ပန်ကာရွက်လှည့်ပတ်နေသက တိုးသွား တစ်
တံတစ်ချက် ပေါ်ထွက်နေပါသည့်အဖြစ်။

“ဒါပေမဲ့ ... အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကိုဦးသာရဲ့ ပြောဆိုမှုဟာနိမိတ်တည်ငြိမ်တယ်၊ လူကြီးလည်းဆန်တယ်၊ ရိုးသာပြောငုံ့မတ်ပုံလည်းရတယ်၊ အန်တီငြိမ်းလည်း သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး လေ့လာစုံစမ်းထားပြီပြီပဲ မဟုတ်လား၊ သူနဲ့ နင့်ကိုတော့ ငါ သဘောတူတယ်”

ပြောပြီး ကြူ တစ်ချက်ရယ်၏။

ဒါပေမဲ့ လှလွန်းပို လိုက်မရယ်တော့ မျက်မှောင်တစ်ချက် တွန့်ကွေး၍ကြည့်သည်။

“အံ့မယ် ... တည်ကြည်နေလိုက်တာ၊ နည်းနည်းပါးပါးလိုက်ရယ်တော့ အာပဲ့ကျသွားမှာမို့လဲ၊ ငါလည်း ပြောအားဆိုအား ရှိတာပေါ့”

“မနောက်ပါနဲ့ ကြူရယ်၊ ပိုလေး စိတ်ထဲ ရှုပ်နေတာပဲသိတယ်၊ သူက လက်စွပ်တစ်ကွင်းကို ပိုလေး လက်ထဲ အတင်းလာဝတ်ပေးပြီး သူ့အချစ်ကို ဖွင့်ပြောတာ၊ ပြီးတော့ သူ့မေမေနဲ့လည်း စိန်တစ်ဆင့်စာ တင်တောင်းခိုင်းပြန်ရော၊ ပိုလေး ရင်ထဲမှာ အဲဒါ မသန့်ဘဲဖြစ်နေတယ်၊ ရင်ထဲ မသန့်ဘူး ကြူရယ်၊ တစ်နေ့ကျရင် နင့်ကို အဲဒါတွေနဲ့ ပေါက်ပြီး လက်ထပ်ယူတာ၊ နှင့် အဲဒါတွေမက်ပြီး ငါ့ကို လက်ခံတာလို့ မပြောဘူးလို့ ပြောနိုင်မလား”

“မပြောဘူးလို့လည်း မပြောနိုင်သလို ပြောမယ်လို့လည်း မပြောနိုင်ဘူး၊ အဲ ... မပြောဘူးလို့လည်း အတိအကျ အာမမခံနိုင်သလို ပြောမယ်လို့လည်း အတိအကျ အာမမခံနိုင်ဘူး၊ အင်း ... မပြောဘူးလို့ စိတ်ထဲမှာ မျှော်လင့်ထား

လိုက်ရင် လောလောဆယ် နှင် ခေါင်းချောက်တာ သက်သာမယ်လို့တော့ ငါ ပြောလည်းပြောနိုင်တယ်၊ အာမလည်း ခံနိုင်တယ်”

စိတ်ရှုပ်နေသည့်ကြားထဲ ဤတစ်ကြိမ်တွင်တော့ ပိုလေး တစ်ချက်ရယ်ဖြစ်၏။ ထိုအခါမှ ကြူလည်း မျက်နှာလေး ထန်းလာသည်။

“အဲသလိုလေးလည်း နေပြစမ်းပါ မဖုရား လှလွန်းပိုရယ်၊ မျက်နှာကို မလန်းဘူး၊ မမနွယ်တို့ကတောင် ကြူကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် လာမေးကြတယ်၊ ပိုလေး မျက်နှာမကောင်းတာ ကြာပြီတဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲတဲ့”

အိမ်ရှေ့ပူ အိမ်နောက်မချမ်းသာဆိုသည့်နှယ် မမနွယ်ဆိုလည်း စိတ်ပူလာကြချေမည်ပေါ့။ တကယ်လည်း ပိုလေးမှ မျက်နှာမကောင်းခဲ့တာပဲလေ။

“သူတို့ဘက်က အဲသလို ကမ်းလှမ်းကြ၊ လက်ဆောင်တင်ကြတာကို နှင် အဲသလို စိတ်ထဲပူနေရင် မကောင်းဘူး ပိုလေး၊ တစ်ဖက်က တန်ဖိုးထားပြီး ကမ်းလှမ်းတာလို့ပဲ ကြူ ထင်တယ်၊ ကြူတောင်မှ ဒေါ်မြတိမြတ်သာကို မျက်နှာတည်ကြီးနဲ့ မိန်းမကြီးဆိုပြီး သူ့မျက်လုံးတွေကို မကြိုက်ဘူးလို့တောင် မှားယွင်းစွာပဲ မှတ်ချက်ချမိခဲ့ဖူးတယ်မဟုတ်လား၊ ခုကျတော့ သူ့ခမျာ ချွေးမတောင်းနေရရှာတာမျက်နှာချိုလေး တသွေးသွေးနဲ့ပါ”

ဟု ကြူ ပြောတော့မှ လှလွန်းပို တစ်ချက်တွေတွေ သွေးဖြစ်၏။



ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲနာကျင်နေမိရသည်က သူ့ကြောင့်ပါ။

သူ ဘာကြောင့် ပိုလေးကို နောက်ထပ်လာ၍မတွေ့ရပါသတဲ့လဲ။ ပိုလေး၏ဆန္ဒကို ဘာကြောင့် မမေးရပါသတဲ့လဲ။

ရတနာတွေ ညွတ်အိပ်အောင်အေးအောင် တင်တောင်းလိုက်တာနှင့် လှလွန်းပိုဆိုးသည် ကောင်းမလေးကို ပိုင်ဆိုင်လက်ထပ်ခွင့် ရချေမည်ပဲဟု အလွယ်တကူ ထင်မှတ်မျှော်လင့်ထားချေသည်တဲ့လား။ ယုံကြည်ထားချေသည်တဲ့လား။

ဒါဆို သူ လှလွန်းပိုကို အထင်သေးသည်နှင့် ဘာခြားချေဦးမည်တဲ့လဲ။ ဒါပေမဲ့ ခေါင်းလေးငုံချ၍ မျက်ရည်ဝဲစွာဝဲစားပွဲကို ငုံမိုးကြည့်နေသည်မိရပါသည့် လှလွန်းပိုသည်။

ထိုနေ့ ညနေမှာ သူ့ကို မြဝတီတွင် တွေ့ရချေလိမ့်မည်။ ပြီးတော့ ပိုလေးကို စောင့်မျှော်စောင့်ဆိုင်းနေသည့် သူ၏စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းနေသော မျက်နှာကို မော့ကြည့်တွေ့မြင်ရချေလိမ့်မည်ဟု မည်သို့ ကြိုတင်သိထားနိုင်စွမ်းပါမည်တဲ့လဲ။

ထိုနေ့ညနေတွင် သူ မြဝတီသို့ ရောက်လာချေသည်တည်း။ တိုက်ဆိုင်စွာပဲ ထိုအချိန်တွင် မိုးသည် ပြိုကျတော့မယောင်မှိုင်းညိုနေကြချေသည်။

ခဲသားပုပ်ရောင် မိုးသားတိမ်အုပ်ကြီးသည် ကောင်းကင်ယံတစ်ခုလုံး ပြိုကျမယောင် အုံ့ဆိုင်းအုပ်မိုးထားချေသည့် ညနေခင်းတွင် လှလွန်းပိုကို တွေ့ဆုံနိုင်ရန်အတွက် သူသည် မြဝတီ၏ ကံ့ကော်ရိပ်အောက်တွင် စိတ်လှုပ်ရှားစွာ စောင့်ဆိုင်းနေချေသည်တည်း။



အခန်း(၁၄)

မြဝတီ၏ ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ကားကို ရပ်လိုက်ညှိခိုက် မြက်ခင်းစပ်ရှိ ကံ့ကော်ရိပ်ဆီမှ ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် အချွှာက်လာနေသည့် သူ့ကို လှလွန်းပို လှမ်းလင့်တွေ့မြင်ရစဉ် ခင်ထဲမှာ ရှိန်းမြမြ နွေးသွားရပါပြီ။

အစဉ်တစိုက်ကြီး လှလွန်းပို၏ မျက်နှာလေးကို ဆောက်လျှောက် သူ ကြည့်လာနေသည်။ မှင်တက်စွာပဲ ကားတွင်းမှ ထွက်ဖြစ်နိုင်စွာ သူ့ကို ငေးကြည့်နေသည့် လှလွန်းပို၏ ဘေးသို့ သူ ဘာမျှ မကြာလိုက်ဘဲ ရောက်လာသည်။

နောက် ကားတံခါးကို သူပဲဖွင့်ပေးကာ ကိုယ်ကို ခိုင်းလျက် လှလွန်းပို၏ နထွေးထွေးမျက်နှာလေးကို ငုံမိုး၍ ပိုင်စွာပဲ သူ ကြည့်လာပါ၏။

“ကျွန်တော်တို့ ခဏဖြစ်ဖြစ် ဟိုကံ့ကော်ပင်အောက်မှာ ထိုင်ကြရအောင်လား မလှလွန်းပို၊ ကျွန်တော် မလှလွန်းပိုနဲ့ စကားပြောပါရစေ”

အသံက နူးညံ့သိမ်မွေ့လျက် ညင်ညင်သာသာ သည်။ ဒါပေမဲ့ အရှိန်ကြွလာလည်း ရှိနေသည်ပါပဲ။ လှလွန်းပို၏ လက်လေးကို သူ ထွေးဆုပ်၍ ခေါ်လိုက်တော့မည်နယ်ပင် သူ အသွင်က အရမ်းကို ကြင်နာနူးညံ့မှုများဖြင့် ပြည့်သိပ်နေသည်ပါပဲ။

လှလွန်းပို ကားတွင်းမှ ဆင်းတော့ သူ တိမ်းဖမ်း ပေးသည်။ လက်ဖျားလေးတွေ အေးစက်စွာဖြင့် အနေခက်နေရာ သည် လှလွန်းပိုမှာ ကားတံခါးပိတ်ဖို့ မေ့လျက် ခြေစုံလေးရ ရင်း အိမ်တွင်းဘက်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်နေခိုက်မှာ သူ ကားတံခါး ကို အသံမပြည်အောင် ပိတ်ပေးသည်။ အိမ်ထဲဝင်ချင်ပုံလေး အရမ်းကို သိသာနေသည့် လှလွန်းပို၏ မျက်နှာရိပ်လေးက အိမ်ဖမ်းနားလည်ပုံဖြင့်လည်း သူ မြီး၍ကြည့်သည်။

“အထဲမှာ မေမေ ရှိနေတယ် မလှလွန်းပို၊ အန်ဘီပြီး နဲ့ စကားပြောနေပါတယ်၊ ကဲ ... ကျွန်တော်တို့ ခဏလောက် တော့ စကားပြောကြရအောင်၊ သိပ်မကြာပါဘူး၊ ပြီးမှ မလှလွန်းပို နားပါ အနားယူပါ၊ သိပ်မကြာစေရပါဘူးဟု

ငြင်းရခက်လောက်အောင်ကို တိုးဖွဲ့ညင်သာစွာ ပြောနေခြင်းကိုက သူနှင့်ယှဉ်၍ ဘေးမှ လျှောက်ဖြစ်သွားစေသည့်အဖြစ် ပါ။ ခေါင်းလေးငုံ့ချ၍ လွယ်အိတ်ကြိုးကို ခပ်ဖွဖွပွတ်ရင်း သူ ဘေးမှ လျှောက်လာနေရပေမယ့် အိမ်ထဲမှာ မောင်မောင် ရှိမလဲ ပါစေနှင့်ဟု ဆုတောင်းနေမိရပါသည်အဖြစ်။ မောင်မောင် အရမ်းကို အနောက်သန်သည့် မောင်လေး မဟုတ်ပါလားလေ

ပြီးတော့ ကိုယ်နှင့် လက်ထပ်လိုကြောင်း ကမ်းလှမ်းလာသည့် ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်နှင့် ခုလိုကြီး ယှဉ်တွဲလျှောက်

နေသည့်အဖြစ်ထက် အဘယ်အဖြစ်က စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ရှက်စိတ် နေဖို့ ကောင်းနေပါသလဲ။

“ထိုင်ပါ မလှလွန်းပို”

သူကပဲ အိမ်ရှင်လုပ်၍ နေရာထိုင်ခင်းကိစ္စ ပြောနေတာမို့ စိတ်ရှုပ်ထွေးနေရသည့်ကြားထဲမှာ လှလွန်းပို တစ်ချက် ကိုက်၍ပြုံးချင်သည်။ လှလွန်းပို ခုံတန်းပြာလေးတစ်ခုမှာ ထိုင်တော့ မြီး၍ ငုံ့မိုးကြည့်လာ၏။

ဤကောင်မလေး နေရာမှ လစ်ချင်နေတာက အရမ်း သိသာနေသည်ကိုး။

“အပြစ်ကင်းစင်ပြီး ချစ်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ ပိုလေးရယ်”

သူ ရင်ထဲမှ ခပ်ညည်းညည်းပြောနေမိရင်း အကြည့် လှလွန်းပို၏လက်လေးဆီသို့ ရောက်၏။ ချက်ချင်း သူ၏ ခုခန်းများ မှိန်ဖျော့ကျသွားလျက် တုန်လှုပ်စွာပဲ လှလွန်းပိုကို ကြည့်ကာသည်။

“လွန်းပိုလေး ဘာလို့ ကိုယ့်လက်စွပ်ကို မဝတ်တာလဲ၊ ဝတ်မထားတာလဲ”

သတိလက်လွှတ်ပုံဖြင့် ချောက်ချောက်ချားချား နိုင် နန်းစွာပဲ လှလွန်းပို၏ လက်လေးကို သူ့လက်ဖြင့် ဖမ်းဆုပ် နှိုးယူကာ ငုံ့မိုးကြည့်ရင်းမေးသည်။ သူ့အသံတွေက အရမ်းကို ကြည်လျက် အက်တက်တက်နိုင်နေ၏။

လှလွန်းပိုပင် ကယောင်ကတမ်းလေး မိမိ၏ လက် လှလေးတွေကို ကြည့်လိုက်မိရပါသည်အဖြစ်။ ပြီးတော့ သူ့ သည်း ကြည့်လိုက်မိရပါပြီ။ သူ့မျက်နှာက လှလွန်းပိုနှင့်

အရမ်းကို နီးကပ်လွန်းစွာရှိနေသည်။ ထူထဲသော ဆံပင်တွေက သူ့နဖူးပေါ် ဝဲပြိုကျနေလျက် သူ့မျက်ဝန်းတွေက လှလွန်းပိုလက်ချောင်းသွယ်လေးကို ကြေကွဲညှိုးဖျော့စွာ ဆေးစိုက်ကြည့်နေဆဲ မျှော်လင့်ချက်မရှိတော့သယောင်ပင် သူ၏မျက်နှာထက်တွင် စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းရိပ်များ အုပ်မိုးလာကြသည်ပဲ။

စောစောက သူ့နှုတ်ဆီမှ လွတ်ခနဲ ခေါ်လိုက်ပါသည့် လွန်းပိုလေးဆိုသည့် အသံ။ သူ့ကိုယ်သူလည်း ကျွန်တော်ဟု ပြောနေကျမှ ကိုယ်ဟု လွတ်ခနဲ သုံးလိုက်ပါသည့် အသုံးအနှုန်းတကယ်တော့ ပိုလေးသည် သူ့ရင်ထဲမှာဖြင့် ရင်းနှီးစွာပဲ ရှိနေပါလိမ့်မည်။ ပိုလေး အနေမခက်အောင် မလှလွန်းပို ခေါ်ပြောဆက်ဆံနေခြင်းမှာ ရင်ထဲမှ ရင်းနှီးနေမှု၊ ချစ်ကြင်နေမှုကို ထိန်း၍ ခေါ်နေခြင်းဆိုတာ အလိုလိုပဲ လှလွန်းပို သူ့အနေနားလည်လာနေမိရသည့်အဖြစ်။

ယခု သူ့လက်စွပ်ကို ဝတ်ထားတာ မမြင်ရတာနှင့် ဟန်မဆောင်မရနိုင်အောင် မျက်နှာအပျက်ကြီးပျက်ကျလျက် ရှိနေပေသည့် သူ့ကို လှလွန်းပို မည်သို့ရှင်းပြ ဖြေသိမိရပါမလဲ။ သူ့လက်စွပ်ကို ကျွန်မဝတ်ရမှာ ရှက်လို့ သိမ်းထားပါတယ် ကိုဦးသဟု ပြောရမည်တဲ့လားလေ။

သူ ပိုလေးကို ချစ်မြတ်နိုးစွာဖြင့် သူ့အတွေးတွေမှာ သူ့ရင်ထဲမှာ လွန်းပိုလေးဟု ခေါ်နေတတ်တာကိုဖြင့် မလှလွန်းပို သိနေခဲ့ရပြီးပြီ။

ထိုသို့ သိနေရစဉ်မှီမှာ ကြည်နူးစွာဖြင့် ရှက်မိသည့်နေတတ်မည့် အပျိုစင်လေးတို့၏ သဘာဝတရားကို

အလျော့ထားနိုင်သည်။ သူ့မှာဖြင့် သူ့လက်စွပ် မဝတ်တာကို အရမ်းကြီး စိတ်ဓာတ်တွေ ကျနေပြန်သေးသည့်အဖြစ်။

“ဘယ်လိုလူကြီးလဲ မသိပါဘူး၊ သူပေးထားတဲ့ လက်စွပ်ကို ပိုလေးက ဘယ်လို ဝတ်နေရပါ့မလဲ၊ သူနဲ့က ချစ်သူလည်းမဟုတ်၊ ပြီးတော့ ... လာစေ့စပ်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက်၊ ပိုလေးက သူ့လက်စွပ်ကို တပြုပြင်လုပ်ပြီး ဝတ်ထားရမယ်တဲ့လား။”

အလိုက်ကမ်းတရားမသိစွာပဲ ရှိတတ်ပါသည့် လူကြီးကို စိတ်မောလက်မောဖြင့် ပိုလေး မောကြည့်လိုက်မိတော့ ပိုလေး၏ မျက်နှာကို တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ငဲ့မိုးစိုက်ကြည့်နေသည့် သူ့မျက်ဝန်းများနှင့်ဆုံ၏။

သူ ပိုလေး၏မျက်ဝန်းများထဲမှ အဖြေတစ်ခုကို ထုတ်ယူနိုင်ဖို့ အားထုတ်နေမှန်း နားလည်လာရလျက် ဖျတ်ခနဲ ပိုလေး မျက်လွှာချလိုက်မိရပါ၏။

သူ့ထဲမှ သက်ပြင်းချသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ “ကျွန်တော့်ကို မငြင်းလိုက်ပါနဲ့ မလှလွန်းပို၊ ကျွန်တော် မြတ်နိုးရလွန်းလို့ပါဗျာ၊ ကျွန်တော်လေ မလှလွန်းပိုနဲ့ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ တူတူနေရမှဖြစ်မှာ၊ ကျွန်တော် ရပ်တည်နိုင်မှာ၊ ဘယ်လို ချစ်မှန်းကို မသိအောင်ပါ မလှလွန်းပို”

သူ့အသံတွေက တိုးသဲ့သဲ့နိုင်သည်။ သိမ်မွေ့သည့် အခြင်းတွင် စိုးရိမ်သောက၏ အငွေ့တွေကလည်း မိုးမိုးယိုက်သကဲ့သို့။

“ကျွန်တော် မလှလွန်းပိုဆီကို မလာရဲဘူး၊ ဘာလို့လဲ သိလား၊ ငြင်းလိုက်တာကို ကြောက်နေတာ၊ အဲဒါ အမှန်ပဲ၊ ကျွန်တော် မလှလွန်းပိုကို ချစ်တယ်လို့ပြောရုံနဲ့ မလုံလောက်နိုင်ဘူး၊ ချစ်ခြင်းဆိုတဲ့အရာမှာ မြတ်နိုးခြင်းတွေ တန်ဖိုးထားခြင်းတွေ ပါနေတယ်၊ မခွဲနိုင်ခြင်းတွေ ပါနေတယ်၊ စွဲလမ်းခြင်းတွေလည်း ပါနေတယ်၊ နောက်ဆုံးတော့ အရူးအမူးကို ချစ်နေတဲ့ ချစ်ခြင်းတွေဟာ ကျွန်တော့်ကို လွမ်းမိုးနေကြ ပြန်ပါတယ်”

ပြောမည့်ပြောတော့လည်း ပိုလေး၏ လက်လေးကို မလွှတ်စေတမ်း တောက်လျှောက်ကြီး ပြောနေပါသည့် သူ့ကို မော့ကြည့်ရအခက်။ ခေါင်းလေးငုံ့ချရင်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ ရှိနေရပါသည့် ပိုလေး၏ရင်ထဲမှာ ဘာကြောင့်များ သူ့ကို မော့ကြည့်လိုက်ချင်စိတ်တွေ ပြည့်သိပ်လာနေကြရပါသတဲ့လဲ။ ပိုလေးမသိ။ ဒါပေမဲ့ သူ၏ ဖြေစကားများကို သူ့မျက်ဝန်းများနှင့် သူ့နှုတ်ခမ်းများကို ကြည့်ရင်း ပိုလေး နားထောင်ချင်လာသည့်အဖြစ်

ဒါပေမဲ့ ရှက်စိတ်တွေတွေ့က ခေါင်းလေးကို ငုံ့စိုက်ချထားစေဖို့ အမိန့်ပေးထားသည့်နယ်သာတည်း။

“လူကြီးချင်း နားဖောက်ပြီးနေကြပါပြီ မလှလွန်းပို ကျွန်တော် မလှလွန်းပိုနဲ့ ဘဝကို ထူထောင်သွားပါရစေ မြတ်နိုးပါရစေ၊ ပြီးတော့ ...”

သူ့အသံ တစ်ချက်တိမ်ဝင်၏။ သူ စိတ်လှုပ်ရှားနေမှန်း လှလွန်းပို သိနေချေလိမ့်မည်ဟု သူ ထင်သည်။

“ပြီးတော့ ... မလှလွန်းပိုရဲ့ ချစ်ခြင်းများကိုလည်း ကျွန်တော် ပိုင်ခွင့်ရပါရစေဗျာ”

သူပြောနေသမျှကို တိတ်ဆိတ်စွာ အရုပ်လေးချထားသလို ငြိမ်ကျနားထောင်နေရပါသည့် ပိုလေး။ ဘယ်လိုမှ မထင်တတ်လိုက်နိုင်ချိန်မှာပင် သူ၏ ခေါင်းက ငုံ့ကျသွားကာ ပိုလေး၏ သက်ဖမိုးနုထက်မှာ အနမ်းက ကျရောက်လာရပါပြီတည်း။ ရှက်စိတ်သည်းစွာပဲ ရှက်လန့်လန့်လေးဖြင့် ပိုလေး ရှမ်းမိပေမယ့် သူ မလွှတ်။ ပို၍ ထွေးခနဲ သူ့လက်တွေက ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ရင်းမှ ...

“ကျွန်တော့်ရဲ့အချစ်ကို ယုံပါ၊ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ ကျွန်တော် ချစ်ခွင့်မပန်ခဲ့ဖူးဘူးဆိုတာ ကျွန်တော့်ဘဝကို တိုင်တည်ပြီး သစ္စာပြုပါတယ် မလှလွန်းပို၊ အဲဒီ စစ်မှန်တဲ့ သစ္စာကြောင့် ကျွန်တော် မလှလွန်းပိုရဲ့အချစ်ကို ပိုင်ခွင့်ရသူတစ်ယောက် ဖြစ်လာရလိမ့်မယ်လို့လည်း ယုံကြည်ထားပါတယ်၊ အချစ်ဆိုတာ ခိုင်မြဲပြင်းထန်လွန်းရင် အချစ်ကို ဖန်ဆင်းပိုင်ဆိုင်ခွင့်ကို မိမိရဲ့ချစ်ရသူထံက ပြန်လည်ရရှိတတ်ပါတယ်၊ အဲသလို ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါတယ် မလှလွန်းပို”

သူ ပြောပြီး အင်္ကျီအိတ်ကပ်တွင်းမှ ပန်းနုရောင် နှင်းဆီပွင့်များ ဖောင်းကြွလှပစွာ ရှိနေပါသည့် စာအိတ်လေးကို ထုတ်ယူသည်။

နောက် လှလွန်းပို၏ လက်တွင်းသို့ ထည့်သည်။ စာအိတ်လေးက ရေမွှေးရနံ့ သင်းနေ၏။ နှင်းဆီ၏ရနံ့။



“ကဗျာလေးတစ်ပုဒ် ရှိနေပါတယ် မလှလွန်းပဲ၊ အဲဒါ ကျွန်တော့်ရင်ထဲက ကဗျာလေးပါ။ ဖတ်ကြည့်နော် ... ကျွန်တော် ပြန်ပါမယ်။ ည ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်ပါမယ်။ ကဗျာလေးကို နှစ်သက်မြတ်နိုးတယ်လို့ ပြန်ဖြေပေးပါ မလှလွန်းပဲ၊ အဲဒါဆိုရင် မလှလွန်းပဲရဲ့ ရင်ထဲက အဖြေတစ်ခု ကို ကျွန်တော် ရလိုက်ပြီလို့ပဲ မှတ်ယူလိုက်ပါမယ်”

သိမ်မွေ့စွာပဲ လှလွန်းပို၏ ရင်ထဲမှ အဖြေတစ်ခုကို တောင်းခံခြင်းပေပဲဟု နားလည်လာမိရလျက် သူ့ကို မော့ကြည့် လိုက်မိရသည်က ပိုလေးပါ။ ပိုလေး၏ လက်ချောင်းလေးတွေ သူ့စာအိတ်လေးကို ကိုင်ထားရင်း တုန်ခါနေချင်ကြတာကိုလည်း သူ မြင်သည်ထင် ...။ လက်လေးကို ငြိမ်သက်နိုင်အောင် သူ့လက် တွေက ဖေးအုပ်ဆုပ်ကိုင်ထားကာ ပိုလေး၏ မျက်နှာကို တစ်မိမိ နိုင်စွာပဲ ငုံ့မိုးစိုက်ကြည့်နေပါ၏။

“ကျွန်တော် လွန်းလေးမရှိဘဲ ဘဝမှာ ဘယ်လိုမှ စိတ်ချမ်းသာစွာ ရပ်တည်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါကို နားလည်ပါ လွန်းလေး”

သူ့နှုတ်ဖျားဆီမှ လေငွေ့ နွေးနွေးသည် ပိုလေး၏ ပါးပြင်နုနုလေးဆီသို့ ရှိန်းမြဲစွာ တို့ခတ်ဖြတ်သန်း၏။

ပိုလေး သူ့ကို မော့ခနဲ ကြည့်မိ၏။ ညိုမှောင်မှောင် ချစ်ရိပ်များ ပြည့်သိပ်စွာ ကြည့်နေပါသည့် စိတ်လှုပ်ရှားရိပ်များ အုပ်မိုးထားနေပါသော မျက်ဝန်းများ၊ ထိုမျက်ဝန်းများတွင် သူ့ကို တုံ့ပြန်ချစ်ဖို့ ညှို့ငင်အမိန့်ပေးနေသည့် စွမ်းအားများ ရှိနေသည်ဟု ပိုလေး ခံစားဖြစ်ရပါ၏။

နောက်တစ်ကြိမ် သူ၏ခေါင်း ငိုက်ကျသွားကာ နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာပဲ ပိုလေး၏ လက်ဖဝါးလေးကို သူ့နှုတ်ခမ်းများ ဆေးကပ်နှမ်းရွှိုက်လိုက်ချိန်မှာ ပိုလေး ရုန်းမိရပြန်ပါ၏။ ဒါပေမဲ့ ဆောစောကနယ်ပင် သူ၏အနမ်းက သိမ်မွေ့သည်နှင့်အမျှ ဇွတ်တရွတ်လည်းနိုင်နေပြီပါ။ နမ်းရွှိုက်မဝသည့်နယ် အတန်ကြာ ဆေးကပ် နမ်းရွှိုက်ပြီးမှ သူ့လက်တွေက ပိုလေး၏လက်လေးကို ညင်သာစွာ လွှတ်ပေးလာသည်။

ရှက်သွေးဖြန်းနေပါသည့် နီစွေးစွေး မျက်နှာဖူးဥဉ်းလေးကိုလည်း စိတ်လှုပ်ရှားစွာ သူ အတန်ကြာကြည့်သည်။

“ကျွန်တော် ညဆယ်နာရီတိတိမှာ လွန်းလေးဆီကို ဖုန်းဆက်ပါမယ်၊ လွန်းလေးရဲ့ ဆယ်လူလာဖုန်းနံပါတ်ကို ကျွန်တော် အန်တီငြိမ်းဆီက မေးထားပါတယ်”

သူပြောပြီး နေရာမှ ချက်ချင်းဆိုသလိုပဲ လှည့်ထွက်သွားတာမို့ ဘယ်လိုမှ ငြင်းဆန်ချိန်မရစွာပဲ လှလွန်းပို ကျန်ရစ်ခဲ့ရပါ၏။

ယခင် ပန်းနုပန်းချိုမှာတုန်းကလည်း ဘာထူးလို့လဲလေ။ ယခုလိုပဲ ငြင်းဆန်ချိန်မရစွာပဲ ပိုလေး ကျန်ခဲ့ရသည်မဟုတ်ပါလား။ သားအမိနှစ်ယောက် ကားတစ်စီးစီဖြင့် လာကြသည်မို့ ကားမောင်း၍ သူထွက်သွားတော့ ပိုလေး ခုံတန်းလေးမှာ ထိုင်လျက် အျန်ခဲ့ရသည်ပါပဲ။ တကယ်လည်း သူ ဖုန်းဆက်ချေမည်ဆိုတာ ပိုလေး သိသည်။

“ခက်တော့တာပါပဲ အိမ်ထဲလည်း မဝင်ရဘူး၊ အိမ်ထဲမှာလည်း အန်တီမြတ် ရှိနေမှာ”

ဇိတ်အိုက်စွာပဲ ခေါင်းလေးစုံကုတ်၍ ညည်းမိရင်း
အကြည့်လေးတွေက စာအိတ်လေးဆီမှ အတန်ကြာ တန့်နေ၏
နှင်းဆီရနံ့သင်းနေသော နှင်းဆီစာအိတ်လေး။ အလိုလိုပဲ စာရွက်
ခေါက်လေးကို စာအိတ်တွင်းမှ ထုတ်ယူမိလျက် ရင်ခုန်ရိုက်နှိုးခြင်း
ပဲ ဖတ်ကြည့်လိုက်မိရပါပြီ။

ပန်းတစ်ခင်းရယ်မှ
မွှေးသတင်းရယ်တို့
ဘယ်တိုးလို့ယှဉ်နိုင်လိမ့်
တစ်မိမိမ့်မွှေးမြနေ
တံဝေဝေသင်းထုံလွန်းပါဘိ
အချစ်၏ရနံ့တွေ ...။

တောလျှိုမြောင် ရစ်ခွေခွေတာပ
ဟော ... ဟိုတောင်စမ်းရေများရယ်တို့
ဘယ်တိုးလို့ ယှဉ်နိုင်လိမ့်
တငြိမ်ငြိမ်အေးမြလွင်
တသွင်သွင်စီးပြာသွန်းပါဘိ
အချစ်၏ရနံ့တွေ ...။

ပန်းလေညင်းရယ်နဲ့
စမ်းရေသင်းရယ်ထက်
သိမ်မွေ့လျက် မွှေးရနံ့ကြွယ်
အချစ်ရယ် သူဖန်ဆင်းကာပ

နုလုံးဝယ်သူတည်မြဲစေလိမ့်
တစ်မိမိမ့်တိုးလို့ငင်
ချစ်ကြီးမျှင် သူသွယ်ယှက်ပါဘိ
အချစ်၏ရနံ့တွေ ...။
ဪ ...
အချစ်၏ရနံ့တွေ ...။

မောင် ...”

ကဗျာလေးကိုဖတ်ရင်း ရင်ထဲတွင် အဘယ်မျှတိ
ကြည်နူးမိခဲ့ရပါသလဲ။ အရမ်းကို နူးညံ့သိမ်မွေ့ခြင်းများဖြင့်ရှိနေ
ပါသည့် ကဗျာလေးသည် အဘယ်မျှထိရော ချစ်ဖို့ကောင်းနေပါ
သလဲ။ ပိုလေး တစ်ချက် မျက်ဝန်းလေးကို စုံမှိတ်ထားလိုက်မိ
သည်။

ကဗျာလေးက ပိုလေး၏ မျက်ဝန်းများဆီမှ တိုးဝင်
လာ၍ နုလုံးအိမ်ဆီသို့ သွေးကြောမျှင်များအတိုင်း ကြည်နူးသိမ်မွေ့
စွာပဲ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း တိုးဝင်ရောက်ရှိသွားချေပြီကောလေ။

ဪ ... အချစ်၏ ရနံ့တဲ့လားလေ ...။

သိမ်မွေ့သော၊ အေးချမ်းစွာဖြင့် တိမ်းမွှေးဖွယ် ညှို့
ငင်ပါချေသော၊ လှပဖြူစင်စွာဖြင့် တောက်ပပါလေသော၊ မြတ်နိုး
စွဲမက်ဖွယ် မွှေးမြမြရနံ့များဖြင့် ရှိပါချေသော အချစ်၏ရနံ့။

ရင်ထဲမှအဖြေသည် ရှက်စနိုးဖြစ်စွာ၊ ကြည်နူးလေး
နက်စွာ၊ ခိုင်မြဲဖြစ်တည်စွာပဲ နှုတ်ဖျားဆီမှ ဖွဖွမျှင်ချင်လေး
ထွက်ပေါ်လာရပါပြီ။

“အချစ်၏ရနံ့တဲ့လား မောင်ရယ် ...”



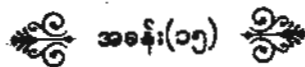
တိုးဖွဖွ ခေါ်သံလေးက တိုးသံစွာ ခပ်ညည်းညည်း
နှုတ်ဖျားဆီမှ ပွင့်ကျခိုက် နှင်းဆီ၏ ရနံ့သည် ဥယျာဉ်ပျိုလေးဆီမှ
လေညင်းနှင့်အတူ တိုးဝင်ဖြတ်သန်းချေသည်တည်း။ မောင့်နှလုံး
အိမ်တွင် အရမ်းကို သိမ်မွေ့လျက် ကြင်နာတတ်ပါသော ခံစားမှု
များဖြင့် ပိုလေးအတွက် တည်ဆောက်ထားပါသည့် အချစ်အိမ်
လေး ရှိနေကြောင်းကို ယုံကြည်ပေးလိုက်ဖို့ မောင်၏ ကဗျာလေးက
သက်သေအဖြစ် ရှိနေချေသည်တကား။

ဪ ... အချစ်၏ ရနံ့က သက်သေအဖြစ် တည်နေ
ချေသည်ကော မောင်။



ပန်းလေညင်းရယ်နဲ့
စမ်းရေတစ်သင်းရယ်ထက်
သိမ်မွေ့လျက်မွှေးရနံ့ကြွယ်
အချစ်ရယ်သူဖန်ဆင်းကာပ
နှလုံးဝယ်သူတည်မြဲစေလိမ့်
တစ်မိမိတို့လို့ငင်
ချစ်ကြီးမျှင်သူသွယ်ယှက်ပါတိ
အချစ်၏ရနံ့တွေ ...။
ဪ ...
အချစ်၏ရနံ့တွေ ...။





“အေးကွယ်... သာဓု ... သာဓု ... ဒီလင်ဒီမယာ
အိုအောင်မင်းအောင် ပေါင်းကြရပါစေ၊ လိမ္မာယဉ်ကျေး
မိဘရဲ့ကျေးဇူးကို သိတတ်လျက် အမျိုးဘာသာ သာသနာတော်
စောင့်ရှောက်မြတ်နိုးသော သားသမီးများ ရရှိနိုင်ကြပါစေ
ကွယ်”

မေမေအသံတွေ တိုးသံတုန်ခါချင်နေတာကို ပိုလေး
ကြားနေရလျက် သမီးကို မခွဲရက်နိုင်စွာ ခံစားနေရပါသည့်
မေမေရင်ကို မြင်မိနေရပါပြီ။

မောင့်မေမေကတော့ နှုတ်ခမ်းတွေသာ လှုပ်ခတ်
နေလျက် ဆုပေးသံကို ပီပြင်စွာ မကြားရ။

မောင်ရော ပိုလေးရော မိခင်နှစ်ယောက်ကို ပြိုင်
ကန်တော့နေဖြစ်ကြပါ၏။ မင်္ဂလာပွဲကတော့ အင်းလျားလိတ်
တယ်မှာ တခမ်းတနားကြီးကို ဖြစ်ခဲ့ပြီးပြီ။ စိန်ရောင် ရွှေရောင်
မျှပ်မျှပ်လက်စွာ၊ ဝတ်ကောင်းစားလှများဖြင့် ပြီးစွင်ကြည်နူးစွာ
မင်္ဂလာဧည့်ပရိသတ်အပေါင်းတို့ကလည်း တက်ရောက်ခဲ့ကြသည့်

ကာလကို ဖြတ်သန်းလွန်မြောက်လာခဲ့ပြီးပြီ။ ဧည့်ပရိသတ်တို့၏
နှုတ်ဖျားဆီမှာ တောင်းဆုခွင့်ခွဲကြပါသည့် မင်္ဂလာဆုမွန်များကို
လည်း မောင်နှင့်တူယဉ်လျှောက်ရင်းဖြင့် ကြားခဲ့ကြရပြီးပြီ။

ဪ ... ယခုတော့ဖြင့် မောင်ရော၊ ပိုလေးရော
ခန်းမောင်နှံနှစ်ဦးအဖြစ် ဘဝကို ထူထောင်ရမည့်ကာလကို စတင်၍
ဖြတ်သန်းကြရချေတော့မည်တည်း။ ထိုကာလသည် သက်ဆုံးတိုင်
သည်အထိ။ ဟုတ်သည်။ သက်ဆုံးတိုင်သည်အထိပဲ ဖြစ်ရချေမည်
ဟု ပိုလေး မှတ်ယူယုံကြည်ထားမိရပါ၏။

မောင့်ကို ငဲ့ကြည့်မိတော့ လက်အုပ်ချီထားလျက်ဖြင့်
မေမေတို့၏ မျက်နှာကို ငေးကြည့်နေတာကိုမြင်၏။ မောင့်မျက်
ဝန်းတွေ အရမ်းကို အေးချမ်းနေလျက်၊ ရွှန်းလဲ့ကြည်စင်နေတာကို
လည်း ပိုလေး မြင်နေမိရသည်ပါပဲ။

မောင်သည် မောင့်ဘဝအတွက် အရာရာကို ကျေနပ်
ကြည်နူးခြင်းအတိဖြစ် ခံစားချမ်းမြေ့နေချေသည်ဟု ပိုလေး
နားလည်လိုက်မိရသည်ပါပဲ။

“သူ ငါ့ကို အရမ်းချစ်မြတ်နိုးရာပါလား။”

ဟု နားလည်လာရလေ မောင်ကို ယုံကြည်အားကိုး
စိတ် ဖြစ်တည်ရလေပါ။ မောင့်ကဗျာလေးကို ဖတ်ရသည့်နေ့က
ညနေခင်းလေးကို ပိုလေး မမေ့။ ထိုနေ့က မိုးများ ပြိုကျမယောင်
မိုးညိုနေကြသည်လေ။ မောင့်ကဗျာလေးကို ဖတ်ပြီးသည့် ထိုနေ့၏
ညနေစောင်း ထမင်းစားအပြီးမှာ မေမေသည် မောင်ကို သမက်
လောင်းအဖြစ် ကျေနပ်လက်ခံထားတာကို ပိုလေးအား ဖွင့်ပြောပြ
ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ ပိုလေး ကြည်ဖြူကျေနပ်မည် ဆိုလျှင်



အမြန်ဆုံး မောင်နှင့်ပိုလေးကို လက်ဆက်ပေးလိုတာတွေကိုလည်း မေမေ ပြောခဲ့သည်ပါပဲ။

“မုဆိုးမဖြစ်တဲ့ မေမေဟာ တစ်နေ့ မျက်စိနှစ်လုံးပိတ်သွားခဲ့ရင် သမီးပိုလေး ဘယ်သူ့အရိပ်မှာ လုံခြုံအောင် နေနိုင်မလဲ၊ သား မောင်မောင်ဆိုတာ ရှိပေမယ့် သူက မောင်လေးလေ၊ ပြီးတော့ သားလည်း မကြာခင် နုတာဝေနဲ့ လက်ထပ်မှာ၊ ပြီးတော့ မောင်လေးဆိုတာ သမီးယောက်မကိစ္စတွေကို သိပ်နားလည်တတ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ အကောင်းဆုံးကတော့ သမီး မောင်ဦးသာနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုတာ ဘဝကို တစ်သက်တာ လုံခြုံအေးမြမှုရစေမယ့် အဖြစ်ပဲ၊ အဲသလို မေမေ ယုံတယ်၊ မောင်ဦးသာဟာ တကယ့်ကို သမီးလေးအပေါ် တန်ဖိုးထားမြတ်နိုးရှာတာပါ၊ ပြီးတော့ ... မမမြတ်ကလည်း ပိုလေးကို ချစ်ရှာတာမှ မဖုံးနိုင် မဖိနိုင်အောင် ဖြစ်နေတာ”

ဟု မေမေ ပြောခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုညက မောင် ဖုန်းဆက်လာတော့လည်း ရှက်စိတ်သည်နေသော အပျိုစင်လေး၏ နှုတ်ဖျားဆီမှ စီးမျောပွင့်ကျလာရပါသည့် ...

“ပိုလေး အဲဒီကဗျာလေးကို နှစ်သက်ပါတယ်ရှင်”

ဟု ဖြေခဲ့ရစဉ်က အဘယ်မျှထိ မောင် ဟန်ဆောင်မရစွာ ပျော်သွားခဲ့ရပါသလဲ။ အသံတွေ တုန်ခါနေလျက် ...

“မောင် အမြန်ဆုံး လက်ထပ်မယ် လွန်းလေး”

ဟု ချက်ချင်းကြီး ပြောခဲ့ကာ ...

“မောင်ကို မောင်လို့ ခေါ်ရမယ်”

ဟုလည်း အမိန့်ဆန်သလို ဇွတ်ကြီးပြောခဲ့သည်ကိုက အပျော်လွန်စိတ်ဖြင့်ဆိုတာ ပိုလေး သိခဲ့ရသည်ပါပဲလေ။

ဒါပေမဲ့ ထိုနေ့ကတော့ပိုလေး ရှက်တာတစ်ခုတည်း သိလျက် ဖုန်းလေးကို ကမန်းကတန်းလေး ချပစ်ခဲ့ကာ မောင်ကို မောင်ဟု မခေါ်ဖြစ်ခဲ့တာ၊ ဖုန်းလာတိုင်း ကောက်မကိုင်ရဲဘဲ ဖြစ်နေလျက် ရှောင်နေမိခဲ့တာ၊ မောင်လာတိုင်း ထွက်မတွေ့ရဲဘဲ အခန်းအောင်းနေမိတတ်တာ၊ ဒါတွေအားလုံးကို အရှက်သည်းနေသော ပိုလေး၏စိတ်ကို သိတတ်စွာပဲ မောင်သည် စိတ်မဆိုးရှာခဲ့။ ခွင့်လွှတ်ရယ်မောခဲ့သည်ပါပဲလေ။ ဒါ မောင်မောင်က ယောက်ဖလောင်းလျာဘက်က အားနာစွာ ပြောခဲ့သည့်စကား ...

“မမက ကိုကိုဦးကို နည်းနည်းပါးပါးတော့ ထွက်တွေ့ပေါ့ဗျာ၊ မင်္ဂလာဖိတ်စာ လာပြတာတောင် ထွက်မတွေ့ရဲဘူးဆိုပြီး နေနေတော့ မောင်မောင် ကြားက အားတောင် နာလာတယ်၊ နုတာဝေနဲ့များကွာပါ၊ နုတာလေးက မင်္ဂလာဖိတ်စာကို သူက ပုံစံတွေ အရွယ်ဆိုက်တွေကအစ ရွေးမယ်လို့ ဘာတို့လုပ်ချင်တာ”

ဟု ရယ်ဟဟဖြင့် ပြောခြင်းထဲမှာ ယောက်ဖလောင်းကို အားနာသံကို တထွေးကြီးပါခဲ့သည်ပဲလေ။

“ဪ ... ယခုတော့ဖြင့် မောင်သည် ပိုလေးကို လက်ထပ်ခွင့်ရခဲ့ချေပြီတကား။ ပိုလေးသည်ရောကွယ် ...”

“ကဲ ... သမီးနဲ့ သားတို့ ... ပြန်နားကြချေဦး”

ဟု မေမေပြောလာတော့ ပိုလေး ရင်ထဲ တစ်ချက် ဝမ်းနည်းသွားရပါပြီ။ ဪ ... မြပဝါသည် ပိုလေး နေထိုင်ရာ အိမ်မဟုတ်ချေတော့ပြီ။ မွေးဖွားလာသည်မှ ယနေ့တိုင် နေခဲ့ရပါ သည့် မြပဝါသည် ပိုလေး၏အိမ် မဟုတ်တော့ချေပြီ။ ရင်ထဲ တွင် ဆိုလာရလျက် မေမေ့ကို မော့ကြည့်မိတော့ မျက်ရည်ဝဲနေ ပေမယ့် ပြုံးနေရှာပါသည့် မေမေ့မျက်ဝန်းအိမ်များကို တွေ့လိုက် ရသည်။

“နောက် ... နေ့တိုင်း လာလည်နေလို့ရတာပဲ သမီး ငါ့ ရယ်၊ ကဲ ကဲ ... မောင်ဦးသာ သမီးကို ခေါ်သွား၊ သမီး မှားတာရှိရင် အန်တီငြိမ်းကိုတိုင်ပြော၊ ဆုံးမစရာရှိတာကို လည်း ဆုံးမ၊ သမီးကလည်း ကိုယ့်လင်သားစကားကို နားထောင်၊ ခင်ပွန်းသည်ရဲ့စကားကို နားမတောင်တဲ့ သမီးမိုက်တစ်ယောက်ရဲ့ အမေအဖြစ် မေမေ ဘယ်တော့မှ မရောက်နိုင်ဘူးဆိုတာကိုလည်း မေမေ ယုံကြည်ထား၊ တယ်၊ အဲဒါ ယုံကြည်ထားမှုကို တည်မြဲအောင် သမီးက တာဝန်ကျနေရမယ် ဟုတ်လား”

ဟု ပြောတော့ ခေါင်းလေးညိတ်၍ ...

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ”

ဟု တိုးသွားတုန်းခါစွာ ပြောခိုက်မှာ ပိုလေး၏လက် ကို မောင့်လက်တွေက ထွေးဆုပ်လာ၏။ ကြေကွဲစို့နှင့်နေသော ပိုလေးကို ဖြေသိမ့်သည့် မောင့်လက်တွေက နွေးထွေးနေလျက် အေးစက်နေသော ပိုလေး၏ လက်လေးတွေကို တင်းနေအောင် ဆုပ်ကိုင်လာကြပြန်ပါ၏။

ပိုလေး၏ မျက်ဝန်းလေးတွေ မှေးကျသွားလျက် ငိုထည်ရွှေဝါနုရောင် ဝတ်စုံထက်မှ စိန်ထည်များ ညွတ်အိမ်တတ် နေတာကိုစ တင်၍ အနေခက်ခိုက်ဖြစ်လာရသည်။ ရွှေချည်ထိုး နင်းမယ်ထာဘီ ရွှေဝါနုရောင်သင်္ဃလည်း ရွှေခြေကျင်းဝတ် ခြေဖဝါး သက်တွင် ပြောင်းအိစွာ ဖေးတင်နေ၏။

နီလာ၊ မြနှင့် ပတ္တမြား အသွေးကောင်းတစ်ဆင့်စာ သီကိုလည်း ဒေါ်မြတ်မြတ်သာမှ တင်၍ တင်တောင်းသေးသည်။

ဤရတနာများကြောင့် ပိုလေး မြပဝါမှ ထွက်ခွာသွား သည်ဟု တစ်ချက်တွေးဖြစ်လာ၏။ ဤရတနာများသည် မြပဝါ နှင့် ပိုလေးတို့ ခွဲခွာစေသည့် အထိမ်းအမှတ်ပစ္စည်းအဖြစ် နား သည်လာမိပြန်၏။

“အို ... ပိုလေး မောင့်ကို လက်ထပ်ခဲ့ပြီပဲ၊ မောင့်နောက် ကို လိုက်ရမှာပေါ့၊ ဒါလည်း အခိုက်အတန့်ပဲ ပဒုမ္မာမှာ နေရမယ့်သဘောပါ၊ နောက်တော့လည်း မေမေ လက်ဖွဲ့ပေး ထားတဲ့ မြရိပ်ငြိမ်ကို မောင်နဲ့ ပိုလေးတို့ ပြောင်းကြရမှာပဲ၊ မြရိပ်ငြိမ်က မြဝဝါနဲ့ သိပ်အလှမ်းဝေးတာမှ မဟုတ်တာ၊ အဲဒီအခါကျတော့ မေမေ့ဆီကို ပိုပြီး လာနိုင်တာပေါ့”

ဟု ဖြေသိမ့်တွေးယူရသည်ကိုက မိမိကိုယ်ကို ပြန်၍ အားပေးဖို့ ကြိုးစားနေမိခြင်းပါ။ သတို့သမီးငယ်လေး၏ အိမ်ကို ခွဲခွာလိုသော စွဲလမ်းခြင်းအာရုံဖြင့် မွန်းကျပ်နေစဉ်ခိုက် မိမိဘာ သာ ကယောင်ကတမ်း ပြန်၍ အားပေးတတ်ပါသည် သဘာဝ အရာ။

ဒါကို မောင် ရိပ်မိ နားလည်ပုံရ၏။ ပိုလေး၏လက်ကို မလွှတ်တမ်း ဆုပ်ထားရင်းမှ ...

“မောင်တို့ မြဝတီကို နေ့တိုင်းလာကြမယ်လေ၊ ညနေဘက်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မနက်စောစောဘက်ပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ ... ဟုတ်လား”

ဟု တည်ငြိမ်စွာပဲ ညင်ညင်သာသာ ပြောလာတော့ ပိုလေး ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပြ၏။ မျက်လွှာလေးကိုတော့ တွင်တွင်ချနေမိရဆဲ။

အပြီးလေးကတော့ ပိုလေး၏ ပစ္စည်းများကို မောင်ရပ်ထားသည့် ပါဂျဲရီးနောက်ခန်းဆီသို့ ဘကြီးစံနှင့်အတူ သွားထားနေကြသည်။ မောင်မောင်ကတော့ အစ်မကို မခွဲနိုင်၍ထင်၊ ပြတင်းဘက်ကို မျက်နှာမူ၍ ရပ်နေလျက် ပြတင်းပေါင်ထက်မှ လက်ကို ဖေးတင်ကာ ပန်းခြံကဲ့သို့ ငေးကြည့်ငြိမ်သက်နေသည်။ အားလုံးကို ကျောခိုင်းထားလျက်ဖြင့်ပါ။ မောင်မောင် ကျိတ်၍ မျက်ရည်ဝဲနေချေမည်လားဟု ပိုလေးရင်ထဲ နှင့်အောင်ခံစားရင် ငေးကြည့်နေမိရပါ၏။

မောင်နှင့် လက်ထပ်ရမည့်ရက် နီးလာစဉ်တုန်းကတော့ ချစ်စနိုးလေး မကြာမကြာ ရယ်မောနောက်ပြောင် ရယ်မောနေတတ်ပါသော မောင်မောင်သည် ယခုကျတော့လည်း တိတ်ကျနေ၏။ တကယ်တမ်း ခွဲကြရချေပြီကိုးလေ။

တဖြည်းဖြည်း မောင်မောင်ကိုယ်လှည့်လာလျက် ပိုလေး၏ မျက်နှာကိုကြည့်လာသည်။ တကယ်လည်း မျက်ရည်ဝဲနေသည့် မောင်မောင်။

“မောင်မောင်ကတော့ မနက်တိုင်း မမပိုဆီလာမှာ စိတ်ချ”

ဟု မခွဲနိုင်တာကို ဝန်ခံသလို ခပ်တိုးတိုးပြောပြီးမှ သူ၍ ပြီးသည်။

“ညီမငြိမ်းရေ ... မမမြတ်တို့ ပြန်နားကြဦးမယ်၊ သမီးပိုလေး မေမေတို့ သွားကြရအောင်၊ သားက ပိုလေးကို တွဲခေါ်ပါကွယ်၊ သမီးလေးစရာ အိမ်နဲ့ မခွဲစဖူး ခွဲရမှာဆိုတော့ ခံစားရရှာမှာ၊ သားက ဘေးကထိန်းခေါ်”

မြဝတီမှ ထွက်ခွာတော့မည့် အစီအစဉ်ကို ဦးဆောင် ဆိုမြတ်မြတ်သာ စီမံပြောဆိုလာတော့ မောင်၏ စောင့်ဆိုင်းနေသည့်လက်ကို တုန်ယင်နေသော လက်ချောင်းလေးများ အားယူဆုပ်ကိုင်လိုက်ရင်း ပိုလေး ထရပ်လိုက်ရပါပြီ။

လောလောဆယ် ပဒုမ္မာသို့ ပိုလေးတို့ သွားကြရ

မောင်မေမေက ဗေဒင်သွား၍ တွက်ချက်ကြည့်ခိုင်းတော့ လောလောဆယ် မြရိပ်ငြိမ်သို့ မောင်ရော၊ ပိုလေးရော သင့်သေးဟု တွက်သည်တဲ့။ သုံးလလောက်တော့ ပဒုမ္မာမှာမှ မြရိပ်ငြိမ်သို့ ပြောင်းပါတဲ့။

မင်္ဂလာဦးရက်မှာ မပြောင်းသင့်ဟု တွက်ချက်လာသော်လည်း ဗေဒင်ဟောသောကိစ္စကို ဖိတ်စာတွေဝေပြီးမှ ဆိုမြတ်သာက မေမေကို ပြောပြလာသည်မို့ ...

“လက်ထပ်ရက်ကိုလည်း မရွေးနိုင်တော့တဲ့အတူတူ၊ ပဒုမ္မာမှာပဲ သုံးလလောက်တော့ဖြင့် သမီးလေး နေလိုက်ပါကွယ်၊

လင်ရယ်မယားရယ်လို့ဖြစ်လာရင် ဘယ်မိဘအိမ်မှာမှ မသွားဘဲ ကိုယ့်အိမ်ရာမှာနေတာ ကောင်းမှန်း မေမေသိပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း မြရိပ်ငြိမ်ကို မေမေ လက်ဖွဲ့တာမရှိဘဲ ဒါပေမဲ့ ဖိတ်စာဝေပြီးမှ မမမြတ်က စိတ်ပူပြီး ဗေဒင်သွားမေးလို့ ပြောလာရတဲ့ကိစ္စဆိုတော့ မေမေလည်း စိတ်ပူတာပါပဲ။ သုံးလလောက် ပဒုမ္မာမှာပဲ နေလိုက်ပေါ့ သိရယ်”

ဟု မေမေ ပြောခဲ့စဉ်တုန်းက မောင်မောင် တစ်ခုမှ မကြိုက်ချင်ခဲ့။ ဒါကလည်း ပိုလေးကို ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာမှာ စိတ်လက်ပေါ့ပါး လွတ်လပ်စွာရှိစေချင်၍ဆိုတာ ပိုလေး သိသည်။ ယခုတော့ မောင်၏လက်ကို ဖေးကိုင်အားပြုလျက် ပဒုမ္မာသို့ ခြေဦးလှည့် ဦးတည်ပြုဖြစ်သည့် ဘဝခရီးအတွက် ပိုလေး ရင်ထဲမှာတော့ အားငယ်ချင်ချင်ပါ။

ဘာကြောင့်ဆို ပိုလေးက ပိုလေးနေထိုင်ရာ မေမေအိမ်ကို ထားရစ်ခဲ့ရလျက် မောင်လေးကို ချန်ထားရစ်ခဲ့ရတာ မောင့်မေမေ၏ အိမ်ရာသို့ လိုက်ခဲ့ရသည်မဟုတ်ပါလား။

ပဒုမ္မာဆိုတာ ပိုလေးအတွက် အစိမ်းသက်သက် ရာပဲလေ။

မောင့်လက်တွေကတော့ မြဲမြဲလွန်းစွာပဲ ပိုလေးက ပခုံးလေးကို သိမ်းပွေ့ထိန်းယူရင်းဖြင့် ရပ်ထားသော ကားရုံသို့ လျှောက်နေပါပြီ။

ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲခြင်းများ။

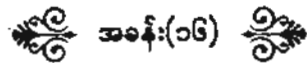
ဟန်ဆောင်မှုများဖြင့် ရက်စက်စွာ တစ်စစီ ဘဝကို ခြေချေမည့် ပဒုမ္မာသို့ ဦးတည်လျှောက်နေရခြင်းဆိုတာ ထိုစဉ်က ပိုလေး မသိခဲ့။

ဪ ... မောင်သည်လည်း မသိရှာခဲ့။

မေမေနှင့် မောင်လေးခမျာလည်း မသိနိုင်စွမ်းခဲ့။

သိသည်က တစ်ယောက်တည်း။ ပြီး၍ ကြည့်နေသည့် ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ တစ်ယောက်တည်းဆိုတာ ထိုစဉ်က ပိုလေး မသိနိုင်ခဲ့။

သိရချိန်ကျတော့လည်း များစွာနောက်ကျနေခဲ့ချေ ဦးဆိုတာ ကြေကွဲစွာပဲ နားလည်လာရချေမည်အဖြစ်သာတည်း။



လုပ်ဝေဆာနေသော အသွေးစုံပန်းတို့ ပွင့်လန်းစရာ
ဥယျာဉ်ပျိုလေးလည်း ရှိလေသော ...။ စိမ်းမြမြ မြက်ခင်းပြင်
ကျယ်ကြီး၏ ကတ္တီပါကော်ဇောကျယ်ကြီး ဖြန့်ကျက်ခင်းထား
သည့်နှယ် တစ်ဆုံးတစ်ပြန့် ရှိပါလေသော ...။

ပေါ်တီကိုကျယ်ကြီးဖြင့် နှစ်ထပ်တိုက် အဆောက်
အအုံမြင့်မြင့်ကြီး နီစွေးစွေးအုတ်တို့ဖြင့် ဆောက်ထားပါလေသော
ပဒုမ္မာ ...။

ထိုပဒုမ္မာအိမ်ကြီးသည် ပိုလေးနေရမည့် အရပ်ဖြစ်
နေချေပြီတကား။

ကားလေးက ပေါ်တီကိုကြီးအောက်မှာ ရပ်ပြီး
ရှေ့ခန်းမှာ ထိုင်နေသည့် မေမေမြတ်က အလျင်ဆင်း၏။ ချွေး
လေးကို ခေါ်လာသည့်အတွက် အရမ်းကို ပေါ့ပါးရွှင်လန်းနေသည့်
အသွင်ဖြင့် ဆင်းလာခြင်းက ပီပြင်နေသည်ပါပဲ။

မောင်ကတော့ ပိုလေး၏ လက်ကို ထွေးဆုပ်၍
တစ်ချက် ငုံ့မိုးကြည့်ကာ ...

“လာ ... ပိုလေးကို မောင် အရင်ဆုံးပြမယ့် လက်ဆောင်
တစ်ခုရှိနေတယ်။ အရင်ကြည့်ရအောင်နော်”

ဟု တိုးဖွဖွပြော၏။ မောင်လေငွေက ပိုလေး၏
အလှပြင်နုနုလေးကို ဖြတ်သန်းတို့ထိချေ၏။

မေမေမြတ်၏ အသံက ပဒုမ္မာမှာ ဝေစည်စွာ လွင့်
နေပြီ။

“အပုလေး ... ဒီမှာ ဘကြီးတိုးနဲ့အတူ မမလေးရဲ့ပစ္စည်း
တွေ လာသယ်။ လွတ်ကျတာတွေလည်း မဖြစ်စေနဲ့ဦး။
မင်္ဂလာဦးအချိန်မှာ ဘာပစ္စည်းမှ လွတ်ပြုတ်ကျတာ မဖြစ်
ဖို့ ဂရုစိုက်၊ သမီးလေးကို ဘာတစ်ခုမှ မသယ်စေနဲ့၊
ကိုတိုးလည်း ဂရုတစိုက် သယ်ပေးပါ”

ဟု စီမံနေတာက အရမ်းကို ဂရုတစိုက်နိုင်ပါသည်
အဖြစ်။

ထိုသို့ ... နွေးထွေးသော ချမ်းမြေ့ခြင်းအတိဖြစ်
နေပါသည့် ခရီးအစပေပဲဟု ပိုလေး ကြည့်နူးစွာ ခံစားဖြစ်၏။
မေမေမြတ်ကိုလည်း အားနာစိတ်ဖြင့် ချစ်ရုံသေမိလာမှုတွေ ပိုတိုး
လာရသည်ပါပဲ။

တကယ်လည်း ပိုလေးကို ဘာပစ္စည်းမှ မသယ်
အရ။ ဖူးဖူးမှုတ်လုပ်မတတ် ဂရုတစိုက်ကြီး ချစ်တာက သိသာလွန်း
နေသည်မို့ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း မေမေ့ကို အချစ်တိုးလာရသည်
ပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ ထူးဆန်းခြင်းမက ထူးဆန်းနေရပျောက်
ဆွဲမှုကလည်း ရင်ထဲမှာ တစ်ပြိုင်တည်း ဖြစ်တည်နေသည်က

သူ့ရင်ထဲမှာ ရှိနေခဲ့ရပါ၏။ ဘာကြောင့်များ ဤမျှထိ မေမေမြတ်သည် လွန်းလေးအပေါ် မြန်ဆန်လွန်းစွာပဲ ကြည်ဖြူသွားရသလဲဟုတ်သည်။ မြန်ဆန်လွန်းနေသည်။ ပြီးတော့ ... လုံးဝ သဘောမမျှသလိုကြီး ဖြစ်ခဲ့သည်က သူ လွန်းလေးကို လက်ထပ်နိုင်ခဲ့အတွက် စကားကမ်းပေးဖို့ ပြောခဲ့သည့်ည။ ထိုညမှာတုန်းကတော့ မေမေ အရမ်းကို ခံစားနာကျင်ခဲ့သည်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ နောက်တစ်နေ့မှာပဲ မေမေသည် မြပဝါသို့ ရောက်ခဲ့သည်။ အန်တီငြိမ်းထံမှာ တကယ်လည်း ရွန်းရွန်းဝေစွာပဲ ခေယယနိုင်စွာပဲ သားရေးသမီရေးကိစ္စ စကားကမ်းခဲ့သည်။

ရတနာတွေ ပုံအော့၍ တင်တောင်းခဲ့သည်။

နောက် ... ငွေတွေ ပုံအော့သုံး၍ မင်္ဂလာပွဲကိုလည်း ကျင်းပပေးခဲ့သည်။

တစ်လျှောက်လုံးမှာ မေမေသည် အရမ်းကို ကြည်သာရွှင်ပျနေခဲ့သေးသည့်အဖြစ်။

ဤအဖြစ်သည် သူ့အတွက် အရမ်းကို ဆန်းနေပြန်၏။

ဟုတ်သည်။ မေမေက အဘယ်မိန်းကလေးနှင့်မျှ သူ့ကို မကြည်ဖြူနိုင်ခဲ့သည်ပဲလေ။

“လွန်းလေးကိုကျတော့ ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်းနဲ့ မေမေတန်ဖိုးလည်းထားလော၊ ချစ်လည်းချစ်လာလို့ ဖြစ်မှာပါလေ”

ဟု တွေးမိစေရသည်က တစ်လျှောက်လုံးမှ ဘက်ကြွလန်းဆန်းစွာ မေမေ လှုပ်ရှားလုပ်ကိုင်ခဲ့ပါသော မင်္ဂလာကိစ္စများကို မြင်ခဲ့ရ၍သာတည်း။

ရုတ်ခြည်း လေးလံရှုပ်ထွေးလာသော စိတ်သံညှိနှိုင်း၍ ကြည်ကြည်လင်လင် ဖြစ်သွားရလျက် လွန်းလေး၏လက်ကို ထွေးဆုပ်ရင်း သူ့ အပေါ်ထပ်သို့ ခေါ်လာခဲ့ရပါပြီ။ မေမေကလည်း ဘယ်ကိုသွားမည်ဆိုတာ သိပ္ပံဖြင့် သူ့ကို ပြီးကြည့်ကျန်ခဲ့ကာ အောက်ထပ်မှာပဲ ဘကြီးတိုး၊ အပုလေးတို့ဖြင့် အလုပ်များကုန်ခဲ့ရပါသည့်အဖြစ်။

အပေါ်ထပ်စင်္ကြံရှည်ကြီးအတိုင်း လျှောက်ခဲ့ကာ ဆွေမ္မာ၏ မြောက်ဘက်အစွန်ဆုံး အခန်းတံခါးရှေ့မှာ သူ ရပ်လိုက်ပြီး ပြုံး၍ ငုံ့မိုးကြည့်မိရသည်က လွန်းလေးကိုပါ။

ယခုတိုင် သတို့သမီးအဝတ်အစားကို မလဲရသေးသော လွန်းလေး။ ပျောင်းနွဲ့လွန်းစွာဖြင့် နန်းဆန်ဆန် လှလွန်းပါသည့် လွန်းလေး။ ဪ ... သူ၏ဇနီးသည်လေးသည် သူ၏ဆုံးကို မှီနွဲ့နေစေပါသည် သူ၏လက်များကြားဝယ် ရှက်စနိုးလေး နို့နေပါချေသည်တကား။

မြတ်နိုးမဝနိုင်စွာ စွဲမက်လွန်းရပါသည့် ဇနီးသည်လေးကို အခန်းတွင်းသို့ သူ ခေါ်ဝင်လာစဉ်ခိုက် သူ၏နှလုံးအိမ်ဘစ်ခုလုံးသည် အချစ်များဖြင့် ထုံမွမ်းလျက် ရှိနေချေမည်အဖြစ်။

“ဟင် ...”

အဖြူရောင် ပိုးသားခန်းဆီးနုနုလေးကို တိမ်းဖယ်၍ သူ ဝင်လိုက်သည်နှင့် အခန်းကျယ်ပြန့်ပြန့်ကို ငေးခနဲ ကြည့်ရင်း လွန်းလေး၏နှုတ်မှ တိုးသွဲစွာ အာမေဍိတ်သံလေး ပွင့်ကျသွားစေသည့်အဖြစ်ကို ငုံ့မိုးကြည့်နေရခြင်းထက် အဘယ်အဖြစ်သည် စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ကြည့်နူးဖို့ ကောင်းနေပါသတည်း။

လွန်းလေး၏ ထူထဲနက်မှောင်သော မျက်တော
ရှည်ကော့ကော့လေးများ ဝန်းရံနေရပါသည့် မျက်ဝန်းနက်လေး
တွေက အခန်းကို ကြည့်နူးလွန်းစွာ ငေးငေးကြီး ကြည့်နေခြင်း
သူ ကျေနပ်ပီတိဖြစ်စွာပဲ တဖြတ်တခိုးကြီး ကြည့်နေမိရပါ၏။
မျက်တောင်မခတ် ငုံ့မိုးကြည့်နေမိရသည်ကိုက မျက်တောင်ခတ်
လိုက်ရမှာကို နှမြောလွန်းနေ၏။ လွန်းလေး၏ မျက်နှာနု
ဖူးဖူးလေးသည် ပို၍ လှနေသည်။ ပို၍ လန်းဆန်းကြည်နူး
သည့်ဟု သူ ခံစားနားလည်ဖြစ်နေရသည်လေ။

လွန်းလေး၏ ကိုယ်ခွံနုလေး လှုပ်ရှားလာတော့
အညင်အသာပဲ သူ လွှတ်ပေးလိုက်မိပါ၏။ အစိမ်းနုရောင် ကော်
ဇောထက်မှာ လွန်းလေး ညင်သာမိန်းမောစွာ သွားလာနေပုံလေးကို
သူ မျက်တောင်မခတ် လိုက်ကြည့်နေမိရဆဲ။

ဘောင်ကြမ်း ခတ်ထားသော ဖျင်ကားချပ်များ
စက္ကူကားချပ်များ ရှိနေပါသည့် ပန်းချီဆွဲသည့်ဒေါက်များ။

ပန်းချီဆွဲသည့် စုတ်တံများ စနစ်တကျ ထားရှိရာ
ကျွန်းသားစင်လေးများ။

ပန်းချီဆွဲသည့်အခါ ပန်းချီဆေးပုံသည် ပက်လက်
ခေါ် ပျဉ်ပြားများတင်ထားရှိရာ စင်လေးနှင့်။ အသင့်ရှိနေသော
စက္ကူကားချပ်နှင့် ဖျင်ကားများ အထပ်လိုက်ရှိနေရာစင်များ။

အခန်းနံရံတွင် ချိတ်ထားသည့် တစ်ခုတည်းသော
ပန်းချီကားမှာ 'ပျော်'ဆိုသည့် ပန်းချီကား။ ပထမဆုံး သူနှင့်
လွန်းလေးတို့ ဆုံကြရသည့်နေ့မှာ လွန်းလေး ပိုက်ပွေ့ရင်း ယူ
လာပါသည့် ပန်းချီကားကို ဝယ်ခဲ့ခြင်းသည် ဤနေ့မှာ ဤအခန်း
တွင်း၌ ချိတ်ထားဖို့အတွက် ဖြစ်နေစေသည့်နယ်သာတည်း။

လွန်းလေးသည် ပျော်ရွှင်နေသော ကံလေးတစ်
ယောက်နှင့် တဖြည်းဖြည်းတူလာသည်။ ပန်းချီခန်းတွင်းမှာ ဟိုဟို
သည်သည် လျှောက်သွားရင်း မျက်ဝန်းလေးတွေ ပို၍ ရွန်းလဲ့
တောက်ပလာနေကြသည်။

အားလုံးကို တစ်ခုချင်းလိုက်၍ လွန်းလေး ထိတွေ့
ကိုင်ကြည့်နေသည်။

ယခုတိုင် သူ နေရာမှမရွေ့မိသေး။ လက်ကို ပိုက်
ထားမိလျက် သူ ရပ်နေမိရဆဲ။

လွန်းလေး၏ လှုပ်ရှားမှုတိုင်းကို ကြည့်နူးပီတိဖြင့်
စိတ်လှုပ်ရှားစွာ အစဉ်တစိုက် ကြည့်နေမိရဆဲ။

လွန်းလေး၏အသွင်က ပန်းချီခန်းထဲတွင် နစ်မြုပ်
နေသည်ဟန်။ ကြည့်နူးပီတိများဖြင့် ပျော်ရွှင်လန်းဆန်းစွာ နစ်
မြုပ်နေသည်ဟန်။

အဘယ်မျှထိ လှပနေသည့် သတို့သမီးလေးပါတဲ့။

ဖျတ်ခနဲ သတိဝင်လာသလို သူ့ကို လှမ်းကြည့်လာ
သည့် မျက်ဝန်းလေးများကို တုံ့ပြန်ငေးကြမည့်ရင်း သူ ပြုံးပြလိုက်
မိသည်။ မိမိ၏ ဖန်တီးပေးမှုများကလည်း ရောထွေးလျက်ပါလာနေ
ပြပါသည့်အဖြစ်။

သူ စတင်၍ လွန်းလေးထံ လျှောက်လာမိသည်။

နောက် ... နီးကပ်လွန်းစွာ ရှိနေပြီဖြစ်သည့် လွန်း
လေးကို ငုံ့မိုး၍ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိရာမှ ရုတ်ခြည်း သိမ်းချိုး
သွင်းလိုက်မိရင်းမှ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ စတင်၍ တစ်စုံတစ်ရာ
မိမိ၏လိုက်ပါပြီ။



အနမ်းသည် ပထမ တစ်ခွက်မက်မက်ဆန်သည်။
 နောက်တော့ သိမ်မွေ့နူးညံ့ခြင်းများဖြင့် မိန့်မိန့်မှူးမှူးနိုင်လာသည်။
 သူ့လက်တွေက သန်မာခိုင်မြဲလွန်းစွာပဲ လွန်းလေး
 ၏ကိုယ်လုံးလေးကို သိမ်းပွေ့ထွေးပိုက်ထားနေဆဲ။

“ချစ်လိုက်ရတာ လွန်းလေးရယ်၊ မောင် ချစ်လိုက်ရတာ”

မချင့်မရဲခေါ်သံသည် ညည်းညူသံသို့ နွယ်နေသည်။
 ခပ်ညည်းညည်း တိုးမျှင်မျှင် ပြောနေသည့်အသံ။ ထွေးပိုက်၍မရ။
 နမ်းရှိုက်၍မဝစွာ ရှိနေခြင်းက ကြွေရုပ်လေးကောက်ရလိုက်သည့်
 ကလေးတစ်ယောက်ဆန်နေသည်။ ခြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မီအောင်
 ဖြစ်နေသည့်အသွင်။

“မောင် လွန်းလေးအတွက် ဒီအခန်းလေးကို မောင်သူငယ်
 ချင်း စိုးလှိုင်ရဲ့မိတ်ဆွေ ပန်းချီဆရာ ကိုမြင့်ဆီမှာ အကူ
 အညီတောင်းပြီး စီစဉ်ထားခဲ့တာ၊ မောင်လေ ... လွန်းလေး
 ကို ပျော်စေချင်တယ်၊ စိတ်ချမ်းသာစေချင်တယ်၊ မောင်
 လွန်းလေးရဲ့အနုပညာကို တတ်စွမ်းသမျှ ကူညီဖြည့်ဆည်း
 ပေးသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေချင်တယ်၊ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ
 သိလား ...”

မေးမိရင်းလည်း သူ တောက်လျှောက် လွန်းလေး၏
 မျက်နှာဖူးစင်စင်လေးကို ငုံ့မိုး၍ ကြည့်နေမိ။ နမ်းရှိုက်နေမိရသည်
 ပါပဲ။

ရှက်သွေးဖျန်းနေသော မျက်နှာဖူးဥဥလေးကို သူ
 သတိထားမိလာရပြန်တော့လည်း သနားစိတ်ဖြင့် မနမ်းရက်တော့
 ပြန်။

မျက်နှာလေးကို အညင်အသာ လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်
 ဖြင့် ဖေးညှပ်ပင့်မော့ရင်း တစ်မိမိမိကြည့်မိရပြန်ပါပြီ။

“အဲဒါ မောင် လွန်းလေးကို ချစ်လွန်းလို့ပါ၊ လွန်းလေး
 မောင်ကို မောင်လို့ ခေါ်ပါလားဟင်၊ မောင် ကြားချင်တယ်
 လွန်းလေးရယ်”

ခပ်တိုးတိုးပြောသံသည် ပူဆာခြင်းနှင့် မြတ်နိုးခြင်း
 များဖြင့်အတိ ပိတ်ပိတ်ဖုံးချေ၏။

လွန်းလေး အရှက်သည်းစွာ မျက်လွှာလေးပိတ်ချ
 လိုက်တာ မြင်တော့ သူ ခပ်တိုးတိုးရယ်သည်။

“မရဘူး လွန်းလေး ... မောင်လို့ခေါ်လေ”

သူ ပြောမိရင်းမှ မျက်ခွံလေးတွေကို ဖွဖွညင်ညင်
 နမ်းရှိုက်မိပြန်ပါ၏။

လွန်းလေး၏ မျက်လွှာလေးတွေ ဖြည်းညင်းစွာ
 ဖွင့်လာတာကို သူ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ငုံ့မိုးကြည့်နေမိစဉ်ခိုက် လွန်း
 လေး၏ အကြည့်လေးတွေက ပန်းချီခန်းကို ဝေ့၍ တစ်ချက်ကြည့်
 ပြီးမှ ကျေးဇူးတင်နေခြင်းများတွင် စိတ်လှုပ်ရှားနေသော သတို့သမီး
 ငယ်၏ ရှက်သွေးဖျန်းမှုလေးများ၊ စွက်လျက်မှ ...

“မောင် ...”

ဟု တိုးမျှင်စွာ ခေါ်လည်းခေါ် မျက်နှာလေးကိုလည်း
 သူ့ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးထဲ ကလေးတစ်ယောက်နယ် မြှုပ်ကျသွားသော
 နှုတ်ထားလိုက်တော့ သူ အပျော်ကြီးပျော်ရလျက် ရယ်မောလိုက်မိ
 ပေါ့ပြီတည်း။

အရှက်သည်နေသော လွန်းလေးကို သူ ထွေးပိုက်
လိုက်မိရင်း ကြည်နူးစွာ သူ ရယ်မောနေမိရသည်က ...

“ငါ့ကို လွန်းလေး ချစ်နေပါလား၊ မောင်ကို လွန်းလေး
ချစ်နေပါလား”

ဟု နားလည်နေမိရ၍ပါ။

“လွန်းရယ် ... မောင်လွန်းလေးရယ်”

သူ ခေါင်းကို ငုံ့မိုးချလိုက်မိလျက်မှ အုန်းဆီရနံ့သင်
နေသော ပိုးသားမျှင်ဆံနွယ်များကို တိမ်းမူးစွာ နမ်းရှိုက်လိုက်မိ
ရပါပြီ။

ရင်တွင် အေးမြခြင်းအတိဖြစ် ဖိတ်ပိတ်ပုံးချေသည်
တည့်။



❁ အခန်း(၁၇) ❁

မြတ်စွာဘုရားရှင်အား ဆွမ်း၊ ပန်း၊ ရေချမ်း ကပ်
လှူပူဇော်ကာ ပျပ်ဝပ်စွာ ရှိခိုးကန်တော့ပြီး လှလွန်းပို ဘုရား
ဆောင်တွင်းမှ ခြေသံဖွဖွညင်ညင်ဖြင့် ထွက်လာပါ၏။

အခန်းတွင်းသို့ လှလွန်းပို ဝင်လာတော့ ရေမိုးချိုး
ပြီးစဖြစ်ဟန်တူသည့် သူ့ကို စွပ်ကျယ်ချိုင်းပြတ်ဖြူဖြူလေးနှင့်
ချည်ချောပုဆိုးအညိုကွက်စိပ်ဖြင့် တွေ့ရပါ၏။ သူ့ပခုံးထက်မှာ
ချက်နာသုတ်ပဝါဖြူလေး သိုင်းတင်တား၏။

“မောင် နီးလာတော့ ... လွန်းလေးကို ရှာမိတာ”

ဆံပင်ဖြီးရင်းမှ သူပြောခိုက် လှလွန်းပို ရုပ်အင်္ကျီ
ဆက်တိုအဝါစင်းလေးကို ဗီရိတွင်းမှထုတ်ရင်း ...

“ပိုလေး ဘုရားဆောင်ဝင်နေလို့ပါ မောင်”

ဟု ခပ်တိုးတိုးဖြေ၏။

“ဝတ်ပေး”

လှလွန်းပိုကို ပြုံး၍ ရွန်းရွန်းစားစားကြည့်ရင်း ရှင်
အင်္ကျီလက်တို့ လျှိုဝတ်ဖို့ အသင့်ပုံစံဖြင့် ကလေးဆိုးကြီးလို့လုပ်
သောတော့ လှလွန်းပို တစ်ချက်ပြုံးမိသည်။

နောက်တော့လည်း မောင်အလိုကျ ပိုလေး ရုပ်အင်္ကျီကို ဝတ်ပေးရသည်ပါပဲလေ။ အင်္ကျီကြယ်သီးတွေ တပ်ပေးနေသည့် လှလွန်းပိုကို သူ တစ်မိမိမံ ငဲ့မိုးကြည့်နေရင်းမှ ...

“မောင်လေ ... လွန်းလေးကို အရမ်းချစ်တာပဲ၊ အဲဒါကို ပြောလို့မဝဘူးဖြစ်ဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒါ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ လွန်းလေး နားငြီးလာတော့မှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ... မောင်ပါးစပ်က အဲဒါပဲ ရွေးပြောချင်နေတာ၊ လွန်းလေးကို မောင် သိပ်ချစ်တယ်ဆိုတာပဲ၊ မနားတမ်းပြောချင်တာ”

ဟု နဖူးချင်းထိ၍ မချင့်မရဲပြောရင်း ရင်ခွင်ထဲ အရုပ်လေးသိမ်းပွေ့ထွေးပိုက်ထားသလို မြတ်နိုးစွာ သိမ်းယူပွေ့ငင်ထားမိလိုက်ရသည်ပါပဲ။

“လွန်းလေး ဆာနေပြီလား”

သတိရလာသလို ကောက်ကာငင်ကာ မေးတော့ မော့ခနဲ ကြည့်မိရင်းမှ ...

“မေမေမြတ် ကော်ဖီသောက်ဖို့ စောင့်နေပြီထင်ပါရဲ့ မောင်၊ မောင် နီးပြီလားဆိုပြီး ဒါကြောင့် ပိုလေး မောင်ကို လာကြည့်တာ”

ဟု ပြောတော့ သူ တစ်ချက်ခေါင်းခါသည်။

“ပိုလေးလို့မပြောနဲ့၊ လွန်းလေးလို့ပြော၊ မောင်က လွန်းလေးလို့ ခေါ်တယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီလိုခေါ်ရတာကို မောင် သိပ်ချစ်တာပဲ၊ လွန်းလေးလို့ပြော”

ဟု ဇွတ်ကြီးပြောနေတော့ ...

“အိမ်မှာ ပိုလေးလို့ပဲ နှုတ်ကျိုးနေတာ”

“မရဘူး၊ သူများတွေခေါ်သလို မခေါ်ချင်ဘူး လွန်းရာ၊ သူများတွေက ပိုလေးလို့ခေါ်သလို၊ လွန်းကို ပိုလေးလို့ မောင် မခေါ်ချင်ဘူး၊ လွန်းလေးကလည်း သူများတွေနဲ့ ပြောတဲ့အခါ ပိုလေး ... လေးနဲ့ပြောသလိုမျိုး မောင်နဲ့ကျ ရင်မပြောနဲ့၊ မောင်နဲ့ လွန်းလေးက သူများတွေနဲ့မတူကြတဲ့ သိပ်ချစ်ကြတဲ့ လင်မယားတွေလေ။”

ဟု ပြောတော့ တစ်ခါတစ်ခါ မောင်သည် ပိုလေးနှင့် တော်သက်လာလျှင် အရမ်းကို စိတ်ကူးယဉ်ဆန်နေတတ်ကြောင်း ပိုလေး နားလည်လာနေမိရပါပြီ။

ဒါပေမဲ့ မောင်အလိုကျ ပိုလေး ကြိုးစား၍ ပြောကြည့်ခဲ့ ဆုံးဖြတ်ရင်းမှ ...

“ပိုလေး ... အဲ ... လွန်းလေး နှုတ်ကျိုးနေတာမို့ တစ်ခါတစ်ခါတော့ ပိုလေးလို့ပဲ ပြောမိမှာနော် မောင်”

ဟု ပြောစဉ်ခိုက် သူ ကျေနပ်စွာ ခေါင်းညိတ်ရင်း နဖူးလေးကို ငဲ့နှမ်းသည်။

“အိုကေ ... တခြားလူတွေနဲ့ပြောတဲ့အခါကျတော့ ပိုလေးလို့ပြော ကိစ္စမရှိဘူး၊ မောင်နဲ့ကျရင် လွန်းလေးလို့ပဲပြောရမယ်၊ မောင်လေ လွန်းလေးရဲ့အာရုံထဲမှာ တခြားလူတွေ ထက်သာနေတဲ့ မောင်ဖြစ်နေချင်တယ်၊ ဘယ်လိုပြောရမလဲ တခြားသူတွေနဲ့မတူတဲ့ လူတစ်ယောက် အို ... လွန်းလေးရဲ့ အချစ်ဆုံးလူတစ်ယောက်ဖြစ်နေချင်တယ်၊ လွန်းလေးရဲ့ အာရုံထဲမှာ စူးနစ်နက်ရှိုင်းစွာ စိုးမိုးနေတဲ့ လူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်နေချင်တယ်၊ မောင် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်နေ



သလိုများ ဖြစ်နေမလား၊ လောဘတကြီးနိုင်နေသလိုပဲ
ဖြစ်နေမလား မသိဘူးကွာ၊ လွန်းရဲ့အချစ်ဆုံးဟာ မောင်ပဲ
ဖြစ်နေချင်တယ်”

မောင်၏အချစ်သည် အတိုင်းအဆမဲ့စွာဖြင့် စွဲမက်
မြတ်နိုးမှုများ လွန်ကဲစွာတည်ရှိနေခြင်းဆိုတာ ပိုလေး ပို၍ နား
လည်သဘောပေါက်လာနေမိရပါပြီ။

မောင်၏ လက်ဖျားတွေက တယုတယနိုင်စွာပဲ
ပိုလေး၏ မေးဖျားကို ဖေးယူပင့်မော့စေလာတော့ အလိုက်သင့်
မောင်ကို မော့ကြည့်လိုက်မိရပါ၏။

မောင်မျက်ဝန်းတွေ တစူးတစိုက်နိုင်စွာပဲ ချစ်ရိပ်
များ ပြည့်သိပ်စွာဖြင့် ပိုလေး၏ မျက်နှာလေးထက်မှာ တွယ်ငြိနေကြ
ပါ၏။

“တခြားလူတွေက ချစ်စနိုးခေါ်သလို ပိုလေးလို့ မောင်
လိုက်မခေါ်နိုင်ဘူး၊ မောင်လွန်းလေးကို မောင် ချစ်စနိုး
ခေါ်တာဟာ သူများတွေနဲ့ မတူချင်ဘူး၊ ပြီးတော့ သူများတွေ
နဲ့ ဆက်ဆံတဲ့အခါ ပိုလေးလို့ သုံးသလို လွန်းလေးက
မောင်နဲ့ ပြောဆိုတဲ့အခါမှာလည်း မသုံးစေချင်ဘူး၊ မောင်
စိတ္တဆေနဲ့နေတယ်လို့ ပြောချင်နေမလားမသိဘူး လွန်းလေး
ရယ်၊ ဒါပေမဲ့ မောင်အတွက် လွန်းလေးဟာ အရေးအပါဆုံး
မောင်ဘဝရဲ့ အထူးခြားဆုံး အချစ်ရဆုံး မိန်းမတစ်ယောက်
ဖြစ်နေတယ်၊ လွန်းလေးအတွက်လည်း မောင်ဟာ အချစ်ရ
ဆုံး၊ အထူးခြားဆုံး၊ အရေးပါဆုံး သူများတွေနဲ့မတူတဲ့
ချစ်သူခင်ပွန်း တစ်ယောက်အဖြစ် ရှိနေချင်ပြန်ရော၊ မောင်

လေး ထုထည်ကြီးမားလွန်းတဲ့ မောင်အချစ်တွေ မောင်လို
ချင်တောင့်တမှုတွေ ချစ်ခြင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဖြစ်တည်လာ
တဲ့ လောဘတကြီးနိုင်မှုတွေနဲ့ ထွေးလုံးရစ်ပတ်ဖြစ်နေတော့
တာပါပဲ”

သူ ပြောပြီး တစ်ချက်သက်ပြင်းရှိုက်မိသည်။ ချစ်ရ
သွန်းပါသော မိန်းကလေးကို သူ ငဲ့မှီးကြည့်မိတော့ သူ့အပေါ်
မှားလည်နိုင်စွမ်းပုံရပါသည် မျှဝေခံစားပေးပါလေသော မျက်ဝန်း
အကြည့်များကို တွေ့မြင်လိုက်ရပါ၏။

“မောင်ရယ် ...”

ခပ်တိုးတိုးလေး ခေါ်ငင်ပြီးတာနှင့် လွန်းလေး သူ့
ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်တော့ သူ ထွေးပိုက်ထားမိရင်းမှ ...

“ဒါကြောင့် မောင်တို့ဘဝမှာ ဘာအခက်အခဲပဲကြုံကြုံ
အာကိုပဲ ရင်ဆိုင်ရ ရင်ဆိုင်ရ မောင်တို့ လက်တွေ့မဖြုတ်
စတမ်း ရှိနေစေရမယ် လွန်းလေး၊ အဲဒါ မြဲမြဲမှတ်ထား၊
မောင်ကလည်း လွန်းလေးရဲ့လက်လေးတွေကို ဘယ်တော့
မှ လက်တွဲဖြုတ်မှာမဟုတ်သလို၊ ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့်
နဲ့မှလဲ လွန်းလေးရဲ့လက်ကို အဖြုတ်ခံမှာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ
သိထား ဒီမှာကြည့် ...”

လွန်းလေး၏လက် ဖွေးနုနု သွယ်ပျောင်းပျောင်းလေး
တွေကို ကျစ်နေအောင် သူ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီးမှ လွန်းလေး၏
မျက်နှာရှေ့မှာ ကပ်၍ လက်ကို ဆွဲပင့်ယူလိုက်ကာ ...

“ဒီလက်တွေ ဘယ်တော့မှ မဖြုတ်ရဘူး၊ ဟုတ်ပြီလား
လွန်းလေး”

ဟု လေးလေးနက်နက် ပြောလာတာမို့ လူလွန်းပို
မျက်ရည်များဝဲလာသည်အထိ မောင့်အချစ်ကို လေးစားအားကိုး
စိတ်၊ ချစ်မြတ်နိုးရစိတ်တွေ တိုးလာရသည်ပါပဲ။

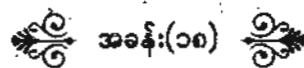
“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မောင်၊ လွန်းလေးကို ဒီလောက်ထိ
ချစ်တဲ့ မောင့်ကို လွန်းလေး ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မောင်
ရယ်”

ဟု ကြည်နူးစိတ်ဖြင့် ဝမ်းသာလွန်းစွာပြောရင်း
မျက်ရည်ကျလာတော့ သူ ခပ်တိုးတိုးရယ်ကာ မျက်နှာလေးကို
ဆွဲမော့လျက် မျက်ရည်တွေ ဖွဖွသုတ်ပေးမိရပါ၏။

“အရူးမလေး၊ ကိုယ့်ယောက်ျားကို ကျေးဇူးတင်တယ်လို့
မျက်ရည်ကျရင်း ပြောရတယ်လို့ဗျာ”

ဟု ပြောပြီးမှ ပခုံးလေးသိုင်းပွေ့ကာ ...
“ကော်ဖီသောက်ရအောင် လွန်းလေး၊ မေမေ မျှော်နေပြီထင်
ပါရဲ့ ... လာ”

ဟု ပြောလည်းပြော အောက်ထပ်သို့ လွန်းလေး၏
လက်ကို ထွေးဆုပ်၍ ဦးဆောင်ခေါ်ဆင်းလာမိရပါပြီ။



အခန်း(၁၈)

“ဟော ... သားတို့တောင် ရောက်လာပြီ၊ ကဲ ... ထိုင်ကြ၊
မေမေ စောင့်နေတာကွယ်၊ သမီးလေးရော နေထိုင်ရ
အဆင်ပြေရဲ့မဟုတ်လား”

ဟု ပြုံး၍ မေးလာသည့် မေမေမြတ်ကို ခေါင်းလေး
ညီတ်၍ ...

“ပိုလေး ... မေမေအတွက် ကော်ဖီဖျော်ပေးမယ်နော်”

ဟု မေမေကို ဦးစားပေးလျက် ပြောစဉ်ခိုက်မှာ
မေမေမြတ် ခေါင်းခါ၍ ပြုံးရင်း ...

“နဲ့ ... နေ၊ မေမေပဲ ဖျော်ပါ့မယ်”

ဟု ပြောတာမို့ လှမ်းလက်စလေးတန့်သွားပါ၏။
ဘယ်က မေမေမြတ်အတွက် ဖျော်ပြီးတာနှင့် မောင့်အတွက်
လေး ဖျော်ပေးဖို့ပါ။

ခုကျတော့ မေမေမြတ်ကိုယ်တိုင် ဖျော်နေတာမို့
ကော်လေးနှစ်ဖက်ကို အသာအယာပဲ စားပွဲထက်မှာ ဖေးယွက်တင်
ထားပြီး မေမေမြတ် ဖျော်အပြီးကို စောင့်ဆိုင်းနေလိုက်ရပါသည်။

နို့ကရား၊ သကြားခွက်နှင့် နပ်ပြီးသား ကော်ဖီကရားတွေက စားပွဲထက်မှာ အသင့်။ မုန့်မျိုးစုံနှင့် သစ်သီးစုံပန်းကန်ကလည်း စားပွဲထက်မှာ အရန်သင့်ပါ။

ကော်ဖီပွဲပြင်ဖို့ မနက်စောစောက ပိုလေး ရေနဲ့အိုးတည်စဉ်နေခိုက်မှာလည်း မေမေမြတ်မှ ...

“နေ ... နေ၊ မေမေမြတ်ပဲ အပုလေးနဲ့ စီမံလိုက်ပါမယ်”

ဟု ပြောနေတာမို့ မီးဖိုဆောင်လေးတွင်းမှ ထွက်လာရသည်မဟုတ်ပါလား။

ပိုလေးကို မပင်ပန်းစေချင်၍ ဖြစ်မည်ဟုပဲ နားလည်ပေးရရင်းမှ မေမေမြတ်ကို အားနာနေမိရ၊ အနေခက်နေမိရသည်အဖြစ်။ တကယ်က ပိုလေးက လုပ်ကိုင်ပေးရမည်မဟုတ်ပါလားလေ။

မေမေမြတ် ကော်ဖီဖျော်ပြီးတော့ မောင့်အတွက် ပိုလေး ဖျော်ပေးမည်ပြုခိုက် ...

“နေ ... နေ ... မေမေမြတ်ပဲ သားအတွက် ဖျော်ပေးလိုက်ပါမယ်၊ သားအကြိုက်ကို သမီးက ဘယ်သိနိုင်ဦးမှာလဲ။ မေမေက အမြဲဖျော်ပေးနေကျဆိုတော့ မေမေပဲ ဖျော်ပေးလိုက်ပါမယ်”

ဟု ပြောကာ မောင့်အတွက် လုပ်ကိုင်ပေးနေတော့ ဖျတ်ခနဲ မောင့်အကြည့်တွေက ပိုလေးထံသို့ တစ်ချက်ရောက်၏။ ဒါပေမဲ့ မေမေ ဖျော်ပေးနေတာကိုတား၍ ကောင်းသောကိစ္စမဟုတ်တာမို့ ငြိမ်နေရသည့် အနေအထား ဖြစ်နေသည့်အဖြစ်။

“သား ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်ပဲ စားမယ် မဟုတ်လား၊ မေမေ လုပ်ပေးမယ်၊ ဪ ... သားကလည်း လက်သုတ်ပဝါကို ပေါင်ပေါ် ဖြန့်တင်ထားလေ၊ ရော့ ... သားအတွက် ကော်ဖီနဲ့ ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်၊ ကဲ ... ကြည့်စမ်း ... ခုထိ သားက ဒီလက်သုတ်ပဝါကို နေသားတကျ ပေါင်ပေါ်မတင်တတ်ဘဲကိုး၊ ကလေးကျနေတာပဲ၊ မေမေလုပ်ပေးမယ်”

ဟု ပြောရင်းမှ သောက်ဖို့ ရှေ့ချထားသည့် ကော်ဖီခွက်ကို လက်ဖြင့် မတို့ထိဖြစ်သေးဘဲ မောင်ရှေ့မှာရပ်၍ မေမေကိုယ်တိုင် လက်သုတ်ပဝါကို နေသားတကျ ဖြန့်တင်ပေးနေသမျှလေး ငေးကြည့်နေမိရဆဲ။

မောင့်မျက်နှာ ရှက်သွေးဖြန်းလျက် အနေခက်နေပုံဖြင့် လှမ်းလှမ်းကြည့်နေရှာ၏။ ကလေးလို အပြုစုခံရတာကို ပိုလေး ရှေ့မှာမို့ မောင် အနေခက်နေရှာမှန်း သိရသည်မို့ ပိုလေးတစ်ချက် မျက်လွှာချလိုက်မိရသည်။ လောလောဆယ်မှာ ကော်ဖီပွဲသည် စိတ်အနေကျ ရုဗျာများဖြင့် နံနက်ဦးမှာ စတင်နေရခြင်း။

“ဪ ... သမီးလေးက သမီးစိတ်ကြိုက် ဖျော်သောက်နော်၊ မုန့်လည်း သမီးစိတ်ကြိုက်စား၊ သားက သစ်သီးကိတ်လည်း စားမယ် မဟုတ်လား၊ ရော့ ... ဒါ မေမေကိုယ်တိုင်ဖုတ်တဲ့ သစ်သီးကိတ်မုန့် သားရဲ့”

ဟု ပြောရင်းမှ အသင့်လှီးထားသည့် သစ်သီးကိတ်တစ်ချပ်ကိုယူကာ မောင့်ကို ခွဲကျွေးနေတော့ ကော်ဖီဖျော်နေရင်းမှ ခင်ထဲတွင် စတင်ခံစားလာရသည်က ...

“ငါဟာ ... မောင့်အတွက် ဘာကိုမှ လုပ်ပေးခွင့်မရဘဲ
မိန်းမဖြစ်နေပါလား။ ဒီကော်ဖီပွဲမှာ ပိုလေးက လူပိုသား
သက်လို ဖြစ်နေတယ်”

ဟု ခံစားလာမိရပါသည့် ခံစားမှု။

သားကိုချစ်သော အမေတစ်ယောက်၏ တယုတယ
ကျွေးမွေးမှုအပေါ် ဝန်တိုမှုများဖြင့် ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာ မစ္ဆရိယစိတ်က
မွေးနေမိခြင်းလားဟုလည်း မိမိကိုယ်ကို ပြန်၍ သတိပေးနေရပေမည်
ရင်ထဲတွင် ချပါးမလာနိုင်။

ယခုတိုင် မေမေမြတ်လည်း ဘာကိုမျှ မစားသောက်
ဖြစ်သေးဘူးဘူး သတိပြုလာမိရပါ၏။ မောင်ကတော့ စိတ်အမေ
ခက်ပုံဖြင့် ပိုလေးကို လှမ်းလှမ်းကြည့်နေသည်ပါပဲလေ။ မေမေ
မြတ် နွဲ့ကျွေးနေသော သစ်သီးကိတ်ကို စားနေရင်းမှ ...

“လွန်းလေး ... စားလေ၊ ကော်ဖီသောက်လိုက်လေ လွန်း”

ဟု ပြောလာတာမို့ ...

“ဪ ... မောင့်ခမျာ ငါ့ကို ဂရုစိုက်ရှာပါတယ်
သူလည်း အနေရခက် အထိုင်ရခက်နဲ့ ဖြစ်နေတာပါ”

ဟု နားလည်ရင်းမှ ကော်ဖီကို ငုံ့သောက်မိရပါ၏။

မေမေမြတ်၏ ပြီးသောမျက်နှာက ပိုလေးထံ ပြောင်း

လာလျက် ...

“သမီးလေးကြိုက်တာစား၊ ဘာကိုကြိုက်မှန်း မေမေ မသိ
လို့ သမီးကို ယူမပေးဖြစ်တာ၊ သမီးစိတ်ကြိုက် ယူစားနော်၊
လွတ်လွတ်လပ်လပ်နော်၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ်စား သွားလာ
နော် ဟုတ်လား”

ဟု ပြီး၍ ပြောပြီးမှ ကိုယ်တိုင်လည်း ကော်ဖီသောက်
ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်ကိုစားသည်။ ပိုလေးရင်ထဲမှာ စားသောက်
ချင်စိတ် ရုတ်ခြည်းကုန်ခန်းလာနေကြတာအမှန်။ ဒါပေမဲ့ မစား
ဘဲနေလျှင်လည်း မကောင်းတတ်တာမို့ အလွယ်တကူ သစ်သီး
ကိတ်ချပ်လေးကိုပဲ လှမ်းယူစားလိုက်ရကောင်းနီးဖြင့် တွေးမိစဉ်
ခိုက် ...

“လွန်းလေး ... ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်စားမလား၊ မောင်
လုပ်ပေးမယ်လေ”

ဟု ပိုလေး အနေကျနေတာကို နားလည်ပုံဖြင့်
မောင် တိုးဖွဖွ မေးလာခိုက်မှာ ...

“အို ... မဟုတ်တာ သားရယ်၊ သမီးမကြိုက်ဘဲဖြစ်နေရင်
ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ သား လုပ်ပေးသမျှကို မကြိုက်ဘဲစား
နေရသလိုကြီး ဖြစ်သွားပါမယ်၊ သမီးလေးကြိုက်တာ
စားပါစေ”

ဟု သောက်လက်စ ကော်ဖီခွက်ကို ဖျတ်ခနဲ
ချရင်း ချက်ချင်းကြီး ပြောချလာပါသည့် မေမေမြတ်ကို မောင်
တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်ကာ လှမ်းလက်စ ပေါင်မုန့်ချပ်ဆီမှ
မောင်လက်တွေ့ ရုပ်သွားတာကို ပိုလေး မြင်နေရစဉ်ခိုက် ဤကော်ဖီ
ပွဲမှ အမြန်ဆုံးထွက်သွားချင်စိတ်ပဲ ရင်ထဲမှာဖြစ်တည်လာနေရပါပြီ
တည်း။

ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ် စားလိုက်ပြန်လျှင်လည်း ...
“မောင်သုတ်ပေးမယ့် ပေါင်မုန့်ဆိုရင်လည်း ပိုလေးက
စားဖြစ်မှာပါ”



ဟု သွယ်ဝိုက်စွာ မောင့်မေမေကို မကျေနပ်စွာ တုံ့ပြန်လိုက်သည့်သဘောမျိုး ဖြစ်မှာစိုးရ။

သစ်သီးကိတ်ကို ယူစားလိုက်ပါလျှင်လည်း ...

“ဟော ... မေမေ မပြောလား၊ သမီးလေးက သားလုပ်ပေးမယ့် ပေါင်မုန့်ကို ကြိုက်တာမဟုတ်ဘူး၊ ခုတွေ့လာသမီးက ကိတ်မုန့်ကို စားချင်နေတာ”

ဟု မေမေ မောင့်ကို ပြောချလိုက်ဖို့ သဘောသက်ရောက်မှာနဲ့ ... အဘယ်မျှတိ စိတ်တွေ နောက်ကျိလာဖို့ ကောင်းသောအဓိပ္ပာယ် လုံးဝမရှိတော့သည့် ကော်ဖီပွဲတစ်ခုသည် နံနက်ဦးမှာ စိတ်ပျက်ဖွယ်အတိအဖြင့် ရှိနေပါသတဲ့လဲ။

နောက်ဆုံးတော့ ကော်ဖီကိုပဲ ငဲ့၍သောက်မိရင် ဘာကိုမျှ ပိုလေး မစားဖြစ်တော့ အကဲခတ်သလို မောင် လှမ်းလှမ်းကြည့်ရှာ၏။

“ဟော ... ကြည့်စမ်း ... မေမေ ခုမှ သတိထားမိတယ် သားဝတ်ထားတဲ့ အင်္ကျီနဲ့ပုဆိုးကြီးက မလိုက်ဖက်လိုက်တာကွယ်၊ သားကတော့လေ ထုံးစံအတိုင်း တွေ့တဲ့အင်္ကျီကောက်စွပ်၊ ပုဆိုးကောက်ဝတ်နဲ့လုပ်လာပြီ မဟုတ်လား အဝတ်ဗီရိုကိုဖွင့်ပြီး ကောင်းနိုးရာရာ လိုက်ဖက်တဲ့အင်္ကျီနဲ့ပုဆိုးကို ဝတ်ပါဆိုရင် အလွယ်တကူ တွေ့တဲ့အထည်ကောက်ဝတ်ခဲ့တာမျိုးက ငယ်ကျင့်လိုပါနေဖြစ်နေတာ ခုထိဆိုတော့ ဘယ်ဟုတ်တော့မလဲ၊ ကဲ ... မေမေ အရင်တုန်းက လာလာပြီးအဝတ်ရွှေးပေးရတဲ့အလုပ်ကို ဒီနေ့မနက် မလုပ်ဖြစ်တာနဲ့ဘဲ မလိုက်မကိုက်အဝတ်ကို ဝတ်လာပြီ

သွား ... ဒီအညိုရောင်ပုဆိုးနဲ့လိုက်မယ့် ဟိုအညိုစင်း ရုပ်လက်တို့ကိုဝတ်လာ”

ဟု ပြောနေတော့ ရင်ထဲတွင် ကျင်ခနဲ စတင်၍ လေး ခံစားရပြီ။

မောင့်ကို လှမ်းကြည့်မိသည့်အကြည့်တွင် နားကျင် ခံပြင်းမှုတွေ ပါသွားချေမည်ထင် ...။

အားနာစွာ ကြည့်နေသည့် မောင်အကြည့်တွေက ဆောင်းပန်ကြည့်ဖြစ်နေသည်။ ဟုတ်သည်လေ။ မောင်ဝတ်ထားသော အင်္ကျီက ပိုလေး ကိုယ်တိုင်ရွေးချယ်ပေးသော အဝတ်မဟုတ်ပါလား။ အညိုရောင်ပုဆိုးကွက်စိပ်နှင့် အဝါနုရောင်အစင်းလေးပါသော အင်္ကျီလေးသည် လိုက်လိုက်ဖက်ဖက် အရောင်ဆိုတာ နန်းချီဆရာမလေးဖြစ်သည့် ပိုလေးက မသိဘဲရှိနေပါမည်တဲ့လား။

“အပုလေးရေ ... မေကြီးရဲ့ခေါင်းဘီးကို မှန်တင်ခုံက ယူလာပေးစမ်း၊ ဆင်စွယ်ဘီးကို ယူခဲ”

ဟု အပုလေးကို လှမ်းပြောတာမို့ ဘာတွေလဲဟု စတင်၍ ညည်းညူးသောစိတ်ဖြင့် ရင်မောစွာ ပိုလေး တွေးနေမိရပြီ။ မောင်ကိုယ်တိုင် မောင့်မေမေ ဘာလုပ်မည်ဆိုတာကို သဘောဆက်ပုံမရ။ ဘာကိစ္စနှင့် ခေါင်းဘီးကိစ္စက ကော်ဖီပွဲမှာ လာဖြစ်နေရပါသတဲ့လဲ။

အပေါ်ထပ်ကို သုတ်သုတ်တက်၊ ခေါင်းဘီးကို သုတ်သုတ်ယူ၍ အပုလေးရောက်လာတာကို ကြည့်လျက် မေမေ ခြံတည် အပုလေးကို ဘာခိုင်းခိုင်း သုတ်သုတ်လုပ်မှ ကြိုက်ချေမည်ဆိုတာ ပိုလေး နားလည်ဖြစ်လာ၏။



“သားခေါင်းပြီးထားတာ မသပ်မရပ်နဲ့ကွယ်၊ မေမေ ပြီးပေးမယ်၊ အဲဒါပဲကြည့် သမီးရေ၊ သားက တကယ့်ကလေးလိုပဲ၊ အမြဲတမ်း မေမေမြတ်မှာ ဒီတာဝန်တွေကို မနက်လင်းတာနဲ့ လုပ်ပေးနေရတော့တာ၊ ခုကျတော့လည်း မလုပ်ပေးရရင်လည်း မနေတတ်တော့သလို ပြစ်နေရရော”

ဟု တဖြိုးဖြိုးဖြင့် ပိုလေးကိုလည်း လှမ်းပြောမောင့်ကိုလည်း မေမေမြတ် တကယ် ခေါင်းပြီးပေးနေတော့နေရာမှ အားလုံးကို ကျော်ခိုင်း၍ ပြေးလိုက်ချင်စိတ်ပဲ ပိုလေးရင်ထဲမှာ ဖြစ်တည်လာနေရပြီ။

မောင်ကိုယ်တိုင်လည်း လက်တကာကာဖြင့် ...

“ဟာ ... မေမေ အပေါ်ထပ်မှာ သားဘာသာ ပြန်ပြီးပါ့မယ် မေမေရ”

ဟု အနေခက်စွာ ပြောနေပေမယ့် ခေါင်းကိုပြီးအောင် မေမေမြတ် ဖြီးလိုက်သည်ပါပဲ။

“ကဲ ... သား နေ့လယ်စာ ဘာဟင်းနဲ့စားမလဲ ပြောမေမေသဘောကတော့ သားအကြိုက် ပုစွန်တုပ်ကြီးချက် ချဉ်ပေါင်းရွက်ချဉ်ရည်ဟင်း၊ ပုစွန်ခြောက်ဘာလာချောင်ကြော်ကို အစပ်နည်းနည်းနဲ့ကြော်၊ သခွားသီးစိပ်လေးတွေနဲ့ မြင်းခွာမြစ်တို့စရာ အစိမ်းကြော်တစ်ခွက်ဆို ကောင်းမယ်ထင်လို့”

ဟု ပြောတော့ မောင် ခေါင်းပဲညိတ်ပြသည် မောင်ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်ထဲအနေကျ နေသည့်ပုံ။

လောလောဆယ်မှာတော့ ဤကော်ဖီပွဲမှာ ပိုလေးသည် ဘက်ပဲ့နေသော လူပိုတစ်ယောက်ပမာ ဖြစ်နေတာကို စတင်နားလည်ခြင်းမက နားလည်လာနေမိရင်းမှ ရင်ထဲတွင် နောက်ကျိလာနေရပါပြီ။ ခင်ပွန်းသည်အတွက် စားရေးသောက်ရေးကအစ၊ ဘာကိုမှ မေးပိုင်ခွင့်မရှိတော့သည့် ဇနီးသည်အဖြစ် မိမိကိုယ်ကို နားလည်လာနေမိရသည်။ ဤကော်ဖီပွဲမှာလည်း ပိုလေးကို ဂရုစိုက်ဖို့ မလိုအပ်သည့် လူပိုတစ်ယောက်အဖြစ် ရှိနေပါလား ဆိုတာကိုလည်း နားလည်ရရင်း ကြေကွဲနာကျင်လာသည့် ရင်ကို ထိန်းချုပ်ဖုံးဖိ နေရသည်က ပင်ပန်းလှချေသည်ပဲ။

“သမီးလေးရော ဘာဟင်းနဲ့ စားမလဲဟင်၊ မေမေမြတ်ကို ပြော၊ မေမေမြတ် ချက်ပေးမှာပေါ့၊ သားအတွက်ဟင်းကတော့ မေမေပဲ အမြဲချက်နေရတာလေ၊ အလှလက်ရှာမဟုတ်ရင် သားက မျိုကိုမကျလို့ ထမင်းချက်ရလို့ကို အိမ်မှာ ခေါ်မထားဘဲ လက်တိုလက်တောင်းအတွက် အပုလေးကိုပဲ ခေါ်ထားရတာကြည့် ... အဟင်း ဟင်း”

မောင်အတွက် ပိုလေး ဟင်းချက်ဖို့ အခွင့်အရေး မရှိဆိုတာကို အတိအလင်း အသိပေးခြင်းဆိုတာ နားလည်လာမိရလျက် ရင်ထဲတွင် ဝမ်းနည်းလာမိရသည်ပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ မေမေမြတ်ကို ဘယ်လိုအပြစ်ဆိုစရာ “အကြောင်းပြချက်မရှိလောက်အောင် ဖြစ်နေပြန်၏။ ပိုလေး ကြိုက်တာကအစ ချက်ပေးမည်ဟု ပြောသည်မဟုတ်ပါလားလေ။ မောင်အတွက် ပိုလေး ချက်ပြုတ်ပေးပိုင်ခွင့် မရှိဆိုသည့် အချက်ကို ပိုလေးအတွက်ပါ ချက်ပြုတ်ကျွေးပါမည်ဆိုသည့် အချက်ဖြင့် ချေဖျက်ကြေမွ ပျောက်လွင့်သွားနေစေပြီ။

“ဟဲ့ ... ကိုယ့်ကို ယောက္ခမကြီးကိုယ်တိုင်က ချက်ပြုတ်
ကျွေးမယ်လို့ ပြောတာကိုများ သူက နာနေရတယ်လို့”
ဟုပင် ဘေးလူအမြင်ဖြင့်ဆို အပြစ်တင်တာဝင်
ပြန်ခံရချေဦးမည်အဖြစ်။

“မုန့်စားလေ လွန်းလေး”

ယခုတိုင် ကော်ဖီခွက်တစ်ဝက်မျှပင် မရောက်နိုင်ဘဲ
ရင်ထဲတစ်ဆို့ဆို့ကြီးဖြစ်နေသည့် ပိုလေးကို မောင် ကြင်နာစွာ
လှမ်းပြောလာတော့ ...

“ဟုတ်သားပဲ ... သမီးလေး ဘာကိုမှမစားပါလား၊ ဒီထဲ
က မုန့်တွေမကြိုက်ဖူးထင်စာယ်၊ အပုလေးရေ ဟိုက
မုန့်ပုံး ယူလာစမ်းကွယ်၊ သမီးကြိုက်တာရွေးပြီး စားနိုင်
အောင် ပုံးလိုက်ယူလာခဲ့”

ဟု မုန့်ပုံးများ စိတန်းထားရာ စင်ထက်မှာ ဗစ်တာ
မုန့်ပုံးစိမ်းကို ညွှန်ပြနေသည်က အလောတကြီးနှင့် ဂရုတစိုက်
နိုင်နေတာကို အားနာစွာပဲ ပိုလေး လက်ကလေးကားရင်း ...

“ပိုလေး ရင်ထဲခံနေလို့ပါ၊ မစားချင်လို့ပါ၊ ပိုလေး
ကော်ဖီပဲသောက်ချင်လို့ပါ၊ နေ နေ ... အပုလေး မမလေး
မစားဘူး”

ဟု တားစဉ်နိုက် ပိုလေး၏ဆယ်လူလာဖုန်းလေး
မြည်လာတာမို့ ...

“ဟယ်လို”

ဟု ထူးလိုက်တော့ မောင်မောင် ဖြစ်နေသည်။

“ဪ ... မောင်မောင်”

ဟု ပြောလိုက်မိရင်းမှ ထိုင်ရာမှထရပ်လိုက်ကာ
ဆမင်းစားခန်း၏ ပြတင်းဆီသို့ လျှောက်သွားမိရင်း လှမ်းလင့်
ခြင်ရပါသည့် ပန်းခြံကို လှမ်းကြည့်ကာ ...

“လာချင်လာပေါ့ မောင်လေးရဲ့၊ ပိုလေး စောင့်နေမယ်
လေ၊ နုတ်ကလေးလည်း ခေါ်လာမယ်ဆိုတော့ ကောင်းတာ
ပေါ့၊ ပိုလေး ဒီမှာ အဆင်ပြေပါတယ်”

ဟု ပြောနေရသည်။ မောင်မောင်ခမျာ ပိုလေး
အနေအစားအဆင်ပြေ၊ မပြေသိချင်၍ လာချင်တာဖြစ်မည်ဆိုတာ
ကိုလည်း ပိုလေး နားလည်မိရပါ၏။

ဖုန်းလေးပိတ်လိုက်ပြီး ကိုယ်လေးကို လှည့်လိုက်
တော့ အကဲခတ်သလို ကြည့်နေသည့် မောင့်မျက်ဝန်းများနှင့်ဆုံ
၏။

လောလောဆယ် ခံစားခဲ့ရသော စိတ်အနေကျဉ်းကျပ်
လျှောင်ပိတ်မှုက မောင်မောင်ထံမှ ဖုန်းလာတော့ ဘာစံချက်ပျောက်
၏။

ယခု အကဲခတ်သလိုကြည့်နေသည့် မောင့်မျက်ဝန်း
များကြောင့် ပြန်၍ စိတ်တွေ လေးလံနောက်ကျိလာရပြန်ပါ၏။

“ဘယ်လိုလဲ ... ပိုလေးကို မယုံသလို ဖြစ်နေတာလား”

ဟု စဉ်းစားမိကာ ...

“မောင်လေး မောင်မောင်က ပုဒ်မှာကို အလည်လားလို့
တဲ့”

ဟု ပြောတော့ ...

“အေးပေါ့ကွယ်၊ ခမ္မာလည်း သူ့မမပိုလေး အနေအထား
 ပျော်ရဲ့လားဆိုပြီး လာကြည့်ရှာတာဖြစ်ရှာမှာ၊ ဂရုစိုက်
 သမီးလေးရယ်၊ မောင်မောင်လာရင် လိုလေသေးမရှိအောင်
 ဧည့်ဝတ်ပြုပါကွယ်၊ သူ့အကြိုက်ကျတော့ သမီးလေး
 မောင်နှမချင်းသိမှာမို့ သမီးပဲ လုပ်ကိုင်ပေးလိုက်ပါကွယ်
 မေမေမြတ် ဈေးတစ်ချက်သွားလိုက်ဦးမယ်၊ အခုလေး
 ဈေးခြင်းယူကွယ်”

‘ဟု ပြောပြောဆိုဆို မေမေမြတ် ထရပ်သည်။
 မောင်မောင်တို့ကို ဘာကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် ခဏလောက်တော့ မေမေ
 မြတ် စောင့်သွားဖို့ကောင်းသည်ဟု ပိုလေး တွေးမိရသည်။ ပဒုမ္မာ
 ဆိုတာ မေမေမြတ်တို့၏အိမ်ပဲလေ။

မေမေမြတ် ခဏလောက်တော့ စောင့်ပြီးတွေ့ကာ
 ဧည့်ဝတ်စကားဆိုသင့်သည်ပေါ့။

ခုကျတော့ မျက်နှာလွှဲခဲပစ်ကြီး လုပ်လိုက်သလို
 ဖြစ်နေသည်မဟုတ်ပါလား။ ဒါပေမဲ့ ခက်သည်က ဈေးဝယ်သွား
 သည်ပဲလေ၊ အပြစ်ဆိုရမည်ကျတော့လည်း မဟုတ်ပြန်။

“နေပါဦး ... မောင်မောင်က ပဒုမ္မာကို လာပြီး လွန်းလေး
 ပျော်ရဲ့လားလို့ လာကြည့်ရအောင် မောင်တို့က လွန်းလေးကို
 မပျော်အောင် လုပ်နေလို့လား”

မေမေမြတ် ကိုယ်တိုင် မောင်းသွားသောကားကို
 ပြတင်းမှာရပ်ရင်း ပိုလေး ငေးငေးကြည့် ကျန်ရစ်ခိုက်မှာ မထင်
 မှတ်စွာပဲ မောင်ထံမှ မေးလာသောမေးခွန်းကြောင့် အံ့သြစွာ
 ပိုလေး လှည့်ကြည့်လိုက်မိရပါပြီ။ ဝိတ်ပျက်ခြင်းက ရင်ထဲတွင်

တည်လာရပါပြီသည်။ စူးစိုက်ကြည့်နေသော မောင်ကို
 ကြည့်နေမိသည့် မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်ဝေချင်နေပြီဆိုတာကို
 ဘာသာလည်း ပိုလေး သိနေသည်။ မောင်ကိုယ်တိုင်ကံ
 နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် နားမလည်ပေးနိုင်တော့ပြီတဲ့လား။
 တို့၏မိသားစုနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် မစာနာတတ်နိုင်တော့
 လား။

ပြီးစွင်ရယ်မောစွာဖြင့် ပြောခဲ့သော မောင်မေမေ၏
 ကို အတည်ယူလျက် သံသယဖြင့် ကြည့်တတ်လာချေပြီတဲ့

တစ်မနက်ခင်းလုံး ဤကော်ဖီပွဲမှာ ပိုလေး၏ရင်ကို
 ကပ်လွှမ်းမိုးစွာ အနိုင်ယူနေပါသည့် မေမေမြတ်၏အပြော၊
 မေမြတ်၏အပြုအမူများကို မောင်သည် မေ့လျော့စွာ သာမန်
 တစ်ခုအဖြစ် မှတ်ယူထားချေသည်တဲ့လား။

“လွန်းလေးဟာ မောင်မောင်ရဲ့ အစ်မပါ မောင်၊ လွန်းလေး
 ကို မောင်မောင် သတိရရင်ဖြင့် လွမ်းရင်ဖြင့် ပဒုမ္မာကို
 အလည်လာပြီး တွေ့ပိုင်ခွင့်လေးတော့ ရှိမယ်ထင်ပါတယ်၊
 အဲဒီအခွင့်အရေးဟာ လွန်းလေးမှာရော မောင်မောင်မှာရော
 ရှိသင့်တယ်လို့ ထင်ပါတယ်မောင်၊ လွန်းလေးဟာ မောင်
 မျက်နှာကို အားကိုးပြီး ပဒုမ္မာမှာလာနေတာပါ၊ ဒီတစ်မနက်
 လုံး လွန်းလေး ဘာတွေခံစားနေရတယ်ဆိုတာ မောင်သိရင်
 လည်း သိပါမယ်၊ မသိရင်လည်း မသိဘူးလို့ လွန်းလေး
 ထင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒါတွေဟာ အရေးမကြီးပါဘူး
 မောင်”

ဟု ပြောပြီး ပိုလေး မျက်ရည်ကျကာ အခန်းတွင်း
မှ ထွက်မည်ပြုခိုက် မောင် ခြေလှမ်းကျကြီးဖြင့် ရောက်လာကာ
ဆွဲပွေ့ယူသည်။

အရမ်းကို မြန်ဆန်သော ထွေးပွေ့မှု။

“ချစ်လွန်းတော့ စိုးရိမ်လွန်ပြီး ပြောမိတာပါ လွန်းလေးရယ်၊
နားလည်ပေးနော်”

ဟု ခပ်တိုးတိုးပြောပြီး ပါးပြင်လေးကို ခပ်ဖွဖွ
သည်။

“မေမေက မောင့်ကို ကလေးလိုပဲ မြင်နေတာခက်တာပဲ
လွန်းရယ်၊ အဲဒါ...လွန်းလေး သိထားနော်”

ဟု ဆက်ပြောလာတော့ တစ်မနက်လုံး ပိုမို
ရင်ထဲမှာ အဘယ်မျှထိ ခံစားရတာကို မောင် သိနေသည့်
ဝန်ခံပေးလိုက်သလို ဖြစ်နေသည့်အဖြစ်။

“လာ ... မောင်တို့ ပန်းခြံထဲမှာ လမ်းလျှောက်ရင်း
မောင် လာတာကို စောင့်လိုက်ကြရအောင် ဟုတ်လား”

ဟု ပြောတော့လည်း ပိုလေး မလှုပ်မယှက်
တာမို့ တင်းခနဲနေအောင် ပိုလေးကို မောင် ပွေ့၍ မျက်နှာ
အပ်ရင်း နဖူးကိုထိကာ ...

“အဲသလိုမနေနဲ့ မောင့်လွန်းရယ်၊ မောင် မနေတတ်
ချစ်ရယ်”

ဟု တိုးဖျော့ဖျော့ချောနေတာမို့ သက်ပြင်းကို
ချလိုက်မိကာ မောင့်ကို မော့ခနဲ ကြည့်မိရပါ၏။

တောင်းပန်ပြီးဖြင့် ငါ့ညနေသည့် မောင့်ကိုမြင်ရ
ပြန်တော့လည်း မင်္ဂလာဦးရက်မှာ မောင့်စိတ်ကို ပင်ပန်းစေသည်ပဲ
ဘု နားလည်ဖြစ်လျက် အားနာစိတ်မကောင်းဖြစ်မိရသည်ပါပဲ။

စိတ်ကို လျှော့ချလိုက်လျက် မောင့်ပန်းကို မှီလိုက်
သည်ကိုက မောင့်ကိုချစ်ရသည့် အချစ်များကြောင့် အစစနား
သည်လိုက်လျော့ပေးမိရသည့် စိတ်ဖြင့်သာတည်း။



❀ အခန်း(၁၉) ❀

“အင်း ... အိမ်ထောင်သက်နှစ်လအတွင်းမှာ မနက်တိုင်း အဲဒီကော်ဖီပွဲ မြင်ကွင်းကိစ္စကလည်း အသေးအဖွဲ့လိုပဲ လို့ ရသလို၊ စိတ်ဆင်းရဲစရာကြီး ဖြစ်နေတာလည်း အမှန်တော့ လူ့အမြင်မှာတော့ အသေးအဖွဲ့လေးကို ပုံကြီးချဲ့ခံစားတယ်လို့ထင်စရာပဲ။ ကာယကံရှင်ကျတော့ ကိုယ့်ယောက်ျားကိုမှ ကိုယ်မပြုစုရဘဲ ငုတ်တုတ်ကြီး ထိုင်ကြည့်နေရသလို ဖြစ်နေတာရယ်။ ကိုယ်က ဘေးလူသက်သက်လိုဖြစ်နေတာစစ်ယောက်တည်းလို့ အထီးကျန်ဆန်နေတာရယ်ကတော့ တိုင်း မနက်စောစောရောက်တာနဲ့ ကြုံနေရတာမျိုးဖြစ်တော့ ပိုလေးကို ကြုံ စာနာပါတယ်”

ပန်းနုပန်းချီရှိ ပိုလေး၏ ရုံးခန်းမှာထိုင်ဖြစ်ရင်း ကြခေါင်းကို ခပ်လေးလေးယမ်း၍ ပြောတော့ ပိုလေး ငိုနေမိရပါ၏။ ရင်နှင့်မဆန့်သလိုကြီး ခံစားနေရဖန်များလာတော့ နောက်ဆုံး ရင်ဖွင့်ရာ ရင်ခွင်အဖြစ် မေမေ့ကို မရွေးရက်တာနဲ့ ကြုံကိုပဲ ဤနေရာမှာ ရင်ဖွင့်ချလိုက်မိခြင်းပါ။

“ကိုဦးသာက ဘာမှ မပြောဘူးလား၊ ဒီလိုလေ ... အန်တီ မြတ်ကို ပိုလေးရဲ့ ကွယ်ရာမှာ တစ်ခုခု မပြောဘူးလား”
 “အဲဒါတော့ ပိုလေး မသိဘူး ကြူ၊ ဒါပေမဲ့ ကြာလာတော့လည်း မောင့်အတွက်က အဲဒီ မနက်ခင်းကော်ဖီ သောက်ရတဲ့ အဖြစ်ဟာ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်တစ်ခုလို ရိုးသွားပုံရတယ်။ အစပိုင်းကတော့ ပိုလေးကို သူ အားနာတယ်။ အနေလည်းခက်တာ အသေအချာပါပဲ။ ခုကျတော့လည်း သူ အဲဒီမနက်ခင်းကော်ဖီပွဲရဲ့ အဖြစ်အတွက် နေသားတကျဖြစ်နေသလိုပါပဲ။ ပိုလေးအနေနဲ့ကလည်း သူတို့သားအမိရဲ့ ချစ်ခြင်းကို ဝန်တိုရာရောက်နေမှာ။ အသလိုသဘောသက်ရောက်မှာစိုးရိမ်တာနဲ့ပဲ ဘာကိုမှ မပြောဖြစ်တာ”

သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ချပြီး ပိုလေး ခပ်ညည်းညည်းပြောသည်ပါပဲ။ ဘာတတ်နိုင်မည်တဲ့လဲလေ။ ဤအတိုင်း စိတ်ကျဉ်းချပ်စွာ စိတ်ထဲခံပြင်းစွာပဲ ငြိမ်၍ မနက်ခင်းတိုင်းမှာ ကော်ဖီကို ခြောက်မှိတ်မျှချနေရသည့်ဘဝကို ရှင်သန်နေစေရမည်သာ။

“ပိုလေး ခံစားရတာက ဘယ်လောက်ထိ အဆင်ပြေအောင် ရွေးပေးတဲ့အဝတ်အစားပဲဖြစ်ဖြစ် မောင် ဝတ်လိုက်တိုင်း မှာ မေမေမြတ်ရှေ့ရောက်တာနဲ့ ပြန်လဲခိုင်းတာခံလိုက်ရတာချည်းပါပဲ”

ခံပြင်းနာကြည်းချင်သည့် အရိပ်သည် ကြွေကွဲရိပ်ဆင်နေသည့် မျက်ဝန်းဝယ် တစ်စွန်းတစ်စ ခိုတွယ်နေကြချေပြီပဲ။ ထိုထိတ်လန့်စွာ ကြုံ မြင်နေရပါပြီ။ ဤအဖြစ်သည် ကောင်းသောအလားအလာမဟုတ်။ မျိုသိပ်ခံစားရဖန်များသော အသေး

အဲဒါလေးများသည် ကာလကြာရှည်လာလျှင် ပြင်းထန်သောပေါက်ကွဲအားဖြင့် ဒုက္ခပေးတတ်ကြောင်း ကြုံ နားလည်ထားသည်လေ။

“မောင်လည်း ကြာတော့ အားနာလိုဖြစ်မှာပေါ့လေ၊ အဝတ်အစားတွေက အဆင်ပြေနေသားပဲ မေမေရာ၊ မလဲတော့ဘူးလို့တော့ ပြောတာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မရဘူး၊ မေမေမြတ်က ပြန်လဲ ဘယ်အင်္ကျီနဲ့ ဘယ်ပုဆိုးကို ဝတ်ဆို့ပြီးပြောတာ”
“ပိုလေး ရွေးပေးတဲ့အဝတ်ဆိုတာ အန်တီမြတ်က မသိဘူးလား၊ ယောက်ျားအတွက် မိန်းမက အဝတ်အစားထုတ်တယ်ဆိုတာမျိုးကတော့ အလိုလို လူတိုင်းနားလည်လိုက်ရမယ့်ကိစ္စမျိုးပဲဟာ”

“အဲဒါတော့ ပိုလေး မပြောတတ်ဘူး ကြုံရယ်၊ မေမေမြတ်ကတော့ မောင့်အတွက် အဝတ်အစား ဘာလို့ ရွေးမလဲရတာလဲလို့တောင် ချက်ချင်းပြောတာ၊ ပြီးတော့ ပိုလေးရွေးပေးတဲ့ အဝတ်များဖြစ်နေမလားကွယ်၊ မေမေမြတ်က ဖြင့် လွတ်ခနဲပြောချလိုက်မိပြီ လို့လည်း ညည်းတတ်တယ်၊ ပိုလေးကို အားနာသလိုပြောတဲ့သဘောမျိုး ဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒီတော့ မောင်မှာ ပျာပျာသလဲနဲ့ သားဘာသာဝတ်တာပဲ၊ မေမေ ဆိုပြီး ဝင်ဝင်ဖြေရော၊ မောင်လည်း အမေနဲ့မိန်းမကြားမှာ စိတ်အနေကျပ်ပုံပေါ်လာတတ်ပါတယ်”

“အေးလေ ... ပဒုမ္မာမှာနေရမှာက သုံးလလောက်ပဲမဟုတ်လား၊ ပြီးတော့လည်း မြရိပ်ငြိမ်ကို ပြောင်းကြမှာပဲဥစ္စာခဏတော့သည်းခံလိုက်ပေါ့ ပိုလေးရယ်၊ ခုလည်း နှစ်လနဲ့နေပြီ”

ကြုံ သက်ပြင်းချရင်းမှ ဖျောင်းဖျစ်ကားဆိုတော့လေး ခေါင်းကို ငုံ့ချလိုက်မိ၏။ သုံးလပြည့်လျှင် မြရိပ်ငြိမ်သို့လေးတို့ အမှန်တကယ်ရော ပြောင်းဖြစ်နိုင်ပါ့မလားဟု ရင်ထဲမှာ သံသဝင်ချင်လာနေသည့်အဖြစ်ကို ဖွင့်မပြောချင်။

“မောင်မောင်ကတော့ မနက်တိုင်းလာတယ်ဆို”
“လာတယ်ကြုံ၊ နုတာဝေလည်း ပါပါလာတတ်တယ်၊ သူတို့လည်း သီတင်းကျွတ်ရင် လက်ထပ်ဖြစ်မယ်ထင်ပါရဲ့၊ နောက်လာမယ့်နှစ် သီတင်းကျွတ်လေ”

“မောင်မောင်လာတော့ရော အန်တီမြတ် ဘယ်လိုနေလဲ”
“ဈေးသွားလိုက်တဲ့အခါမျိုးမှာတော့ မဆုံဖြစ်ကြဘူးပေါ့၊ မသွားဖြစ်ရင်တော့ ဖော်ဖော်ရွေရွေပဲ ပြောဆိုပါတယ်၊ မေမေမြတ်ကို နားလည်ရခက်ပါတယ် ကြုံရယ်”

ဟု ပြောပြီး ပိုလေး စလင်းဘက်လေးကို လွယ်သည်။ ပြန်တော့မည့် ပိုလေး၏ မျက်နှာကို ကြုံ မော့ကြည့်၏။ သွီးဖျော့နေတာမြင်ရသည်။ အိမ်အပြန်အတွက် စိတ်ထဲပေါ့ပါးကြည်လင်မှုမရှိတာ အရမ်းကို သိသာနေသည်ပဲ။ မပြောဘဲ ချန်ထားသည့်အဖြစ်များ အဘယ်ထိ ရှိနေမည်လဲဟု လေးလံသောစိတ်ဖြင့် ကြုံ တွေးမိရသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပိုလေးရယ်၊ ကြုံကို ပြောပြပြီးမှ တစ်ခုခုဆုံးဖြတ်နော်၊ စိတ်လိုက်မာန်ပါတော့ ဘာမှ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ကွယ်၊ အိမ်ထောင်တစ်ခုဆိုတာက တည်မိရင် ပတ်သက်ရာပတ်သက်ကြောင်းဆိုတာတွေနဲ့ နှယ်လာရ၊ ရင်ဆိုင်ကြရတာပဲ၊ ကိုဦးသားက ပိုလေးကို တကယ်ချစ်မြတ်နိုးတာပါ၊ ဒါကိုတော့ ကြုံ သိပါတယ်”

လက်ကို မေးကိုင်ရင်းမြောတော့ ပိုလေး အေး
ညီတံ့ပြန်သည်။ တကယ်လည်း မောင့်ဘက်က ပိုလေးအ
အရမ်းကို ဂရုစိုက်ရှာသည်ပါပဲ။ မျက်နှာလေး ညှိုးလျှင်ပင်
သလဲ နဖူးစမ်း၊ ပါးလေးစမ်းနှင့် ဖြစ်တတ်ရှာသည်မဟုတ်ပါလား
ကိုယ်ပူရှိန် မရှိပြန်လျှင်လည်း မျက်နှာလေးကို စိုးရိမ်စွာ ကြည့်
တတ်လျက် ...

“လွန်းလေး ... ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊ ပဒုမ္မာမှာ လွန်းအ
စိပ်ညစ်စရာ ကြိုလိုလား မောင်ကိုပြော”

ဟု မျက်နှာပျက်လျက် မေးတတ်ရှာသည်မဟုတ်ပါ
လား။

“မေးတာတော့ ပိုလေးကို မြပဝါကိုလည်း လိုက်လိုက်
ပေးတာပါပဲ၊ မေမေနဲ့ရော မောင်မောင်နဲ့ရော အဆင်ပြေ
တယ်”

ဟု ပြောပြီး ပိုလေး အခန်းတွင်းမှထွက်တော့ ကြ
လိုက်ထွက်လာသည်။ မမနွယ်တို့လည်း ဆိုင်ပိတ်ဖို့ပြင်နေပြီ။

“ကြ။ ... အားလုံး ဂရုစိုက် တံခါးတွေစစ်ပြီးမှ ပြန်
နော်၊ ပို ပြန်မယ်”

ဟုပြောကာ ပန်းနုပန်းချီမှ ထွက်ခဲ့ရသည်။ ပဒုမ္မာ
သို့ရောက်လျှင် မနေ့ညက ဆွဲလက်စထားခဲ့သည့် လပြည့်ညပန်းချီ
ကားကို ပြန်ဆွဲရမည်။

လရိပ်လဲနေသောည၊ တိမ်လေးတွေလှနေသောည၊
ပန်းတွေပွင့်လျက် တိမ်တစ်အုပ်ကြား ကြယ်လေးတွေ ဟီးလေးနို့
နေသောည ...

ပန်းချီကားလေးကို ကြည့်လျှင် ပန်း၏ရနံ့ကို ရှု
ရသည်သို့ ခံစားနေရသည်။

လေညင်းကို ထိတွေ့နေရသည်ဟု ခံစားနေရသည်။
အိပ်ပျန်းမှုကို ကြည့်နူးစွာ ခံစားနေရသည်ဟု ထင်မှတ်နေရသည်။
အရမ်းကို ခံစားရေးဆွဲထားသော လပြည့်လ ပန်းချီကားလေးသည်
နေ့ညက အသက်ဝင်လျက်ရှိနေပြီ။ ဒါပေမဲ့ လက်စမသတ်နိုင်
သေး။ ဤညမှာ ဆေးတချို့ကို ထပ်၍ တိုထိဆွဲယူရဦးမည်။

ဆွဲရမည့်အချိန်လေးကိုလည်း မနေ့ညကလိုပဲ လ
ရောင်သမ်းနေသည့် လပြည့်ည၏ ပြည့်ဝသော လရောင်လွှမ်းချိန်
ကဲ့သို့ ဆွဲမည်။ သစ်ပင်ကြီးတချို့မှာ လရောင်တစ်ဝက် အရိပ်တစ်
ဝက်ကျနေကြတာ၊ မြက်ခင်းထက်မှာ စံကားပွင့်တွေ ကြွေနေတာ၊
သစ်ပင်ရိပ်တွေ မြက်ခင်းထက်မှာ ရှည်လျားစွာ ထိုးကျနေကြတာ၊
ဆိုအရာများစွာတို့ဖြင့် အပြီးသတ်တော့မည့် ပန်းချီကားကို လရောင်
လွှမ်းနေသည့်ညမှာ လပြည့်ညကိုပဲ ခံစားရင်း အပြီးသပ်ချင်သည်
လေ။

ပဒုမ္မာ၏ပေါ်တီကိုအောက်ရောက်တော့ မောင် ထွက်
ကြိုတာမို့ မောင် ပြန်ရောက်နေနှင့်ပြီဟု ပျော်ရွှင်စိတ်လေးဖြင့်
ကလေးလိုပဲ ပြုံးလိုက်မိရပါ၏။ မောင်ကိုမြင်ရလျှင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
ပိုလေး အားရှိသည်လေ။ ပဒုမ္မာမှာက မောင်တစ်မျက်နှာကိုပဲ
အားကိုး၍ ချစ်ကြည်ညိုစွာ လိုက်ခဲ့ရသည်မဟုတ်ပါလား။ ကား
တံခါးကို မောင်ကိုယ်တိုင်ပဲ ဖွင့်ပေးသည်မို့ ပြုံး၍ မော့ကြည့်ခိုက်
မောင့်လက်တွေကမ်းလာသည်မို့ လက်လေးကို ပြန်ကမ်းပေးမိသည်။
မောင်ကိုယ်ကို ကိုင်းလိုက်၍ ပိုလေး၏မျက်နှာနားကပ်ကာ ...

“ဆောင်ခြင် ကိုယ်တိုင် ပွေ့ခေါ်သွားလိုက်ချင်တယ်၊ အဟုတ်
မဟုတ်မှန်မှန်လို့ ရှက်လို့”

ဟု ချစ်စနိုးလေး တိုးဖွဖွပြောတာနှင့်ပင် စောစောက
က စိတ်တွေညစ်ညူးနောက်ကျိ ခံစားခဲ့ရသမျှတွေ ပြေပျောက်
သွားရသည်ပါပဲ။

“လွန်းလေး နောက်ကျတယ်နော်၊ မောင် ရောက်လာတော့
လွန်းလေး မျက်နှာလေး မမြင်ရတာမို့ ရင်ထဲမောသွားတာ
ပဲ။ နောက်နေ့တွေဆို မောင် လွန်းလေးကို ပန်းနုပန်းချိုကို
လည်း ပိုပေးမယ်၊ အပြန် မောင်ပဲဝင်ကြိုမယ်၊ တူတူပြန်
ကြမယ်ကွာ၊ အဲဒါဆို ပြန်ရောက်ချိန်မှာ ဘယ်သူ့ဘယ်သူ
ကိုမှ မကြိုတာ မမြင်ရလို့ ရင်ထဲမောသွားရတာမျိုး မကြ
ရစေတော့ဘူးပေါ့”

ဟု ပိုလေး၏လက်ကိုတွဲခေါ်လာရင်းဖြင့် တင့်မိုးမိုး
ကြည့်ရင်း မောင် ပြောလာနေတော့ ...

“တစ်ခါတစ်ခါလည်း မောင်ဟာ ကလေးဆိုးကြီးလိုမိပဲ
လား၊ အရမ်းကို ကလေးဆန်တာပဲ”

ဟု ကြည်နူးစွာ တွေးမိရသည်က ပိုလေးပါ။

“မောင်ကို လွန်းလေး တစ်ခုပြမယ်၊ ခု ပြမယ် လာ ...
ဒီည အဆုံးသတ်မယ် မောင်”

ဟု ပြောကာ လပြည့်ညပန်းချိုကားလေးကို ပြလို
စောဖြင့် ပိုလေး မောင်လက်ကိုဆွဲ၍ ကလေးတစ်ယောက်လိုပဲ
လှေကားထစ်တွေကို နင်းဖြတ်တက်စဉ်ခိုက် ...

“သားနဲ့သမီးရေ ... တအောင့်လောက်နေရင် ထမင်းစား
ကြရအောင်၊ သားအကြိုက် ဘဲပေါင်းထားတာလည်း ပါ
ထယ်ကွယ်၊ သမီးလေးက နောက်မှပဲ ရေချိုးတော့ ...
ဟုတ်လား”

ဟု ထမင်းစားခန်းမှ မေမေမြတ် ထွက်လာရင်း
ရှိုးပြောတာမို့ ရင်ထဲပြန်၍ လေးလံထိုင်းမိုင်းကျသွားရသည်က
လေးပါ။

ချက်ရေးပြုတ်ရေးကိစ္စ ပိုလေးကို ဘာမှ ပေးမလုပ်
သည်မို့ နောက်ဆုံးတော့ ပန်းနုပန်းချိုမှာပဲ အချိန်ကိုကုန်ဆုံးစေ
ကာ နောက်ကျစွာပဲ အိမ်ပြန်ရတတ်သည့်အဖြစ်။ ခုလည်း မောင်
ကို ပန်းချိုကားလေးပြပြီးလျှင် မောင်နှင့်ကြည့်နူးစွာပဲ ပန်းချိုကား
လေးနှင့်ပတ်သက်၍ စကားလေးတွေပြောဖြစ်ကြ၊ မောင်ပေးလာ
မည့် ထင်မြင်သုံးသပ်ချက်လေးတွေကို မောင့်ပခုံးပေါ် ခေါင်းလေး
ခွဲခွဲရင်း နားထောင်ပြီးလျှင် ...

“ဒီပန်းချိုကားလေးကိုတော့ လွန်းလေးရဲ့ ဒီပန်းချီခန်းလေး
မှာပဲ ချိတ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ် မောင်”

ဟု ပြောပြဖို့ တွေးထားသမျှ ရေစုန်မျှောချလိုက်
သည့်နှယ်ပါ။ အခန်းထဲရောက်တာနှင့် ရေခိုးပင်မချိုးဖြစ်ရတော့ဘဲ
အဝတ်အစားလဲရုံမျှသာ အချိန်ရကာ ထမင်းစားဖို့ အောက်ထပ်ပြန်
ဆင်းရတော့မည့်အခြေအနေ။

ဘာတတ်နိုင်မည်တဲ့လဲလေ။ မေမေမြတ်ပြောသလို
လုပ်ရမည်ပေါ့။ ဘာကြောင့်ဆို ထမင်းဟင်းမချက်ဖြစ်လျှင်သော်
မှ ထမင်းပွဲပြင်သည့်ကိစ္စလောက်တော့ ပိုလေးမယ့်ဘဲ လက်ဆေး



စားရုံလုပ်နေလို့တော့ ဘယ်ကောင်းတော့မည်တဲ့လဲ။ ပန်းချီကားကို မောင်နှင့်ကြည့်နေလျှင် အချိန်လင့်သွားမည်ပေါ့။

ဒါကြောင့်လည်း ကမန်းကတန်း အဝတ်အစားလဲကာ မောင်နှင့်အတူ အောက်ထပ်ပြန်ဆင်း ထမင်းပွဲကို အပုလေးနှင့်အတူတူဝင်ပြင်။

ဧည့်ခန်းတွင် လုပ်ငန်းကိစ္စ မောင့်ကိုမေးနေသည့် မေမေမြတ်အနီးသို့ သွားကာ ...

“ထမင်းပွဲအသင့်ဖြစ်ပါပြီ မေမေမြတ်”

ဟု ပြောတော့ တစ်ချက် အားနာသလို ရယ်လိုက်ရင်း ...

“လောတုန်းက မေမေပဲ လောပြီးတော့ကွယ်၊ ခု သားရဲကန်ထရိုက်လုပ်ငန်းကိစ္စရယ်၊ မေမေမြတ်တို့ ဆောက်နေတဲ့ ဟိုတယ်ကိစ္စရယ်က မပြတ်ဘဲဖြစ်နေတယ်၊ ဆက်ပြောပါဦး သားရယ်၊ ဪ ... သမီးရေ ... ပြင်ထားတဲ့ ထမင်းပွဲကို ခဏပြန်သိမ်းထားလိုက်လို့ အပုလေးကို ပြောလိုက်ပါကွယ်”

ဟု ပြောပြီးတာနှင့် မောင့်ဘက်ကို ခေါင်းပြန်လှည့်

ကာ ...

“ပြတင်းမှန်တွေကို ပန်းနုရောင်ပဲ မေမေ သုံးချင်တယ် သား”

ဟု ဟိုတယ်မှာတပ်မည့် မှန်ပြတင်းကိစ္စကို စကားကြောင်း ချက်ချင်းဆွဲယူတာမို့ ပိုလေးကိုယ်ကို ပြန်လှည့်လိုက်ရသည်ပေါ့။ အားနာစိတ်မကောင်းသလို မောင် လှမ်းကြည့်တာကို ပိုလေး မြင်ပါသည်။



ဒါပေမဲ့ ထိုသို့ အားနာစိတ်မကောင်းသလို ကြည့်လိုက်တာကိုပဲ ခံယူလိုက်ရင်း ရင်ထဲမှာ နာကျင်ကြေကွဲစေခဲ့သည့် အကြိမ်ပေါင်းများစွာကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည့် ပိုလေး၏ ရင်ထဲမှာ ဖြင့် ဆိုးဝါးသော မျှိုသိပ်ထားလိုက်ရပါသည် ခံပြင်းမှုတွေက အံ့ကျင်းဖွဲ့နေကြပါပြီ။

ပန်းချီကားလေးကို ကြည့်ဖို့ အချိန်ကို ဖဲ့ခြွေပစ်လိုက်ကာ မေမေမြတ်ဆန္ဒအတိုင်း ထမင်းပွဲပြင်ပေးလိုက်ပြီးခါမှ ပြန်သိမ်းရမည်တဲ့လေ။

ဝဲလာသော မျက်ရည်သည် ကြေကွဲခြင်းသက်သက် တစ်ခုတည်းဖြင့် ရှိနေခြင်းမဟုတ်။ ခံပြင်းရမှုများလည်း ရောစွက် ဖြစ်တည်နေပြီ။

“ဒါ အသေးအဖွဲ့ကိစ္စလေးပဲ

ခပ်တိုးတိုး ပြောကြည့်မိသည်။ တကယ့်ကိုမှ ခပ်တိုးတိုးလေး။ ဒါပေမဲ့ နှုတ်ခမ်းကို ဖေးကိုက်ထားလိုက်မိကာ အံ့ကို ကြိတ်ထားမိရပါပြီ။ ဒါ အသေးအဖွဲ့မဟုတ်ဘူးဟု ရင်ထဲမှာ နာကျင်စွာပြောနေမိသည်။ ဤအသေးအဖွဲ့ဆိုတာလေးတွေက တဖြည်းဖြည်း ပိုလေးကို ကိုက်ဖဲ့ဝါးမျှနေကြတာ။ ဒါ အသေးအဖွဲ့တဲ့လားဟု အော်ဟစ်ပစ်ချင်သည်။

ဒါပေမဲ့ မျှိုသိပ်ခံစားရင်းဖြင့် အပုလေးနှင့်အတူ ထမင်းပွဲကို တိတ်ဆိတ်စွာပဲ ပြန်သိမ်းလိုက်ရသည့်အဖြစ်။

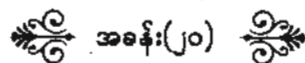
အေးစက်ထုံထိုင်နေသော မျက်နှာသည် နာကျင်မှုများ မတန်တဆ ခံစားစွန်းထင်းနေရမှုကြောင့် ဖြစ်တည်လာနေရသည်ပဲဟု ပိုလေး ခံစားဖြစ်၏။



ပိုလေး၏မျက်နှာကို လက်ဆေးဖေစင်ထက်မှာ
သည့် နံရံမှာ ချိတ်ထားပါသော ကျောက်သားမှန်ကြည်ကြည်
ထက်မှာ လှမ်းလင့်တွေ့မြင်နေရသည် မဟုတ်ပါလား။ အရမ်းကို
အေးစက်နေသောမျက်နှာ။

မိမိ၏မျက်နှာကို ပြန်ကြည့်နေရသည်နှင့်မတူ
ဝေဒနာများ မတန်တဆခံပြင်းစွာ၊ မျိုသိပ်ခံစားရင်း နာကျင်စွာ
စွန်းထင်းနေစေရင်းဖြင့် အေးစက်ထုံထိုင်းနေသည့် မျက်နှာသည်
ပိုလေး ဘယ်တုန်းကမှ ထိုသို့ မှန်ထက်မှာ မထင်စေခဲ့ဖူးပဲလေ။
ပိုလေး ယခင်ယခင်တုန်းက မြင်ဖူးခဲ့ရသည်က သိပ်မွေ့သော
မျက်နှာ၊ အေးချမ်းသောမျက်နှာ။

ယခု မြင်ရသည်က ဆန့်ကျင်ဘက် ခံစားစွန်းထင်း
နေသော မျက်နှာတစ်ခုသာတည်း။



ထမင်းစားချိန်တွင် နှုတ်ဆိတ်ခြင်းမက နှုတ်ဆိတ်
ငြိမ်ကျနေသည့် လွန်းလေးကို သူကြည့်မိသည်က အကဲခတ်
ကြည့်ပါ။

မျက်လွှာလေးချ၍ ထမင်းကို တစ်လုတ်ပြီးတစ်
လုတ် စားနေခြင်းမှာ တာဝန်တစ်ခုကို ပြီးမြောက်စေရုံမျှအတွက်
ဖြစ်နေသလိုကြီး မဟုတ်ပါလား။

ရွန်းရွန်းဝေနေသည်က မေမေပါ။

“ဒါက သားအကြိုက် ဘဲပေါင်း၊ ဒါက သရက်သီးစိမ်းကို
ငါးပိလေးမွေးအောင်ဆိုပြီး ပုစွန်ခြောက်နိုင်နိုင်နဲ့ ထောင်း
ထားတာလေ၊ ဒါက ပဲဟင်းချို၊ သမီးလေးက ငါးခူကြိုက်
တယ်ဆိုတာ အပုလေးကိုပြောဖူးတယ်ဆို၊ ငါးခူလတ်လတ်
လေးတွေ တွေ့တာနဲ့ ဝယ်လာပြီး ဟင်းအနှစ်နိုင်နိုင်ဖြစ်
အောင် ကြက်သွန်နီများများနဲ့ အိုးကပ်ချက်ထားတာ”

ပိုလေး တစ်ချက် မေမေမြတ်ကို ကြည့်လိုက်မိရပါ
ပြီ။ ဘယ်တုန်းကမှ ငါးခူကြိုက်တာမျိုး အပုလေးကို ပြောခဲ့ဖူး

တာလည်းခေါ်ခဲ့။ တကယ်လည်း ငါးခုဆိုတာကို ပိုလေး ကြိုက်လှသည်လည်းမဟုတ်။ ခုကျတော့ မောင့်မေမေကို ဘယ်ဟင်းချက်ဆိုတာမျိုး ပိုလေးက လုပ်ထားသလိုကြီး ဖြစ်နေတာမို့ စိတ်အေးမက်စွာပဲ မောင့်ကို ကြည့်လိုက်မိသည်။ ပြုံး၍ ကြည့်နေသည့် မောင်ကတော့ဖြင့် ထိုသို့တွေးမိပုံမရ။ ပိုလေး၏ပန်းကန်ထဲ ငါးခုစီကသာကို ကိုယ်တိုင်ခပ်ထည့်ပေးပါ၏။

“လွန်းလေး ကြိုက်တာစားလေ၊ မောင်ကတော့ ငါးကို သိပ်မစားတတ်ဘူး၊ အရိုးကြောက်တယ်လေ၊ မောင်ထံတုန်းက ငါးရိုးစူးဖူးတယ်၊ အဲဒီကတည်းက အရမ်းလန့်သွားတာ”

ဟု ပြောနေရင်းမှ ...

“မေမေကလည်း လွန်းလေးကို မေမေနဲ့တူတူ မီးဖိုထဲဆွတ်ဝင်လေ၊ သားကြိုက်တာတွေလည်း လွန်းလေးကို ပြောပြထားမှပေါ့”

ဟု ပြောလာတော့ မေမေမြတ် ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက် ပိုလေးကို ကြည့်လာသည်။ မျက်လုံးတွေ တင်းခနဲဖြစ်သွားတာကို အမိအရ ပိုလေး လှမ်းမြင်လိုက်ရတာမို့ စိတ်ထဲ ပို၍ နောက်ကို လာနေရပါ၏။ ထမင်းစားရတာ ပို၍ အရသာကင်းမဲ့လာသလို ခံစားလာဖြစ်သည်။

“သမီးလေးက မေမေချက်တာ သားကောင်းနေတယ်မဟုတ်လားကွယ်၊ သားအကြိုက် ဆိုတာကလည်း မေမေမြတ်က ချက်ပေးနေကျဖြစ်နေပြီလေ၊ သမီးမှာ ပန်းချီဆွဲရ၊ ပန်းနုပန်းချီဆိုသွားရနဲ့ အလုပ်များ ပင်ပန်းနေတာပဲ သားရယ်၊

သားအတွက် မေမေပဲ ချက်ပါ့မယ်၊ သမီးကြိုက်တာလည်း ပြောလေ၊ မေမေ ချက်ကျွေးမှာပေါ့”

ဟု ပြောလာတော့ ပိုလေး တစ်ချက်မော့ခနဲကြည့်

က ...

“ပိုလေး ငယ်ကတည်းက မေမေ့ကို ချက်ပြုတ်ကျွေးခဲ့တာပါ မေမေမြတ်၊ ချက်ပြုတ်တတ်အောင် မေမေ သင်ပေးပြီး ကတည်းက မေမေ့ကို ပိုလေး ချက်ကျွေးခဲ့တာပဲရှိပါတယ်၊ မေမေ့ကို ပိုလေးအတွက် ဘာဟင်းချက်ပါလို့ မပြောခဲ့ဖူးပါဘူး”

ဟု ပြောပစ်လိုက်ချင်သည်။ ထိုသို့ ပိုလေးပြောမိချင်လည်း ပိုလေးပဲ ရိုင်းပျရာရောက်မှာမို့ ...

“ပိုလေးက ဘယ်ဟင်းမဆို စားပါတယ် မေမေမြတ်”

ဟု အသံတိမ်လေးဖြင့် ပြော၍ ထမင်းကို ဆက်စားလိုက်ရပါ၏။

မောင်ကတော့ မောင့်အတွက် ပိုလေး ချက်ကျွေးခွင့်တာ နားလည်ပေးပုံဖြင့် ပြောပေးခဲ့ရုံသည်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ မေမေမြတ်ကမှ လက်မခံဘဲလေ။ ထမင်းစားချင်စိတ် ကုန်ခန်းနေသည့် လူတစ်ယောက်၏ ဒုက္ခသည် ဆက်စားနေရသည့်အချိန်လေးမှာ ရှုပ်ထွေးနောက်ကျီဖွယ်ကောင်းလျက် စိတ်ကို ပင်ပန်းခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်ချေသည်ပဲဟု ပိုလေး နားလည်ခံစားနေခဲ့ရသည့်ကာလသည်လည်း မနည်းလှတော့။ ထမင်းစားတိုင်း ခံစားနေရသည့် အဖြစ်တစ်ခု မဟုတ်ပါလားလေ။

“ဟင် ... လွန်းလေး ... ဝပြီလား”

ထမင်းပန်းကန်ထဲမှ ထမင်းကို ဘယ်လိုမှ ကုန်
အောင်မစားနိုင်စွမ်းတော့တာမို့ ပိုလေး ကရပ်လိုက်ကာ ပန်းကန်
လေးကိုပါ တစ်ပါတည်း သိမ်းသွားတာမို့ မောင် တစ်ချက်မျှ
နာမကောင်းဘဲ မော့ကြည့်မေးလာသည်။ မောင်ကိုယ်တိုင်လည်း
ထမင်းစားရတာ စိတ်ပါလက်ပါရှိပုံမရလှ။

“ဪ... သားရယ် ... သမီးလေး ပန်းနုပန်းချီမှာ တစ်
ခုခု အဆာပြေဝယ်စားခဲ့တာမျိုးလည်း ရှိချင်ရှိမှာပေါ့
ကဲ... သားနဲ့ မေမေ ဆက်စားကြရအောင်၊ ဘဲပေါင်းက
သား စားတာ ဒီနေ့ နည်းလှချေလားကွယ်”

ဟု ပြုံး၍ မေမေမြတ် ပြောနေတော့ နေရာမှ ခြေ
လှမ်းလေးလေးဖြင့် ပိုလေး ထွက်ခဲ့မိရပါပြီ။ ဘာပြောစရာကျန်နေ
သေးလို့လဲ မောင်ရယ်ဟု ကြေကြေကွဲကွဲ တွေးဖြစ်၏။ မောင်
မေးလာသမျှတွေကို ဖြတ်၍ မေမေမြတ် “ဪ... သားရယ်... ခုနက
ကြုံရဖန်များတော့လည်း အရေထူထားလိုက်ရသည့်

ပန်းကန်ဆေးပေဆင်နေရာမှာ ပိုလေး ခြေနေရင်း
ပျာပျာသလဲလေး အပုလေး ရောက်လာကာ ...

“မမပိုလေးကလည်း အပုလေး ဆေးမှာပေါ့”

ဟု ဇွတ်ယူဆေးနေတာမို့ ပေးခဲ့ရပါ၏။ အပုလေးက
တော့ ပိုလေးကို တကယ်လည်း ချစ်လာသည်ပါပဲ။

ထမင်းစားနေသော မောင်ထံသို့လည်း မသွားချင်
ဟင်းခပ်ထည့်တာတွေ ထမင်းထပ်ဖြည့်နေတာတွေက မေမေမြတ်
ချည်းပဲလက်ဦးအောင်လုပ်နေတာမို့ အလှအယက်ကြီးပုံစံ ပေါင်
အောင်တော့ဖြင့် ပိုလေး မောင်ကို ဟင်းတွေ ထမင်းတွေ ခူးခပ်

ဆားမနေချင်တော့ပါ။ ထမင်းပွဲမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေရင်းဖြင့်လည်း
ဆာကို အရမ်းကရုစိုက်နေပါသည်။ မေမေမြတ်ကိုလည်း ကြည့်နေ
ရာမှာ အားငယ်စိတ်ပဲ ဖြစ်နေရသည်မို့ ဧည့်ခန်းကို ခပ်လေးလေး
ဖြတ်လျှောက်၍ အပေါ်ထပ်သို့ပဲ တက်လာမိခဲ့ရပါပြီ။ အခန်းထဲ
လည်း မဝင်ချင်သေး။

ထမင်းစားပြီးစမို့လည်း ရေမချိုးချင်သေးတာမို့
ခန်းချီခန်းသို့ ပိုလေး လျှောက်ခဲ့ကာ အခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်
ဝင်လာမိရပါ၏။

အခန်းပြတင်းတွေ စေ့ပိတ်ထားကြတာမို့ အားလုံး
ကို ဖွင့်လိုက်မိသည်။ လေနအေးက အခန်းတွင်းသို့ ပန်းရနံ့များ
ကို သယ်ဆောင်လျက် ဝင်လာသည်ပါပဲ။ လတ်ဆတ်သောလေကို
ရရှိမိရင်း ပြတင်းပေါက်ပေါင်လေးကို လက်ဖြင့်ဖေးမိုထောက်
၍ ခေ့ရာရပ်နေမိသည်။

ဗျူဖွေးသော ပန်းစံကားတို့က မြက်ခင်းပြင်ထက်
အလွန်လွင်လွင်ဖြင့် လှပစွာရှိနေကြပြီ။

ကိုယ်လေးကို ပြန်လှည့်လိုက်ကာ ပန်းချီဆွဲ ဒေါက်
တွင်ရှိနေသော လပြည့်ည ပန်းချီကားရှိရာသို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း
လျှောက်လာမိသည်။

“မောင်နဲ့တူတူ ကြည့်မယ်လို့ စဉ်းစားထားမိတာ၊ အေးလေ
ခဏနေတော့လည်း ကြည့်လိုဖြစ်တာပါပဲ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး
မောင်ကတော့ ဒီပန်းချီကားလေးကို သိပ်ချစ်မှာ၊ အချမ်း
ကို အေးချမ်းတဲ့ လပြည့်ညလေးတစ်ညကို ဘယ်အချိန်မှာ
မဆို ခံစားစေနိုင်မယ့် ‘ပန်းချီကားလေး’”

ဟု တွေးမိရင်း တစ်ချက်မျှ တစ်ယောက်တည်း ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်မိ၏။ လတ်တလောမှာ ပန်းချီကားလေးဆီ အေးမြချမ်းငြိမ်းလေးတွေက နှလုံးအိမ်သို့ စီးမျောလာနေစေလေ့ မိမိမည် မဟုတ်ပါလားလေ။

“ဟင် ...”

မယုံနိုင်သလို နှုတ်ဖျားဆီမှ တိုးသွား မြည်ကြွေ မိလျက်မှ ရုတ်တရက်ပဲ အလောတကြီး ပန်းချီကားကို လက်နဲ့ ဖက်ဖြင့် ကြွေကွဲစွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိရပါပြီ။

အနီရောင်ရဲရဲ စုတ်ချက်များ ...။

လရောင်၏ ပြာနွဲ့နွဲ့ ဝါဖျော့ဖျော့ အရိပ်များက သစ်ရိပ်မှာ ဖြာကျနေစေသည့် နေရာလေးမှာ မည်သို့ ဤစုတ်ချက်နီရဲရဲတွေက ဟိုသည်တစ်စုံဖြန့်ကျက်စွာ ဝင်ရောက်နေပါသလဲ။

“လုပ်ရက်လိုက်တာ ... လုပ်ရက်လိုက်တာ”

ဆိုနှင့်နာကျင်စွာ ပြောမိရင်း ငါလေးတစ်ယောက် နှယ် စတင်၍ ငိုရွှက်လိုက်မိရင်း မြက်ခင်းစိမ်းထက်မှာ၊ သစ်ရိပ်တွေမှာ၊ သစ်ပင်တွေထက်မှာ၊ မိုးတိမ်များဆီမှာ၊ လမင်း၏ အောက်နားဆီမှာ အနီရောင်စုတ်ချက်တွေ ရှိနေကြတာကို တုန်ယင်နေသော လက်ချောင်းလေးတွေဖြင့် မယုံကြည်နိုင်စွာ အရူးမလေးတစ်ယောက် နှယ်ပင် လိုက်၍ ထိတို့ကြည့်နေမိသည်။

ရင်ကိုအေးမြ ချမ်းငြိမ်းခြင်းတွေကို ကြည့်နူးခြင်း အတိဖြင့် မနေ့ညက ခံစားဖြစ်တည်နေစေပါသော ပန်းချီကား၊ ရင်ကိုနှစ်၍ ခံစားရေးဆွဲခဲ့ပါသည့် ပန်းချီကားသည် ယခုတော့ တနင့်နှင့် ကြွေနေအောင် ကြွေကွဲခံစားနေစေပြီတည်း။

မိမိ၏ အနုပညာကို ဖျက်ဆီးခံလိုက်ရသည်ပဲဟု နားလည်ရင်း ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မခံနိုင်စွမ်းတော့။ အဲကို တင်းခဲနေအောင် ကြိတ်မိလိုက်ကာ စိတ်လိုက်မာန်ပါပဲ ပန်းချီကားကို ဆွဲယူသွားကာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းပစ်ချင်လာပြီ။

“ဒါ ဘယ်သူလုပ်တာလဲ၊ ပိုလေးရဲ့ ပန်းချီကားကို ဘယ်သူ ဖျက်ဆီးပစ်တာလဲ၊ ဒါ ပိုလေးရဲ့ ရင်ကိုနှစ်ပြီး ခံစားဆွဲထားတာ ဆွဲထားတာ”

ဟု ပန်းချီကားကိုမြှောက်ပြရင်း ငိုယိုအော်ဟစ်ကာ ဆေးပစ်ချင်သည်။

နောက် လက်တွင်းမှ ပန်းချီကားကို ထမင်းစားသည့် စားပွဲစွန်းတွင် ကိုင်ရိုက်ပြကာ ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ချင်သည်။

ဒါမေမဲ့ ပိုလေး၏ ကိုယ်လေး ရုတ်ခြည်းငြိမ်ကျသွားကာ မျက်ရည်ဖြိုင်ကျနေသော မျက်ဝန်းများဖြင့် ပန်းချီကားကို ကြည့်ကာ ဖြည်းညင်းစွာပဲ ပန်းချီဆွဲဒေါက်မှာ ပြန်၍ နေသားတကျ ထားသည်။ ငိုငို၍ အတန်ကြာကြည့်သည်။

ပဒုမ္မာမှာ မေမေမြတ်၊ မောင်၊ အပုလေးနှင့် ပိုလေးတို့လေးယောက်ပဲ အိမ်ကြီးပေါ်မှာနေကြသည်။ ဘကြီးတိုးဆိုတာက ခြံထဲမှာသာ ရှိနေတတ်သူ။ ဤပန်းချီကားထဲမှ အနီရောင်စုတ်ချက်များကို ပိုလေး မဆွဲ။ သုံးယောက်ထဲမှ တစ်ယောက်ယောက်သည် ဤပန်းချီကားလေးကို ဖျက်ဆီးခဲ့သူ။

မောင် မဖြစ်နိုင်။ ဒါကို ပိုလေး ယုံကြည်သည်။ အပုလေးဆိုတာနှင့် မေမေမြတ်တို့ပဲကျန်သည်။ နှစ်ယောက်ထဲမှ တစ်ယောက်ဖြစ်မည်။

ပန်းချီကား အနားသပ်နေရာလေး ထက်မှာတင်နေလက်လေးကို အားကုန်ကြိုးပြတ် ဖယ်ခွာချလိုက်ကာ ပန်းချီကားလေးစီမှ ခြေလှမ်းတွေကို အားယူ၍ ရွေ့လျားသည်။ ပြတင်းအနီးမှာရပ်၍ မျက်စိကိုစုံမှိတ်ကာ လေကိုအားယူ၍ ရှူသည်။ အသက်ရှူ၍မဝ။ ရင်ထဲမှာ ပန်းဟိုက်နေသည်။ မောပန်းနေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးမှာရှိသည့် အားအင်တွေ ချုံးချုံးကျ ကုန်ခန်းလျော့ကျသွားသည်သို့ ခံစားနေရသည်။

ခံပြင်းနာကြည်းခြင်းကို မနိုင်ရင်ကန် ခံစားနေရမယ့် နှုတ်က ဖွင့်မပြောသင့်။ နောက်ဆုံး ဤပြဿနာသည် အပုလေးထံသို့ပဲ ဆောင့်ဖို့ရှိသည်။ ဒါဆို အပုလေး အလုပ်ထုတ်ခံရမည်သာ။ မဟုတ်ဘဲ အလုပ်ဖြုတ်ခံလိုက်ရလျှင် အပုလေးသနားဖို့ကောင်းနေမည်။ အပုလေးဆိုတာက မရှိဆင်းရဲသူလေး။ ဒလဘက်မှာရှိသည့် မိဘများကို လစဉ် လခအားလုံး အပ်ရှာသည့်ကလေး။

“ပြောမနေနဲ့တော့ ပိုလေး”

ဟု ရင်ထဲမှာ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရပေမယ့် ပန်းချီကားလေးကို မြတ်နိုးစွာ တသသနမြောနေမိရသည်က ရင်ကို ချေကြေစေနေသည့်နှယ်ပါ။

မိမိဖန်တီးသည့် အနုပညာကို ဖျက်ဆီးခံရလျှင် အဘယ်မျှထိ နာကျင်ခံစားရ နှမြောမဆုံးဖြစ်ရသည်ကို အနုပညာသည်တို့သာ စာနာခံစားတတ်ချေသည်ပဲလေ။

“နေမကောင်းဘူးလား လွန်းလေး ... ဟင်”

မောင့်အသံရော မျက်နှာရော ပျက်နေတာအမှန်။ သံက စိုးရိမ်ရိပ်တွေ ကဲနေသည့်အသံ။ နဖူးကို မောင်စမ်းတော့လေး ခေါင်းခါကာ မောင့်လက်ကို အုပ်မိုး၍ ...

“လွန်းလေး နေကောင်းပါတယ် မောင်၊ လေလေးတွေ အေးလို့ ရှူနေမိတာပါ”

ဟု ပြောပေမယ့် မောင် ယုံပုံမရ။ အကဲခတ်သလို နူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေသည်။

“မေမေ့ကြောင့် ပိုလေး စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားလား”

မောင့်မေမေနှင့်ပတ်သက်၍ မောင့်ထံမှ ပထမဆုံး နှုတ်ကမေးလာသည့်မေးခွန်း။ ပိုလေး မောင့်ကို မော့ခနဲကြည့်မိသည်။ ဘာမကောင်းသလို ငေးစိုက်ကြည့်နေသည့် မောင့်မျက်ဝန်းများကို ဆစ်ချက်တုံ့ပြန်ကြည့်မိရင်းမှ ပိုလေး၏ လောင်မြိုက်နေသော ခြေတွေ အတန်အသင့်တော့ ငြိမ်သက်စပြုလာသည်။

ဪ ... ပိုလေး၏မောင်တစ်ယောက်ကဖြင့် ပိုလေး၏ ချစ်မြတ်နိုးနေရှာသည်ပဲလေဆိုသည့် ခံစားမှုဖြင့်ပါ။ ပိုလေးအတွက် ပူပင်သောကဖြစ်နေရ၊ စိတ်ထိခိုက်နေရသည့် မောင့်ကို ပိုလေး အားယူ၍ ခပ်ဖျော့ဖျော့ပြုံးပြလိုက်မိရပါ၏။

“လွန်းလေးရယ် ...”

ပိုလေး၏ကိုယ်လေးကို မောင် သိမ်းပွေ့ယူလိုက်ကာ ရင်ခွင်တွင်း ခေါင်းလေးကို သိမ်း၍ လက်ဖြင့်ဖေးဝပိထားကာ ချစ်ရင်းမှ ပိုလေး၏ဆံစတွေကို ငုံ့မိုးနမ်းရှိုက်ကာ ပိုလေး၏

ခေါင်းလေးထက်မှာ မောင့်မေးဖျားကို ဖေးတင်ထားကာ ကျောလေးတွေကို ဖွဖွညှင်ညှင်သပ်ပေးနေတာ အားလုံးကို ပိုလေး မျက်ဝန်းလေးတွေ စုံမှိတ်ချရင်း ငြိမ်သက်ခံယူလိုက်သည်ပါပဲ။

“မေမေက မောင့်ကို သိပ်ချစ်တာ၊ အဲဒါကို မောင်သိနေတယ်လွန်းရယ်၊ လွန်းလေးကလည်း မေမေကို နားလည်ပေးနော် ဘာလို့လဲဆိုတော့ လွန်းလေးဟာ မောင့်မိန်းမဖြစ်လာပြီလေး မောင်တို့အိမ်ထောင်မှာ တစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက် နားလည်ပေးရမှုတွေ လိုအပ်နေတယ်လို့ မောင် သဘောပေါက်လားနော်၊ လွန်းလေး လိမ္မာတာ မောင်သိပါတယ်၊ လွန်းက မောင် သနားလည်းသနားတယ်၊ အချစ်လည်းပိုမြင့်နိုးရပါတယ် ကလေးရယ်”

မောင်ပြောပြီး ပိုလေး၏မျက်နှာလေးကို လက်ဖဝါးဖြင့် ဖေးမော့စေတော့ အလိုက်သင့် ပိုလေး မော့ပေးလိုက်ရပါပြီ။ နဖူးပြင်ထက်တွင် တင်လာသည့်အနမ်းကို ခံယူရင်းဖြင့် ...

“အဲဒီ နားလည်မှုဆိုတာ မောင့်မေမေဘက်က လွန်းလေးတို့ဘက်ကိုလည်း ထားပေးဖို့ လိုနေတယ် မောင်”

ဟု ဖွင့်ပြောလိုက်ချင်သည်။ ဒါပေမဲ့ မောင်ကို မပြောရက်။ မောင် စိတ်ထိခိုက် စိတ်ရှုပ်ထွေးမည်ကိုသိ၍ မပြောရက်။

“ဪ... လွန်းလေး မောင်ကို ပြစ်ရာရှိတယ်ဆို ဘာလဲ” သတိတရံဖြင့် မောင် မေးလာတော့ ပိုလေး ခေါင်းခါမိသည်။

“မောင် လွန်းလေးကို မောင်တို့အခန်းမှာ အရင်ဝင်ကြည့်သေးတယ်၊ မရှိလို့ ဒီမှာပဲဆိုပြီး လိုက်လာတာ၊ စောစောက လွန်းလေးပြောထားတာလေ၊ မောင်ကို ပြစ်ရာရှိတယ်ဆို”

ဟု ထပ်မေးတော့ ပိုလေး ခေါင်းပဲ ထပ်ယမ်းပြမိကာ အားယူ၍ ပြုံးပြရပါ၏။ ဆေးပုံသည့် ပက်လက်ပျဉ်ပြားကအစ ဆေးသားတကျ ဆေးသားကင်းစင်စွာဖြင့် ဆေးကျောတင်ထားတာ၊ စိတ်ကအစ မည်သည့်အနီရောင်ဆေးမျှ ရှိမနေဘဲ ဆေးကျောသားပြီးဖြစ်နေကာ ဒါတွေကိုကြည့်ခဲ့ခြင်းမရှိဘဲ တမင်ကြံစည်ချုပ်ကိုင်မှန်း ပိုလေး သိထားရပေမယ် ...

မောင်ကိုတော့ဖြင့် မပြောပြသင့်တာမို့ ပိုလေး အားယူ၍ ကြိုးစားပြုံးဖြဲ နည်းလမ်းမှတစ်ပါး အခြားရွေးရန် ခမ်းမရှိတော့ပြီပဲ။

ဒါပေမဲ့ မောင်သည် ပိုလေး ထိမ်ချန်ထားကြောင့်ကို အိပ်ဖြင့် အကဲခတ်သလို အစဉ်တစိုက်ကြီး ပိုလေး၏မျက်ဝန်းတွေကို စူးစိုက်စွာကြည့်နေသည်။

ထိုသို့မပြောဘဲနေခြင်းကို ဇွတ်မေးဖို့လည်း မောင် ခံစိတ်ကို ဝန်လေးစိုးရိမ်နေပုံရသည်။

ထိုတစ်ခုခုသည် မောင်မေမေနှင့် ပတ်သက်နေမည်ဟု အာရုံကိုယ်တိုင်ကလည်း ထင်မှတ်ချောက်ချားနေနှင့်သည့်အသွင်။

သက်ပြင်းကို ရှိုက်ချလိုက်ပြီး မောင် ပိုလေး၏ကိုယ်လေးကို သိမ်းပွေ့ကာ ...

“ဘာကိုပဲကြုံရ ကြုံရ လွန်းလေးကို မောင် သိပ်ချစ်တယ်ဆိုတာကို သိထားပါ ကလေးရယ်၊ လွန်းလေး မျှိုသိပ်ပြီးခံ

စားတာမျိုးတော့ မမြင်စေချင်တာအမှန်ပဲ။ မောင်ကိုပြောနဲ့
ဖြစ်မယ်ဆိုတာ လွန်းလေး သိအားပြီဆိုရင်ဖြင့် ပြောကိုပြော
ပြဟုတ်လား။”

ဟု ပြောသံတွင် ထိခိုက်နေသည့် ခံစားမှုတွေက
ရောယှက်ပါလာသည်ပဲ။

ဒါဆိုလျှင် မောင်သည် ပိုလေး တချို့သောကိစ္စမှာ
မျိုးသိပ်ခံစားနေရပြီဆိုတာ မောင် သိနေသည်ပေါ့။

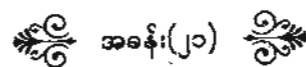
“တစ်ခုသိထားပါ လွန်းရယ်၊ လွန်းကို မောင် မခွဲနိုင်အောင်
ချစ်တယ်၊ မခွဲနိုင်အောင်ပါကွယ်၊ ဘာကိုပဲကြုံရ ကြုံရ
မောင်စဉ်း မခွဲဖို့အဓိကထားပါ လွန်း၊ မောင်အချစ်ကို နား
လည်ထားပေးပါ ချစ်ရယ်”

မောင်အနမ်းတွေသည် ပိုလေး၏ နဖူးပြင်ဆီသို့
ခပ်ငိုက်ငိုက်ငုံ့မိုးလာသော မောင်မျက်နှာနှင့် နီးကပ်လာစဉ်ခိုက်
စဉ်ဆက်မပြတ် ကျလာသည်။

ပိုလေးကို လက်မလွှတ်နိုင်သလို တင်းနေအောင်
လက်လေးတွေကို ထွေးဆုပ်ထားပစ်ရင်းမှ ...

“လက်တွဲတွေ မခွဲကြေးနော်”

ဟု တိုးဖွဖွပြောသည်။ နောက်တော့ မောင်အနမ်း
တွေသည် ပို၍ ပြင်းပြစွာဖြင့် ပိုလေး၏မျက်နှာထက်တွင် ဖြာ
ကျနေသည်တည်း။



ပန်းနုပန်းချိုရဲ့ ပိုလေး၏ အခန်းစားပွဲထက်မှာ စိတ်
ဓာတ်ကျဆင်းနေသူတစ်ယောက်၏ ခံစားမှုဖြင့် လပြည့်ညပန်းချီ
ကားကို ချလိုက်မိရပါပြီ။

မျက်ဝန်းတွေက ပန်းချီကားထက်မှာ ငေးငေးစိုက်
စိုက်။

ရင်ထဲတွင် ခံစားနေရသော ခံပြင်းကြေကွဲမှုမှာ
နာကျင်မှု ပေါက်ကွဲမှု အားလုံးသည် နှလုံးအိမ်တွင်းဝယ် ဆင့်ကဲ
ဆင့်ကဲ ပေါက်ကွဲနေကြသည်သို့ရှိ၏။ ပြင်းထန်စွာ ပေါက်ကွဲနေ
ကြခြင်း။

အနီရောင်စုတ်ချက်များဝင်နေသည့် ပန်းချီကားကို
ဆေးကြည့်နေရင်းမှ မျက်ရည်များ ဖြာကျလာနေသည်။

အမြတ်တနိုး ထားအပ်ပါသော မိမိ၏အနုပညာ
ပစ္စည်းကို ဖျက်ဆီးခံလိုက်ရသည့်နောက် မျိုးသိပ်ခံစားရပါသည်
အချိန်ကာလသည် မနေ့ညက တစ်ညတာလုံး ရှည်လျားစွာပဲ
ရင်ကို နှိပ်စက်နေကြချေသည်ပဲ။

ဒါကြောင့် ဤနေ့မနက်မှာ အစောကြီးထဲဖြစ်ကာ မောင်မန်းခင်မှာပင် ပန်းနုပန်းချီသို့ ပိုလေး ထွက်လာမိခဲ့ခြင်းပါ။

လောလောဆယ်မှာ မနက်စောစော ကော်ဖီပိုင်းမှာ လည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ ပိုလေး ရင်ဆိုင်မတွေ့ချင်။ သံသယအကြည့် တွင် နာကြည်းခံပြင်းမှုများ ရောထွေးလျက်ရှိနေချမှည့် ပိုလေး ၏မျက်ဝန်းတွေကို မည်သို့မျှ ကြာရှည်စွာလည်း ဖုံးကွယ်ထားနိုင် စွမ်းမည်မဟုတ်။

အပုလေးနှင့် မေမေမြတ်တို့ နှစ်ယောက်မှလွဲ၍ အဘယ်သူမှ မဖြစ်နိုင်တာ ပိုလေး သိထားနေခဲ့ရပြီးပြီပဲ။

ထိုသို့ ပိုလေး၏ပန်းချီကို ဖျက်လိုဖျက်ဆီး လုပ်ခြင်း သည် ပိုလေး၏နှလုံးအိမ်ကို ညှဉ်းပန်းခြင်း။ ဟုတ်သည်။ နှလုံး အိမ်ကို နှိပ်စက်ခြင်း။ ထိုသို့ခံစားနေရသည့် လူတစ်ယောက်၏ ခံစားမှုသည် မနက်စောကော်ဖီပိုင်းမှာ ချုပ်တီးမှုတွေ အစည်းဖြေ လွင့်စဉ်သွားကြကာ ပွင့်အန်ပေါက်ကွဲပြောမိလျှင် မကောင်း။ အထူးသဖြင့် ပိုလေး၏ အိမ်ထောင်ရေးအတွက် မကောင်း။ အနာဂတ်ကာလများတွင် မေမေမြတ်ကို ဆက်ဆံရမည့်အဖြစ်များ သည် နှစ်ဦးနှစ်ဖက်ကြားမှာ ကောင်းကျိုးဖြစ်မလာနိုင်။

ဒါကြောင့် ပိုလေး ဤမနက်မှာဖြင့် ကားလေးနှင့် ပန်းနုပန်းချီသို့ လပြည့်ပန်းချီကားကိုယူကာ ထွက်လာမိရခြင်းပါ။

မောင် ...

အလုပ်ကိစ္စ အရေးတကြီးရှိလို့ ပန်းနုပန်းချီကို မနက်စောစော ထွက်သွားလိုက်ရတယ်။

လွန်းလေး

ဆိုသည့် စာတိုလေးတစ်စောင်ကိုပဲ စာကြည့်စားပွဲ မှာ တင်ထားခဲ့ရပါ၏။

အပုလေးကိုလည်း ခပ်တိုးတိုး မှာခဲ့ချင်သေးပေမယ့် ရင်ထဲမှ နာကျင်မှုတွေကို ထိန်းမရနိုင်မှာစိုးသည်မို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောဖြစ်တော့ဘဲ ထွက်ခဲ့မိရခြင်းပါ။ ပန်းချီကားကို တိတ်ဆိတ် စွာ ငေးစိုက်ငဲ့မိုးကြည့်နေခြင်းက မျက်တောင်ပင်မခတ်။ အခန်း လေးသည် တိတ်ဆိတ်နေလျက် ပိုလေး၏ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ကျောက်ဆစ်ရပ်လေးချထားသည့်နှယ် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်။

ဒါပေမဲ့ နှလုံးအိမ်တွင်းဝယ် အရှိန်ပြင်းစွာ ကြောက် ဒွယ်ကောင်းလောက်အောင် ပေါက်ပေါက်ကွဲကွဲ ဖြစ်နေရပြီ။

အနီရောင်စုတ်ချက်များသည် ပန်းချီကားတွင်းမှ ခုန်ထွက်ကာ ပိုလေး၏မျက်စိရှေ့ကွင် ခုန်ခေါက်နေကြသယောင် ခံစားတွေ့မြင်လာနေရပါ၏။

ပိုလေး၏မျက်ဝန်းဆီမှ မျက်ရည်များ တာကျိုးသလို အင်ကြီးအားကြီးဖြင့် ဖြာကျလာကြပြီ။ နှုတ်ခမ်းဆီမှ ငိုညည်းသံ သည် လူမမာတစ်ယောက်၏ ညည်းသံမျိုးဖြစ်နေသည်။ လက် နှစ်ဖက်က ပန်းချီကားကို တင်းနေအောင် ဆွဲယူကိုင်မြှောက်လိုက် ရှိပြီ။

လရောင်ရိပ်တွင် မြင်ကွင်းကို ကြည့်နူးစွာကြည့်ရင်း ခံစားဆွဲယူခဲ့ရပါသော ပန်းချီကား။

ရင်ကို ချမ်းမြေ့ပီတိများ အပ်နှင်းထားခဲ့ဖူးပါသော ပန်းချီကား။ မျက်နှာတွင် မျက်ရည်များ ချွေးသီးချွေးပေါက်များ နစ်နေအောင် စွန်းထင်းနေကြပြီ။



ရင်ထဲပေါက်ကွဲခံစားမှုများက နာကျင်ကြေကွဲခြင်းနှင့် ခံပြင်းမှု။

ရှိက်ဝင်ငိုကြွေးခြင်းနှင့် ပေါက်ကွဲနေသော ဒေါသ အထွတ်အဖျား။ ပေါက်ကွဲခြင်းနှင့် ထိန်းချုပ်ရခြင်းများဖြင့် လူး လာဆန်ခတ် ရင်ကိုလောင်မြိုက်နေစေခြင်းများ အားလုံးသည် အစွန်းရောက်နေအောင် ပြင်းထန်သောအရှိန်အဟုန်များဖြင့် ရှိနေ သည့် ဆန့်ကျင်ဘက်ခံစားမှုများကို တစ်ပြိုင်တည်း ရင်စည်း ခံစားနေရသည့်အဖြစ်။

တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အားတွေအားလုံးသည် လက်မောင်း အိုးတစ်လျှောက် လက်ချောင်းများအထိ လျှပ်စီးနှယ် တိုးဝင်လာ ကြလျက် စားပွဲစွန်းတွင် ပန်းချီကားကို ရိုက်ချသည်။ အချက် ပေါင်းများစွာ ... အချက်ပေါင်းများစွာ။

“ပိုလေးရဲ့ပန်းချီကို ဖျက်ဆီးချင်ဦး ... ဖျက်ဆီးချင်ဦး” ပြောနေရင်းဖြင့်လည်း ပိုလေး ကလေးလို ငိုကြွေး နေမိပြန်သည်။

မျက်စိရှေ့တွင်ပင် တစ်စစ တစ်စစ ဖြစ်သွားသော ပန်းချီကားကို နောက်တော့လည်း ငေးကြောင်နေပြီဖြစ်သော မျက်ဝန်းများဖြင့် ကြည့်နေသည်။

တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အားအင်တွေ ချက်ချင်းကြီး နောက် ပြန်ဆုတ်ခွာသွားကြသယောင် ဖြစ်လာလျက် မိုက်ခနဲဖြစ်ချင်၏။

ထိုအခိုက်မှာ ပိုလေး၏လက်မောင်းကို စိုးရိမ်တကြီး ဆုပ်ကိုင်ကာ ရွေးတွေနစ်နေသော ကိုယ်လေးကို သိမ်းပွေ့လိုက် တာ ခံလိုက်ရစဉ်နိုက် ပိုလေး၏ အာရုံသို့ တိုးဝင်လာသော ကိုယ်သင်းရနံ့။

“မောင် ...”

ခပ်တိုးတိုး ခေါ်မိပြီးသည့်နောက်မှာ အားတွေ ပို၍ ဆုတ်ကျလာနေသယောင် ခံစားနေရပြီ။ အားယူမော့ကြည့်လိုက် တော့ မျက်နှာအပျက်ကြီးပျက်လျက် စိုးရိမ်တကြီး ငဲ့မိုးကြည့်နေ သည့် မောင့်မျက်ဝန်းများ မောင့်မျက်နှာတို့ကို မြင်နေရသည်။

မောင့်လက်တွေက ပိုလေး၏ ကိုယ်လေးကို သိမ်း ပွေ့ထားလျက် မျက်နှာလေးကို လက်ဖွဲ့ဝါးဖြင့် ဖေးအပ်ထိန်းကာ ရင်မှာ ဆွဲယူအပ်ထားသည်။

နောက်အတန်ကြာမှ ပိုလေး၏မျက်နှာလေးကို ခပ် ခြည်းဖြည်း ဆွဲမော့ယူသည်။

မောင့်မျက်နှာတွင် စိုးရိမ်ခြင်းများ ထိခိုက်ပူပန်ခြင်း များက အထင်းသား။

“လွန်းလေး တစ်ခုခုကြောင့် ပန်းနုပန်းချီကို သွားလိုက် ... တယ်လို့ မောင်ထင်မိတာမို့ လွန်းလေးရဲ့စာကို ဖတ်ပြီးတာ နဲ့ မောင် လိုက်လာတာ၊ ဖြစ်ရလေ ချစ်ရယ် ... မောင် ... မောင် လွန်းလေးကို မြင်ရတာ ရင်ထဲ ထိခိုက်လိုက်ရတာ၊ အရမ်းလည်း စိတ်ပူသွားတယ်၊ လွန်းလေး အရမ်းခံစားနေ ရတာပဲ”

မောင်အသံ အရမ်းကို နူးညံ့နေသည်။ ထိထိခိုက် ခိုက်လည်း နိုင်သည်။ မောင့်မျက်ဝန်းများသည်လည်း ဘာထူးလှ သေးလှ။ ကြင်နာစွာကြည့်နေသည့် မျက်ဝန်းများတွင် ထိခိုက်ခံစား ခြင်းများကလည်း ပြည့်ပြည့်သိပ်သိပ်။

“မနေ့ညကတည်းက မောင့်စိတ်ထဲ မကောင်းတာ၊ လွန်းလေးက မပြောဘဲ နေနေတော့ လွန်လေး စိတ်ပိုပင်ပန်းမှာ စိုးတာနဲ့ ဇွတ်မမေးရက်လို့ မမေးဖြစ်ခဲ့တာ၊ ခုမနက်မောင် နိုးတော့ လွန်းလေးကို ချက်ချင်းရှာတာပဲ၊ ဘယ်သူမှလဲ မေးမရဘူး။ နောက်မှ စားပွဲကစာကို တွေ့တာမောင် ချက်ချင်း ကားနဲ့ထွက်လာတာ၊ မျက်နှာတော့ မသစ်ဖြစ်ခဲ့တာပဲကြည့်”

ဟုတ်သည်။ မောင် ခေါင်းပင်ပြီးမထားခဲ့။ ဆံထဲ

များ ဖရိုဖရဲကျနေသည့် မောင်နဖူးပြင်ကို တစ်ချက် ပိုလေး ကြည့်မိသည်။ မောင်မျက်နှာတွင် စိုးရိမ်မှုများ ပြည့်သိပ်နေလျက် မျက်နှာလည်း အရမ်းကို ပျက်ကျနေသည့် ၂ပဲ။

ရင်ခွင်ထဲ ပျော့ရွေကျနေအောင် အားအင်ကုန်သွားစေသည်အထိ ရှိနေပါသည့် လွန်းလေးကို သူ ငဲ့မိုး၍ ထိထိခိုင်းခိုင်း ကြည့်နေမိရဆဲပါ။

သူ စိတ်လက်ပူပန်စွာ အလောတကြီး ပန်းနပန်းသို့ ရောက်စဉ်ခိုက် မည်သူမျှ အရောင်းကောင်တာမှလည်း ရှိမနေ။ မှန်တံခါးရွက်ကြီးကို တွန်းဖွင့်၍ အလောတကြီး လွန်းလေး၏ သီးသန့်ခန်းလေးသို့ ဝင်လာခိုက်မှာ အရမ်းမတန်တဆကြီး ခံစားနေသည့် လွန်းလေး မျက်နှာ... ငိုကြွေးရင်း ပန်းချီကားကို ရိုက်ချိုးဖျက်ဆီးနေမှုများကို သူ ထိတ်လန့်ချောက်ချားစွာဖြင့် မြင်တွေ့လိုက်ရပြီ။

လူမှာရှိသည့် ဝန်အား စိတ်အားဖြင့် မမျှအောင် ပေါက်ကွဲခံစားနေရခြင်းဆိုတာ သူ ချက်ချင်းနားလည်လိုက်ရလေ

ချစ်ရသူလေးအတွက် သူ မျက်စိတွေပြာအောင် ပူပန်တကြီးဖြစ်ရ၊ ခြေလှမ်းကျကြီးနှင့် ရောက်သွားရလျက်မှ လွန်းလေး၏ ပြုမယောင် ဆွေကျနေပြီဖြစ်သည့် ကိုယ်လေးကို ထိန်းပွေ့ခဲ့ရပါသည့်အဖြစ်။ သူ အခန်းထဲ ရောက်လာတာကိုပင် လွန်းလေး သိပုံမရ။

အခန်းတွင်းမှာရှိနေသည့် ပန်းချီဆွဲဒေါက်များ ပန်းချီကားတချို့၏ ဆွဲလက်စများကို သူ တစ်ချက်ဝေဝဲကြည့်မိသည်။

ပန်းချီကားတွေကို အဘယ်မျှထိ လွန်းလေးမြတ်နိုးတာ သူ အသိ၊ ခုလို ဖျက်ဆီးပစ်ရန် အဘယ်သို့သော တွန်းအားက ပေါက်ကွဲဖြစ်တည်စေခဲ့ပါသလဲ။

လွန်းလေးကို ထိန်းပွေ့၍ ဆိုဖာရှည်ထက်မှာ သက်သာငိုသက်သာဖြင့် အောင် လှစေသည်။ ရေခဲသေတ္တာတွင်းမှ အေးအေးပူပူလင်းကိုယုံကာ ဖန်ခွက်ထဲ လောင်းထည့်ပြီး ခြေလှမ်းကျဖြင့် လွန်းလေးထံ လျှောက်လာသည်။ အားလုံးသည် အလောတကြီးနိုင်လျက် ပျာပျာသဲလဲကြီး ဖြစ်နေသည်။ သူ၏အကြည့် ဆွေကလည်း လွန်းလေး၏ ဖြူဖျော့ကျနေသည့် မျက်နှာလေးဆီမှာ ပူပန်စွာပဲ ရှိနေကြပါ၏။

“လွန်းလေး ... ရေသောက်လိုက်နော်၊ ဖြည်းဖြည်းသောက်၊ ဟုတ်ပြီ ... ဖြည်းဖြည်းသောက်”

ဟု သူ တိုးဖွဖွပြောတော့ သူ့လက်မောင်းအိုး တစ်ကန်မှာ ကိုယ်လေးကို သူ ထိန်းပွေ့ထားတာကို ငြိမ်သက်ခံယူရင်း ကလေးလိုပဲ နာခံစွာ ခံပဲဖြည်းဖြည်း သောက်ရှာတော့ သူ့ဘယ်လိုမှ ထိန်းမနိုင်။ မျက်ရည်များ ဝဲလာရလျက် ချစ်ရသူလေး ကိုယ်လေးကို မချီစွာ သိမ်းပွေ့ယူမိရင်းမှ...

“ဖြစ်ရလေ လွန်းလေးရယ်”

ဟု ပြောမိရပါ၏။

“ဘယ်သူက လွန်းလေးကို ဘာလုပ်လိုက်လဲ၊ ဒါမှမဟုတ် ဘယ်လိုအကြောင်းက ခုလို လွန်းလေး မတန်တဆ ခံစားရအောင် ဖြစ်စေတာလဲ၊ မောင့်ကို ပြောစမ်း လွန်း၊ ပြောစမ်းပါ”

ဟု မထိန်းနိုင်တော့သလို မောင် မေးလာတော့ ပိုလေး မောင့်ကို မော့ကြည့်မိရင်းမှ လွင့်ပျံ့ပေါက်ကွဲနေသမျှတွေကို ပြန်၍ထိန်းယူရနေရသည်။ စိတ်ကိုထိန်းယူ စုစည်းရင်းခေါင်းလေး တွင်တွင်ယမ်းပြရင်းမှ ...

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး မောင်ရယ်၊ လွန်း ဒီပန်းချီကားကို ဆွဲရင်းနဲ့ အဆင်မပြေနိုင်လွန်းလို့ ခိုလှုံတဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်သွားလဲ မသိဘူး မောင်ရယ်၊ ခုံရုံ ဖြစ်သွားတာပဲ”

ဟု ပြောစဉ်ခိုက် မောင် အယုံနိုင်သလို ခေါင်းဖိယမ်းနေတာ မြင်နေရသည်။

မျက်တောင်မခတ် ပိုလေး၏ မျက်ဝန်းတွေ အဖြေရှာနိုင်ဖို့ ကြိုးစားသူအဖြစ် မောင် ကြည့်နေရင်းမှ ...

“ဘာလို့ ညာချင်တာလဲ လွန်းလေး။ မောင့်ကို ဘာလဲ ညာဖို့ ကြိုးစားနေရတာလဲ။ မောင့်ကိုမှ မပြောရင် လွန်းလေး ဘယ်သူ့ကို ပြောမလဲ”

ဟု ချောမော့မေးနေတော့ ပိုလေး ခေါင်းပဲယမ်းပြနေမိရပါ၏။

“လွန်း ပင်ပန်းနေပြီ မောင်ရယ်၊ လွန်း နားချင်တယ်”

ဟု ပြောပြီး မျက်ဝန်းတွေကို မှိတ်ချလိုက်တော့ မောင် သက်ပြင်းရှိက်သည်။

ထိုနေ့က တစ်နေ့လုံး မောင် လွန်းလေး၏အပါးမှာ ဆောက်လျှောက်နေခဲ့ပါ၏။ ဘယ်ကိုမျှမသွား၊ အလုပ်လည်း မသွား၊ ဖုန်းလာလည်းမကိုင်။



❀ အခန်း(၂၂) ❀

“ပိုလေးပြောတာ မှန်နေသားပဲ ကိုဦးသာရယ်၊ ပဒုမ္မာမှာ ကိုဦးသာ တစ်ခုခုသွားမေးနေရင် ပိုလေးနဲ့ ပဒုမ္မာကြားမှာ အဖအထစ်အဖြစ် ဆက်ဆံရေးမှာ ပိုဆိုးသွားမှာပဲ ရှိမှာပေါ့၊ ပြောင်မေးမယ် ဆိုတာမျိုးက မရွေးချယ်သင့်တဲ့ နည်းလမ်း အဖြစ် အခြေအနေအရ အဖြေထွက်နေတာ ကိုဦးသာ သွေးအေးအေးနဲ့ စဉ်းစားနားလည်သင့်တယ်”

ကြူ ဆိုတာက ပိုလေးနှင့် ညီအစ်မလို ဖြစ်နေပါသော သူငယ်ချင်းမို့ ပိုလေး၏အခန်းမှာပဲ သုံးယောက်စုံညီရှိနေလျက် ကြူ ပြောနေမိရခြင်းပါ။ သူကတော့ စိတ်ရှုပ်ထွေး ထိခိုက်စွာ လွန်းလေးကို ကြည့်နေမိရဆဲ ...။ တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းထားနိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်သည့် လွန်းလေး၏အသွင်လေးကဖြင့် စိတ်ထိခိုက်ခံစားခဲ့ရမှု အရှိန်ပြင်း၍ထင် မျက်နှာကတော့ ဖျော့တော့တော့ဖြစ်ချင်နေသည်။ မျက်လွှာလေးချ၍ ငြိမ်နေသည့် အသွင်ကလေးကိုက ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲမှ ရုန်းဖယ်ရန် လမ်းရှာမတွေ့သည့်အသွင် ...။သူ ခေါင်းကိုယမ်းပစ်သည်။

“မဟုတ်ဘူး မကြုံကြုံ၊ ခုကိစ္စက ဘာဖြစ်မှန်း ဘာကြောင့်မှန်း မသိရပေမယ့် လွန်းလေး အရမ်းကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကြေကွဲရ ပေါက်ကွဲခံစားရတာတွေ ကျွန်တော့်မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်ကြီး မြင်ခဲ့ရတာ၊ ဒီအခန်းထဲမှာ လွန်းလေး ဘယ်လောက်ထိ တစ်ယောက်တည်း ပေါက်ကွဲခံစားရတယ် ဆိုတာ ကျွန်တော် ပြန်တောင် တွေးမကြည့်ရက်ဖူးဗျာ၊ သနားရလွန်းလို့ပါ၊ ကျွန်တော့်မိန်းမအတွက် ကျွန်တော် သနားရလွန်းလို့ပါဗျာ”

ဟု ပြောလည်းပြောမိ၊ လွန်းလေး၏ကိုယ်လေးကို ခုံးပေါ် ခေါင်းလေးဖေးတင်စေမိရင်းမှ ဆံစလေးတွေကို ဖွဖွ သင်ညင် သပ်တင်ပေးနေမိသည်။

ညနေစောင်းပြီ အိမ်ပြန်ဖို့ အချိန်တွေလည်း ကျော်ခဲ့ပြီ။ ပန်းနုပန်းချီမှာ သူတို့သုံးယောက်ပဲ ကျန်တော့သည့်အဖြစ် ...။ မမနွယ်တို့ပင် ပြန်ကုန်ကြပြီ။

မနက်ကတည်းက ကြူ ရောက်လာပြီးသည့်နောက်မှာ အရမ်းကို ထိခိုက်ခံစားရင်း မျက်နှာထိန်းမရအောင် ပျက်ခြင်းက ပျက်နေပါသည့် သူ့ကိုရော လွန်းလေး၏ဖျော့တော့သော မျက်နှာလေးကိုရော ကြူ မြင်ခဲ့ရပြီးသည့်နောက်မှ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်ကြပြီဆိုတာကို သိခဲ့ရိပ်မိခဲ့ပုံရ၏။ ညနေစောင်းမှ အားလုံး ပြန်ပြီးချိန်ကျမှ ကြူ ဖွင့်မေးရှာခြင်းပါ။ လွန်းလေး ပန်းချီဆွဲနေသည်မို့ အခန်းထဲ မဝင်ကြဖို့ မမနွယ်တို့ကို ပြောခဲ့တာမို့လည်း ဤအဖြစ်ကို ဘယ်သူမှ မသိလိုက်စေရအောင် ကြူပဲ စီမံပေးခဲ့သည်ပါပဲ။

“မကြာကြာ စဉ်းစားကြည့်၊ ကျွန်တော် ဘယ်လောက်ထိ
မကောင်းသလဲ၊ ပဒုမ္မာမှာ ကျွန်တော်ရှိတယ်၊ ကျွန်တော်
မိန်းမ ဒီထိ ကြေကွဲခံစားရအောင် ဘာတွေကြောင့် ဖြစ်ခဲ့
တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် မသိလိုက်ဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒီ
ကျွန်တော် ဘယ်လောက်ထိ ညံ့နုတယ်ဆိုတာ ရှက်စို့
ကောင်းအောင် ထင်ရှားနေတဲ့အချက်ပဲ”

သူ မခံမရပ်နိုင်သလို အပြစ်တင်သံဖြင့် ယူကျုံးမ
ပြောမိရင်း ချစ်ရသူလေး၏ ဆံစတွေကို သပ်ဘင်ပေးနေမိပြန်
သည်။ သနားကြင်နာခြင်းတွေက သူ့နှလုံးအိမ်ဆီမှ ယိုဖိတ်စီးကျ
နေစေသည်က ယူကျုံးမရမှုများ မိမိကိုယ်ကို အပြစ်တင်နေခြင်း
များဖြင့် ရောထွေးအရင်းတည်လျက် ဖြစ်တည်ရသည်။

ဟုတ်သည်။ နံနက်ပိုင်းကော်ဖီပိုင်းကိစ္စ ထမင်းဝှဲ
စားဖို့ပြင်ပြီး မစားဖြစ်ဘဲ ပြန်သိမ်းသည့်ကိစ္စတွေသည် ချစ်ရသူ
လေး၏ နှလုံးအိမ်ကို နာကျင်နေစေမည်ဟု သူ နားလည်ခဲ့သည်။
ဒါပေမဲ့ မေမေဘက်မှ သဘောရိုးဖြင့် လုပ်ဆောင်ခြင်းကြောင့်
ဖြစ်တည်လာရသည့်ကိစ္စမျိုးဟု သူ တစ်ဖက်ကလည်း မေမေဘက်
က ရပ်စာည်၍ စဉ်းစားပေးသင့်နေသည့် အချက်မို့ သူ ငြိမ်နေခဲ့
ရခြင်းပါ။

ထိုအဖြစ်များကြောင့်လည်း ဤမျှအထိ လွန်းလေး
ပေါက်ကွဲရန် အကြောင်းမရှိ။ ခုကိစ္စက တော်တော်ကြီးကို ဆိုးဝါး
မည့်ကိစ္စ၊ ဒါပေမဲ့ ခက်သည်က လွန်းလေးဘက်မှ လုံးဝမပြောပြ
သေး မေး၍လည်းမရ။

“ဒီတော့ ဖွင့်မေးသင့်တာကို ဖွင့်မေးရမှာပဲ မကြာကြာ။
ဒါပေမဲ့ လွန်းလေးရှေ့မှာ မေမေ့ကို မေးတာမျိုး မဖြစ်စေ
ပါဘူး၊ လွန်းလေးရဲ့ကွယ်ရာမှာ မေမေ့ကို ကျိတ်မေးမှာပါ။
အဲဒီအခါမှာ ပဒုမ္မာမှာ တစ်ခုခု ဘာတွေထူးခြားဖြစ်ခဲ့ပြီ
ဆိုတာ ကျွန်တော် တွေးကြည့်လို့ရမယ်၊ ခု လွန်းလေးနဲ့
ပတ်သက်ပြီး တာဝန်အရှိဆုံးဟာ ကျွန်တော်ပဲ၊ လွန်းလေး
က ကျွန်တော့်အသိုင်းအဝိုင်းထဲကို ဝင်လာရတာ၊ ဒီအချိန်
မှာ လွန်းလေး စိတ်ချမ်းသာနေဖို့ တာဝန်အရှိဆုံးဟာ
ကျွန်တော်ပဲ ပြီးတော့ ... ပြီးတော့ မေမေ့မှာလည်း အဲဒီ
တာဝန်ရှိတယ်”



တကယ့်ကို ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောနေမှန်းသိရ
သလေ လက်တောက်နေသော ကိုဦးသာ၏မျက်ဝန်းများကိုကြည့်
ချက် ကြာ၊ ရင်ထဲလေးလာရလေလေပါ။

“အဲသလို တကယ်ပဲ ကိုဦးသာ ပြောလိုက် မေးလိုက်ရင်
အန်တီရင်ထဲမှာ သူ့သားကို ချွေးမက အမေနဲ့သားရဲ့ကြား
ခလောက်ဆန် အမုန်းဖြစ်အောင် လုပ်တယ်လို့ မြင်သွားမှာ
ပေါ့ ကိုဦးသာ၊ ရေရှည်ကိုကြည့်ပြီး ဒီလိုပဲ နေလိုက်တာ
ကောင်းမယ်လို့ ကြာ ထင်တယ်၊ ပြီးတော့ ကိုဦးသာတို့လည်း
မြရိပ်ငြိမ်ကို ပြောင်းကြဖို့ ဘာလိုတော့လို့လဲ၊ လင်နဲ့မယား
ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာမှာ သီးသန့်နေကြတဲ့အခါ အဲဒီပြဿနာ
ဆိုတာလည်း အလိုလို ပြေပြေပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွား
တာပဲ”



ဟု ဖျောင်းဖျာပြောနေတော့ ပိုလေး မောင်ကို ကြည့်မိလျက်မှ ...

“လွန်း တောင်းပန်ပါတယ် မောင်ရယ်၊ မောင် မေမေက ဘာမှ သွားမမေးပါနဲ့၊ လွန်း ပိုပြီး စိတ်မပပ်ပန်းပါရနဲ့”

ဟု ပြောတော့ အတန်ကြာ မောင် ငဲ့မိုး၍ကြည့်သည်။

“ပြီးတော့ လွန်း ဘာမှပဒုမ္မာမှာ မဖြစ်ပါဘူး၊ လွန်း ပန်းချီဆွဲတာကိုဆွဲရင်း စိတ်ထဲ ဘယ်လိုမှ အဆင်မပြေ စိတ်မဆွေတာနဲ့ ဒေါသဖြစ်ပြီး ဖျက်ဆီးပစ်တာပါ”

ဟု ပြောတော့ သူ လက်မခံနိုင်။ ခေါင်းကိုယှက်ပစ်သည်။

“မောင် မယုံဘူး လွန်း”

ဟု ခေါင်းမာစွာ မချီတရိပြောသံသည် တုန်အန်အက်၊ ရုတ်တအသံ ဖြစ်နေသည်။

“ကဲပါ၊ ဒီကိစ္စကို ဖျောက်ပစ်လိုက်တော့ ပိုလေး ကိုယ်တိုင်က ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးလို့ ပြောနေတာပဲ ကိုဦးသာရယ် ပြန်ကြတော့ ... အန်တီမြတ် မျှော်နေရင် မကောင်းဘူး ပိုလေး ... ထ မျက်နှာသစ်၊ မျက်နှာကို ပေါင်ဒါလေး ဖြစ်ဖြစ် ပြန်လူးသွား၊ ပဒုမ္မာကို ပြန်ကြတဲ့ခရီးဟာ ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့ကြတဲ့အတိုင်း ပုံမှန်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားကြရင် ကောင်းမယ်”



ဟု ကြုံ ပြောတော့ ပိုလေး ထရပ်ကာ မျက်နှာသစ် ကြွေစေင်မှာသွား၍ မျက်နှာသစ်သည်။ သနပ်ခါးဘူးလေးထုတ်ကာ မျက်နှာမှာလူးသည်။ နှုတ်ခမ်းလေးတွေကအစ သွေးရောင်ဖျော့ကျနေတာမို့ နှုတ်ခမ်းနီကို ခပ်ပါးပါးဆိုးသည်။

“ကဲ ... ပြန်၊ ပိုလေးက နောက်မှပြန်၊ ကိုဦးသာက အရင်ပြန်”

ကားနှစ်စီးနှင့်မို့ ဘယ်သူ့ အရင်ပြန်ဆိုတာကအစ ကြုံက စိစဉ်ပေးတော့ သူ ခေါင်းယမ်းသည်။

“လွန်းလေး ရှေ့ကမောင်၊ မောင် နောက်ကလိုက်မယ်”

အိမ်ကိုမပြန်ဘဲ ပိုလေး တစ်နေရာကို မောင်းသွားမှာ စိုး၍ဆိုတာ ပိုလေး ရိပ်မိရသည်မို့ မျက်နှာမကောင်းဘဲ ရှိနေသည့် မောင်ကို အားနာစိတ်၊ ချစ်မြတ်နိုးစိတ်ဖြင့် ကြည့်မိရသည်ပါပဲ။ ကြုံကတော့ နှစ်ယောက်အတူတူ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ပြန်လျှင် မေမေ တစ်မျိုးထင်မှာစိုး၍ အချိန်ခြားပြီးပြန်ဖို့ စိမ့်အကြံပေးရာ ခြင်းဆိုတာ ပိုလေး သိပါသည်။

ဘာကြောင့်ဆို မောင်ထံသို့ မေမေမြတ် ဖုန်းဆက်ခဲ့ချေမည်။ ဖုန်းဘယ်ကလာလာ ဆယ်လူလာဖုန်းလေးကို မောင်မကိုင်။ ဒါကြောင့် နောက်ဆုံး ပန်းနုပန်းချီ၏ဖုန်းကို မေမေမြတ် ဆက်ခဲ့သည်ပဲလေ။ ကိုင်သည့် ကြုံမှ မောင် မရှိပါဟု လိမ်၍မပြေခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား၊ မောင် ရှိနေသည်ဆိုလျှင် ပိုထဲမှာ မောင် ဘာကြောင့် ထိုသို့ ရှိနေခဲ့ရသလဲ ဆိုတာ မေမေမြတ် တွေးချေမည်ဆိုတာ ကြုံ ကြိုတင်သိထားသည်မို့ ထိုလိုညာခဲ့ခြင်းဆိုတာ





ပိုလေး နားလည်ပါသည်။ ဘာကြောင့်ဆို အရမ်းကို မျက်နှာပျက်စွာ မောင်သည် တစ်နေ့ကုန် ပန်းနုပန်းချိမှာ အစဉ်တစိုက်ကြီး ရှိနေလျက် ပိုလေးကို စိုးရိမ်စွာ စောင့်ကြည့်နေတာတွေကို ကြုံ မြင်နေခဲ့ရချေသည်ကိုး။

“ကဲ ... ကဲ ... ဒါဆိုရင်လည်း ပိုလေးပြန်တော့ ပိုလေးတို့ လမ်းထိပ်ထိ ကြုံ မောင်းပို့ပေးရမလား။”

ပဒုမ္မာထိ လိုက်ပို့လျှင်လည်း မကောင်းတာမို့ ကြုံ ခမျာ လမ်းထိပ်ထိ လိုက်ပို့ပေးဖို့ မေးလာတော့ ပိုလေး ခေါင်းဝဲ ခါသည်။

“နေပါစေ၊ ကြုံ ပင်ပန်းပါတယ်ကွယ်၊ ပိုလေးတို့အတွက် ကြုံ ခဲ့လို့ အကြံပေးတာ ဖေးကူတာကို ပိုလေး အရမ်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သူငယ်ချင်းရယ်”

တိုးဖျော့စွာပြောရှာသည့် ပိုလေး၏မျက်နှာဖျော့ဖျော့လေးကို ကြုံ မော့ကြည့်ရင်း စိတ်မကောင်းနိုင်။ တော်ရုံဆိုးဝါးထိခိုက်စေသော ကိစ္စမျိုးကို ကြုံရှာခြင်းမဟုတ် ဆိုတာကိုတော့ ဖြင့် ကြုံ သိထားသည်။ ဤသူငယ်ချင်းလေး၏ စိတ်ရင်းဖြူစင်နူးညံ့တာလေးတွေကို ကြုံမှ မသိ ဘယ်သူသိချေမည်တဲ့လဲ၊ အရမ်းကို သိမ်မွေ့အေးချမ်းသော ပိုလေး မဟုတ်ပါလား။

“ဒါဖြင့် သွားကြတော့၊ ကြုံပဲ ဆိုင်တံခါးတွေ ပိတ်ခဲ့မယ်၊ ကိုဦးသာက နောက်က ခပ်ခွာခွာ လိုက်သွားပေါ့၊ တူတူ ပြန်ကြတာမျိုးတော့ မဖြစ်အောင် အိမ်နားရောက်ရင်ဖြင့် ခွာပြီး ချန်ပြီး ကိုဦးသာရဲ့ကားကဝင်”

ဟု စိတ်ပူသလိုလေး တရရမှာနေတော့ ပိုလေးရော သူရော ကြုံကိုပင် အားနာလာမိရပါ၏။ ကြားထဲက စိတ်သောက ဖြစ်ရရှာသည်ကိုးလေ။

တကယ်လည်း ကြုံမှာသလိုပဲ နေရာချင်း ရှေ့နောက် အတော်ကြီးခွာပြီး ကားနစ်စီး အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်မှာ မောင်း ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

ပိုလေး၏ကား ပဒုမ္မာ၏ခြံဝင်းတွင်းသို့ ဝင်လာတော့ မောင်ကားက လမ်းထိပ်လောက်မှာ ရပ်ကျန်နေခဲ့ပြီးပြီ။

“ဟော ... သမီးလေး ပြန်လာပြီ၊ အပုလေးရေ ညည်းရဲ့ မမလေး ရေချိုးဖို့ ရေနွေးခလုတ် ဖွင့်ထားလိုက်ပါကွယ်”

ခါတိုင်းနေ့များလှပဲ နွေးထွေးသော ကြုံဆိုမှဖြင့် နှေးခြံထဲမှနေ၍ လျှောက်လာရင်းမှ မေမေမြတ် ပြီး၍ပြောလာတော့ ပိုလေး ရင်ထဲမှာ ပန်းချီကားကို အပုလေးကပဲ ကလေးပီပီ စိတ် ခူးပေါက်၍ လုပ်လိုက်ခြင်းများလားဟု မိမိဘာသာ ဇဝေဇဝါ ဖြစ်ချင်လာရသည်။ အရမ်းကို ရင်ထဲမှ အားနာကန်တော့မိရသည် ဆိုက ကိုယ့်ဘက်က မေမေမြတ်ကို စော်ကားသလိုကြီးများဖြစ် သွားချေမည်လားဟု ပင်ကိုသိမ်မွေ့သော စိတ်ရင်းလေးဖြင့် အနေ ခက်စိတ်နှင့် တွေးနေမိရခြင်းကြောင့်ပါ။

ရေချိုးခန်းမှ ရေနွေးပေးခလုတ်လေးကိုဖွင့်၍ အဆင် သင့် ရေချိုးဖြစ်ဖို့အထိ မေမေမြတ်က အပုလေးကို လှမ်း၍လုပ် ခိုင်းနေသေးသည်မို့ ...

“ပိုလေး ကန်တော့ပါတယ် မေမေမြတ်ရယ်”





ဟု စိတ်ထဲမှ တိုးသက်စွာ ရည်စူးတောင်းပန်မိသည့်ပါပဲ။

ထိုနေ့က မောင် အတန်ကြာမှ ကားဖြင့်ခြံတွင်းဝင်လာသည်။ ပိုလေး ရေချိုးခန်းဝင်နေသည့်အချိန် အခန်းတံခါးဖွင့်ဝင်လာသံ၊ မောင်ခြေသံတွေကို ရေချိုးရင်း ပိုလေး ကြားနေခဲ့ရပါ၏။

ပိုလေး ရေချိုးခန်းမှ ထွက်လာတော့ ခုတင်တွင်ထိုင်လျက် တံတောင်နှစ်ဖက်ကို ဒူးပေါ်တင်ကာ မျက်နှာကိုလက်ဖဝါးတွေထဲ ဖေးအပ်မြှုပ်ထားရင်း ငြိမ်သက်နေသည့် မောင်၏တွေ့ရပါ၏။ ပိုလေး၏ခြေသံကြားတော့ မောင် ခေါင်းမောလာသည်။ ပိုလေး၏မျက်နှာလေးကို အကဲခတ်သလို မမှိတ်မသုန်ကြည့်နေ၏။ ပိုလေးစိတ်ထဲမှာ ရှုပ်ထွေးထိခိုက်မှု ပို၍ပြင်းထန်လာရမှာကို မောင် စိုးရိမ်နေမှန်း ပိုလေး သိရသည်မို့ မောင်လက်တွေကို ထွေးကိုင်လိုက်မိရင်းမှ ...

“ရေချိုးလိုက်နော်၊ မေမေမြတ် ထမင်းစားဖို့ စောင့်နေတော့မှာ”

ဟု အားယူပြီးပြောမိရပါ၏။ မောင်ကတော့ ဘာမှပြန်မပြော၊ ပိုလေး၏မျက်နှာလေးကိုသာ တောက်လျှောက်ကြည့်နေမြဲ ...။ မောင်လက်တွေက ပိုလေး၏လက်လေးတွေကို ထွေးခနဲဆုပ်ထားလိုက်သည်။ စောစောက ပိုလေး၏လက်ဖဝါးတွေဖြင့် ထွေးအုပ်ထားရပါသော မောင်လက်တွေထဲမှာ ပိုလေး၏လက်နှစ်လေးတွေက ရောက်သွားရပြန်ပါပြီ။



“တကယ်ပဲ အိမ်မှာ မေမေနဲ့ ဒီညနေမှာ အဆင်ပြေနေကြသလား လွန်းလေး”

မောင်အသံက အက်တက်တက်နိုင်သည်။ မျက်နှာလည်း အရမ်းကိုပျက်နေလျက် အသံပါတုန်အက်နေသည်မို့ အဘယ်မျှ မောင်စိတ်တွေ ပင်ပန်းနေတာ ပိုလေး နားလည်ရသည်မို့ ...

“လွန်း အားလုံး အဆင်ပြေပါတယ် မောင်၊ မနက်ကကိစ္စကို မောင်မေ့ပစ်လိုက်ပါ၊ လွန်းလေး ပြောတာကို နားထောင်လိုက်ပါ မောင်ရယ်၊ မေ့ပစ်လိုက်ပါ၊ အဲဒါ လွန်းလေး အရူးတစ်ယောက်လို မိုက်မဲမိတဲ့ အဖြစ်တစ်ခုလို့ပဲ မောင်မှတ်ယူလိုက်ပါ မောင်”

ဟု ပြောတော့ မောင်အသွင်က ပို၍စိုးရိမ်မှုတွေ ကပြည့်တက်လာလျက် ...

“ဘာလဲ ... လွန်းလေးက မောင်ကို ထားရစ်ခဲ့ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီလား”

ဟု ကြေကွဲစွာ မေးလာတော့ ပိုလေး တစ်ချက်အံ့သြသွားသည်။ မောင် အရမ်းကို စိုးရိမ်နေခြင်းပါလားဟု ဆိုတာကိုလည်း ပို၍နားလည်လာရသည်။ ထိုမျှအထိ မောင် စိုးရိမ်ချောက်ချားနေလိမ့်မည်ဟု ပိုလေး ကိုယ်တိုင်ပင် မမျှော်လင့်မထင်ထားမိခဲ့။

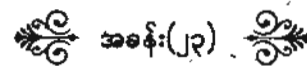
“မောင်ရယ် ... လွန်းဟာ မောင်ရဲ့လွန်းလေးပါ၊ မောင်မရှိဘဲ လွန်းရဲ့ဘဝကို ဘယ်လိုရပ်တည်နိုင်မှာလဲ မောင်ရယ်၊ အဲဒါ မောင် သိဖို့ကောင်းပါတယ်၊ အဲဒီအထိ ဘယ်တော့မှ လွန်း မဆုံးဖြတ်ဘူး မောင်”



ဟု ပြောလည်းပြောမိ။ မောင့်ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်၍
ရှိုက်ချလိုက်မိသည်ကိုက မောင့်အချစ်တွေကို သိရလေ မောင့်ကို
အချစ်ပိုတိုးရ အားကိုးမိရနှင့် ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ ဖြစ်ရလွန်း၍ပါ။

“အဲဒီစကားကို လွန်း ဘယ်တော့မှ မမေ့နဲ့။”

မောင် ပြောလည်းပြော ပိုလေး၏တစ်ကိုယ်လုံးကို
သိမ်းကျုံးပွေ့ငင်၍ တရှိုက်မက်မက် နမ်းရှိုက်ပါ၏။ လွန်းကို
ဆုံးရှုံးလိုက်ရမှာ စိုးရိမ်နေသည့်အလား မောင့်လက်တွေက လွန်း
၏ သွယ်နွဲ့သော ကိုယ်လေးကို အားအင်နှင့် သိမ်းကျုံးပွေ့ငင်
ထားခြင်း။



“ခုလို မြေပုံငြိမ်မှာ အိမ်တက်ဆွမ်းကျွေးတဲ့အခါကျတော့
လည်း အန်တီမြတ်က ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ကြပ်မတ်ပြီးတော့
ကို လုပ်ကိုင်ပေးနေတာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဟယ် သူ ကောင်း
တာတွေကြည့်ပြီး ပိုလေး ရင်ထဲမှာ ခံစားခဲ့ရတဲ့ အသေး
အမွှေးကိစ္စ ဝေဒနာလေးတွေကို မေ့ဖျောက်ပစ်လိုက်နိုင်မယ်
လို့ ကြုံ ထင်တယ်”

သံဃာတော်များအား ဆွမ်းဆက်ကပ်လှူပြီးခဲ့ပြီမို့
ပန်းကန်များ သိမ်းဆည်းဆေးကြောနေရင်းဖြင့် ကြုံ ပြောတော့
ဆားမှာထိုင်ရင်း ပန်းကန်တွေ ရေစစ်စင်လေးထက်မှာ တင်နေသည့်
မိုလေးမှာ ခေါင်းလေး ညိတ်ပြလိုက်သည်ပါ၏။

မောင်ကတော့ သံဃာတော်များအား တရားအား
ဆုတ်ရာ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းအရောက် ပြန်လည်၍ ပို့ဆောင်
ခဲ့ ကားကအစ စီစဉ်ဆောင်ရွက်ရသည်မို့ အိမ်မှာရှိမနေ၊ အိမ်တက်
မင်္ဂလာဆွမ်းကို ဆရာတော်အရှင်သူမြတ်များအား ပင့်ဆောင်ဆွမ်း
ကပ်လှူရင်း တရားတော်နာက အိမ်တက်မင်္ဂလာပြုရသည်မို့
ရင်ထဲမှာဖြင့် ပိုလေး ငြိမ်းအေးချမ်းမြေ့ရသည်ပါပဲ။

“ဒါပေမဲ့ဟယ်၊ လူတွေကို နေ့လယ်စာအဖြစ် ဖိတ်ကျွေးတဲ့ ဒီအိမ်တက်ပွဲအချိန်မှာ သူ လက်ဖွဲ့ထားတဲ့ ရတနာဆွဲအားလုံးကိုဆင်ပြီး ဝတ်ရမှာကြီးကိုတော့ဖြင့် ပိုလေးရှက်မိတော့တာပါပဲ။ စဉ်းစားကြည့် ဘယ်လောက်ကြားရာရောက်မလဲ။ မေမေမြတ် လက်ဖွဲ့ထားတာက မြရယ်၊ ပတ္တမြားရယ်၊ နီလာရယ်၊ အဲဒါတွေက လည်ဆွဲတွေ ဘာတွေနဲ့ ဆင့်ဝတ်ရမှာ၊ ပြီးတော့ ပိုလေးကို စေ့စပ်တုန်းက တင်တောင်းတဲ့ စိန်တစ်ဆင့်စာ ဆိုတာကြီးကလည်း ပါသေးတယ်။ ဒီတော့ လည်ဆွဲလေးကို ဆင့်ဝတ်ရမယ်လက်ကောက်တွေ လက်စွပ်တွေဆိုလည်း လက်ချောင်းပြည့် ဖြစ်ကုန်တော့မှာ”

တကယ်ကို စိတ်ညစ်ညူး နောက်ကျိပုံလေးဖြင့် ပြောနေရှာသမျှ လောဘလည်းကင်း အကြွားအဝါလည်း ကင်းရှာပါသည့် ပိုးလေး၏စိတ်ရင်းအနေရိုးပုံလေးကို ကြူပင် လေးစားရအချစ်တိုးရသည့်အဖြစ်။

“အဲဒါတွေဝတ်ဖို့ မောင့်ကို မေမေမြတ်ကပြောတာ မောင်ကလည်း မြရိပ်ငြိမ် အိမ်တက်မင်္ဂလာပွဲမှာ အဲဒါတွေဝတ်တော့ ပိုလေးလည်း ပိုဂုဏ်ရှိတာပေါ့တဲ့။ မောင်ကိုယ်တိုင်ကလည်း မောင့်မေမေဝတ်ရုံ တဲ့ အဝတ်ကိုတောင်မှ ပြန်ပြန်လဲဝတ်ရတာ မနက်လုံ့လ အကျင့်လိုဖြစ်နေရတော့ မေမေမြတ် ဝတ်ခိုင်းသမျှ လက်ခံပေးတတ်တဲ့ အကျင့်ကြီးက ပါနေပြီလို့ ပြောရမလားပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခုဥစ္စာက အဝတ်ဝတ်ခိုင်းတာကို အလိုက်သင့် ဝတ်ပေးလိုက်ရတာမျိုး

မဟုတ်ဘဲ ရတနာတွေ ဆင့်ဆင့်ပြီး လူတွေကြားထဲမှာ ညွတ်နေအောင် ဝတ်ပြရမှာမျိုး ဖြစ်နေတာ ပိုလေးအနေလည်းကျုံ့တယ်၊ ရှက်လည်းရှက်တယ်၊ ကြွားတာမျိုးကြီး ဖြစ်နေမှာ”

အန်တီငြိမ်း ဆိုတာလည်း ရတနာဆိုင်ဖွင့်ထားသည့် မြပဝါဆိုသည့်ရတနာဆိုင် အနော်ရထာလမ်းမှာ ဖွင့်ထားသည့် အန်တီငြိမ်း၏ မြပဝါရတနာဆိုင်ကြီးထဲသို့ ကြူ မကြာမကြာ ဆက်ဖူးနေသည့်ပုံလေ။ သမီးအတွက် ရတနာတွေဆင်ပေးထားတာလည်းအသိ၊ ဒါပေမဲ့ ပိုလေးကိုက အနေရိုးကာ အကြွားအဝါလည်းနည်း တဖိတ်ဖိတ် တလက်လက်ဖြင့် ရတနာတွေညွတ်နေအောင်လည်း မဝတ်တတ်သလိုကြီး ဖြစ်တတ်သည်မို့ ကြူ ဟိုးခင် ကျောင်းသူဘဝကတည်းက ပိုလေးကို အချစ်တိုးရသည်ပါပဲ။

ခုလည်း မြရိပ်ငြိမ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ဖြစ်ကာ အိမ်တက်မင်္ဂလာပွဲလေး လူတွေဖိတ်ကျွေးသည့်ရက်မှာ ရတနာတွေ ဝတ်ရသည့်အရေး စိတ်ထဲလေးနေသည့် ပိုလေးပါ။

“ဟယ် ... ဝတ်လိုက်၊ အန်တီမြတ်လည်း ကျေနပ်တာပေါ့၊ သူက သူ့ချွေးမ ချောချောစင်စင်လေးကို ရတနာတွေနဲ့ မင်းသမီးလေးတစ်ပါးလို လှစေချင်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ပိုလေးအတွက် ဒီနေ့မှာဝတ်ဖို့ ရွှေချည်ထိုးဇင်းမယ် ရှားညိုရောင်ကို တစ်စုံစာ သူ့ကိုယ်တိုင်မှာ၊ သူ့ကိုယ်တိုင် စက်ဆိုင်ထိ လိုက်အပ်ပေးခဲ့တာဆို အဲသလောက်ထိ သူက ပိုလေးကို ဂရုစိုက်တာပဲဟယ်၊ သူ ကျေနပ်အောင် ကြည့်နဲ့အောင် ဝတ်လိုက်ပါ”

ဟု ပြောပြီး ပိုလေး မေးဖျားလေးကို လက်ဖြင့်
ဖေးကိုင်၍ ပြုံးစိစိကြည့်ရင်းမှ ...

“သူက ကြွေရပ်လေးလို ချောတဲ့ ပိုလေးကို ကိုဦးသာထင်
ပိုပြီး ထုတ်ထုတ်ကြွားနေချင်တယ်နဲ့ တူရဲ့။”

ဟု ပြောတော့၊ သက်ပြင်းလေးကိုပဲ ပိုလေး ရှိ
ချလိုက်မိရပါ၏။

မြရိပ်ငြိမ်သို့ ပိုလေးတို့ ပြောင်းရွှေ့မည်ကိစ္စကြောင့်
မေမေမြတ်မျက်နှာ အရမ်းကိုပျက်လိမ့်မည်ဟု ထင်မိခဲ့ဖူးသည်။
တကယ်တမ်း ပဒုမ္မာမှာ သုံးလပြည့်အောင်နေပြီး တစ်ပတ်အကြာ
မှာ ပိုလေး မြရိပ်ငြိမ်သို့ ပြောင်းချင်ကြောင်း မောင့်ကိုပြောခဲ့ပါ၏။
မောင့်မှာ မဝံ့မရပ်ငံ မနက်ပိုင်း ကော်ဖီပိုင်းမှာ မေမေမြတ်ထံ
ပြောတော့ အသာတကြည်ပဲ မေမေမြတ် သဘောတူခဲ့သည်။
ဒါပေမဲ့ နေ့ကောင်းရက်သာ ရွေးချင်သည်ဆိုကာ ဗေဒင်ကအ
သွားမေး၍ ရက်ရွေး၊ ထိုကြားရက်ထဲမှာ ပိုလေးအတွက် အဝတ်
အစားကအစဝယ် ပိုလေးအတွက် အင်္ကျီကို စက်ဆိုင်အပ်တာက
အစ လိုက်ဆောင်ရွက်ပေးနေတော့ မောင့်မှာ မေမေမြတ်ထံ
အရမ်းကျေးဇူးလည်းတင် အမေအတွက် ရင်ထဲမှာ ထိခိုက်ချင်စွာ
လာတာ ပိုလေး နားလည်လာမိရပါ၏။ မောင့်ကို မေမေမြတ်
မခွဲချင်တာ မောင်လည်းသိလျက် ပိုလေးလည်း သိနေသည်ပေ။
အိမ်ထောင်သည်ဘဝ ရောက်သည်မို့ ကိုယ့်အိုးကိုယ့်အိမ်တွင်
ထိုင်ခြင်းက ရေရှည်မှာ ပိုကောင်းသည်ပဲဟု နားလည်နေသည်က
လည်း အမှန်မို့ မြရိပ်ငြိမ်သို့ ပြောင်းဖို့စိမ်ကြပေမယ့် ခုလို မေမေ

ဘက်မှ ဘာတစ်ခွန်းမျှ မကန့်ကွက် ရက်မဆွဲဘဲ အားလုံး
သက်စိမ်ပေးနေသည်မို့ ...

“မေမေက မောင်တို့ကို အလိုလိုက်ရှာပါတယ် လွန်းလေး
ရယ်”

ဟုပင် မောင် စိတ်မကောင်းစွာ ခပ်ညည်းညည်း
ပြောခဲ့ရှာသည့်အဖြစ်။

ဒါကြောင့်မို့ ယခု မေမေမြတ် ဝတ်ခိုင်းသော လက်
ဘတ်ရတနာများကို မဝတ်ဘဲနေလျှင် မေမေမြတ်လည်း စိတ်ကောင်း
မဟုတ်၊ မောင်လည်း စိတ်ထဲကောင်းမှာမဟုတ်။ ပြီးတော့
လေးအပေါ် မောင် စိတ်ခုသွားနိုင်သည်လေ။

“အန်တီငြိမ်း လက်ရာ ကျောက်ကျောနဲ့ အန်တီမြတ်ရဲ့
နွင်းမကင်းတို့ကဖြင့် အုန်းနို့နိုင်နိုင် ပျစ်ပျစ်စိမ့်နဲ့မို့ ကောင်း
လိုက်တာ ပိုလေးရယ်၊ အုန်းထမင်းနဲ့ ကြက်သားဟင်းကျ
တော့လည်း အန်တီမြတ်နဲ့ အန်တီငြိမ်းတို့ တူတူချက်ကြ
တာပဲနော်၊ ကဲ ... ပိုလေး အမေတွေချင်းချင်းလည်း ချစ်
ချစ်ကြင်ကြင် စည်းစည်းရုံးရုံးနဲ့ ဒီအိမ်တက်ပွဲမှာ တပြုံးပြုံး
လုပ်ကြကိုင်ကြနဲ့ ရှိကြတာ ပျော်ဖို့ကောင်းနေတဲ့ဥစ္စာ၊
ဘာမှ ဆင်ခြေကန်မနေနဲ့၊ လူကြီးတွေ ပိုစိတ်ချမ်းသာအောင်
ဝတ်ခိုင်းတဲ့ဥစ္စာတွေ ဝတ်သုဝတ်လိုက်ဟာ၊ ကြွားတယ်
ထင်ကြမယ် မထင်ပါဘူး လူတွေက”

ဟု ဖျောင်းဖျာပြောနေသည့် ကြူလေးမှာ မောင်မောင်
သက်လာလျက် ...

“ဟောဗျာ ... မမပို ဘာမှမလုပ်သေးဘူးလား၊ ကော်ကြာ အစ်ကိုဦး ပြန်လာတော့မှာ၊ နောက်မကြာခင် လူတွေကြာတော့မှာ၊ နောက် တော်ကြာရင် လူတွေကို မမပိုတို့ ဧည့်ခံရတော့မှာ၊ နောက် တော်ကြာရင် ဘာမှမဝတ်ပန်းကန်ဆေးနေတဲ့ မမပိုကို အားလုံးက ဆုကိန်းမြင်နေပါကြောင်း ...”

ဟု ပြုံးဟဟဖြင့် ထုံးစံအတိုင်း ရယ်စရာလုပ်ပြီး အစ်မလုပ်သူကို ဆွဲထူသည်။

“ရှိုးသွားထုတ်ချေ မမပို၊ နုတာဝေရဲ့ဖေဖေနဲ့ မေမေလည်း လာကြတော့မှာ၊ နုတာဝေတောင် မနက်ပိုင်း အိပ်လာလုပ်ကူပြီး အခု သူ့အိမ်ကျပုန် ရှိုးပြန်ထုတ်နေလေတဲ့ ...”

ဟု ပြောတော့ ပိုလေးထရပ်ရ၊ အပေါ်ထပ်တစ်ရေမိုး ထပ်ချိုး သနပ်ခါးမှုန်မှုန်လူးကာ ဆံကျစ်ရှည်ကြီးတစ်ချောင်း ကျစ်ချ၍ မေမေမြတ် ဆင်ထားသမျှတွေ ဝတ်ရအည်ပါပဲ။ မေမေတက်လာကာ ပိုလေးကိုကြည့်လျက် ...

“မေမေသမီးလေးကဖြင့် ချောလိုက်တာကွယ် ... အစ်မ ...”

ဟု ပြုံး၍ပြောပြီးမှ ပိုလေး ဝတ်ထားသမျှ လက်ဝတ်ရတာနာတွေကို မေမေတစ်ချက်ငေးခနဲကြည့်၏။ မေမေလိုက်သော ရတနာဆို၍ ဘာမျှမရှိ၊ အဆုံးစွန် နားကပ်ပင်မရှိ။ ပိုလေး နားရွက်မှာ ပန်ထားသည်က စိန်နားကပ်။ မေမေလိုက်သမျှ ရတနာတွေအားလုံးကဖြင့် ယွန်းအစ်ထဲမှာပဲ ဝတ်သမျှစွာ ရှိနေကြချေသည့်အဖြစ်၊ ဤအတွက် မေမေ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေချေမည်လားဟု စိတ်မကောင်းစွာ မလုံမလဲ တွေးမိရင်

“မေမေမြတ်က ဝတ်ခိုင်းတာ မေမေရယ်၊ ပိုလေးဖြင့် ဒါတွေဝတ်ရတာ စိတ်ထဲကျဉ်းကျပ်နေမိတော့တာပါပဲ”

ဟု ရင်ထဲရှိတာ အရင်းခံအတိုင်း စိတ်ညစ်သလို လေးပြောတော့ မေမေ တစ်ချက် ပိုလေးကို ငေးစိုက်ကြည့်သည်။ နောက်တော့ ပိုလေး ရင်ထဲမှ ခံစားရသမျှတွေကို နားလည်ပုံဖြင့် ပြုံး၍ နဖူးလေးကိုနမ်းသည်။ မေမေကိုယ်တိုင်ပင် ပိုလေး၏လည်မှာဆွဲထားပါသည့် လည်ဆွဲတွေကို နေသားတကျ ပြင်ပေးနေသေးသည်။

“လည်ဆွဲတွေက အတိုအရှည် မတူကြတော့ ခုလိုဆွဲလိုက်တော့လည်း ဆင့်စီဆွဲ ကားတာမို့ လှပါတယ်ကွယ်၊ ခုမှ မေမေ သမီးငေး ပုံပြင်ထဲက မင်းသမီးလေးတစ်ပါး ကျနေတာပါပဲ၊ လှလိုက်တာကွယ်”

ဟု ရွှေချည်ထိုးစင်းမယ် ဆင်တူညီ ထက်အောက် ဝတ်စုံလက်ရှည်လေးနှင့် ထဘီလေး ခြေဖမိုးအုပ်ကာ ရွှေခြေကျင်းလေး မပေါ်တပေါ်ဖြင့် အရမ်းကို လှနေသည့် သမီးလေးကိုကြည့်ရင်း ပြောရှာပါ၏။ ခေါင်းမှာ စံပယ်ကုံးတွေ စီသွယ်၍ ပန်ထားတာမို့ ပို၍ နန်းတွင်းသူ ရွှေမင်းသမီးလေးနယ် ယဉ်စေဖြင့် နန်းဆန်ကြော့ရှင်းစွာ လှနေသည့် လှလွန်းပို ဆိုသည့် သမီးလေးအတွက် ဆီအေးငြိမ်း ရင်ထဲမှာ မိခင်တစ်ယောက်အနေဖြင့် ကြည်နူးချမ်းမြေ့ရသည်ပေါ့။

သမီးလေးကို ယောက္ခမက ဖူးဖူးမှုတ်အောင် ချစ်ရှာသည်ပဲဟု ကြည်နူးရသည်ပါပဲ။ တချို့အိမ်ထောင်များဆို ခင်စွန့်သည်က ချစ်ပေမယ့် ယောက္ခမဆိုလျှင် မိန်းကလေးခမျာ မျက်နှာကိုကျိတ်ကျရသည် မဟုတ်ပါလားလေ။



တံခါးခန်းဆီးစလေး လှစ်ခနဲ ပွင့်သွားရလျက်
မောင်လာတော့ မေမေပြုံး၍ သမက်လုပ်သူကြည့်ကာ အခန်း
တွင်းမှ ထွက်သွားတော့ မောင်ရပ်ငေး၍ ပိုလေးကို ငြိမ်သက်ကြည့်
ရင်း ကျန်ခဲ့ပါ၏။

မောင့်မျက်ဝန်းတွေက ပိုလေးထံမှာပဲ ရှိနေသည်။
နောက်တော့ ခြေလှမ်းကျဲကြီးနှင့် လျှောက်လာကာ လက်လေး
တွေကို ထွေးဆုပ်ရင်းမှ ...

“မောင့်လွန်းလေး ... လှလိုက်တာဗျာ၊ နေ ... နေ ... ခဏ”

ဟု ပြောပြီး အလောတကြီးပဲ ဗီရိုကိုဖွင့်ကာ ဟိုဖို
သည်သည် စမ်းရှာနေတော့ ပိုလေး နားမလည်နိုင်၊ မောင့်လက်ထဲ
ကင်မရာပါလာမှ သဘောပေါက်သွားရပါ၏။

မောင် ပိုလေးကို ဓာတ်ပုံရိုက်နေတော့လည်း ရှက်
စနိုးလေး ကြည့်မိ ပြီးမိရရင်းဖြင့် အရိုက်ခံရလိုက်သည်ပါပဲ။

“မောင်တော့ ဒီဓာတ်ပုံကို ဧည့်ခန်းမှာချိတ်မယ်၊ အရမ်းက
လှတာပဲ လွန်းရယ်၊ ကျက်သရေလည်းရှိ၊ မင်းသမီးလေး
တစ်ပါးလိုလည်း တင့်တယ်၊ အို ... အရမ်းကို လှတာပဲ”

ဟု ပိုလေး၏ဆံစထက်မှ စံပယ်ကုံးလေးတွေကို
နေသားတကျ မောင်ကိုယ်တိုင် ပြင်ပေးနေရင်း တစ်မိမိမ့်ကြည့်
ကာ ပြောနေတော့ ပိုလေးမှာ ရတနာတွေကြောင့် အနေကျဲ့ရတာ
သပ်သပ်။ မောင် ကြည့်နူးကျေနပ်နေတာကိုကြည့်၍ ရင်ထဲမှာ
အပျော်လေးတွေ ကြည့်နူးမှုလေးတွေ ကူးစက်လာရတာကသပ်သပ်
ခံစားဖြစ်ရသည်ပါပဲ။

မောင်ကိုယ်တိုင်လည်း ရေးပြေးချိုး။ ရခိုင်ပုဆိုး
အညိုကွက်စိပ်နှင့် စတစ်ကော်လာဖြူ အင်္ကျီလက်ရှည်လေးဖြင့်
ပိုးတိုက်ပုံအဝါနုလေးကို ဝတ်ထားသည်မို့ မျက်နှာလေးပို၍ သန့်
ကာ နုနုပျိုပျိုလေး ပိုဖြစ်သွားရသည်နယ်ပါ။

ဧည့်သည်တွေ ရောက်လာချိန်မှာကျတော့လည်း
မောင်သည် ပိုလေးကို ဂုဏ်ယူ၍ လက်လေးဆွဲ၍ ဧည့်ဝတ်ပြုသည်
မို့ မင်္ဂလာသတို့သားနှင့် သတို့သမီးနယ် ဖြစ်နေရသယောင်ပါ။

မောင်မိတ်ဆွေများကတော့ မောင်ကို ခပ်တိုးတိုးလေး
နောက်ကြသည်။ ပိုးလေး၏ အလှကို တိုးတိတ်စွာ ဖွင့်ဟပြောရင်း
နောက်ပြောင်ကြခြင်းဟု ပိုလေး ထင်သည်။ ပိုလေးကို မေမေမြတ်
က မေမေမြတ်၏မိတ်ဆွေများထံ ခေါ်သွားချိန်မို့ မောင့်သူငယ်
ချင်းတွေ ဘာပြောသည်ကိုတော့ မကြားလိုက်ရ။ ကြည့်နူးကျေနပ်
စွာ ရယ်မောရင်းမှ ပိုလေးကို မောင် လှမ်းကြည့်လိုက်တာကိုပဲ
မြင်လိုက်ရပါသည့်အဖြစ်။

မေမေနှင့် မောင်မောင်တို့က အခြားဝိုင်းတစ်ခုမှာ
ဧည့်ဝတ်စကား ပြောနေသည်။ မြရိပ်ငြိမ်တွင် မေမေဘက်က
မိတ်ဆွေများ မေမေမြတ်ဘက်မှ မိတ်ဆွေများနှင့် မောင်မောင်နှင့်
ပတ်သက်ရာ ပိုလေး၏ပန်းနုပန်းချိမှ ကြူတို့ မမနွယ်နှင့် ကျော့ကျော့
မောင် သူငယ်များ၊ ဒါတွေဖြင့်ပဲ လူတွေက ဧည့်ခန်းဆောင်ရှိ
သားမွေးကော်ဇော်ထက်မှာ ခင်းထားပါသည့် စားပွဲဝိုင်းများမှာ
ပြည့်သိပ်နေကြသည့်အဖြစ်။

“မြတ်ရယ် ... မြတ်ချွေးမလေးကဖြင့် လှလိုက်တာ၊ မင်း
သမီးလေး ကျနေတာပဲ”



“မြတ်က မြတ်ရဲ့သမီးကို မင်းသမီးနဲ့တူအောင် ထားတာ ခင်ခင်ရဲ့၊ ဒါ မြတ်ဆင်တဲ့ ရတနာတွေချည်းပဲလေ”

အားလုံး၏အကြည့်က ညွတ်အိနေသော ရတနာများ ထက်မှာ တစ်ချက်စုံဝဲကျရောက်၏။

စားပွဲပိုင်းတိုင်းမှာ မေမေမြတ်မှ မိတ်ဆွေများကို လိုက်လိုက်နှုတ်ဆက်ရင်းမှ ...

“ကြည့် ... မြတ်ရဲ့သမီး မလှဘူးလား၊ ဒါ မြတ်ဆင်လား တဲ့ ရတနာတွေလေ၊ ခြေကျင်းတစ်ဖက်စီကလည်း ငါးကျပ် သား ဖျက်တယ်ရှင့်”

“မြတ်ရဲ့သမီးလေး လှတာကို ကြည့်ပါဦး၊ ဒါ မြတ်ဆင် ထားတဲ့ ရတနာတွေပေါ့၊ သမီးလေးနဲ့ ဘယ်လောက်လိုက် သလဲ၊ ခင်ခင်တွေနဲ့ သမီးလေးကို တင်တောင်းခဲ့တာလေ”

“မြတ်ရဲ့သမီးလေးကို ရွှေနဲ့ချိန်ပြီး ဖောင်းခဲ့တာမဟုတ် ဘူးရှင့်၊ ရတနာတွေနဲ့ ချိန်ဆက်ပြီးတော့ကို တောင်းခဲ့တာ၊ မြတ်က သမီးလေးကို ဒီထိုချစ်တာရှင့်”

စားပွဲပိုင်းတွေ ရောက်တိုင်း ရောက်တိုင်း မေမေမြတ် ပြောသမျှ ပြုံး၍ခေါင်းလေးငုံ့ နားထောင်ရ၊ ဧည့်သည်တွေကြည့် သည့် ရတနာတွေကြောင့် ကိုယ်ပေါ်မှ ချွတ်ချပစ်ကာ ထွက်ပြေး ချင်နေသမျှ မျှိုသိပ်ခံစားရင်း အားယူပြီးပြီ ...။ ပိုလေးကို ရတနာ တွေ ရွှေတွေဖြင့် တင်တောင်းယူတာတွေ ပြောနေသမျှ မျှိုသိပ် နားထောင်နေရ၊ ကြည့်နေသမျှ မျက်ဝန်းများဒဏ်ကို အလူးအလဲ လှိုမ့်၍ ခံယူနေရရင်းဖြင့် စိတ်တွေ လှောင်ပိတ်ကျဉ်းကျပ်နေခိုက် မှာ မောင် ရောက်လာသည်။ ထိုအခါမှ မောင်နောက်ကို ပိုလေး

သွားရတော့မည်မို့ မောင်ကို ကယ်တင်ရှင်ကြီးပမာ မော့ကြည့် သည်က မေမေမြတ်၏ဘေးတွင် သိုးငယ်လေးလို အားကိုးရာမဲ့ ခပ်နေရင်းဖြင့်ပါ။

“မေမေ ... သားရဲ့သူငယ်ချင်းတွေက ပိုလေးနဲ့ မိတ်ဆက် ပေးမို့ ပြောနေကြလို့၊ ပြီးတော့ ပန်းချီကိုလည်း သူတို့က ပိုလေးရဲ့ ပန်းနုပန်းချီမှာ လာအားပေးဖူးတယ်တဲ့”

ဟု ပြောခေါ်သွားစဉ်ခိုက်မှာ ကျားရဲတွင်းမှ လတ် လော့ လွတ်မြောက်ရသည့်နှယ်ပင် ပိုလေး မောင်ကိုဆွဲ၍ သိုက်လာမိရပါပြီ။ ပိုလေး၏လက်လေး အေးစက်နေတာ ချွေး ဆေးတွေ လက်ထဲမှာ စေးကပ်နေကြတာကို မောင် ထွေးဆုပ်ရင်း သိ၍ထင် ...။ စိုးရိမ်သလို တစ်ချက်မျှ မောင် ငုံ့မိုး နူးစမ်းသလို ကြည့်လာတော့ အားယူ၍ ပိုလေး ပြုံးပြရပါ၏။

မင်္ဂလာယူသော အိမ်တက်ပွဲနေ့မှာ မောင်ကို ဘာဆို ဘာမျှ စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေချင်ပါ။ ဤနေ့သည် မောင် နှင့် ပိုလေးတို့၏ဘဝတွင် မိမိဘဝမှာ မိမိရပ်တည်နိုင်စွမ်းဖို့ တောင်ရမည့် ခရီးအစအဖြစ် ရှိရပါလေသော နေ့တစ်နေ့ မဟုတ် ပါလားလေ။

ဒါပေမဲ့ ပိုလေး၏ရင်ထဲမှာတော့ ဤရတနာများဖြင့် ပိုလေးကို ဝယ်ခဲ့ခြင်း ခံခဲ့ရကြောင်း ကြော်ငြာခံရသည့်နေ့အဖြစ် အကျင့်ကြေကွဲစွာ အမှတ်တရလည်း ဖြစ်နေချဦးမည်သာတည်း။





❀ အခန်း(၂၄) ❀

ဧည့်သည်များစံပြီမို့ ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲပြီး မှန်ရှေ့တွင်ထိုင်ကာ ခေါင်းဖြိုးနေခိုက်မှာ အခန်းတွင်းသို့ မေမေမြတ် ဝင်လာသည်။

မေမေနှင့် မောင်မောင်တို့လည်း ကားဖြင့် ပြန်သွားကြပြီ။

မောင်ကတော့ မေမေမြတ်၏မိတ်ဆွေ ဒေါ်တင်တင်အိမ်၏အိမ်မှ ကားအကြို မရောက်နိုင်တာမို့ ကားဖြင့်မော့ပေးဖို့ မေမေမြတ်မှ ပြောခဲ့သည်မို့ လိုက်ပို့ပေးလိုက်ရပါ၏။ အောက်ထပ်မှာ မေမေပို့ထားပေးသော အိမ်ဖော်ကြီး ဒေါ်တောနှင့် ခင်ညိုတို့ပစ္စည်းတွေ သိမ်းဆည်းနေကြဆဲ ...

“သမီးရေ ... မေမေ ပြောစရာရှိလို့၊ မေမေမိတ်ဆွေ ဒေါ်ထားရီဆိုတာ သမီးသိမလား၊ မသိဘူး၊ ဒီနေ့တောင် ရောက်လာသေးတယ်လေ၊ အသားဖြူဖြူ အရပ်မြင့်မြင့် သွယ်သွယ်နဲ့ ဆံပင်ကောင်းကောင်းနဲ့လေ၊ ဆံထုံးကြီးကို အက်နေတာပဲ၊ စိန်ဆံထိုးတောင် ထိုးထားသေးတယ်”

မေမေမြတ် ပြောရင်း ပြုံးကာ ခုတင်ထက်မှာထိုင်သည်။ ခုတင်ဘေးမှန်တင်ခုံဝိုင်းလေးမှာ ထိုင်ရင်း ဆံပင်ရှည်ကို ဖြိုးနေသည့် ပိုလေးကိုလည်း ပြုံး၍ကြည့်သည်။

မေမေမြတ်ပြောသည့် ဒေါ်ထားရီဆိုသည့် မိန်းမကြီးကို အာရုံထဲ ပြန်မြင်နှိုးဖြင့် စဉ်းစားကြည့်ပေမယ့် အမှတ်မရနိုင်။ မေမေမြတ်၏မိတ်ဆွေတွေကလည်း မနည်းလှပဲလေ။ ပြီးတော့ မြတ် ဆင်ထားတဲ့ ရတနာတွေလေ ... ရတနာတွေလေနှင့် ပြောပြောသွားတာကြီးကြောင့် ပူထူအနေခက်ရကာ လူတွေကို မှတ်မိဖို့ထက် ထိုစဉ်က ထွက်ပြေးချင်နေတာပဲ ရှိနေသည်ကိုးလေ။

“မေမေသမီးကတော့ကွယ် ဆံပင်ရှည်ကြီးတစ်ခုနဲ့ပဲ ကျက်သရေရှိလွန်းနေပါပြီ၊ လူတိုင်းက ဒီနေ့မှာ သမီးလေးကို ချောလှချောရဲ့နဲ့ တဖွဖွ ပြောနေကြတာ မေမေဖြင့် မျက်နှာကို ပွင့်နေရတော့တာပါပဲ”

ဟု ပြောနေတော့ စောစောက ဒေါ်ထားရီဆိုတာကြီးကို မေသွားရလျက် ပိုလေး မေမေမြတ်ကို ကြည့်လိုက်မိရပါ၏။ တကယ်ပဲ ပိုလေး၏ ဆံနွယ်ရှည်ခက်ခက်ကြီးကို မေမေမြတ် ဂုဏ်ယူစွာ ပြုံးကြည့်နေသည်ဟုပဲ ပိုလေး ခံစားဖြစ်၏။ တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း မေမေမြတ်ကို ပိုလေး အားနာချင်သည်။ ပိုလေးကပဲ မေမေမြတ်ကို အမြင်တစ်ခါတစ်ခါ မှားနေချေမည်လားဟု ထိခိုက်အားနာစွာပဲ တွေးမိရပြန်သည်ပဲ။

“အဲဒါ သမီးရယ်၊ ထားက သူ့သမီးလေးလည်း မကြာခင် စေ့စပ်ပွဲ လက်ထပ်ပွဲ လုပ်မှာမို့ သမီးရဲ့ရတနာထည်တွေကို ပုံစံယူလုပ်ချင်လို့တဲ့၊ မေမေ့ကို အကူအညီတောင်းတယ်၊



မေမေနဲ့က လုပ်ငန်းချင်းလည်း ဆက်စပ်ကြတယ်လေ၊ သူက ဟိုတယ်လုပ်ငန်းလုပ်တယ်၊ မေမေတို့ ခုဆောက်နေတဲ့ ဟိုတယ်ကြီးအတွက် အကြံကောင်းတွေ အများကြီး ပေးနေတဲ့သူပေါ့၊ မေမေနဲ့က ကျောင်းနေဖက် တက္ကသိုလ်က ဘွဲ့တူတူရကြတဲ့သူတွေ”

ဒေါ်ထားရီနှင့် အဘယ်မျှယ် ရင်းနှီးကြတာကအစ အသေးစိတ်ပြောပြနေသည်ကိုက နားဝင်တောင် ရှင်းပြနေခြင်းနှင့် ပိုတူနေသည်။

“ပစ္စည်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ကတော့ ထားက စိတ်ချရပါတယ်၊ အဲဒီလက်ဝတ်လက်စားတွေကို ဘာမှ အထိအခိုက်မရှိဘဲ ဖြန့်အပ်မယ့်သူပါကွယ်၊ မေမေရတနာဆိုင်က ရတနာတွေကိုလည်း သူ့ဆီမှာ တည်းခိုတဲ့နိုင်ငံခြားသားတွေကို ခေါ်ခေါ်လာပြီး ပြပေးတတ်တာ၊ သူ့ကားနဲ့ကို စီစဉ်ပေးတာမျိုး ဖြစ်နေတော့ သမီးပစ္စည်းတွေ ခဏငှားပေးရမယ့် အဲဒီကိစ္စအတွက် မေမေ ငြင်းရမှာ ခက်နေတယ် သမီးရယ်”

တဖြည်းဖြည်း ပိုလေး သဘောပိုပေါက်လာသည်။

မေမေမြတ်က ဒေါ်ထားရီကို ပိုလေးထဲမှ လက်ဝတ်ရတနာတွေ ပေးငှားဖို့ ဖြစ်နေသည်။

“မေမေကလည်း သမီးလေးအတွက်ဆိုတော့ တကယ့်ကို လက်ရာသန့် ပုံစံလှလှသန့်သန့် ခန့်ခန့်လေးဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့တာဆိုတော့ ထားလည်း မျက်စိကျမှာပါပဲ၊ သူ့သမီးလေးကိုလည်း အဲသလိုပုံစံမျိုးပဲ ရတနာထည် လုပ်ခိုင်းချင်တယ်လို့ ပြောနေတာ သူ့မှာက သူ့ပစ္စည်းအပ်နေကျ

ပန်းတိမ်ကလည်း ရှိနေတယ်လေ၊ အဲဒါကြောင့် ပစ္စည်းခဏငှားပါ လုပ်နေတာ၊ မေမေဆီက ကတ်တလောက် စာအုပ်ယူပါဆိုတော့လည်း သူက ပစ္စည်းနဲ့ပဲ ပြအပ်ချင်တယ်တဲ့၊ ပုံစံမတူဘဲ ဖြစ်နေမှာစိုးတယ်နဲ့တူတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီပစ္စည်းက သားနဲ့သမီးရဲ့ အိမ်ထောင်ဦးမင်္ဂလာပစ္စည်းမို့ မေမေ အားနာနေတာ၊ သားကလည်း ကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး”

ကြာတော့ မေမေမြတ်၏ ပစ္စည်းကိုလည်း ငှားပေးနင်း၊ ပိုလေးနှင့် မောင့်ကိုလည်း အားနာနေပုံဖြင့် ပြောနေတာကို ကြည့်ရင်းမှ ...

“ရပါတယ် မေမေမြတ်၊ ပိုလေး ပေးလိုက်ပါ့မယ်”

ဟု ပြောလည်းပြောဖြစ် စောစောက ချွတ်သိမ်းထားသော ရတနာယွန်းဘူးပြားလေးတွေကို သူ့ရတနာတစ်ဆင့်စာစီအတိုင်း ဆင့်၍ထားသမျှ ပေးအပ်လိုက်ရသည်ပါပဲ။ မေမေမြတ် နှိပ်စပ်တိုင်က တာဝန်ယူသော ဒေါ်ထားရီ ဆိုတာမို့ ပိုလေးစိတ်ချစွာပဲ မေမေမြတ်လက်ထဲ ရတနာထည်တွေ အပ်လိုက်ခြင်းပါ။ မေမေမြတ်မှာလည်း မျက်နှာလေး ကြည်စင်ဝင်းပသွားကာ ...

“အေးကွယ်၊ သမီးလေးကို မေမေဖြင့် အားနာမိတာပဲ၊ ထားကိုကျတော့လည်း ငြင်းလို့မကောင်းပြန်ဘူး မဟုတ်လား၊ ပစ္စည်းကိုတော့ စိတ်မချရရင် မေမေက ဘယ်အဲသလိုလေးဖို့ လာပြောပေးပါ့မလဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စ သားသိရင် ဒီတိတ်တိတ် တစ်မျိုးဖြစ်မှာ စိုးရတယ်၊ သူက သမီးလေးကို မြတ်နိုးလွန်းတာမို့ မင်္ဂလာဦးပစ္စည်းကို သိပ်တန်ဖိုးထားတာ၊ သူ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာ စိုးတယ် သမီးရယ်”

“ရပါတယ် မေမေ၊ ပိုလေး မောင်ကို ဒီကိစ္စမပြောထားလိုက်ပါ့မယ်”

“အေးကွယ်၊ ကျေးဇူးတင်တယ် သမီး၊ ကြာလှ နှစ်ပတ်တော် တစ်ပတ် နှစ်ပတ်ပေါ့ သမီးရယ်၊ မေမေကိုယ်တိုင် ထာဆီက ပြန်ယူလာပေးမယ်၊ ဟုတ်လား”

ဟု ပြောကာ မေမေမြတ် ရတနာယွန်းအစ်ဘူးပြာ ဇီကွနှင့် အသယ်ရ သွားရခက်သလို ဖြစ်နေတာမို့ ...

“ဒီအိတ်ထဲ ထည့်ယူသွားပါ မေမေ”

ဟု သားရေအိတ်ညို အလတ်စားလေးကို ပီရိုထဲ ထုတ်ယူပေးလိုက်ရသည်က ပိုလေးပါ။ မောင် ပြန်ရောက်လာတာ မေမေမြတ်မှ နောက်ဖေးဘက်မှ ထွက်လာလျက် ...

“သားပဲ မေမေကို လိုက်ပို့ပေးပေတော့၊ ရတနာဆိုင်ကို သွားလိုက်မယ် သားရယ်၊ အဲဒီမှာ မြင့်မြင့်မူနဲ့ ခဏတော့ ပြီးမှ ပဒုမ္မာကို မေမေပြန်မယ်၊ သားပဲစောင့်ပြီး လိုက်နာ အင်း ... ဒီနေ့မှပဲ အိမ်ကကားကလည်း ဘာမှန်းမသိ ဖောက်နေရတယ်လို့”

ဟု ပြောပြောဆိုဆို ပြန်ဖို့စိမ့်တာမို့ ပိုလေးနဲ့ မောင် ခဏပဲ တွေ့လိုက်ရကာ မေမေမြတ်ကို မောင်လိုက်ပို့မို့ ထွက်သွားရသည်ပါပဲ။

“လွန်းလေး ... မောင်ပြန်လာမှ ထမင်းစား ဟုတ်လား”

ဟု တိုးဖွဖွပဲ မှာခဲ့ကာ သူ ထွက်သွားခဲ့ရပါ၏။ မေမေကတော့ တိတ်ဆိတ်စွာပဲ ကားရှေ့ခန်းက လိုက်လာသည်။ တစ်လမ်းလုံး နှုတ်ဆိတ် စကားနည်းနေတာ

သူ့အကဲခတ်သလို ကြည့်လာနေမိရပါပြီ။ သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိက် လိုက်ကာ ...

“သားရေ ... ဆိုင်မသွားနဲ့တော့၊ ပဒုမ္မာကိုပဲ မောင်းပါကွယ်၊ အိမ်ရောက်မှ သားကို ပြောရတော့မှာပါပဲ”

ဟု ခပ်လေးလေးကြီး မျက်နှာမကောင်းစွာ ပြောလာ တော့ သူ ပို၍စိတ်ပူသွားရသည်။ သူ ဒေါ်တင်တင်အိကို အိမ် ပြန်ပို့ပေးချိန်မှာ မြရိပ်ငြိမ်၌ မေမေ ဘာများ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စရာ ကြုံခဲ့ပါသလဲ။

အရာရာသည် အဆင်ပြေချောမောစွာဖြင့် အိမ်တက် ခင်လာပွဲ ပြီးမြောက်ခဲ့ပြီဟု ရင်ထဲချမ်းမြေ့နေရခိုက်မှာ စတင်၍ စိတ်ထဲ နောက်ကျိစ ပြုလာရပါသည့်အဖြစ်။

ပဒုမ္မာ၏နည်းခန်းဆောင်သို့ သားအမိနှစ်ယောက် တူတူထိုင်ဖြစ်ချိန်ထိ မေမေသည် ဘာကိုမှမပြောသေးဘဲ ခဏငြိမ် နေပြီးမှ သူ့ကိုကြည့်လာသည်။

“အပေါ်ထပ် စာကြည့်ခန်းကိုပဲ သွားလိုက်ရအောင်လား သားရယ်၊ ဒီမှာက မကောင်းပါဘူး”

ဟု ပြောပြီး မေမေ အပေါ်ထပ်တက်သွားတော့ စိတ်တွေ အရမ်းကို လေးကျသွားရပါပြီတည်း။ တစ်ခုခု ဖြစ်ခဲ့ပြီ ဆိုတာ သေချာပြီပဲဟု သူ နားလည်ဖြစ်၏။ စာကြည့်ခန်းထဲရောက် တော့ မေမေ သက်ပြင်းရှိက်ကာ စာကြည့်စားပွဲအံ့ဆွဲကိုဖွင့်၍ စီးကရက်ဘူးကို ထုတ်ယူနေတာ မြင်ရသည်မို့ ဘယ်လိုမှ သူ မျက်နှာမကောင်းနိုင်တော့။ တော်ရုံဖြင့် မေမေ စီးကရက်မှုသောက် တတ်။ စိတ်အရမ်းကို ရှုပ်ထွေးလျှင် စီးကရက်ဖွယ်တတ်သည်

မဟုတ်ပါလား။ မေမေစတင်၍ စီးကရက်တွေ အရမ်းဖွာနေခဲ့တာက သူ စတင်တွေ့ခဲ့ရသည်က သူငယ်စဉ်က ဖေဖေ မိန်းမတစ်ယောက် နှင့် လက်ထပ်ယူလိုက်ချိန်က ...။

နောင်များမှာ မေမေသည် စိတ်လှုပ်ရှား ရှုပ်ထွေး စရာ ထိခိုက်စရာတွေ ဖြစ်သည့်အခါများမှာ စီးကရက်ဖွာတတ် တာ အကျင့်တစ်ခုလို ဖြစ်သွားခဲ့တတ်ချေသည့်အဖြစ်။

“ဒီထဲမှာ ဘာပါတယ် ထင်သလဲ သား ... ဟင်”

အသံက ကြေကြေကွဲကွဲနိုင်သည်။ ဆိုဆိုနှင့်နှင့် နိုင်သည်။ မေမေပြသည်အိတ်ကို သူ ကြည့်မိ၏။ ဓားပွဲထက်တွင် ငြိမ်သက်စွာရှိနေသည့်အိတ်၊ စောစောက မေမေတင်ထားသည့် အိတ်။

ထိုအိတ်ကို သူ သိသည်ပေါ့၊ လွန်းလေး၏အိတ်။

မေမေ၏လက်တွေ တုန်ယင်နေကြကာ အိတ်ညှိစစ် စစ်ကို ဆွဲဖွင့်သည်။ နောက်တော့ အိတ်တွင်းသို့ လက်နှိုက်အညစ် လက်ထဲပြန်ပါလာသည်က ယွန်းဘူးပြားများ။

သူ အံ့သြမှင်တက်စွာ ဝိုင်ဝိုင်ကြီး ကြည့်နေမိရပါ ပြီတည်း။

ထိုဘူးပြားများကို သူသိသည်ပေါ့။ လွန်းလေးကို မေမေ တင်တောင်းခဲ့သော လက်ဖွဲ့ခဲ့သော မင်္ဂလာပစ္စည်းများ၊ ရတနာများ၊ တကယ့်တန်ဖိုးရှိ ရတနာများ၊ စောစောကပဲ လွန်းလေး ဝတ်ဆင်ခဲ့သော ရတနာများကို ထိုဘူးပြားတွေထဲမှာ သေသပ် မြတ်နိုးစွာ လွန်းလေး ထားခဲ့သည်ဟု သူ နားလည်နေမိရဖူးသော ပစ္စည်းများ။

“မေမေက ဒီပစ္စည်းတွေကို သမီးလေးကို မေမေဆင်ခဲ့တာ လို့တော့ ဒီနေ့မှာ ကြည့်နဲ့စိတ်နဲ့ လွှတ်ခနဲ မေမေမိတ်ဆွေ တွေကို ပြောပြမိခဲ့တာတော့ ရှိတယ် သားရယ်၊ အဲဒါ သမီးက တစ်မျိုးထင်တယ်နဲ့ တူပါရဲ့၊ မေမေ့ကို ဒီပစ္စည်း တွေ ပြန်အပ်တယ်၊ သား မသိပါစေနဲ့လို့လည်း ပြောတယ်၊ သူ လိုတဲ့အခါ မေမေဆီမှာ တောင်းပါ့မယ်တဲ့၊ ပစ္စည်းတွေ ထိန်းသိမ်းရတာတန်ဖိုးကြီးလွန်းတော့ ပျောက်ရှုရင်မကောင်း ဘူးလို့ ပြောတယ်၊ ကြည့်ရတာ မေမေ့ကို ပြန်အပ်တဲ့ဥစ္စာ ပြောရမှာ အားနာလို့နဲ့ တူပါရဲ့ကွယ်”

ဟု ပြောရင်းမှ မျက်ရည်ကျလာတော့ သူ ထောင်း ခနဲဖြစ်လျက် ထရပ်မိရပြီ။ ဒေါသနှင့်ခံပြင်းမှုက ရင်ကို အံ့ကျင်း ဖွဲ့၍ တိုးဝင်၏။

“မဟုတ်တာ၊ ဒါက ဘာသဘောလဲ၊ အန်တီငြိမ်းလည်း လွန်းလေးကို ရတနာပစ္စည်းတွေ လက်ဖွဲ့တာပဲ၊ အဲဒါကျ တော့ တန်ဖိုးကြီးပစ္စည်းအဖြစ် ပျောက်ရှုမှာ မကြောက်ဘူး တဲ့လား၊ ဒီလက်ဝတ်ရတနာတွေနဲ့ သူ ဘယ်လောက်လိုက် ဖက်တယ်ဆိုတာ သားမျက်မြင်ပဲ၊ အလကား အဓိပ္ပာယ်မရှိ အထအနကောက်နေရင် ဘယ်ဟုတ်တော့မလဲ၊ မေမေက လက်ဖွဲ့တယ် ဆိုတာမျိုး လူတွေရှေ့ သဘောရိုးနဲ့ပြော တာပဲ၊ ဒါ စိတ်ထဲ မျက်စရာလား၊ ဒါတွေအားလုံး ပြန် ပေးရမှာတဲ့လား”

လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ကြီးလည်း ရှေ့မှာ ရတနာသည် တွေ ရှိနေတာမို့ ဘူးပြားတွေကို တစ်ခုချင်း ဖွင့်ကြည့်ပြီး ဒေါသ နှင့် သူ ပြောနေမိရင်းမှ မျက်နှာကြီး အမ်းတစ်လာလျက် ...

“သား ပြန်ယူသွားမယ် မေမေ၊ ဒီလိုလုပ်တာကတော့ မေမေ့ကို စော်ကားတာနဲ့ တူတူပဲ၊ သားက လွန်းလေးကို လိမ္မာလှပြီဆိုပြီး တန်ဖိုးထားမိနေရ ယုံကြည်နေမိရတာ၊ ဒီနေ့ပဲ မြရိပ်ငြိမ်မှာ အိမ်တက်ပွဲလုပ်တယ်၊ သူက မေမေ့ကို ရင်စုန်ကန်နေပြီ”

တကယ်ပဲ ပစ္စည်းတွေ ထည့်ထားသည့် ဘူးတွေကို အိတ်ထဲပြန်ထည့်နေတော့ မေမေ အတင်းပြန်၍ လက်တွေ့ကို ထိန်းဆွဲနေရင်းမှ ...

“အဲသလိုတော့ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ သားရယ်၊ သားနဲ့သမီးရဲ့ ကြားမှာ မေမေ ခလောက်ဆန်တယ် ဖြစ်ပါ့မယ်၊ ညီမငြိမ်းတို့ဘက်က ကြည့်ရင်လည်း သူ့သမီးကိစ္စအတွက် မျက်နှာပူရှာမယ်၊ ဖြည်းဖြည်းချင်းမှ မေမေ ဒီပစ္စည်းတွေ သမီးလေးလက်ထဲ ပြန်ရောက်အောင် ကြိုးစားပါ့မယ်”

ဟု ပြောနေတော့ သူ အားနာစိတ်မကောင်းစွာ မေမေ့ကို ကြည့်မိရင်း ရင်ထဲမှာ မေမေ့ကို သနားရလေ လွန်းလေးကို မသိဆိုးဝါးနိုင်ရန်ကောဟု ဒေါသဖြစ်ရလေပါ။

ဒါပေမဲ့ မျက်နှာပျက်ပျက်ဖြင့် အရမ်းကို စိတ်ပူစွာ ပြောနေသည့် မေမေ့ကိုကြည့်ကာ စိတ်ကိုလျှော့ချလိုက်ရပါသည့် အဖြစ်။ တကယ်တမ်းမှာ မေမေက သူ့ကို အဘယ်မိန်းကလေးနှင့်မှ လက်ထပ်စေချင်တာမဟုတ်။ ကြည်ဖြူတာမဟုတ်။ ဒါပေမဲ့ သားကိုချစ်သည့်ဇောဖြင့် အရာရာကို စိတ်လျှော့ရှာကာ ချွေးမကို မျက်နှာလုပ်နေရရှာသမျှ သူ့အသိ။ ခုလို နိုင်စားတာမျိုးကျတော့ တစ်ဖက်သားအပေါ် နိုင်လိုမင်းထက်ပြုရာ ရောက်နေသည်ပဲလေ။

“ကဲ ... ကဲ ... သားလည်း ပြန်ချေဦး။ ဟိုမှာ သမီးလေး ထမင်းစား စောင့်နေလိမ့်မယ်။ ဒီကိစ္စ အသံတွောင့်မဟပါနဲ့ သားရယ်၊ မေမေ့ကို ကတိပေးပါကွယ်”

ဟု တရရ မှာလည်းမှာ ပြန်လည်းပြန်ခိုင်းသည်မို့ မေမေ့ကိုသနားစိတ်ဖြင့် ဖက်၍ ရင်ခွင်မှာ မျက်နှာအပ်ကာ မျက်နှာကျမိရပါ၏။ မေမေ့လက်တွေ့က သူ့ဆံစများကို သပ်တင်ပေးနေသည်။ မော့ကြည့်တော့ မျက်ရည်ဝဲရင်း ပြုံးကြည့်နေသော မေမေ့ကို တွေ့ရပါ၏။

“မြရိပ်ငြိမ်ကို ရောက်သွားပေမယ့် ပဲဒုမ္မာကိုတော့ မကြာမကြာ လာပါ သားရယ်၊ ဒါပဲ မေမေ မှာချင်ပါတယ်”

ဟုပြောကာ မေမေ့မျက်ရည်ကျစဉ်ခိုက် သူ မေမေ့သက်တွေကို ဆုပ်ကိုင်မိရင်း ...

“သား အိမ်ထောင်ပြုမိတာ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်နေသလို ကြီး ဖြစ်နေပြီထင်ပါရဲ့ မေမေရယ်”

ဟု ငိုသံလုံးထွေးလျက် ပြောတော့ မေမေ အားယူ၍ ရယ်ရင်းမှ ...

“အဲသလို မပြောကောင်းဘူး သားရဲ့၊ သူများသားသမီး ယူထားပြီး အဲဒီစကား မပြောအပ်ဘူး၊ ကဲ ... ပြန် ... ပြန်”

ဟု ပြောသည်မို့ သဘောထားကြီးရှာ ခွင့်လွှတ်နိုင် ရှာလွန်းပါသည့် မေမေ့ကို ကန်တော့မိကာ သူ ငိုရိုက်မိရပါသည့် အဖြစ်။

မေမေ ကိုယ်တိုင်ပဲ ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ရပ်ထားသည့်ကားနားအရောက် လိုက်ပို့ပေးရ၊ ချောမော့ပျောင်းပျံ့ရန်ငိုရိုက်မှ ...

“ဒီကိစ္စ သမီးလေးကို ယောင်လို့ စကားမဟာပါနဲ့ သားရယ်”
ဟု တဖွဖွ တရရ မှာနေတာမို့ သူ ခေါင်းညိတ်ကတိ
ပေးခဲ့ရပါ၏။

ဒါပေမဲ့ အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ရင်ထဲမှာ
အံ့ကျင်းဖွဲ့၍ မကျေနပ်စိတ်က မပါလာ၏။

“ဒါ ဘာသဘောလဲ၊ မေမေက ငါနဲ့သူ့ကို လက်လည်း
ထပ်ပေးတယ်၊ အလိုလည်း အရမ်းလိုက်တယ်၊ အစစလည်း
လိုက်လုပ်ပေးနေတာပဲ၊ အိမ်ပြောင်းနေတော့လည်း ဘာတာ
လို့လဲ၊ အိမ်တက်မင်္ဂလာလုပ်တာလည်း မေမေ ပျော်ပျော်
ရွှင်ရွှင် လာလုပ်ပေးရှာတာပဲ၊ ဒီလောက် သူ့စိတ်တိုင်းကျ
မေမေ လိုက်လျောပေးနေပါရက်နဲ့ ဒီလိုလုပ်တာ ဘာသဘော
လဲ၊ အလိုလိုက်လို့ စော်ကားတာလား။”

ဟု တစိမ့်စိမ့်တွေး တရိပ်ရိပ်ဖြင့် ဒေါသတွေရင်မှာ
ကြီးမားမောက်ကြွလာရ ခံပြင်းလာရနှင့်ပါ။

မြရိပ်ငြိမ်၏ ပေါ်တီကိုရှေ့ ကားရပ်တော့ လွန်းလေး
ပြီး၍ထွက်ကြိုသည်။ မေမေ မှာထားတာမို့ မကျေနပ်သမျှတွေ
မျိုသိပ်ထားရပေမယ့် ခါတိုင်းလို သူ ပြီး၍ လွန်းလေးထဲ မသွား
ဖြစ်။ ကားတွင်းမှထွက်ကာ လွန်းလေးကို ဝတ်ကျောဝတ်ကုန်မျှင်
တစ်ချက်ကြည့်ကာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားမိရပါ၏။ အဆုံးစွန်
စကားလေးသော်မျှ မပြောဖြစ်ခဲ့။ ပြီးလည်းမပြမိခဲ့။ လွန်းလေး
လည်း သူ့မျက်နှာ မူပျက်နေတာကို သိပုံရသည်။ နောက်မှလိုက်
တက်လာတော့ အဝတ်လဲဖို့ ဗီရိဖွင့်နေရင်းမှ ...

“မေမေ ပေးထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေ သေချာသိမ်းရဲ့လား
လွန်း၊ ဂရုစိုက်နော်၊ ဒီမှာက မောင်ရယ် လွန်းရယ်ပဲရှိတာ
ကျန်တာက လူစိမ်း၊ ဒေါ်တောတို့ ခင်ညိုတို့ ဆိုတာက
သူစိမ်း။”

ဟု သတိပေးသလိုလည်းပြော။ ဗီရိထဲမှ အိမ်နေချည်
ချောပုဆိုးနှင့် ချည်သားရှုပ်လက်တို့ကို သူ ထုတ်ဝတ်တော့
လွန်းလေး သူ့အင်္ကျီကြယ်သီးတွေကို လာတပ်ပေးရင်းမှ ...

“စိတ်ချပါ မောင်၊ လွန်း သေချာသိမ်းထားပါတယ်၊
လွန်းတို့ ထမင်းစားရအောင်နော်၊ မောင့်ကို စောင့်နေတာ၊
လွန်း ဆာလုပ်ပြီ”

ဟု မော့ပြောတော့ သူ့ရင်ထဲမှာ ပထမဆုံး လွန်း
လေးနှင့်ပတ်သက်၍ မယုံရဲလောက်အောင် အံ့သြစိတ်ဖြစ်ရပါပြီ။
အရမ်းကို အပြစ်ကင်းစင်သူလေးအဖြစ် မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားရပါလေ
သော သူ၏လွန်းလေးသည် ဤမျှထိ မှင်သေပိရိစ္ဆာ ဟန်ဆောင်
ဘတ်သူ ဖြစ်နေပါချေသည်ကော။

သူ့ကိုယ်တိုင် မေမေထံမှာ ရတနာတွေကို တွေ့ခဲ့
ရသည့်အဖြစ်။

ယခုကျတော့ သူ၏လွန်းလေးသည် ဘာဆိုဘာမျှ
အပြစ်မရှိသူတစ်ယောက်နယ် သူ့ရှေ့မှာ ဟန်ဆောင်ကောင်းစွာ
ရှိနေချေသည်ပဲ။ ပထမဆုံးအကြိမ် စိတ်ပျက်ခြင်းသည် သူ၏နှလုံး
အိမ်ဆီသို့ လွန်းလေးနှင့်ပတ်သက်၍ ပို့ဆောင်အပ်နှံလာချေသည်ပဲ။

“လွန်း ဆာရင် စားလိုက်လေ၊ မောင် မေမေအိမ်မှာ စား
လာခဲ့ပြီ”



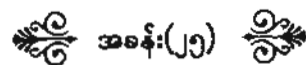
အသံသည် တိုတောင်းလျက် အေးစက်စက်နိုင်စေ
မှန်း သူ့ဘာသာလည်း သိနေသည်။

ကြာရှည်လည်း လွန်းလေးရှေ့မှာ သူ ရှိမနေချင်
ကြာလျှင် မေမေကိုပေးခဲ့သော ကတိသည် ခိုင်မြဲနိုင်တော့မည်
မဟုတ်။ ပေါက်ကွဲပြောဆိုမိတော့မှာမို့ နေရာမှ ခြေလှမ်းကျကြ
ဖြင့် သူထွက်ကွာခဲ့ပါ၏။

အခန်းတံခါးဝရောက်တော့ ရင်ထဲ ရုတ်ခြည်းတို
ဝင် ဖြစ်တည်သည်က လှည့်ကြည့်လိုက်လိုစိတ်။ ဟုတ်သည်။ သူ
ယခုလို ထွက်လာတာကို ဘယ်လိုပုံစံဖြင့် လွန်းလေး ကြည့်ရင်
ကျန်ခဲ့မည်ဆိုတာကို သိလိုသည်စိတ်ကြောင့် ဖြစ်တည်လာရ
သည့် လှည့်ကြည့်လိုက်လိုစိတ်။

တကယ်ပဲ သူ လှည့်ကြည့်တော့ မယုံကြည်နိုင်စွာ
အံ့သြစိတ်ဖြင့် ငေးကြည့်ကျန်ခဲ့ပါသည် လွန်းလေး၏ ဖြူသော
ဖျော့ မျက်နှာလေးကို သူ မြင်၏။ မျက်ရည်များ ဝိုင်းလည်နေသော
မျက်ဝန်းအိမ်လေးကိုလည်း သူ မြင်၏။

ဤသို့ကျပြန်တော့လည်း သူ ရင်ထဲမကောင်းနိုင်
ပြန်လှည့်သွားချင်စိတ်က ရင်ထဲဖြစ်တည်သည်။
သူပဲ လွန်းလေးကို ထမင်းစားစောင့်နေဖို့မှာခဲ့သည် မဟုတ်လား။
လှည့်တော့မယောင် ပြန်ဖြစ်သွားသော ခြေလှမ်းသည် ပြန်တန်ခိုး
မေမေ၏ ရှိုက်ငိုနေသော မျက်နှာနှင့် မျက်ရည်စက်များကို ခြေ
ယောင်လာရသည်မို့ ခြေလှမ်းကျကြီးဖြင့် တောက်လျှောက်အခန်း
ကျောခိုင်းခဲ့ကာ လှေကားထစ်များကို နင်းဖြတ်ဆင်လာမိခဲ့ရပါ၏။



လသာဆောင်တွင် ရပ်နေလျက် ခံပြင်းခံစားနေရ
သည်က အထီးကျန်ခြင်းနှင့် အရှုံးပေးရခြင်းတည်းဟူသော ဝေဒနာ။

“နောက်ဆုံးတော့ သင်းဟာ ငါ့သားကို ငါ့ရင်ခွင် ငါ့အရိပ်
ထဲက ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ခေါ်ထုတ်သွားနိုင်ခဲ့တာပဲ။
သားကို ခေါ်သွားနိုင်တဲ့ ပိုင်ခွင့်တစ်ခုကို မယားတစ်ယောက်
ဆိုတဲ့ နေရာမှာ ရပ်တည်ပြီး သူ ခေါ်သွားခဲ့တာပဲ။ ငါက
အမေ၊ သားကို မွေးထုတ်ခဲ့ရတဲ့ အမေ၊ ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့
ရတဲ့ အမေ၊ လင်သည်ရဲ့ ထားပစ်ခဲ့တဲ့ဒဏ်ကို ရင်စည်းခံ
နေရင်းနဲ့ ဒီသားတစ်ယောက်ကို ပြုစုခဲ့ရတဲ့ အမေ၊ ခုတော့
ငါ့မှာ ဘာကျန်ခဲ့လဲ။ ဟင် ... ငါ့ရင်ထဲမှာ ဘာကျန်ခဲ့လဲ။
မျက်ရည်တွေရယ် အထီးကျန်ဆန်ခြင်းရယ် ဒါပဲကျန်ခဲ့
တာပဲ”

ဟု တွေးနေရင်း ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ၏ မျက်ရည်များ
မြိုင်ကျလာသည်။

အရာရာကို ဟန်ဆောင်ကောင်းစွာ သရုပ်ဆောင် ပြနိုင်ခဲ့ပေမယ့် ကိုယ့်နှလုံးအိမ်ကိုတော့ ဘာဆိုဘာမျှ ဟန်ဆောင် ကောင်းပြနေဖို့ မလိုအပ်ပဲလေ။

ခုလို တစ်ယောက်တည်း လာသာဆောင်မှာ ရပ်နေ ရင်းဖြင့် သားကို လွမ်းဆွတ်ဆုံးရှုံးနေရသည့် သူအိုမအမေတစ် ယောက်၏ မျက်ရည်များကို မိမိ၏နှလုံးအိမ်အား မမြင်စေဖို့ အတွက် လျှို့ဝှက်ဖုံးကွယ်ထားဖို့မှ မလိုအပ်ချေပဲလေ။

သားအတွက် မိန်းမတောင်းခဲ့ရစဉ် ...။

သားကို တခမ်းတနား မင်္ဂလာပွဲ ပြုလုပ်ပေးရစဉ် ...။

ရင်ထဲတွင် မနာလိုခြင်းများဖြင့် ပိတ်ပိတ်ဖုံး မှန်း တီးနေမိရသောသူ ဖုန်းကွယ်ဆက်ဆံပေးနေရပါသော မိန်းမတစ် ယောက်နှင့် ဒုဗ္ဗာမှာ တူတူနေခဲ့ရစဉ် ...။

နောက် ထိုမိန်းမနောက်သို့ သားဖြစ်သူ လိုက်သွား သည့် မြရိပ်ငြိမ်မှာ အိမ်တက်ပွဲလုပ်မည့်ကိစ္စအထိ လိုက်ပါဆောင် ရွက်ပေးရစဉ် ...။

ထိုစဉ်ကာလတွေမှာ ပြီးခဲ့ရသော ဟန်ဆောင်အပြု များသည် လုံးဝကွာကျသွားရလျက် မျက်ရည်ချွေးသွှေ ပြိုင်ကျနေ ရပါသည် သူအိုမအမေ။

ဤအမေ၏မျက်ရည်များကို သားဖြစ်သူ မသိနိုင်။
ဪ ... အမေ မျက်ရည်ကျနေချေမည်ပဲဟု သား မတွေးနိုင်။
တွေးရမှန်းလည်း နားလည်နေပုံမရတော့။

“အေးလေ ... သူက ချစ်ရတဲ့သူနဲ့ အတူနေနေရပြီကိုး။
သူ ပျော်နေမှာပေါ့၊ သား ... သား ... အမေ့ကို ချန်ရစ်ခဲ့ ရက်တဲ့ သားရယ်”

မျက်ရည်ကို သုတ်ပစ်ရင်းမှ ခပ်ညည်းညည်းပြော ပြီး ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ လာသာဆောင်မှ ထွက်ခဲ့သည်။ ခြေသည် ဦးတည်ရာမဲ့ ဖြစ်နေသည်။ မိမိအခန်းကိုပဲ ပြန်ရမည်လား၊ အောက် ထပ်သို့ပဲ ဆင်းရမည်လား၊ ဒါမှမဟုတ် ခြံထဲဆင်းလျှောက်ရမည် လား၊ ရင်ထဲတွင် ယောက်ယက်ခတ်နေတာပဲ ရှိနေသည်။

ပန်းချီခန်းရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်တော့ တစ်ချက် ခပ် ခဲမဲ့ ပြုံးမိ၏။ အခန်းတံခါးရွက်ကို တွန်းဖွင့်ဝင်မိသည်။ ဘာဆို ဘာမျှ မမိချိန်တော့သည့်အခန်း၊ ပန်းချီဆွဲသည့်ဒေါက်ပင် မကျန် ရစ်ခဲ့တော့။ ဪ ... အားလုံး မြရိပ်ငြိမ်သို့ ရောက်ကုန်ချေပြီပဲလေ။

“ကောင်မ ခု ပန်းချီများ ဆွဲနေမလား၊ အေးလေ ... သူက လွတ်လပ်တဲ့နေရာကို ရောက်ပြီပဲ၊ ငါ့မျက်စိရှေ့က လွတ် သွားပြီပဲ၊ ဟိုတစ်ခါတုန်းကလို လသာတဲ့ ညတစ်ညကို ဆွဲနေမလား၊ ငါ ဆေးနီတွေ ဆွဲပစ်ခဲ့တဲ့ ပန်းချီကားတစ်ချပ် လိုမျိုး သူ ထပ်ဆွဲနေပြီလား၊ ဒီကောင်မဟာ ငါ့မျှော်လင့် ထားသလို ပေါက်ကွဲပြီး ရန်တွေ့တာမျိုးကို အဲဒီတုန်းက လုပ်မလာခဲ့ဘူး၊ ဒါဆို ပွဲသိမ်းခဲ့ပြီးပြီ၊ အဲဒီနေ့က ပန်းချီ ကားကိုပိုက်ပြီး အောက်ထပ်မှာ ငါနဲ့အပူလေးကို ရန်လာ လုပ်ရင် ယောက္ခမနဲ့ချွေးမ စကားများအောင် ငါလုပ်ဖို့ပဲ၊ သူလည်း စိတ်လက်ဆိုးပြီး အိမ်ပေါ်က ဆင်းချသွားနိုင်တယ်၊ အဲဒီတုန်းက အမေ့ကို ဒီမိန်းကလေး စော်ကားရက်လေ ခြင်၊ အမေ့ကိုလာပြီး သူပန်းချီကားကို ဖျက်ပစ်ထားသလို လာစွပ်စွဲရက်လေခြင်းဆိုပြီး ငိုယိုပြောဖို့ ကြံဖွဲ့ထားရတဲ့ မျက်ရည်တွေ၊ ဘယ်မှာ အသုံးချလိုက်နိုင်လို့လဲ”

ဟု မချင့်မရဲ အံ့ကြိတ်တွေးရင်း အခန်းထဲ ခေါက်
ခေါက်တင် လျှောက်နေမိရသည်က ဒေါ်မြတ်မြတ်သာပါ။

“ခုလည်း ရတနာတွေကိစ္စ သားရင်ထဲကိုတော့ ထည့်
လိုက်နိုင်အောင် ကြိုးစားခဲ့တာပဲ။ နောက်ထပ်လည်း ငါ့သား
ကို ငါ့လက်ထဲ ပြန်ရောက်လာအောင် ကြိုးစားနေဦးမှာ
မိလွလွန်းပို၊ ညည်းကိုချစ်လွန်းလို့ မဟုတ်ဘဲ၊ ငါ့သားအပြစ်
မှာ ငါဟာ မီးဖိုထဲလည်းဝင်၊ ညည်းကိုပါ ချက်ကျွေး
တာဝန်ကျေ ယောက္ခမသဘောဖြူကြီး ဖြစ်ရုံအောင် ငါ
ကြိုးစားခဲ့ရတာ သက်သာတယ်လို့များ မထင်နဲ့၊ မနာ
လည်း ရတနာဆိုင်ကြီးကိုလည်း အချိန်မီ ရောက်အောင်
ပြေးရ၊ ညနေဘက်လည်း အချိန်မီ ပြန်လာရ၊ ချက်
ပြုတ်ရဆိုတာ သက်သာတယ် မှတ်လား။”

တကွတည်းတကွ ဂွတ်နေရင်းမှ ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ၏
မျက်နှာကြီး မှန်တင်းလာသည်။ ရင်ထဲတွင် နာကြည်းခံပြင်းခြင်း
တွေက ဒုန့်ဒေး အတိုင်းအဆမဲ့၊ ဤမိန်းကလေးသည် သား၏ဘဝ
ထဲသို့ တိုးဝင်လာဖို့မသင့်၊ သူ့ကို စိတ်ဒုက္ခကြီးစွာ ပေးနေသည့်
ဘဝထဲသို့ တိုးမဝင်လာသင့်၊ အခန်းထဲ ခေါက်တုံ့ခေါက်တင်
လျှောက်နေရတာ မိမိခြေသံ ပြန်ပြန်ကြားနေရတာက စိတ်ကိုပို၍
ချောက်ချားလာနေစေသည်သို့ ခံစားလာရပြန်သည်။ အိမ်ကြီးမှာ
တစ်ယောက်တည်း ရှိနေခြင်းပါလား ဆိုတာကို ခြေသံတွေက
ပို၍ ခံစားသတိပေးနေစေသယောင်ပါ။ ယခင်နေ့ညကဆို သားနှင့်
ယခုလို အချိန်မျိုးမှာ စကားပြောနေသည်လေ။

“သော်... ယခုတော့ တစ်ယောက်တည်းပါလားလေ။
ခြေသံပြင်းပြင်းကို ဖော့ချလိုက်လျက် ခပ်ဖြည်းဖြည်းလျှောက်နေ
ခိုက် မျက်ဝန်းဝယ် မျက်ရည်တွေ ဝေဝေတက်လာသည်။ ခြေသံ
ဖော့ဖော့က ကြမ်းပြင်ကို လျှပ်တိုက်မြည်နေစေပြန်၏။

ရှပ် ရှပ် ရှပ် ... ခြေသံ ဖွဖွညည်းညည်းက ... ရင်ထဲတွင်
ချောက်ချားမှုကို ကံတက်လာစေ၏။ ခြေသံညည်းညည်းဖြင့် လျှောက်နေ
သည့် မိမိ၏နောက်ပါးတွင် မည်းနက်တောက်ပသော မျက်ဝန်း
တစ်စုံသည် အေးစက်စွာ ပြီးရိပ်များပြည့်လျက် လိုက်ကြည့်နေသည်
ဟု ခံစားလာနေရပါသည့်အဖြစ်။ လှလွန်းလို့၏ မျက်နှာဝန်း၊
ရှည်လျားထူထဲသည့်နှင့်အမျှ ကော့ညွတ်သော မျက်တောင်များ
ကို ပိုင်ဆိုင်သော မျက်ဝန်းလှလှသည် အေးစက်အောင်နိုင်သော
အပြုံးဖြင့် လိုက်ကြည့်နေသည်ဟု ခံစားလာနေမိရသည်။

နောက်ဆုံးတော့ ပန်းချီခန်းထဲမှ အပြေးတစ်ဝက်
ဖြင့် ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ ထွက်လာရပါပြီ။

ချွေးတွေက ရုတ်ခြည်း နစ်နေအောင် ကျောပြင်တွေ
မှာ ထွက်လာသည်။ နဖူးပေါ်မှာ ချွေးတွေ စို့တက်လာနေပြီ။

မျက်ရည်များက ကျမှန်းမသိ ကျနေရပါသည့်အဖြစ်။
မျက်နှာက ရုတ်ခြည်း ပို၍အိုစာသွားလျက် နှုတ်ခမ်းတွေ ကွေးညွတ်
မဲ့ကျနေကြပါသည့်အဖြစ်၊ အခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်၍ ဝင်လာမိ
စဉ်ခိုက် အားအင်တွေ ဆုတ်ကျလာနေသည်သို့ ခံစားရပါ၏။

“ငါ့သား ... ငါ့သား ... အမေသားရယ်”

ခပ်ညည်းညည်း ခေါ်သံသည် တိမ်ကျနေလျက်
ရှိုက်သံများ ပြည့်သိပ်နေကြပါ၏။ မိမိဆီသို့ ခြေလှမ်းတွေကို



အားယူလှမ်းနေရင်းမှ စတင်၍ အသံထွက် ငိုကြွေးလာမိရင် ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ ဗီရိတ်ခါးကိုဖွင့်သည်။

ဗီရိအံ့ဆွဲတွင်းမှ အောက်ဆုံးတွင် ထားပါသော အယ်လ်ဘန်ငယ်လေးကို ထုတ်သည်။ တုန်ယင်နေသော လင် ချောင်းတွေဖြင့် အယ်လ်ဘန်လေးကိုဖွင့်၍ ကြည့်မိသည်။

ကိုယ်က တဖြည်းဖြည်း ညွတ်ကျသွားလျက် ဗီရိကို မှီချုပ်ထိုင်လိုက်မိရင်းမှ အကြည့်တွေက ဓာတ်ပုံမှာ ငြိငြိတင်တင် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်။

တိုက်ပုံအကျိုးဖြူကိုဝတ်လျက် ဗန်ကောက်ပုဆိုးကို သေသပ်စွာ ဝတ်ဆင်သော လူတစ်ယောက်၊ နဖူးကျယ်ကျယ်က ခန့်ညားသောရုပ်နှင့် လိုက်ဖက်ဖက်။

မျက်ဝန်းများက ရွှန်းတောက်လျက် ပျော်ရွှင်ရိပ်များ ပြည့်သိပ်ကာ မြင်ရသူ၏ ရင်ကို ကြည့်နှုတ်ပျော်ရွှင်စိတ်များ ကူးစက် ခံစားနေစေနိုင်စွမ်းသည့်အဖြစ်။

ဤသူသည် မိမိ၏ဘဝကို ညှိငင်ပိုင်စိုးခဲ့လေသော လူတစ်ယောက်။

နောက်တော့ မိမိ၏ဘဝကို မကြကွဲခံစားစေဖို့ ချန်ထားရစ်လျက် အခြားသောမိန်းမတစ်ယောက်ဖြင့် ဘဝကို ထူထောင် သွားလေသော သူတစ်ယောက်။

“မင်းဟာ ချစ်ရုံချစ်တတ်ပြီး အချစ်ကို အတ္တတွေနဲ့ဖုံးထား တတ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ မြတ်၊ အသိယတွေ အတ္တ ကြီးမူတွေ ပိုင်စိုးလိုခြင်းတွေနဲ့ လင်ယောက်ျားတစ်ယောက် ကိုချစ်ဖို့ ကြိုးစားတဲ့ ဇနီးပြုဘားတစ်ယောက်အတွက် နောက်

ဆုံးရလဒ်ဟာ ကွာရှင်းပြတ်စဲခြင်းဆိုတဲ့ စာချုပ်တစ်ခုပဲ ရော ... မင်းအတွက် ငါ ချန်ထားခဲ့တဲ့စာချုပ်၊ ဘာတစ်ခုမှ မင်းဆီက ဒီအိမ်က မယူတဲ့ ငါထွက်သွားပြီးတဲ့နောက်မှာ မင်းဆီကို ငါ ဘယ်တော့မှ ပြန်လာမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကိုပဲ အသိပေးခဲ့တယ် မြတ်”

တစ်ချိန်သောအခါက မိုးထစ်ချုန်းသည်နယ် ပြင်းထန်သော စကားလုံးများဖြင့် ရင်ကိုခွင်းကြေစေလျက် ထွက်ခွာ သွားပါသော လင်သည်၏နောက်ကျောကို မစွန့်လွှတ်နိုင်ခြင်း များစွာဖြင့် တိတ်ဆိတ်စွာ ငေးကြည့်ကျန်ခဲ့ဖူးသည့် မိန်းမတစ် ယောက်ထံတွင် မခြောက်သွေ့နိုင်တော့သော မျက်ရည်များကျန် ရှိခဲ့ရသည်ဆိုတာကို ထိုယောက်ျားသည် သိနိုင်ချေလိမ့်မည်မဟုတ်။

ရတနာဆိုင်မှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် အထင် မှား စွပ်စွဲခြင်း၊ ထိုမိန်းကလေးကို အလုပ်ခွင် ရတနာဆိုင်မှာ စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပါးရိုက်မိခဲ့ခြင်း၊ အလုပ်မှထုတ်ပစ်ကြောင်းကို လည်း လူပုံအလယ်မှာ ပြောမိခဲ့ခြင်း၊ ထိုမိန်းမသည် မိမိ၏ ယောက်ျားအပေါ် ချွဲနွဲ ခရာနေသမျှကို ဘေးစကားဖြင့် ကြားနေရ ခဲ့ရာမှ လိုက်ကြည့်မိတော့လည်း ရုံးခန်းမှာ မုန့်ပန်းကန်လေးရှေ့ ချွဲနွဲ ကျွေးမတ်တ် ပြုစုနေသမျှကို မျက်စိဖြင့် တပ်အပ်မြင်ခဲ့ရ သည်ပဲ။ အဘယ်သို့ မိမိဒေါသနှင့် ဝန်တိုခြင်းကို ချုပ်တီးထား နိုင်ပါမည်တဲ့လည်းလေ။

“ဒီနေ့ဟာ ခင်မွန်ရဲ့မွေးနေ့ကွ၊ ရတနာဖူးမှာရှိတဲ့လူတွေ အားလုံးကို ခင်မွန် ဒီနေ့မှာ သူ့အိမ်ကလုပ်လူလားတဲ့မုန့် ကို ကျွေးခဲ့တာ၊ ငါ့အခန်းထဲကိုတော့ မုန့်ပန်းကန်လေးနဲ့

လာပို့ပေးမှာပေါ့။ ငါက ရတနာဖူးရဲ့ပိုင်ရှင်ပဲ။ အလုပ်ရှင်ပဲ။ ဒါကို အပြစ်ဆိုရမလား၊ ဒီမှာ မြတ်၊ မင်း ငါ့ရဲ့သိက္ခာ ငါ့ရဲ့ကိုယ်ကျင့်တရား အားလုံးကို လူပုံအလယ်မှာ မွေ့ကြွေ အောင် ရက်ရက်စက်စက် လုပ်ပစ်ခဲ့ပြီးပြီ။ ငါ အခုဘယ် ကိုသွားမယ့်ထင်လဲ။ အရှက်ကြီးရှက်ရ၊ အမေအိုကြီးနဲ့ နေရရတဲ့ ခင်မိနဲ့ဆီကို သွားမှာ၊ သူဟာ ဆင်းရဲတယ်။ အမေအိုကြီးကို လုပ်ကျွေးနေတယ်။ နု မင်းလုပ်လို့ ခင် ကြောင့် သူ့ခမာ လူပုံအလယ်မှာ အရှက်ကွဲခဲ့ရပြီးပြီ။ သူ့ကို လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီးပြီ။ ဆင်းရဲတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မင်းရဲ့ချမ်းသာဂုဏ်အားကိုးနဲ့ ပါးရိုက် အလုပ်ဖြတ်ပစ်ခဲ့တာ တရားမယ် ဆိုရင်၊ မင်းရဲ့လင် ယောက်ျားကိုလည်း သူ့ကို အပ်နှံလိုက်ရတာ တရားတယ် လို့ မှတ်ပါ။”

ပဒုမ္မာသို့ လိုက်လာလျက် ပြတ်သားစွာပြောလျက် ထွက်ခွာသွားခဲ့သော လင်သည် တကယ်လည်း ဘယ်အထိ ဒေါ်မြတ်မြတ်သာထံ ပြန်မလာတော့သည့် ခင်ပွန်းသည်၊ ကွာရှင်း ပြတ်စဲစွာချုပ်ကို တစ်ဖက်သတ် လက်မှတ်ထိုး ချန်ရစ်ခဲ့ခြင်းကို မိမိကလည်း မာနဖြင့် ထိုစာချုပ်မှာ အတည်ပြု လက်မှတ်ထိုးရ လိုက်ချိန်မှာ ခင်ပွန်းသည်၏ နောက်ကျောကို လှမ်းကြည့်ကျန်ရစ် နေရသည့်အဖြစ်။ ထိုစဉ်က မျက်ရည်များ ဖြိုင်ကျနေခြင်းနှင့် လက်တွေ တုန်သင်နေခြင်းသည် လင်သည်ကို ချစ်လွန်းသည့်စိတ် ဖြင့် မခွဲနိုင်လွန်း၍ဆိုတာ မိမိသာအသိဆုံး။ ဪ... ယခုတော့ လည်း ကိုကြည်ဦးသည် အဘယ်အရပ်မှာ ရှိနေပါချေပြီမသိ။

ကိုကြည်ဦး ထွက်သွားပြီး တစ်ပတ်ကျော်ကြာတော့ ခင်မိနဲ့၏ အိမ်ရှိရာသို့ မြတ်မြတ်သာ ကားဖြင့်ရောက်သွားခဲ့သေး သည်။ သော့ခတ်ထားသော အိမ်တံခါးကိုသာတွေ့ရလျက် ငှား ထားသောအိမ်ကို ပြန်အပ်သွားကာ ခင်မိနဲ့၏အလုပ်ရှင်သူဌေး ဆိုသူနှင့် အကျဉ်းရုံး၍ ရပ်ရွာမှာ လက်ထပ်သွားတာ ဘေးပတ် ဝန်းကျင်မှာ မေးမြန်းကြည့်တော့ မြတ်မြတ်သာ ကြားခဲ့ရပါ၏။ သူ တကယ်ပဲ ခင်မိနဲ့ကို လက်ထပ်သွားပါလားဟု သိရစဉ်ခိုက် ရင်သည် မွေ့ကြွေခဲ့ရသည်ပဲ။

မိမိထက် ရုပ်ရည်လည်း မချောမွေ့သော ကြွယ်ဝ ခြင်းလည်းမရှိ၊ ဆင်းရဲပါလေသော ထိုမိန်းမ ...။ ပညာအရာတွင် သည်း မိမိကိုမမီ၊ ဆယ်တန်းကို အောင်ရုံသာ ရှိခဲ့ပါလေသော ထိုမိန်းမ။

ထိုမိန်းမသည် မိမိ၏ဘဝတွင်းမှ ယောက်ျားတစ် ယောက်ကို သူ့ဘဝတွင်းသို့ ပိုင်စိုးစွာ သိမ်းပိုက်ယူငင်သွားလိုက် နိုင်ချေပြီပဲဟု နားလည်ရရင်း မျက်ရည်များ ဖြိုင်ကျနေသော မြတ်မြတ်သာသည် ပဒုမ္မာသို့ ပြန်ခဲ့ရသည့်အဖြစ်။

ထိုနေ့ကို ယခုတိုင် ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ မမေ့၊ နောင် သည်း မမေ့နိုင်စွမ်း။ ဗီရိုကိုမိ၍ ကိုကြည်ဦး၏ ဓာတ်ပုံကို ငေးစိုက် ကြည့်ရင်းမှ ရှိုက်၍ ရှိုက်၍ ငိုနေစဉ်ခိုက် ဓာတ်ပုံကို ငို၍နမ်း နှိုက်မိရပါပြီ။

“ကျွန်မ ရှင့်ကို ချစ်နေတုန်းပါ ကိုကြည်ဦး၊ ဒါပေမဲ့ ... ဒါပေမဲ့ ...”



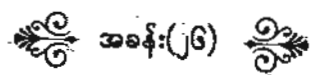
ဓာတ်ပုံကိုကြည့်၍ တိုးသဲစွာ ပြောနေရင်းမှ မျက်
ဝန်းများ လက်တောက်လာကာ ...

“ဒါပေမဲ့ ရှင်ကို ကျွန်မ နာကြည်းတယ် ကိုကြည်းဦး၊
သိပ်နာကြည်းတယ်၊ ကျွန်မလောက် ရုပ်မချောတဲ့ သူဆင်း
ရဲမကို ရှင် လက်ထပ်သွားတယ်လေ၊ ကျွန်မလောက် ပညာ
မတတ်တဲ့ မိန်းမကို ရှင် လက်ထပ်သွားတယ်လေ၊ ကျွန်မ
ဟာ အစစ ကျွန်မထက် နိမ့်ကျတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့
အနိုင်ယူမှုကို ခံခဲ့ရတယ်၊ ကျွန်မရဲ့ သဝန်တို့မှအပေါ် ရှင်
တုံ့ပြန်လိုက်တဲ့ အပြစ်ပေးမှုဟာ ရက်စက်လွန်းတယ်၊
အဲဒီအကြောင်း ရှင်ကို ကျွန်မ နာကြည်းတယ် သိရဲ့လား။”

ပြောရင်း ပြောရင်း ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ ဓာတ်ပုံ
အယ်လ်ဘန်ကို ဆောင့်ပိတ်ကာ ကြမ်းပေါ်ဆောင်ချပစ်သည်။
လက်တွေက ကြမ်းပြင်ပေါ် အားကုန်ကြိုးပြတ် ဖေးတင်ကျနေ၏။
အကြည့်က စောင်းငဲ့ကာ ဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘန်ဘက်ဆီသို့ ခပ်စွေစွေ
ကျနေသည်။

“အခုတော့လည်း ရှင်သားက သိပ်ကိုချောပြီး သိပ်ကိုချမ်း
သာတဲ့ ပညာတတ် မိန်းမတစ်ယောက်ဆီကို သူ့ဘဝကို
အပ်နှံလိုက်ပြန်ပြီလေ။ ရှင် မွေးခဲ့တဲ့မိန်းမနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်
အရည်အချင်းတွေ ရှိနေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ဆိုပါတော့”

ဟု မဲနေသော နှုတ်ခမ်းကို ခပ်တွန့်တွန့် ကြွေးလိုက်
ကာ တိုးသဲစွာ ရယ်မောလိုက်ပြန်ပါ၏။ ဒါပေမဲ့ ရယ်သံက ရှိက်
ငင်ငိုကြွေးသံနှင့် ဆင်တူနေသည့်အဖြစ်။



အခန်း(၂၆)

သူ တစ်ရေးနီးလာတော့ သူ့ဘေးတွင် လွန်းလေး
ချို၊ ချက်ချင်း သူ ထထိုင်လိုက်မိကာ ခပ်ပိုင်ပိုင် တွေးမိရသည်။
သုန်မွေးဆောင်လေးက လွန်းလေး အသာလှစ်ဟထွက်ခဲ့ကာ ထား
ခဲ့သည့်အတိုင်း ခုတင်ထက်မှာ အလျားလိုက်လေး ခပ်စွေစွေပိုက်
မိက် တင်နေ၏။ ခုတင်ထက်မှ သူ ဆင်းသည်။

သူ ထမင်းလည်း မစားဖြစ်ခဲ့၊ လွန်းလေးကိုလည်း
ကောင်းဟဟ မပြောဖြစ်ခဲ့။ ညအိပ်ရာဝင်ချိန်မှာ လွန်းလေး သူ့
အတွက် နွားနို့ပူပူတစ်ခွက် ယူလာပေးတော့လည်း ငြင်းမနေချင်
ဘာတာမျိုး အလိုက်သင့် ယူသောက်လိုက်ရပေမယ့် ရင်ထဲမှာ
ကြည်ကြည်လင်လင် မရှိခဲ့တာမျိုး စကားမပြောဖြစ်ခဲ့။

“မောင် နေမကောင်းဘူးလားဟင်”

ဟု အသံလေး တိမ်ကျလျက် လွန်းလေး မေးခဲ့တုန်း
တစ်ချက်ကြည့်ကာ ...

“ကောင်းတယ် လွန်း၊ မောင်အိပ်ချင်ပြီ”

ဟုပဲ ပြောလာ တစ်ဖက်သို့ ကိုယ်ကိုလှည့်၍ အိပ်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ နောက်တော့လည်း သူ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။ တစ်ရေးနိုးတော့ လွန်းလေး မရှိနေ၊ ခုလိုကျတော့လည်း သူ မနေသာ။ လွန်းလေးကို မြဲရိပ်ငြိမ်မှာ လိုက်ရှာဖို့ ထွက်ခဲ့မိရပြန်ပါ၏။

သူ တွေးမိသည့်အတိုင်းပင် လွန်းလေးကို ပန်းချီခန်းထဲမှာ တွေ့ရသည်။

ဒါပေမဲ့ ပန်းချီဆွဲ ဝတ်ရုံဖြူရှည်ကြီးကို ဝတ်ထားလျက် ဆေးပုံထားသော ပက်လက်ပျဉ်ကို ဘေးတွင်ချကာ ပန်းချီဆွဲဒေါက်ရှေ့မှာ ရပ်လျက်ရှိသော လွန်းလေး၏အသွင်က မလှုပ်မယှက်။ ဒါပေမဲ့ ပန်းချီဆွဲဒေါက်မှာ ရှိနေသည့် ကင်းဗတ်ဖျဉ်ပေါ်တွင် ဘာမျှရေးဆွဲထားခြင်းမရှိ။

နာရီကို သူ ငဲ့ကြည့်သည်။ ညဉ့်တစ်နာရီခွဲပြီ။ ဘာမှလဲ မဆွဲဖြစ်ဘဲ မည်မျှကြာအောင် လွန်းလေးဆက်၍ နေဦးမည်မသိ။ မျက်နှာလေးညှိုးဖျော့ကျနေတာကို သူ တိတိဆိတိစွာ ကြည့်နေမိရင်း ရင်ထဲမှာ မကောင်းပြန်။ မျက်ဝန်းနက်တွေထဲ ပန်းချီဆွဲကင်းဗတ်ဖျဉ်ထက်မှာ ငေးစိုစွာ ရှိနေပေမယ့် အာရုံက အဝေးသို့ လွင့်နေသည့်အသွင်။ သူ တံခါးဝမှာ ရပ်လျက်နေတာကိုလည်း သိပုံမရ။

သူ ခြေသံဖွဖွဖြင့် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာတော့လည်း လွန်းလေး၏ အသွင်က ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်လေး ရှိနေပြန်။ လွန်းလေးဘေးနားသို့ သူ တဖြည်းဖြည်း နီးလာမှ ခြေသံကြား၍ထင် လွန်း၏ကိုယ်လေး လွန်ခနဲ တစ်ချက်လှုပ်၏။ နောက် ကမန်းကတန်း

သူ့ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ မျက်ရည်စုစုနေသော မျက်ဝန်းကို သူ အမိအရ မြင်လိုက်ရသည်မို့ ရင်ထဲတင်းမခံနိုင်စွာပဲ ဖြစ်ရလျက်...

“မအိပ်သေးဘူးလား လွန်းလေး၊ ဟင် ... ညဉ့်နက်ပြီ”

ဟု ပျော့ပျောင်းစွာ မေးလိုက်မိရပါပြီတည်း။ သူ့မျက်နှာကို အတန်ကြာ လွန်းလေး မော့ကြည့်နေသည်။ သိမ်မွေ့သောအကြည့်တွေကို မြင်ရ၍ထင်၊ လွန်းလေး ဝမ်းနည်းလှိုက်တက်သွားရသလို တစ်ချက် မျက်ရည်ကို မျက်တောင်ဖြင့် ခတ်သိမ်းနေသည်။ ဒါပေမဲ့ မျက်ရည်တော့မကျအောင် ထိန်းထားနိုင်ရှာ၏။

ပန်းချီဆေးပုံထားသော ပက်လက်ပျဉ်ကို အသာအယာပဲ ခုံလေးထက်မှာ တင်သည်။ ပန်းချီဆွဲဝတ်ရုံဖြူရှည်ကြီးကိုချွတ်၍ အင်္ကျီချိတ်မှာ သွားချိတ်သည်။ နောက် သူ့ထံသို့ ဆျာကပ်လာကာ သူ့ဘေးတွင်ရပ်၍ ဖျော့တော့သော အကြည့်ဖြင့် ညှိုးငယ်စွာ မော့ကြည့်လာတော့ သူ့ရင်ထဲမှာ မကောင်းနိုင်။ လွန်းလေး အရမ်းကို ထိခိုက်ခံစားနေရရှာချေသည်ပဲဟု နားလည်ဖြစ်၏။ ဒါကလည်း သူ အရမ်းကို တည်နေစိမ်းနေ၍ ဆိုတာကို သည်း သူ့ဘာသာသူ သိနေသည်။

“မောင် ... လွန်းကို ဘာခိုင်းစရာရှိလို့လဲဟင်”

ခပ်တိုးတိုးလေး မေးလာတော့ သူ ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ဒီအချိန်ဟာ တစ်ခုခု ခိုင်းရမယ့်အချိန်မျိုးလား လွန်းရယ်၊ မောင် တစ်ရေးနိုးတော့ လွန်းကို မတွေ့တာနဲ့ လိုက်ရှာတာ အိပ်ရေးပျက် မခံနဲ့လေ ... လာ”

ဟု ပြောလည်းပြော လွန်းလေး၏ပခုံးကို သိမ်း
၍ သူ ခေါ်တော့ သူ့လက်ဖမိုးပေါ် လွန်းလေး၏လက်ဖဝါးတစ်
ဖက်က ဖေးတင်လာရင်းမှ ...

“လွန်း အိပ်လို့မရတာနဲ့ ပန်းချီဆွဲကြည့်တာပါ မောင်ရယ်
ဒါပေမဲ့ ပန်းချီလည်း ဆွဲလို့မရပါဘူး”

ဟု အသံတိမ်လေးဖြင့်ပြောပြီး ခေါင်းလေးငုံချသည့်
သူ သက်ပြင်းရှိက်ကာ လွန်းလေး၏ခေါင်းလေးကို သူ့ပခုံးပေါ်
ဖေးတင်ထားလိုက်ရင်းမှ ဆံစလေးတွေကို သပ်ပေးနေမိပြန်၏။
သူ မျက်နှာတည်နေ၍ လွန်းလေး နေမတတ် ထိုင်မတတ် ဖြစ်နေ
ရှာတာကို သူ သိနေသည်။ တကယ်တော့ ထိုသို့ မျက်နှာတည်
ကြီးနှင့် စကားဟဟ မပြောဘဲနေခြင်း ဆိုတာကလည်း အိမ်ထောင်
သက်တမ်းမှာ ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ် မဟုတ်ပါလား။ လွန်းလေး
စိတ်ထဲ အားငယ်တာတော့ အမှန်။ အနေခက်ရှာမှာလည်း
အမှန်။

“မောင်”

ခပ်တိုးတိုးလေး ခေါ်ရင်းမှ သူ့ကိုမော့ကြည့်လာသည့်
လွန်းလေးကို သူ ငုံ့မိုးကြည့်ရင်းမှ ...

“ဟင် ... ဘာလဲ လွန်း၊ ဘာပြောမလို့လဲ”

ဟု မေးမိခိုက် ဖျတ်ခနဲ မျက်လွှာချလိုက်ကာ မျက်
ဝန်းကိုစုံမှိတ်ချ၍ ဇွတ်နှစ်ပြောချလိုက်ရပုံလေးဖြင့် လွန်းလေးမေး
လိုက်မိရပါပြီ။

“မောင် ... လွန်းကို စိတ်ကုန်နေလားဟင်”

သူ မျက်နှာအပျက်ကြီး ပျက်ကျသွားရလျက်
လွန်းလေး၏ကိုယ်လေးကို ဖျတ်ခနဲ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်အောင်
သူလိုက်ကာ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားမိကာ မျက်နှာလေးကို
ကြည့်မိရင်းမှ ...

“ဟာ ... မဟုတ်တာ၊ မဟုတ်တာကွာ”

“ဟုတ်ပါတယ် မောင်။ မောင် ... လွန်းကို စကားတောင့်
မပြောချင်တော့တာ၊ ထမင်းအတူတူ မစားချင်တော့တာ၊
လွန်း နားလည်ထားနေရပြီးပါပြီ၊ လွန်း ... လွန်း ... ဘာ
လုပ်မိလို့လဲ မောင်ရယ်၊ လွန်း ... မောင်ကို ဘာလုပ်မိလို့
လဲ၊ အဲဒါ လွန်း စဉ်းစားလို့မရဘူး၊ မောင် ပြောပြပါ၊
လွန်း ပြင်ပါမယ်၊ နုလို မောင် စိမ်းစိမ်းကြီးနေတာကို
လွန်း မခံနိုင်လွန်းလို့ပါ မောင်ရဲ့”

မေးနေရင်းမှ ပို၍ဝမ်းနည်းအားငယ်လာပုံလေးဖြင့်
သူ့ရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းလေးတိုးဝင်ကာ ကလေးလိုပဲ ငိုချလိုက်ရှာ
သော လွန်းလေးကို သူ ဘယ်လိုမှ မကြည့်ရက်နိုင်ပြန်။ လွန်း
လေး၏ပုံစံလေးက မိဘက ဆူရိုက်၍ အားငယ်နေသော ကလေး
လေးမှ မိဘ၏ရင်ခွင်ထဲပဲ တိုးဝင်ငိုကြွေးနေသည့်နယ် အားကိုး
ဘကြီး နိုင်နေသည်။ သူ့ကိုပဲ အားကိုးစွာ ဖက်တွယ်၍ ရင်ခွင်မှာ
ခေါင်းအပ်ရင်း ငိုနေပုံလေးမှာ ပကတိအပြစ်ကင်းနေသည့်အသွင်
လေး။

သနားစရာလေး ဖြစ်နေရှာသည့် မိန်းကလေး။

သူ ရင်ထဲမကောင်းနိုင်တော့ဘဲ မျက်နှာလေးကို
ဆွဲမော့၍ မျက်ရည်တွေက အိမ်ပြိုကျနေသမျှ လိုက်လိုက်သုတ်
သေးနေမိရင်းမှ ...

“ဟာ ... ဒီကောင်မလေး၊ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ၊ ဘာလဲ
မောင်က မောင့်လွန်းလေးကို စိတ်ကုန်ရမှာလဲ၊ ကြည့်စမ်း
မျက်ရည်တွေ ကျနေလိုက်တာ လွန်းရယ်၊ မောင်က လွန်း
ကို စိတ်ကုန်နေတယ်ဆိုပြီး ငိုနေတယ် ဆိုပါတော့၊ အခု
မလေး ... တိတ် ... တိတ်၊ မောင် စိတ်မကောင်းအောင်
ကွာ၊ မောင်လေ လွန်းကို ဘယ်တော့မှ စိတ်မကုန်ဘူး
မောင် လွန်းကို မောင်မှမချစ်ရင် ဘယ်သူက ချစ်မှာလဲ
မောင်အကြောင်းလည်း သိရက်နဲ့ လွန်းရာ၊ ဒီချာတိတ်လေး
ကို ပါးစပ်ထဲ ငုံထားလို့ရရင် ငုံထားချင်တာပါဗျာ”

ဟု ချောနေမိရသည်။ ပါးပြင်နုနုထက်မှာ မျက်ရည်
တွေက လိုက်သုတ်ပေးနေသည့်ကြားမှ တအိအိ ပြိုကျလာနေခြင်း
သူ ပါးအပ်ပစ်ရင်းမှ ငုံ့မိုးနမ်းရှိုက်မိကာ ...

“မငိုနဲ့တော့ လွန်းရာ၊ လွန်းလေး ပင်ပန်းလှပါပြီ၊ ကဲ
လာ၊ မောင်လွန်းကို မောင် ကော်ဖီဖျော်တိုက်မယ်၊ ညလယ်
စာဆိုပါတော့။ ဟုတ်လား”

ဟု ပြောလည်းပြော ကိုယ်လေးကို ဒေါက်ကွေးမှ
သိမ်းယူမြှောက်ပွေ့ပြီး အပေါ်ထပ်မှဆင်းတော့ သူ့ပခုံးကိုလက်
ဖြင့်သိုင်းပွေ့ ခိုတွယ်ထားရင်းမှ ...

“လွန်း ဆင်းလျှောက်ပါ့မယ် မောင်ရဲ့”

ဟု တဖွဖွပြောရင်း လွန်းလေး ပါလာရသည်ပါပဲ။

သူ တကယ်ပဲ လွန်းလေးကို ထမင်းစားခန်းမှာ
ထိုင်ခုံဆွဲ၍ ထိုင်ခိုင်းသည်။

“ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်၊ မောင်လက်ရာ ကော်ဖီ၊ ဘယ်လောက်ကောင်း
တယ်ဆိုတာ လွန်း သိအောင် မောင် အစွမ်းပြရမယ်”

မြီး၍ ထိပ်လေးထူကာ ပြောမိရသည်ကိုက ချစ်ရ
သူလေး ရင်ထဲမှာ ပေါ့ပါးလာနိုင်ဖို့ပါ။ စိတ်ပင်ပန်းအောင် ငိုချ
သားရှာသည့် လွန်းလေးကို တတ်နိုင်သမျှ သောကငွေတွေ
ပြေလွင့်သွားစေချင်သည်လေ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူနှင့် လွန်းလေးတို့၏အိမ်ထောင်ရေး
ကိုတော့ အပြိုကွဲမခံနိုင်အောင် ချစ်မြတ်နိုးရသည်မို့ ရတနာတွေ
တို့ကို လွန်းလေးကို ဖွင့်မမေးရက်။ မပြောရက်နိုင်တော့ ...။
မေမေပဲ လွန်းလေးနှင့် အဆင်ပြေအောင် ကြိုးစားလျှင် ဖြစ်မြောက်
နိုင်သည်ပါပဲ။

ဘာကြောင့်ဆို လွန်းလေးသည် အကြောင်းကိစ္စ
တစ်ခုနှင့်မပတ်သက်လာလျှင် ကြာကြာချော့မော့ ပြောယူရလောက်
အောင် စိတ်ကောက်တတ်သူလေးမှ မဟုတ်ချေပဲလေ။

မေမေထံမှ ပြန်လာရစဉ်ခိုက် တင်းမာစွာ ရှင်ထဲ
အံ့ကျင်းဖွဲ့၍ ပါလာသော ခံပြင်းမှုများသည် ယခုလို လွန်းလေး
အရမ်းကို ထိခိုက်ငိုရှိုက်နေတာ မြင်ရပြန်တော့လည်း ပျော့ပျောင်း
နူးညံ့လာရချေသည်ပါပဲလေ။

သူ လွန်းလေးအပေါ် စိတ်အကုန်ကြီး ကုန်နေချေပြီ
ဟု နားလည်နေရင်းဖြင့် လွန်းလေးတစ်ယောက်တည်း ကြိုတင်မိတ်
ခံစားနေရရှာတာကို သူ နားလည်နေမိရပြန်သည်မို့လည်း ကြာရှည်
ကြီး လွန်းလေးအပေါ် သူ မတင်းမာရက်ပြန်။ တကယ်ကို ငေး
နည်း.. ပန်းနည်းလေး ငိုနေခဲ့တာ မဟုတ်ပါလား။

ဘက်ဖီကို ကျကျနန သူ ဖျော်ပြီး လွန်းလေးနဲ့
သူတိုက်တော့ ကော်ဖီလက်ကိုင်ကို လှမ်းကိုင်ယူဖို့ လွန်းလေး
လက်လှမ်းသည်။

သူ ခေါင်းခါကာ ...

“မောင်ကိုယ်တိုင် တိုက်မှာ၊ သောက်”

ဟု ကလေးကို တိုက်သလို စိတ်ရှည်လက်ရှည်
စောင့်တိုက်တော့ ကော်ဖီလေးကို မှုတ်သောက်ရင်း သူ့ကိုလည်း
မော့မော့ကြည့်နေသည်မို့ ...

“တကယ်တော့ အပြစ်ကင်းစင်နေတဲ့ မျက်လုံးလေးတွေပါလား
လွန်းလှသေး၊ မေမေ့ကို မျက်ရည်ကျအောင် ဒီလိုမျက်လုံးလေး
တွေကို ပိုင်ဆိုင်တဲ့ မောင်လွန်းက လုပ်လိုက်ရသတဲ့လား
ကလေးနီတိနဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ရှက်ရှက်နဲ့ ပေးလိုက်တာ
မျိုးပဲ ဖြစ်ပါစေ၊ အဲသလိုပဲ ဖြစ်လိုက်ပါစေတော့”

ဟု တွေးနေမိရင်း ကော်ဖီတစ်ခွက်လုံး ကုန်သည့်
အထိ သူ စောင့်စောင့်၍ တိုက်နေမိရပါ၏။ နောက်မှ သူ့ကော်ဖီ
ခွက်ကို စားပွဲထက်မှယူကာ ...

“ဪ ... မောင်ကိုကျတော့ တိုက်မယ့်လူ မရှိပါလား
လွန်းရယ်”

ဟု ပြောမိသည်ကိုက ... လွန်းလေးကိုယ်တိုင် သူ့ကို
ဟိုက်စေချင်၍ပါ။ ပြီးတော့ လွန်းလေး ပျော်စေချင်၍ပါ။ လွန်း
လေးကို သူ စိမ်းပြတ်ပြတ်မနေပါဟု သဘောသက်ရောက်စေသည့်
မဟုတ်ပါလား။ ပြီး၍ ကော်ဖီခွက်ကို သူ ကမ်းပေးတော့ တစ်

ချက် ရှက်စနိုးလေး လွန်းရယ်သည်။ သူ့ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ရှက်
အမ်းအမ်းပုံလေးဖြင့် ကော်ဖီခွက်ကို လှမ်းယူရာတော့ သူ မချင့်
မရဲဖြစ်ရပြီ။ အဘယ်မျှထိ ချစ်မြတ်နိုးဖွယ်ကောင်းသော ရှက်စနိုး
အမူအရာလေးပါပဲလေ။ စိတ်လှုပ်ရှား တိမ်းမူးဖွယ်ကောင်းနေသော
ချစ်စဖွယ်အမူအရာလေးပါပဲ။ ကော်ဖီကို တိုက်ပေးနေရာမှ ရှက်
နေရှာပေမယ့် မတိုက်ဘဲလည်း မနေရဲရှာ။ တစ်ဖန်ပြန်၍ သူ
ငိတ်ဆိုးစိတ်ပျက်သလို တည်တည်ကြီး လုပ်လိုက်မှာကို ကြောက်နေ
ရှာမှန်းလည်း အရမ်းသိသာနေသည်မို့ ...

“လွန်းရယ် ... မောင် ချစ်လိုက်ရတာ လွန်းလေးရယ်”

ဟု ညည်းလည်းညည်းမိ။ ကော်ဖီခွက်ကို စားပွဲပေါ်
သူ ချပစ်လိုက်ကာ လွန်းလေး၏ကိုယ်လေးကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာ
သိမ်းကျုံးပွေ့ငင်လိုက်မိရပါပြီ။ နောက်တော့ သူ၏အနမ်းများ
သည် လွန်းလေး၏မျက်နှာထက်သို့ မြတ်နိုးစွဲမက်စွာပဲ ကျရောက်
ချေသတည်း။

စောစောက သူ့ဖွင့်ထားခဲ့သော ပြတင်းဆီမှ ပန်း
လေညင်းသည် လရောင်နှင့်အတူ အခန်းတွင်းသို့ အေးတဖြူဖြူ
တိုးဝင်၏။

လွန်းလေး၏ကိုယ်လေးကို သိမ်းပွေ့ထားမိရပါသော
သူ့ထံမှာ လွန်းလေးကို ချစ်မြတ်နိုးရန်မှတစ်ပါး အခြား မည်သည့်
အရာမှ လွမ်းမိုးနိုင်ခြင်း အလျဉ်းမရှိ။ စောစောက အားငယ်စွာ
ငိုရှိုက်ခဲ့ရှာသော လွန်းလေးခမျာ သူ့ထံမှ ဆုံးရှုံးရပြီဟု ခံစား
ကြေကွဲနေရပါသည့် ချစ်ခြင်းကို ပိုင်ဆိုင်ရ၍ထင်

သူနုပုပြင်ကို သိမ်မွေ့စွာ တုံ့ပြန်၍ နမ်းရွိုက်လို
ရှာတာကို သူ ရင်နှေးစွာ ခံယူလိုက်ရပါ၏။

ဪ ... ချစ်ရပါသော လွန်းလေးသည် သူ
အားကိုးလွန်းစွာ မြတ်နိုးလွန်းစွာ ချစ်ရှာချေသည်တကား။

ဆန်း(၂၇)

သူ အိပ်ရာမှ နိုးချိန်သည် နေအတော်လေးမြင့်နေပြီ။
နာရီကို ငုံ့ကြည့်မိတော့ ခုနစ်နာရီခွဲတော့မည်။

လွန်းလေး ဘာကိုမျှ မစားသေးဘဲ သူ့ကိုစောင့်နေ
မှာ သိနေသည်မို့ ကမန်းကတန်းထရ၊ မျက်နှာသစ်ကာ ခေါင်းကို
ဖြစ်သလို ကောက်ဖြိုးပြီး ဆင်းလာမိသည်ကိုက လွန်းလေးဆာနေ
မှာစိုးစိတ်ဖြင့်ပါ။ ဘာကြောင့်ဆို သူနှင့်အတူတူ စောင့်စားတတ်
သည့် လွန်းလေး၏အကျင့်ကို သိထား၍ပါ။

နစ်နစ်ခြိုက်ခြိုက်ကြီး သူ အိပ်ပျော်နေတာကို မြင်၍
လွန်းလေး မနိုးဘဲ နေနေတာလည်းဖြစ်မည်။ ခုလောက်ဆို လွန်း
လေး ဆာရှာနေမည်ပေါ့။

“မောင်မောင်ကတော့လေ၊ ပိုလေး ဒီမှာ ကောက်ညှင်း
ပေါင်းနဲ့ ငါကြော်လုပ်ထားတယ်၊ အဲဒါပဲ စားလိုက်ရော
ပေါ့၊ ဘာလို့ မုန့်ဟင်းခါးတွေ ဝယ်လာရတာလဲ၊ အလကား
ပိုက်ဆံကုန်အောင်၊ နောက်ကို ဘာမှဝယ်မလာနဲ့၊ ပိုလေး
လုပ်ထားတာ လာစား”

ကြည့်နူးရွှင်ပျော့ပြောနေသံကို ထမင်းစားခန်းတံခါးသို့ မရောက်မီပင် နံရံခြားလျက် သူ ကြားနေရပြီ။

“အဲမယ် ... ဒီက နုတာဝေက ပူဆာတာမျိုး မုန့်ဟင်းခါးစားချင်သတဲ့လေ။ အဲဒါပါ ဝယ်လာတာ။ မောင်မောင်က ပြောပါတယ်။ မမပို တစ်ခုခု လုပ်ထားမှာပါလို့ မြဲပဲဝါမှာ တုန်းက မနက်တိုင်း မမပိုလက်ရာ တီးနေရတာပဲဥစ္စာ ထမင်းကြော်ဆိုရင်လည်း ဆိုင်မှာကြော်သလို စပယ်ရှည် ကြော်တတ်တာ။ ကောက်ညှင်းပေါင်းနဲ့ ငါးကြော်ကြွပ်ကြွပ် လေးတွေ၊ ကြာဆံဟင်းခါးလေးတွေ မနက်တိုင်း မရိုးအောင် လုပ်လုပ်ကျွဲခဲ့တာ။ မောင်မောင် အဝတီးခဲ့တာပဲ ဥစ္စာ ဘယ်မေ့ပါ့မလဲ။ ခုလည်း မမပိုလက်ရာတီးဖို့ လာတာ ပါပဲ။ ဒီက မိတာဝေက မနေ့က အိမ်တက်ပွဲလုပ်တာနဲ့ မမပို ပင်ပန်းနေမှာတဲ့။ နုတာဝေတို့ပဲ ဝယ်သွားရအောင် ဆိုပြီး မုန့်ဟင်းခါးတွေ ဘာတွေ ဝယ်ချလာတာ။ ကဲ ... ဆာတယ်၊ စားမယ်ဗျာ”

“ဟဲ့ ... မောင် မနီးသေးဘူး၊ တူတူပဲစားမယ်”

“မောင်မောင်တော့ ဆာပြီ၊ မောင်မောင်နဲ့ နုတာဝေတို့ အရင်စားမယ်၊ မမပိုက ယောက်ဖကြီးနဲ့ တူတူစား ... ဟား ဟား”

ထမင်းစားဆောင်လေးသည် ရယ်သံတွေ ရင်းနှီးချစ်ကြင်မှုတွေဖြင့် ဝေဆည်နေသည်သို့ သူ ခံစားဖြစ်၏။ ပဒုမ္မာမှာ ကျတော့ ထိုသို့ဝေဆည်မနေခဲ့တာ သူ အမှတ်ထင်ထင် ဖြစ်လာမိသည်။ လွန်းလေးဆိုတာ ကော်ဖီကို နှုတ်ခမ်းမှာ ဖန်ခွက်ကိုတော့ ပြီး မော့ချရုံမျှသာ မလှုပ်တလှုပ်လေး ဖြစ်ဖြစ်နေခဲ့သည်ပဲ။

မေမေ့ထံမှာ လွန်းလေး လုံးပမနေချင်ခဲ့သည်ပဲလား။ သန့်မနက်မှာ ပဒုမ္မာမှာရှိစဉ်က မနက်ခင်းတို့မှာ ဖြစ်ပျက်ကြို ကြိုက်ရပါသည် အနေအထားက ခြားနားဆန့်ကျင်လွန်းနေသည်ပဲလေ။

“မေမေ့မျှာ မျက်နှာလိုအားရနဲ့ ငါ့ကို တယုတယပြုစုရ၊ လွန်းလေးကို မျက်နှာချိုလေးနဲ့ ပြောရနဲ့ အဲဒီတုန်းက ဘာလို့ လွန်းလေးကို ဒီလိုမပျော်နိုင်ရတာလဲ”

ဟု တွေးမိရင်း ရင်ထဲမှာ နှင့်ခနဲ မေမေ့အတွက် ကြေကွဲခံစားချင်လာ၏။

“အေးလေ ... မေမေက အရမ်းကို ပြုစုဂရုစိုက်နေတော့လည်း ငါ့ကို ဘေးကထိုင်ကြည့်ရုံ ကြည့်ပေးနေရတဲ့ လွန်းမေ့ ရင်ထဲ ဘယ်ကောင်းနိုင်ပါ့မလဲလေ၊ ဒါသည်း သဘာဝကျပါတယ်”

ဟု နှစ်ဖက်မျှ၍ တွေးပေးလိုက်မိပြန်ရရင်း လွန်းလေးအပေါ် နားလည်ပေးစိတ် ပြန်ဖြစ်လိုက်ရပေမယ့် မေမေ့ကို တော့ဖြင့် လွမ်းဆွတ်နေမိရသလိုပါ။ ခါတိုင်းနေ့မနက်တွေမှာဆို မေမေသည် ပြာသာခတ်မျှ သားကို မနက်စာကော်ဖီပိုင်းမှာပင် ဂရုတစိုက်ရှိရှိနေတတ်သည်ပဲ။ မေမေသည် မေမေ့ဝမ်းကိုဖြည့်ဖို့ ထက် သားကို ဂရုစိုက်ဖို့ အာရုံပိုထားနေတတ်ရှာသည့် မေမေ မဟုတ်ပါလားလေ။

သူ တစ်ချက် ဝိုင်ခနဲဖြစ်ပြီး ထမင်းစားဆောင်တွင်းသို့ဝင်တော့ ဇောက်ပန်းကန်ကြီးထဲ အငွေ့ထောင်းထောင်းထနေသော မုန့်ဟင်းခါးကိုထည့်၍ အားပါးတရ တီးနေသည့် မောင်မောင်



ကို တွေ့ရသည်။ လျှပ်စစ်မီးဖိုထက်တွင် အငွေ့ထနေသော ဟင်းရည်အိုးကို တွေ့ရ၏။ ကြည့်ရတာ ချိုင့်ထဲက ဟင်းရည်တွေကို အိုးထဲ ပြန်ထည့်၍ မီးဖိုလေးပေါ် တင်ထားတာဖြစ်ချေမည်။

“မောင်နိုးပြီလား၊ ဒီမှာ မောင်မောင် မုန့်ဟင်းခါးဝယ်လာတယ်၊ မောင်၊ လွန်းလည်း မစားရသေးဘူး၊ အခုစားမလားဟင်၊ လွန်းလေး မုန့်ပွဲပြင်လိုက်မယ်လေ၊ ဘူးသီးကြော်လေးတွေလည်းပါတယ်၊ မောင်ရဲ့၊ ပြီးတော့ လွန်းလေး ကောက်ညှင်းပေါင်းထားတယ်၊ ငါးလည်း ကြော်ထားတယ် မောင်၊ မောင် စားချင်တာ ပြောလေ၊ လွန်းလည်း မောင်နဲ့တူတူ လိုက်စားမယ်”

သူ့ဘေးမှာ ရပ်လာရင်း မော့၍ပြောနေသည့် လွန်းလေးကို တွေ့ခနဲ တစ်ချက်ကြည့်မိသည်။ လွန်းလေး၏မျက်ဝန်းလေးတွေ အရမ်းကို ကြည်စင်ရွန်းတောက်နေကြသည်ပဲ။ သူ့ကို လုပ်ကိုင်ကျွေးရ၍ ပျော်နေရှာမှန်း သူ့ နားလည်လာဖြစ်လျက် ရင်ထဲမှာ ချစ်ရသူလေးကို သနားသွားမိရပြန်၏။ ပဒုမ္မာမှာကျတော့လည်း မေမေစိတ်ကြိုက် စီမံသမျှကို လွန်းလေး ငြိမ်သက်ခံနေခဲ့သည်ပဲ။ လွန်းလေးခမျာ သူ့ကို ဘာဆိုတာမျှ ဖြုတ်လုပ်ကျွေးခွင့်မှ မရချေပဲလေ။ ခုလိုကျတော့လည်း ကောက်ညှင်းပေါင်းကို မနက်ဘယ်အချိန်ကမျှားထ၍ စောစောစီးစီး စားနိုင်အောင် ပေါင်းထားရှာသည်မသိ။

“မေမေမြတ် အတွက်လည်း လွန်းလေး ကောက်ညှင်းပေါင်းနဲ့ ငါးကြော် ပို့ထားတယ် မောင်၊ ဒေါ်တောနဲ့ မေမေမြတ်ဆီကို ပို့ခိုင်းလိုက်တယ်။ လေးဘီးငှားပြီး ဒေါ်တောကို

သွားခိုင်းလိုက်တယ် မောင်၊ မေမေမြတ်က ကောင်ညှင်းပေါင်းကြိုက်တယ် မောင်ရဲ့၊ မောင်မောင်တို့ အပြန်မှာလည်း မေမေအတွက် မမပို့ ထည့်ပေးလိုက်မယ်နော်”

“မှတ်ထားနော် နုတာလေး၊ ကိုယ်တို့ လက်ထပ်ပြီးကြတဲ့ အခါမှာ မေမေကို ဘယ်လိုပြုစုရမယ်ဆိုတာ နားလည်ထား၊ မမပိုက ယောက္ခမဆို ကိုးကွယ်တယ်၊ ပြီးတော့ မေမေကိုလည်း ကိုးကွယ်တယ်၊ ရှိသေတယ်၊ အဲဒါ သင်ခန်းစာ”

ရုတ်ခနဲ မောင်မောင်ကို ကြည့်မိသည်။ ခနဲစတားလာဟု သူ တွေးဖြစ်၏။ မေမေထံသို့ မနက်စောစောစော ပို့ပေးတာကို ခနဲခြင်းလားဟု ရင်ထဲတွင် အောင့်ခနဲ ဖြစ်ချင်သည်။ ဒါပေမဲ့ မောင်မောင်ကတော့ မုန့်ဟင်းခါးတီးရင်းဖြင့် ရယ်ရယ်မောမော ပြောနေသည်ကိုက ရိုးစင်းပျော်ရွှင်နေသည့်ဟန်။

“ယောက်ဖကြီးရေ ... စိတ်ကူးမလွဲနဲ့ မုန့်ဟင်းခါးသာတီး၊ ကောင်းလိုက်ချက်ဗျာ၊ မုန့်နှစ်ရည်ကိုက မွေးနေတာ၊ ကြက်သွန်နီဥလေးတွေကလည်း အိနေတာပဲ”

ဟု ပြောနေတော့ သူ တစ်ချက်ငြိုး၍ ထိုင်လိုက်ရင်းမှ ...

“ကိုယ် ကောက်ညှင်းပဲစားမယ်၊ လွန်းရေ ကောက်ညှင်းပေါင်း ချပေးကွာ၊ လွန်းလည်း အဲဒါစားမလား”

ဟု မေးတော့ နုတာဝေမှ တစ်ချက် မောင်မောင်ကို ကြည့်လိုက်တာ သူ သတိထားမိလိုက်ရသည်။ မုန့်ဟင်းခါးကို ဝယ်လာလျက် စားကြတော့လည်း မောင်မောင်နှင့် နုတာဝေပဲ ဖြစ်နေကြသည်ကိုး။ ဒါကို နုတာဝေရင်ထဲ ကျေနပ်ချင်ပုံမရဟု



သူ ခံစားဖြစ်၏။ ရင်ထဲတွင် နောက်ကျိစပြုလာပြီ။ ကိုယ်ကလည်း မုန့်ဟင်းခါးမှ မကြိုက်ပဲလေ။ ပြီးတော့ လွန်းလေးကိုယ်တိုင် တပင်တပန်း တကူးတက ချက်ထားလုပ်ထားတာကိုပဲ သူစား ချင်သည်ပေါ့။ လွန်းလေးကတော့ ဘာကိုမျှ သတိမထားမိလိုက် ပုံလေးဖြင့် ကောက်ညှင်းပေါင်းကို နှမ်းထောင်းလေးဖြင့် ဆွဲရွဲဆွဲ ဆမ်းကာ နို့အောင်လည်းနယ်။ ငါးကြော်ပန်းကန်လေးလည်း ချ ပေးကာ သူ့ဘေးမှာထိုင်သည်။ ကော်ဖီကရားထဲမှာ ကော်ဖီနို့ပဲ ထားတာကို ကော်ဖီခွက်ထဲ လောင်းထည့်ပြီး သကြားနှင့် နို့ကို အနေတော်စပ်ပြီး ဇွန်းလေးနှင့် မွှေသည်။

“လွန်းလေးရော ... စားလေ။”

သူ ခေါင်းငုံ့၍ ချစ်စိတ်ဖြင့် ကြည့်မိရင်းပြောတော့ လွန်းလေး ကောက်ညှင်းပေါင်းတစ်ပွဲ ထပ်ပြင်သည်။ ငါးကြော် ပန်းကန်ထဲမှ ငါးကြော်ကို အရိုးခွင်ပြီး သူ့ပန်းကန်ထဲ ထည့်ပေး ပြီးမှ ကော်ဖီတစ်ခွက် ထပ်ဖျော်သည်။

မောင်မောင်နှင့် နုတာဝေ ဆိုတာက ပဒုမ္မာမှာလည်း မနက်တွေမှာ စိတ်ကူးပေါက်တိုင်း ရောက်လာကြ။ တစ်ခုခုဝယ် လာကြ။ စားသောက်ဖြစ်ခဲ့ကြနှင့် ရှိခဲ့တာလည်း အမှန်။ ဒါကြောင့် မနက်စာ တူတူစားဖြစ်ကြတာက မဆန်းတော့။ အားလုံး နေသား တကျ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် နံနက်ခင်းအတွေ့အကြုံလိုပဲ ဖြစ်နေသည်မို့ ကောက်ညှင်းပေါင်းကို ဟန်ပန်မလုပ်ဘဲ မောင်မောင်တို့ရှေ့မှာပဲ စားဖြစ်၏။ လွန်းလေးကလည်း သူ့အတွက် ငါးရိုးခွင်ပေးနေသည် မို့ ကောက်ညှင်းပေါင်းစားတာ မမြောင့်ချင်။

“လွန်းလေးလည်း စားဦးလေ”

ဟု ပြောလည်း ပြောမိ။ လွန်းလေး၏ပန်းကန်ထဲ ငါးကြော်ကို ထည့်ပေးမိစဉ်ခိုက် မောင်မောင်ကတော့ပြီး၍ ကြည့် နေသည်။ ဤမြင်ကွင်းကတော့ မောင်မောင်အတွက် နောက်ချင် စရာ ဖြစ်နေမှာအမှန်။ ပဒုမ္မာမှာကျတော့ မေမေရှိတာမို့ ဤကဲ့ သို့တော့ သူနှင့် လွန်းလေး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ထည့် ပေးကြတာမျိုး သိပ်မရှိခဲ့။

“အဟမ်း ... ဟမ်း၊ ဒါလည်း မှတ်ထားနော် မိတာဝေ၊ ကိုယ့်ကို ငါးရိုးခွင်ပေးရမှာနော်၊ အဟင်းဟင်း ... ဟွတ်”

ရယ်ရင်း တံတွေးသီးသွားစဉ်ခိုက် ရှက်ရယ် ရယ် ဖြစ်ကြသည်က လွန်းလေးနှင့် သူ ...။ ခုလိုကျတော့လည်း မနက်စာစားပွဲဝိုင်းလေးသည် ရယ်မောသံတို့ဖြင့် ဆွတ်ပျံ့ဝေစည် ချေသည်တည်း။

“နုတာဝေတို့ ဒီမှာ လာစားတဲ့နေ့ဆို မေမေငြိမ်းက ဟိုမှာ တစ်ယောက်တည်း စားရတာ၊ နုတာဝေတို့ ဟိုမှာစားဖြစ် တဲ့နေ့ဆို မေမေငြိမ်းက ခု မမပို လုပ်ကျွေးသလိုပဲ လုပ် လုပ်ကျွေးတာ”

ဟု နုတာဝေ ပြောတော့ အားလုံး တစ်ချက်ငြိမ်ကျ သွား၏။ ဘာသဘောလဲဟု သူ တစ်ချက်တွေးဖြစ်သည်။ အန်တီ ငြိမ်း တစ်ယောက်တည်း ပြပဝါမှာ စားနေသည့်နယ်ပင် ပဒုမ္မာ မှာလည်း မေမေသည် တစ်ယောက်တည်း စားနေရှာမည်ဆိုတာ အသိပေးလိုက်ခြင်းများလေလား။ ဤမနက်စာဝိုင်းလေးမှာ ရှိနေ သည့်အပျော်တွေကို လွှင့်ခနဲ ပျောက်သွားစေချင်၍ ပြောခြင်းများ လား။ သူ အကဲခတ်သလို ငြိမ်သက်စွာ ကြည့်နေတော့လည်း

သဘောရှိနှင့် ပြောသလိုပဲ စားသောက်ပြောဆိုနေတာမျိုး ဖြစ်တော့ သူ သက်ပြင်းရှိမိသည်။

ပထမဆုံး ခံစားလာရမိသည်က လူပိုတွေ မနက်စိုင်းမှာ ရှိနေသည်ဟု စိတ်ပျက်လက်ပျက် စတင်နားလည်လာမိနေမိရခြင်း။

ဟုတ်သည်လေ။ မနက်စာကော်ဖီပိုင်းမှာ သူနှင့် လွန်းလေးပဲ ရှိနေလျှင် ဤစကားမျိုးတွေလည်း ကြားဖို့မရှိ။ စိတ်လည်း စနိုးစနိုးနှင့် မဖြစ်စေနိုင်။ ခုကျတော့ မုန့်ဟင်းခါးမစားမိတာပဲ ကျေနပ်ပါ့မလားဟု ရင်ထဲ အားနာမိရ။ စားရင်သောက်ရင်းလည်း အပိုစကားတွေဖြင့် စိတ်ကို ရှုပ်ထွေးလာစေနှင့် ဖြစ်နေရသည်ပဲ။

ထိုအခိုက် ချိုင့်ကိုဆွဲ၍ ဒေါ်တောဝင်လာ၏။ နဖူးမှချွေးကိုသုတ်၍ ...

“မိန်းကလေးရဲ့မေမေမြတ်က ကောက်ညှင်းပေါင်းတွေ ပြန်ပေးလွှတ်လိုက်တယ်။ သူ ရင်ထဲတောင့်နေလို့ မစားဖြစ်ဖူးတဲ့၊ စားလို့မဖြစ်ဘူးတဲ့၊ အပူလေးကလည်း လည်ချောင်းတွေ နာနေတော့ အပူပိုက်မှာ စိုးတယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့် ဟိုအိမ်မှာ အလကား ပိုနေမှာမို့ ပြန်ယူသွားဆိုတာနဲ့ ဒေါ်တော ပြန်ယူလာခဲ့ရတယ် မိန်းကလေး။”

ဟင်ခနဲ တစ်ချက် အသံတိမ်လေး ထွက်လာရလျက် မျက်နှာပျက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည် လွန်းလေးကို သူ ငဲ့မိုးကြည့်မိရင်း ရင်ထဲမှာ မကောင်းနိုင်။ စိတ်တွေလည်း ပို၍ရှုပ်ထွေးနောက်ကျီလာရသည်။ ဘာတွေလဲ ... ဘာတွေလဲဟု အော်ဟစ်ပစ်ချင်ပြီ။

ခတ်သလို တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။ မောင်မောင်နှင့် နုတာဝေတို့၏ ပုံစံကိုလည်း သူ့ရင်ထဲမှာ မနစ်ကပ်ချင်။ မေမေက ကောက်ညှင်းပေါင်းတွေ ဘာလို့ ပြန်ယူခိုင်းသတဲ့လဲ။

ထိုသို့ပြန်ယူသွားခိုင်းတာကို သိရချိန်မှာ ဘာကြောင့် မောင်မောင်နှင့် နုတာဝေတို့ကလည်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြပါသတဲ့လဲ။

မျက်နှာထက်တွင် စိတ်တွေရှုပ်ထွေး နောက်ကျီလာရလေသမျှ မှိုင်းညှို့နေသောအကြည့်နှင့် နဖူးတွေတွန့်ကာ မျက်ခုံးကြီး တွန့်စုသွားအောင် ဖြစ်လာရရင်းမှ သူ ထရပ်မိ၏။

“မောင် အလုပ်သွားမယ် လွန်းလေး၊ မနက်စောစော လုပ်စရာတွေ ရှိနေလို့”

ဟု ပြောလည်းပြော အခန်းတွင်းမှလည်း ထွက်ခဲ့မိ၏။

လက်ဝတ်ရတနာတွေ ပြန်ပေးသည့် လွန်းလေးကို မေမေစိတ်ထဲ မကျေမနပ်စိတ် ဤမနက်မှာ ဖြစ်လာ၍များကောက်ညှင်းပေါင်းကို ဒေါ်တောနှင့် ပြန်ယူသွားစေခြင်းများလား။ လွန်းလေးကလည်း ဘာကြောင့် ရတနာတွေကို ပြန်ပေးချင်နေရပါသတဲ့လဲ။ မိန်းမများသည် အသေးအဖွဲ့တွေကို အကြီးချဲ့၍ ပြဿနာရှာတတ်ကြလေသည်။ တကယ့် အကြီးအမားကိစ္စကိုကျတော့ ပေါ့တန်တန် လုပ်ချင် လုပ်တတ်ကြသည်ပဲ။

ရတနာတွေကို လွန်းလေးကလည်း ပြန်မပေးသင့်။ မေမေ ဆင်တာ အမှန်ပဲမို့ ထိုသို့ပြောခြင်းကို ပြဿနာလုပ်ရန်

မကောင်း။ အသေးအဖွဲကို အကျယ်ချဲ့၍ ခံစား၊ ထိုခံစားမှုဖြင့် ပစ္စည်းတွေ ပြန်ပေး ပြန်အပ်လုပ်၊ တစ်ဖန် မေမေကလည်း ထိုကိစ္စကို အကျယ်ချဲ့၍ ဤမနက်ကျမှ တန့်န့်တွေးပြီး ကောင်းညှင်းပေါင်းတွေ ပြန်ပို့။

အသေးအဖွဲကို အကျယ်ချဲ့တော့ မလိုလားအပ်သော စိတ်ဝမ်းကွဲခြင်း ဆိုတာကြီးက အိမ်ထောင်စုမှာ လာဖြစ်ရတော့မည်။ ဒါကမှ တကယ့်အကြီးအမားကိစ္စ၊ ဒါကိုကျတော့ ပေါ့တန်တန် လုပ်နေကြပြန်သည်။

စိတ်ထဲ နောက်ကျိလာရလျက် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ကျွတ်ခနဲ စုတ်တစ်ချက်သပ်မိကာ ခေါင်းယမ်းမိရပါပြီ။

ယောက်ျားဆိုတာမျိုးက စိတ်ရှုပ်စရာတွေကို သိမကြိုက်။

အိမ်မှာနေချိန်သည် နေရချိန်သည် ကြည်လင်အေးချမ်းမှုနဲ့ပဲ ဖြစ်နေ ရှိနေစေချင်သည်။ ယခုကျတော့ မနက်စာ ကောက်ညှင်းပေါင်းကို ကုန်အောင်မစားဖြစ်ခဲ့။

ကော်ဖီလည်း တစ်ခွက်မှပဲ သောက်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ တကယ်လည်း သူ စားချင်သောက်ချင်စိတ် ကုန်ခန်းလာ၏။

သူ့နောက်မှ ခြေသံကြား၍ လှည့်ကြည့်တော့ လွန်းလေး။ မျက်နှာလေးညှိုးဖျော့နေလျက် သူ့နောက်မှ လိုက်လာရင်း-

“လွန်း အဝတ်အစား မောင့်အတွက် ရွေးပေးမယ်လေ၊ မောင် အလုပ်သွားတော့မှာဆို ဟိုတယ်ဆောက်တဲ့ နေရာကို သွားမှာလားဟင်၊ ဒါမှမဟုတ် မောင်တို့လက်ခံထားတဲ့ တိုက်တွေဆောက်တဲ့နေရာကိုလား။”

ဟု တိုးဖျော့ဖျော့ မေးလာတော့ သူ သက်ပြင်းတက်သည်။

“နှစ်နေရာလုံး သွားရမှာပဲ လွန်း၊ မောင့်ဘာသာပဲ မောင်ယူဝတ်လိုက်တော့မယ် လွန်းရာ၊ ဒီတစ်ခါတော့ လွန်းရှေ့မှာ မေမေက မောင့်အဝတ်တွေကို ပြန်လဲခိုင်းတာမျိုးတော့ မကြုံရတော့ဘူးပေါ့။”

ဟု စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပြောပြီး သူ ခေါင်းယမ်းသည်။

“မောင်က စိတ်လက်အေးအေး နေချင်တယ် လွန်းရာ၊ မောင် ခေါင်းရှုပ်နေတယ် လွန်း၊ လောလောဆယ် မောင်ဘာကိုမှ မကြားချင်အောင် ဖြစ်နေတယ်၊ အသေးအဖွဲတွေဟာ မောင့်ကို ကိုက်ဝါးနေကြသလိုပဲ။”

ဟု ပြောပြီးတာနဲ့ ခြေလှမ်းကျဲကြီးဖြင့် တောက်သွားက အပေါ်တက်သွားတော့ လှေကားရင်းမှာ လွန်းလေးကျန်သည်။ သူ တစ်ချက် ငဲ့ကြည့်တော့ မျက်ရည်ဝေနေသော မျက်ခန်းနက်နက်လေးတွေကို တွေ့ရ၏။

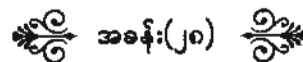
အသေးအဖွဲလေးတွေကို ပြဿနာလုပ်နေတတ်ကြသည့် မျိုးစေ့ကို နှလုံးအိမ်မှာ စိုက်ကြ။ ထိုမျိုးစေ့မှ အပင်ပေါက်သန်လာအောင် ရေလောင်း ပေါင်းသင်ကြ။

နောက်တော့ အဆင်ပြေနေတာကို ကြိဖန်၍ ထိုအပင်ပေါက်ကို တူးဆွမြေတောင်မြှောက်ရင်း စိတ်ညစ်စရာတွေ လက်သပ်မွေးယူကြ။

ဘာမှအဓိပ္ပာယ်မရှိသည့်ကိစ္စတွေကို မိန်းမတွေသည်
တသသဖြင့် ပိုးမွေးသလို မွေးချင်မွေးယူတတ်ကြသည်ပဲ။

မေမေထံသို့လည်း သူ မသွားရဲ။ ပဒုမ္မာသို့ရောက်
လျှင် မေမေကလည်း အသေးအဖွဲ့တစ်ခုကို ခံစားရင်း ကြေကွဲ
နေချေဦးမည်။ ဒါကို သူ မြင်ရချေဦးမည်။ စိတ်မကောင်း ဖြစ်
ချေဦးမည်။

ရင်ထဲတွင် ရှုပ်ထွေးနောက်ကျိလွန်းလာတော့ အ
လုံးနှင့်ဝေးသော နေရာတစ်ခုကို ယာယီထွက်သွားလိုက်ခဲ့
စိတ်သည် စတင်၍ ရင်မှာဖြစ်တည်စ ပြုလာချေပြီတည်း။



“သား ...

တစ်နှစ်တစ်ကြိမ် ရေးတတ်တဲ့ ဖေဖေစာကို
ဒီတစ်နှစ်မှာလည်း သားဖတ်ရပြန်ပြီပေါ့။ ဒီစာကို ဒီလို
အချိန်မှာ သားလက်ခံဖတ်ရလေတိုင်း ဖေဖေဟာ အသက်
ရှင်နေသေးတယ်ဆိုတာ နားလည်ထားရဦးမှာပေါ့ သားရယ်။
နောင်နှစ် ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ သားဆီကို ဖေဖေစာရောက်
မလာနိုင်တော့ဘူး ဆိုရင်ဖြင့် ဖေဖေ ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီပဲလို့
သား နားလည်ရမှာပါပဲကွယ်။

သားမေမေနဲ့ ဖေဖေတို့ လမ်းခွဲပြတ်တောက်ခဲ့ရတဲ့
နေ့ ရောက်လေတိုင်း ဖေဖေ သားဆီကို စာမရေးဘဲ မနေ
နိုင်လောက်အောင် ဖေဖေ ခံစားရတယ်။ သား ဘွဲ့ရချိန်
ထိ ဖေဖေ စာမရေးခဲ့တာဟာလည်း သားရဲ့ကျောင်းစာဘက်
မှာ လေ့လာဖတ်ရှုသင်ယူရတဲ့ ကာလမို့ စိတ်အနှောင့်
အယှက်မဖြစ်စေချင်လို့ဆိုတာ အရင်နှစ်တွေတုန်းက ရေး
တဲ့စာတွေမှာလည်း ဖေဖေ ထည့်ရေးခဲ့တာပါပဲ။



တကယ်တော့ သားရယ်၊ ဖေဖေသားကို ဖေဖေ
ဘယ်တုန်းကမှ မမေ့နိုင်ခဲ့တာကိုဖြင့် ယုံပါ။ ဖေဖေ ပဒုမ္မာ
က ထွက်ခဲ့စဉ်မှာ သား ဆယ်နှစ်သားပဲ ရှိသေးတယ်။
သားကို ဖေဖေ ခေါ်သွားလို့လည်း သားရဲ့မေမေက လက်
ခံမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဖေဖေ သိတယ်။ သူနဲ့လည်း
ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ဖေဖေ အတူမနေနိုင်တော့တာမို့ ဖေဖေ
ပဒုမ္မာက အပြီးတိုင် ထွက်ခွာခဲ့ခြင်းပဲ။

ဖေဖေလည်း ဒီနှစ်မှာ ကျန်းမာရေးတစ်ချက်တစ်ချက်
မကောင်းချင်တာမို့ ဖေဖေရေးချင်သမျှတွေကို သားဆီ
ပြလိုက်ချင်တာပါပဲ သားရယ်။ ဖေဖေ ပဒုမ္မာက ဘာ
ထွက်ခဲ့လဲ၊ ဘာလို့ ဖေဖေသားကို ချန်ထားရစ်ခဲ့ရလဲ၊
ဖေဖေသားကျားမာနဲ့ သိက္ခာကို ထိပါးစော်ကားတဲ့မိန်းမ
နဲ့ ဖေဖေ မနေနိုင်လို့ပဲ။ ပစ္စည်းမာန၊ ပညာမာန၊ ချမ်းသာ
မာနတွေ ထောင်လွှားမောက်ကြွားရုံမက တစ်ပါးမိန်းက
လေးကို လူပုံအလယ် စွပ်စွဲစော်ကားတဲ့မိန်းမ၊ သူဟာ သူ
ယောက်ျားရဲ့သိက္ခာနဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားကို လူပုံအလယ်မှာ
ကွဲကြွေပျက်စီးအောင် ကိုယ်ထိလက်ရောက် စော်ကားပြန်
တဲ့မိန်းမ။ ဖေဖေ သူနဲ့ဆက်နေရင်လည်း ဖေဖေက မှာ
နေလို့ ငြိမ်ပြီး သူ့ဘဝထဲမှာ ငြိမ်ကုပ်နေတယ်လို့ ပတ်ဝန်း
ကျင်က မြင်မယ်။ သူကလည်း ဖေဖေကို ဒီထက်မက
စော်ကားမယ်၊ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ဖေဖေသိက္ခာတွေကို တစ်စဉ်
ခြွေကြွေနေစေမယ့် မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ဖေဖေ ဘယ်လို
နည်းနဲ့မှ မနေနိုင်တော့ဘူးသား၊ အတ္တသိပ်ကြီးတဲ့ မိန်းမ

တစ်ယောက်နဲ့အတူနေရတဲ့ လင်သည်ရဲ့ဒုက္ခမီးဟာ ပြင်း
ထန်လွန်းတယ်။ စိတ်ပျက်နာကြည်းဖို့ ကောင်းလွန်းတယ်။
သံယောဇဉ်ဆိုတာကို ပြတ်တောက်စေနိုင်တယ်။ ခါးသီး
စက်ဆုပ်တဲ့ ခံစားမှုကို ရင်ထဲမှာ ခံစားစေနိုင်စွမ်းတယ်။
ဖေဖေရဲ့နာကြည်းမှုဟာ အရှက်သည်းမှုက ဖြစ်တည်တဲ့
နာကြည်းမှုပါ သားရယ်၊ ဖေဖေကို မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့
လူပုံအလယ်မှာ စွပ်စွဲပြီး အဲဒီမိန်းကလေးကို ပါးရိုက်တဲ့
မိန်းမဟာ ဖေဖေကိုယ်ကျင့်တရားနဲ့ သိက္ခာ၊ ဖေဖေ
ယောက်ျားမာန၊ ဖေဖေအရှက်၊ အားလုံးကို ရက်ရက်စက်
စက် ရိုက်ချိုးပစ်ခဲ့တာပဲဖြစ်လို့ ဖေဖေမှမနာကြည်းရင်
ဘယ်သူက နာကြည်းမှာလဲ၊ ဖေဖေမှ မျက်နှာမဖော်ရဲ
လောက်အောင် အရှက်မသည်းရရင် ဘယ်သူ့ အရှက်
သည်းမှာလဲ၊ သူကတော့ မိန်းကလေးကိုပါးရိုက်၊ အလုပ်က
ထုတ်၊ ရင်ကော့ပြီး ပဒုမ္မာကို ပြန်သွားချိန်မှာ ဖေဖေလေ
ရှက်လွန်းလို့ ဘဝပျက်သလို ဆောက်တည်ရာမဲ့ ကျန်ခဲ့
တယ်။ ကြည့်နေကြတဲ့မျက်ဝန်းတွေကို ဖေဖေ မကြည့်ရဲဘူး။
ဒီအဖြစ်မှာ ဖေဖေ သိက္ခာကိုသိတဲ့ ဖေဖေဝန်ထမ်းတွေကို
ဖေဖေ နားလည်နေပေမယ့် မယားဆိုးတစ်ယောက်ရဲ့
လင်သည်အဖြစ် ခေါင်းငုံ့ခံပေးလိုက်ရတဲ့ ဖေဖေအဖြစ်
အတွက် ဖေဖေ သူတို့ဆီမှာ ဘယ်တော့မှ မျက်နှာဖြူမ
ပြတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပါပဲ။

နောက်ဆုံးတော့ သားရယ်။ ဖေဖေ သားရဲ့မေမေကို
ပြတ်စဲခဲ့တယ်။ သားမေမေရဲ့ အဆင်ခြင်မှု လုပ်ရပ်ကြောင့်



အရှက်တကွဲဖြစ်ရ၊ အလုပ်ထုတ်ခံရ၊ ပါးရိုက်ခံရနဲ့ လူတွေကြားထဲ မျက်နှာလေးခေါင်းငုံ့ချလို ပြေးထွက်သွားခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးကို 'ဖေဖေ လက်ထပ်ခွင့် မရအောင် တောင်းပန်ပြောဆိုပြီး လက်ထပ်ယူခဲ့တယ်။

ဖေဖေသိက္ခာကို သား ယုံတယ်ဆိုရင် ဖေဖေဆီကို သား စာရေးပါကွယ်။ ဖေဖေလိပ်စာကို ဒီစာမှာ ဖေဖေ ထည့်ရေးပေးလိုက်ပါတယ်။ ကလောမြို့က ဖေဖေမက်မွန် ခြံကို သား ရောက်လာနိုင်မယ့် နေ့တစ်နေ့ကိုလည်း ဖေဖေ မျှော်လင့်နေချင်ပါတယ်သေးတယ် သား။

သားရဲ့ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်း ကြော်ငြာတွေကို ရုပ်မြင်သံကြားနဲ့ သတင်းစာတွေမှာ တွေ့ရတဲ့နောက်ပိုင်း ဖေဖေ သားဆီကို စာတွေရေးခဲ့တဲ့ နှစ်တွေထဲမှာ ဖေဖေ လိပ်စာကို ထည့်မရေးခဲ့ပေမယ့် ဒီစာမှာတော့ ဖေဖေလိပ်စာ ကို ထည့်ရေးလိုက်ပြီ သား ...

ဖေဖေမသေခင် သားကို တွေ့သွားချင်ပါသေးတယ် သားရယ် ...

စကားတွေလည်း ပြောသွားခွင့် ရချင်ပါသေးတယ်။

သားရဲ့ ...

ဖေဖေ”

သူ စာဆုံးတော့ တစ်ချက် အဝိုင်းကြီး ဝိုင်းကျသွားရပါပြီ။ စာ၏အောက်ဆုံးရှိ ဖေဖေလိပ်စာကိုလည်း အတန်ကြာ သူ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိစဉ်ခိုက် မျက်ရည်များလည်း ဝဲတက်လာပါပြီ။

ဖေဖေစာထဲမှာပါသည့် အကြောင်းအရာများကို သူ ယုံကြည်ပါသည်။ မေမေနှင့် ပတ်သက်၍ ဖေဖေ ရေးလာသည့် အဖြစ်များကို သူ ယုံပါသည်။

ဘာကြောင့်ဆို မေမေနှင့်သူ အတူနေရသည့်သား ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလားလေ။

“ဖေဖေ”

သူ နှုတ်မှ ဆိုဆိုနှင့် ခေါ်မိသည်။

မေမေ ပြောသလို ဖေဖေသည် မေမေ့ကို ချန်ရစ်ခဲ့လျက် အခြားသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်သွားခြင်း မဟုတ်။ မေမေ့ကို ချန်ရစ်စေဖို့ မေမေ့ကိုယ်တိုင်က ဖန်တီးစေသည်မို့ ဖေဖေသည် မေမေ့ကို ပြတ်စဲလျက် အရှက်သည်းသော လူတစ်ယောက်အဖြစ် ပဒုမ္မာမှ ထွက်ခွာသွားခြင်း။

ထိုအခိုက် ဆယ်လူလာဖုန်းလေး မြည်လာသည်မို့ သူ ကောက်ကိုင်လိုက်ရလျက် ...

“ဟယ်လို ... ဦးသာပါ”

“မောင် ... လွန်းလေးပါ။ ဒီနေ့ညနေ မောင် မြိရိပ်ငြိမ် ကို စောပြန်ခဲ့နော်၊ လွန်း အခု ပန်းနုပန်းချီက ဆက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ မြိရိပ်ငြိမ်ကို ပြန်ရောက်နေပြီ၊ ဒီက ဆက်တာ မောင်ကို ပျော်စရာ အံ့ဩစရာ အဖြစ်လေးတစ်ခုနဲ့ လွန်း စောင့်နေမယ်နော်”

ဟု ပြောတော့ သူ ရင်ထဲမှာ ကြိုတင်၍ ပျော်ရွှင်ရိပ်က ဖြစ်တည်ခဲ့စား၏။



“ဟေ့ကောင်မလေး၊ အခု ... နှစ်နာရီရှိပြီ၊ ခါတိုင်းထဲ
စောပြန်ပြီး ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ၊ မနက်စောစောကပြန်
ဘာမှမပြောခဲ့ပါလား။ ကဲ ... မောင် စောပြီးပျော်ရအောင်
ပြောပြကွာ၊ ဘာလဲ”

“လာခဲ့ပေါ့ မောင်ရ၊ စောပြီးလာခဲ့၊ နေဦး ခုတော့မလာနဲ့
ဒီမှာ မပြီးသေးဘူး၊ ညနေလေးနာရီလောက်မှလာ၊ ခုလည်း
မောင် အလုပ်တွေများပြီး အရမ်းနောက်ကျမှာစိုးလို့ လွန်း
ဖုန်းဆက်ရတာ၊ တကယ်က ဆက်တောင်မဆက်ချင်ဘူး
မောင့်ကို အံ့သြစေချင်လို့ မြဲရိပ်ငြိမ်ရောက်မှပဲ တွေ့စေချင်
တာ”

သူ ရယ်လိုက်မိသည်။ ကြည့်နူးသော ရယ်မောမှု
သည် လောလောဆယ်မှာတော့ ရင်ကိုပေါ့ပါးချမ်းမြေ့စေပေါ၏။
သူ့မျက်ဝန်းတွေ ရွန်းတောက်လာလျက် ...

“ကောင်းပြီ၊ မောင် လေးနာရီတိတိမှာ မြဲရိပ်ငြိမ်ကို အတိ
အကျ ရောက်လာခဲ့မယ်၊ ဟုတ်ပလား”

ဟု ပြောသံတွင် ပေါ့ပါးလန်းဆန်းသော လေငွေ
တွေ သိသိသာသာ စီးမျောပါသွားသည်ပါပဲ။ လွန်းလေးထဲမှ
ဖုန်းချသွားတာမို့ သူ ပြုံး၍ တစ်ချက် နဖူးတွန့်ကာ စဉ်းစားမိ
သေးသည်။ ကောင်မလေး ဘာတွေလုပ်ထားပါလိမ့်ဟု သိချင်စိတ်
လည်း ရင်မှာဖြစ်တည်၏။ ဖုန်းခလုတ်ကိုပိတ်လိုက်ပြီးသည့်နောက်
အကြည့်က စားပွဲထက်မှာ ဖြန့်ချထားခဲ့ဖြစ်သည့် ဖေဖေစာသို့
ကျရောက်သွားစဉ် ...။ ရင်ထဲတွင် ကြေကွဲစိတ် ဖြစ်တည်ရပြန်ပါပြီ။

ဖေဖေထဲမှ စာများကို မမျှော်လင့်နိုင်စွာပဲ သူ့စတင်
ရရှိလိုက်သည်က လွန်ခဲ့သော သုံးလေးနှစ်ကာလခန့်ကပါ။ သူ၏
ဂိုးလ်ဒင်ရေးဇားဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်း ကြော်ငြာတိမီမှာပါ
လာခဲ့ပြီးသည့် နှစ်ထဲမှာပဲ ဖြစ်ပါ၏။

ဖေဖေသည် သူနှင့်ပတ်သက်၍ အားလုံးကို အစဉ်
တစိုက် စုံစမ်းသိရှိနိုင်ခဲ့ကြောင်းကိုတော့ သူ ဆယ်တန်းအောင်သော
နှစ် သူ စက်မှုတက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့ရသောနှစ်၊ အားလုံးကို ဖေဖေသည်
ပထမဆုံးသော စာတဲတွင် အသေးစိတ် ထည့်သွင်းရေးလာခဲ့သည်
မို့ သူ နားလည်ခဲ့ရပါ၏။

ဒါပေမဲ့ ဖေဖေသည် သူနှင့် လုံးဝလူချင်းမတွေ့ဆုံ
ခဲ့။ ဖေဖေ၏ဓာတ်ပုံကအစ မေမေ ပြခဲ့ဖူးတာမသုတ်။ ဆယ်နှစ်
သားအရွယ်ထိ ဖေဖေရုပ်ပုံလွှာ၊ ဖေဖေနှင့် ရင်းနှီးစွာ ချစ်ကြင်
အားကိုးစွာ နေခဲ့ရသည်မို့ ဖေဖေသည် အရပ်မြင့်လျက် ယခု သူ
မျက်နှာကို မှန်သားပြင်တွင် တွေ့ရစဉ်မှာ မြင်တွေ့ရလေသော
ရုပ်ရည်ဖြင့် ရှိပါချေကြောင်းကိုတော့ မှတ်မှတ်မိမိ ရှိရချေသည်ပေါ့။
ဘာကြောင့်ဆို ဖေဖေသည် သူ၏ဖေဖေ ဖြစ်ချေသည်ကိုးလေ။
ဖေဖေရုပ်ပုံလွှာကို သားတစ်ယောက်ဖြစ်သော သူ့နလုံးအိမ်တွင်းမှ
ဘယ်လိုမေ့ပျောက်နိုင်စွမ်း ရှိဟုချေမည်တဲ့လဲ။

မျက်ဝန်းအစုံကို သူ မှိတ်ချထားမိသည်။

ငယ်စဉ်ဘဝ၊ ဪ ... ငယ်စဉ်ဘဝက ဖေဖေနှင့်
အတူတကွ နေခဲ့ပါသော ကာလများဆီဝယ် ဖေဖေနှင့်ပတ်သက်
၍ အမှတ်ထင်ထင် ဖြစ်စေသည်က အရမ်းကို တည်ငြိမ်အေးချမ်း



စွာ နေထိုင်လျက် တည်ကြည်သော ဥပဓိဖြင့်သာ ရှိပါလေသည့်
ဖေဖေကိုပဲ မှတ်မိလွမ်းဆွတ်နေစေတတ်သည်ပဲလေ။

ထိုမျှ အေးချမ်းတည်ငြိမ်သော ဖေဖေသည် အခြား
မိန်းမတစ်ယောက်က မေမေထံမှ လူယူသွားစေနိုင်လောက်အောင်
စိတ်ဓာတ်အရာ တိမ်းညွတ်လွယ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်ပါမည်လား
ဟု ယခင်တုန်းကတည်းကလည်း သူ သံသယ ဖြစ်ချင်ခဲ့သည်ပါပဲ။

မေမေစကားကို သူ မဟုတ်ပါဟုလည်း မငြင်းနိုင်။
တကယ်လည်း ဖေဖေသည် အခြားမိန်းမတစ်ယောက်နှင့် လက်
ထပ်ဖြစ်သွားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ယခုတော့ ဖေဖေစာအရ မေမေကြောင့် အရာရာ
သည် ကြေကွဲဖွယ်အဖြစ် ပြောင်းလဲဖြစ်တည်သွားစေရသည်ဟု
နားလည်လာနေမိရပါပြီ။

“သားမှာ အဖေမရှိဘူး၊ သူ သေသွားပြီလို့ မှတ်ထား၊ သူ
မေမေသားကိုရော မေမေကိုရော ထားရစ်ခဲ့တဲ့ သစ္စာမဲ့တဲ့
လူဖြစ်လို့ သူ့ဓာတ်ပုံတောင်မှ သားကို မပြတော့ဘူးဆိုတာ
လည်း နားလည်ထား၊ ဘယ်တော့မှလဲ တောင်းမကြည့်နဲ့”

ဟု သူ အရွယ်လေးရလာတော့ ဖေဖေဓာတ်ပုံကို
မြင်လိုစေ့ဖြင့် တောင်းကြည့်မိတော့ မေမေ ခါးသီးနာကြည်းစွာ
ပြောခဲ့သည်ပဲ။

“မိန်းမတစ်ယောက်က မေမေယောက်ျားကို လူယူသွား
နိုင်တယ်ဆိုတာ၊ သူ့ကိုယ်တိုင်က ယိမ်းယိုင်ပျော့ညှပ်လို့ပဲ
ပေါ့၊ သူ့ကို မေမေ ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်ဘူး သား”

ဟု မေမေအံကြိတ်၍ ပြောခဲ့သည့် အကြိမ်များသည်
ဖေဖေကို နာကြည်းစိတ်ဖြင့် သတိရချိန်တိုင်းမှာ ပြောတတ်သည့်
စကားဖြစ်တတ်လျက် သူ ဆယ်တန်းအောင်စဉ်ကတစ်ကြိမ်၊
ဘွဲ့ရတော့တစ်ကြိမ် ပို၍နာကြည်းပြတ်ထင်စွာ ထိုစကားကိုပြော
ခဲ့သည်ပဲ။ သူ အတွေးတွေဖြင့် နစ်ဝင်နေရာမှ သက်ပြင်းကိုပင်
ပန်းစွာ ရှိုက်ချလိုက်မိသည်။ ဖေဖေစာထဲမှအဖြစ် ...။ မေမေစကား
နှင့်နာကြည်းမှု ...။ မည်သူမှန်၍ မည်သူမှားချေသည်ဆိုတာ သား
တစ်ယောက်အနေဖြင့် မပြောချင်တော့။ ဖေဖေ ကျန်းမာရေး
မကောင်းဆိုသည့် အချက်ကိုပဲ ရင်ထဲမှာ ပူပန်စိတ်ဖြင့် အာရုံထား
နေမိရပြန်ပါပြီ။

“အရင်စာတွေလာတုန်းက မေမေကို ဖွင့်မပြောပြခဲ့သလို
ခုစာကိုလည်း အသိမပေးဘဲ ထားရမှာပဲ။ လွန်းလေးနဲ့
ကလေးဘက် အပန်းဖြေခရီးထွက်ချင်တယ်လို့ မေမေကို
အသိပေးပြီး ဖေဖေဆီသွားနိုင်အောင် ငါစီစဉ်မှဖြစ်မယ်”

ဟု တွေးနေမိစဉ်ခိုက် ဖုန်းသံမြည်လာပြန်သည်မို့။

“ယုတ်ကဲ့ ... ဦးသာ ပြောနေပါတယ်ခင်ဗျာ”

“သားလား၊ မေမေပါ၊ ပဒုမ္မာကို သား ခုလာခဲ့နိုင်မလား၊

မေမေ စောင့်နေမယ် သား”

ဟု ပြောတာမို့ နာရီကို သူငဲ့ကြည့်မိသည်။ နှစ်နာရီ
ခွဲတော့မည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လွန်းလေး မှာထားသည်ကလည်း
လေးနာရီမှ ဖြစ်ချေသည်မို့ ...။

“ဟုတ်ကဲ့၊ သား လာခဲ့ပါမယ် မေမေ၊ မေမေ ရတာနာဖူး
ကို မသွားဘူးလား”

“ခုပဲ မေမေ ပြန်လာတာပါ သားရယ်၊ ရတနာဖူးက မွန်မွန်လေးကလည်း မန်နေဂျာဆိုပေမယ့် ရိုးသားအားကိုး ရတဲ့ မိန်းကလေးပါ ... မေမေ ရတနာတွေကို စာရင်းအင်းနဲ့ အတိအကျ စနစ်တကျ ထားတတ်တာ သားသိပါတယ်၊ ကဲ ... မေမေ စောင့်နေမယ် သား”

ဟု ပြောကာ ဖုန်းချသွားလာမို့ သူ ဖုန်းခလုတ် လေးကို ပိတ်လိုက်ရပါ၏။ သူ စိုးလှိုင်၏ရုံးခန်းသို့ ဝင်ခဲ့ကာ ...

“စိုးလှိုင် ... ငါ မေမေဆီ ခဏသွားရမယ်၊ မင်းပဲ စုပေါင်း အိမ်ရာနဲ့ သီးသန့်တိုက်တွေကို အခြေအနေ လိုက်ကြည့်ပေ တော့၊ ငါ မလိုက်တော့ဘူး။ ဒီနေ့ ဂိုဒေါင်ထဲကို ဘိလပ်မြေ နဲ့သံချောင်းဟေ့ဝင်မယ်၊ အဲဒီကိုလည်း သွားလိုက်ဦး၊ ငါ မေမေဆီကအပြန် လွန်းလေးက မြရိပ်ငြိမ်ကို စောပြန်ဖို့ ပြောထားလို့၊ အဲဒီပဲ ဆက်သွားလိုက်တော့မယ်၊ ဒီနေ့အဖို့ တော့ မင်းပဲ တစ်ကိုယ်တော် လုပ်အားတန်ဖိုး ချစ်မြတ်နိုး ပေတော့”

“ဟုတ်ပါ ... ဟန်ကျပါဗျာ၊ ပထမ အမေဆီသွား၊ နောက် မယားအလှဆီ အခစားဝင်၊ နေစမ်းပါဦး၊ စားသောက် ကြောလေး ဖြစ်နေရင်လည်း ငါ့ကိုခေါ်ကွာ၊ အလုပ်တွေကို ဒီတစ်ရက်လောက်သော့ မင်းပဲ ငါ့ရော မေ့ထားလိုက် ရင် ဖြစ်နိုင်မယ် ထင်ပါရဲ့၊ ဘယ်နှယ်လဲ”

အရေးထဲ တစ်ယောက်တည်း အလုပ်တွေကို လိုက် လိုက်ကြည့်ဖို့ ဖျင်းကြောထူချင်နေသည့် စိုးလှိုင်ကို သူ လက်သီး ဆုပ်ပြခဲ့ကာ ခြေလှမ်းသုတ်သုတ်ဖြင့် သူ့ဂိုးလ်ဒင်းရေးဗားမှ ထွက်

ချေပါ၏။ ပဒုမ္မာသို့ သူတောက်လျှောက် ကားဖြင့်ထွက်ခဲ့သည်။ ဒုမ္မာသို့ရောက်တော့ မေမေ့ကို မတွေ့ရ။ ခြံတံခါးကိုတော့ ဆီးစံအတိုင်း ဘကြီးတိုးပဲ ဖွင့်ပေးသည်။ အိမ်တံခါးမကြီးကိုဖြင့် အပုလေး ပြေးဖွင့်ပေးရင်းမှ ...

“ကိုကိုလေး ... မေမေကြီးလေ ကိုကိုလေးတို့ ပြောင်းသွား ကတည်းက ညစာလည်း ဘာမှမစားဘူး၊ နေ့လယ်စာလည်း သိပ်ပြီး ဟုတ်တိပတ်တိ မချက်ဘူး၊ အိမ်မှာလည်းမစား ဘူး၊ အပုလေး မေးကြည့်တော့ ရတနာဖူးမှာပဲ ဆိုင်ကမှာ ပြီး နေ့လယ်စာ ထမင်းစားလိုက်တယ်လို့ပဲ ဖြေတယ်၊ အပုလေးတော့ မေမေကြီး မစားဘူး ထင်တာပဲ”

ဟု နောက်ဖေးဘက်ကို ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့် လုပ်ပြီး ကသောကမျောလေး အချိန်လုပြောရသလို ပြောတာမို့ သူ ရင်ထဲမကောင်းနိုင်။ အပုလေး၏ လက်မောင်းကို ဆွဲယူလျက် တံခါးပြင်ဘက်ကို ဆွဲခေါ်ရ၊ အိမ်ရှေ့ပေါ်တီကိုအောက်မှာ မျက်နှာ ပျက်ပျက်နှင့် မေးမိရပါပြီ။

“နေစမ်းပါဦး၊ နင်က ဘာလို့ ခုမှပြောပြရတာလဲ၊ ကိုကို လေးကို စောစောတည်းက ပြောပါလား၊ ကိုကိုလေးနဲ့ ညည်းမမလွန်းတို့ မနက်ဘက် တစ်ခါတစ်ခါ ဒီမှာလာပြီး ကော်ဖီသောက်ကြတာပဲ၊ အဲဒီတုန်းကတော့ မေမေက ပျော်နေသလိုကြီးပဲဥစ္စာ”

“အဲဒါ ကိုကိုလေးနဲ့ မမလွန်း ရှေ့မှာ အဲသလိုနေတာပါ၊ အိမ်မှာဖြင့် အပုလေးနဲ့ပဲ နေရတော့တဲ့အခါဆို စီးတရက် တွေလည်း သိပ်သောက်တာပဲ ညစာလည်း မစားလှပါဘူး၊

မနက်လည်း ကော်ဖီကို တစ်ဝက်လောက်ပဲ သောက်ပြီး
တယ်၊ ည၊ည အိပ်လည်းမအိပ်ဘူး ကိုကိုလေးရဲ့၊ ဟို
အပုလေး လက်ထိန်သွားတက်ချင်လို့ နီးရင် မေမေကြီး
ခြံထဲ တစ်ယောက်တည်း ဆင်းလျှောက်နေတာ တွေ့တယ်
စီးကရက်နဲ့”

လက်ထိန်ကို လက်ထိန်ဟု အပုလေးက ဝဲတဲဝဲတဲ
နှင့် အရမ်းကို ဘိုသံထွက်ချင်သည့် ကလေးမ၊ ယခင်တုန်းက
တော့ သူ ရယ်မော၍ အပုလေး၏ခေါင်းကို ပုတ်ခဲဖူးပေမယ့်
ယခုအကြိမ်မှာတော့ ရင်ထဲမှာ ထိခိုက်နေစိတ်ဖြင့် ရယ်ဖို့ပင်
အာရုံမဝင်။ မေမေ အရမ်းကို မျိုသိပ်ခံစားနေရပါလားဆိုတာ
နားလည်လာနေရပါသည် အဖြစ်။ မြရိမ်ငြိမ်သို့ သူ လွန်းလေးနှင့်
အတူသွားရောက် နေထိုင်ခြင်းသည် မေမေရင်ကို ကြိတ်မှိတ်
ကြေကွဲနေစေသည့်နယ်ပါတကား။

“ဘာလို့ အစက နင် မပြောတာလဲ အပုလေး”

“မေမေကြီးက မပြောရဘူးလို့ ငေါက်ထားတယ်၊ မေမေကြီး
ထမင်းလည်း မစားဘူး၊ အဲဒါကို ကိုကိုလေးကို တိုင်ပြော
မယ်လို့ ဟိုတစ်နေ့က အပုလေးပြောတော့ ခေါင်းလည်း
ခေါက်တယ်၊ ငေါက်လည်း ငေါက်တယ်၊ ပြီးတော့ ငိုလည်း
ငိုတယ်”

ဟု နောက်ကြောင် မလုံသလို ပြန်ပြန်ကြည့်ရင်း
အပုလေး ပြောပြီး ...

“ခုတော့ ဘာဖြစ်လို့လဲ မသိဘူး ကိုကိုလေးရယ်၊ မီးဖိုထဲ
မှာ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ ကိုယ်ဟိုင်ချက်နေတယ်၊ ကိုကိုလေး

လည်း ဒီမှာပဲ စားသွားရင် ကောင်းမှာ၊ ဒါဆို မေမေကြီး
လည်း ပျော်မှာ၊ စားလည်းစားမှာ”

ဟု ပြောနေတာမို့ သူ ခေါင်းကို ညိတ်ပြမိရင်းမှ ...
“ငါ စားမှာပါဟာ”

ဟု ပြောပြီးမှ မျက်ဝန်းကို စုံမှိတ်လိုက်မိသည်။
“မေမေရယ်”

ဟု မချီတင်စွာ ထိထိခိုက်ခိုက် ခေါ်မိလိုက်စဉ်မှာ
အပုလေးကတော့ နောက်ကြောင်းမရှင်းသလို ကျောမလုံသလိုဖြင့်
အိမ်ထဲ သုတ်သုတ်ဝင်သွားချေပြီတည်း။

မေမေ သူ့ကို အရမ်းချစ်တာ၊ သူ အသိဆုံး။

သူ စိတ်ဆင်းရဲမှာ၊ စိတ်ရှုပ်မှာ စိုးစိတ်ဖြင့် မေမေ
သည် အရာရာကို လိုက်လျောပေးခဲ့ခြင်း၊ သူ မြရိမ်ငြိမ်သို့ပြောင်း
ရွှေသည့်အဖြစ်အတွက် အိမ်တက်မင်္ဂလာပွဲအတွက်ပင် မေမေကိုယ်
တိုင် ချက်ပြုတ်စီမံပေးခဲ့ရာသည်ပဲ။

သူ ရင်ထဲမှာ ဆို့တက်လာသည်။

သူ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်နေချေပြီဟု နားလည်လာ
မိရစဉ်ခိုက် ပဒုမ္မာသို့ ပြန်ပြောင်းနေဖို့ စတင်စဉ်းစားလာနေမိပြီ။

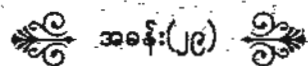
ဖျတ်ခနဲ လွန်းလေး၏ ခေါင်းခါလာမည့်အဖြစ်ကို
ကြိုတင်ခံစားမိပြန်၏။

“လွန်း ... မြရိမ်ငြိမ်မှာပဲနေချင်တယ် မောင်၊ မေမေက
ဒီမှာနေဖို့ လက်ဖွဲ့ပေးတာပဲဥစ္စာ၊ မေမေမြတ်ကလည်း
အိမ်ထောင်ပရိဘောဂတွေ အပြည့်အစုံ၊ အကောင်းစားတွေ
ချည်း အိမ်ထဲဖြည့်ပေးထားတာပဲ မောင်နဲ့”

ဟု ပြောချေမည်ထင်။

မေမေ၏အရမ်းကိုဂရုစိုက်မှုများအပေါ် သူ့အနေဖြင့် ခံယူရလေတိုင်း လွန်းလေး၏မျက်ဝန်းများတွင် ခဝဒနာစွန်းထင် နေတတ်ကြောင်းကို သူ မနက်တိုင်း ကော်ဖီခိုင်းမှာ တွေ့တွေ့ နေခဲ့ရသည်ပဲ။

ရင်ထဲတွင် မွန်းကျပ်လှောင်ပိတ်လျက် ထွက်ပေါက် ပိတ်နေသော လူတစ်ယောက်နှယ် အားအင်ဆုတ်ကျလာသည်သို့ ခံစားလာရသည်။ စိတ်ဓာတ်ရှုပ်ထွေးနောက်ကျိခြင်းသည် ခန္ဓာတွင် မှ အားအင်များကို နုတ်သိမ်းနိုင်စွမ်း အင်အားမှာ ပြင်းထန်လွန်း ကြောင်းကို ယခု သူ ပို၍ နားလည်လာရပါချေသည့်အဖြစ်။



“ဟော ... သားတောင် ရောက်လာပြီပဲ။ လာ ... ထိုင်၊ ဒီမှာ ပြီးတော့မယ် သားရဲ့၊ သားကို မေမေ ဖုန်းမဆက်ခင် လေးမှာပဲ မြဲရိပ်ငြိမ်ကို အရင်ဆက်တာ၊ သားရဲ့အလုပ်ကို ဆက်တဲ့အခါ အပြင်ထွက်တာက ခပ်များများ မဟုတ်လား၊ မြဲရိပ်ငြိမ်ကို အရင်ဆက်ကြည့်ပါဦးမယ်လေ ဆိုပြီး ဆက် လိုက်တာ၊ သမီးနဲ့ တိုးတယ်”

ဟင်းရည်အိုးကို မွှေရင်း မေမေပြီးလျက် ပြောလည်း ပြော။ နောက်တော့ ဟင်းရည်ကို မြည်းကြည့်နေသမျှ ရင်ထဲ မကောင်းနိုင်ဘဲ ငေးငေးကြည့်နေမိရသည်။

“ဆားနည်းနည်း လိုနေသေးတယ် ထင်ပါရဲ့၊ အပူလေး ဆားခပ်စွန်းလေးနဲ့ တစ်ဖွန်းယူခဲ့စမ်း”

ဟု ပြောပြီး အကျီလက်မောင်းစဖြင့် မျက်နှာမှချွေး ကို မေမေသုတ်သည်။ မီးဖိုထဲ ချက်ပြုတ်နေရ၍ မေမေမျက်နှာ တွင် ချွေးတွေ စိုနေသည့်အဖြစ်။

“မေမေဟာ ငါ့ကို ဟိုးအရင်တုန်းကလည်း ချက်ပြုတ်ကျွေးခဲ့တယ်။ သားလုပ်သူ မိန်းမရတော့လည်း မေမေပဲ ချက်ပြုတ်ကျွေးခဲ့တယ်။ ငါ မြရိပ်ငြိမ်းကို ရောက်သွားတော့လည်း သားကို ကျွေးချင်ဇော။ သားနဲ့တူတူ စားလိုဇောနဲ့ မေမေဟာ ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးနေရှာတုန်းပါပဲလား။ ငါ့မိန်းမနဲ့ ချက်ပြုတ်စာကို တိုင်စားရတဲ့ဘဝမျိုး မေမေ မရှိရပါလား”

ရင်ထဲက နှင့်နှင့်ခံစားရင်း သူ ဝိုင်နေမိစဉ်မှာ မေမေကတော့ သားနှင့်တူတူ စားသောက်ရတော့မှာမို့ထင်။ မျက်နှာက အရမ်းကို ရွှင်လန်းနေသည်ပါပဲ။

“အဲဒါ သမီးကိုလည်း မေမေ ပဒုမ္မာကိုလာဖို့ ခေါ်မိသေးတယ်။ သမီးက တောင်းပန်တယ်ကွယ်၊ သူ ကိစ္စတစ်ခုရှိနေလို့ မလာဖြစ်တာကို ခွင့်ပြုပါ မေမေတဲ့။ မနက်ဖြန် မနက်တော့ သားနဲ့တူတူ ပဒုမ္မာကို လာခဲ့ပါမယ်တဲ့။ မေမေက သားရော သမီးနဲ့ရောစားဖို့ ချက်ချင်းကြီးခေါင်ဆွဲလုပ်မိခဲ့တာ။ အေးလေ ... သမီးလေး မအားတော့လည်း သားနဲ့ပဲ မေမေ တူတူစားရတော့မှာပေါ့”

ဟု ပြောပြီး တစ်ချက် တွေ့ခနဲဖြစ်၏။

“မေမေ ဟိုပစ္စည်းတွေပေးဖို့ ကြိုးစားကြည့်သေးတယ်။ သားရယ် ... သမီးလေးက မေမေပဲ သိမ်းထားပေးပါဦးတဲ့ ကြည့်ရတာ သမီးလေး စိတ်ပြေပုံ မရပါဘူး သားရယ်”

ဟု ပြောပြီး တစ်ချက် ခပ်ညည်းညည်း ပြောပြီး ငိုနေဆဲဖြစ်သည့် သူ့ကို တစ်ချက်တွေ့၍ ကြည့်သည်။ နောက်တော့ သတိဝင်လာသလို အားယူ၍ပြုံးကာ ...

“မေမေ ရေမိုးချိုးလိုက်ဦးမယ် သား၊ ပြီးမှ သားအမိနှစ်နှစ်ယောက် တူတူစားကြတာပေါ့။ အုန်းနို့ခိုင်းခိုင်းနဲ့ ကြက်သားအုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ လုပ်ထားတာ သားကြိုက်မှာပါ။ အပြန်ကျရင် သမီးအတွက် ချိုင့်နဲ့ မေမေ ထည့်ပေးလိုက်မယ်။ သား ယူသွားနော်”

အစစ သိတတ်လွန်းစွာ ပြောနေရှာသည့် မေမေကို သူ ရင်ထဲမချီစွာ ကြည့်မိရပါပြီ။ မေမေက လွန်းကို ခေါ်သည်ပဲ။ တကယ်ဆို ဘာကိစ္စပဲရှိရုံ၊ လွန်း လာရမည်ပေါ့။ လွန်း၏မေမေ မေမေငြိမ်းက ခေါ်ကြည့်။ လွန်း ထိုသို့မလာဘဲ နေမည်တဲ့လား။ ခုဥစ္စာ လွန်းဘက်က မေမေအပေါ် အပေါ်ဆီးမှ ဆက်ဆံနေသလို ချည်း ဖြစ်နေသည်ပဲ။ မျက်ဝန်းတစ်ချက် တောက်လာလျက် ...

“နေပါစေ မေမေ၊ သူမှမလာတာ ချိုင့်နဲ့ထည့်ပေးမနေပါနဲ့။ ရတနာတွေလည်း သားကို ထည့်ပေးလိုက် မေမေ။ သားကိုယ်တိုင် ပြတ်ပြတ်ပြောပြီး ပေးမယ်။ မေမေက စေတနာနဲ့ မေတ္တာနဲ့ ပေးတဲ့ဥစ္စာ၊ သူက ဘာကိစ္စနဲ့မာနခံနေတာတဲ့လဲ၊ ပြီးတော့ လိမ်ပြောတာကို သားမကြိုက်ဘူး”

ဟု တစ်ချက် မျက်နှာမကောင်းဘဲ ခံမြင်းစွာပြောတော့ မေမေ သူ့ဆံစတွေကို လာသပ်သည်။

“စိတ်လိုက်မာန်ပါ မလုပ်ပါနဲ့ သားရယ်၊ မေမေ မှာထားတယ် မဟုတ်လား၊ သမီးကို ဘာမှသွားမပြောပါနဲ့ဆိုတာလေ၊ မေမေက ယောက်ျားဆိုတော့ ချွေးမကို သားနဲ့စိတ်ဝမ်းကွဲအောင် ခလောက်ဆန်တယ် ဖြစ်နေပါ့မယ်ကွယ်”

ဟု တားနေသည်မို့ သူ့စိတ်ကို လျှော့ချလိုက်သည်။ မေမေ အပေါ်ထပ် တက်သွားတော့ သူ တစ်ချက် ခြေမြန်လက်မြန်ကြီး လွန်းလေးထဲ ပဒုမ္မာ၏ဖုန်းဖြင့် ဆက်လိုက်ရပါပြီ။

“ဟယ်လို ... မြရိပ်ငြိမ်က လှလွန်းပိုပါရှင်”

“ဒီမှာ လွန်း၊ မောင် ပြောမယ်၊ အဲဒီမြရိပ်ငြိမ်မှာရှိတဲ့ ကိစ္စကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ထားရစ်ခဲ့၊ မောင်ရှိနေတဲ့ ပဒုမ္မာကိုလည်း ဒါပဲ”

ဟု ပြောပြီးတာနှင့် ဖုန်းကိုချလိုက်တော့ ခဏကြာမည်။ သူ့ဆယ်လူလာဖုန်း မြည်လာ၏။ သူ ကောက်ထုလိုက်တော့ လွန်း၏အသံ ဖြစ်နေသည်။ အသံကလည်း ပြတ်သွားနေသည်ပါပဲ။

“ဒီမှာ မောင်၊ လွန်းက မောင်ကို မြရိပ်ငြိမ်ကို လေးနာလောက်လာဖို့ ပြောခဲ့တုန်းက မောင် လာခဲ့မယ်လို့ ကြည့်ကြည့်ဖြူဖြူ ပြောခဲ့တာပါ။ လွန်း ဒီကပဲ စောင့်မယ်မောင်”

ခံပြင်းပေါက်ကွဲစွာ ပြောခြင်းဆိုတာ သူ နားလည်၏။ အသံက တိုပြတ်ပြတ်လည်း နိုင်၏။ ရှိုက်သံလည်းပါ၏။ ခံပြင်းခြင်းလည်း ရောထွေးနေသည်။ လွန်းဘက်ကဖုန်းကို ချက်ချင်းကြီးပဲ ပြန်ချသွားတာမို့ သူ ဘာမျှပြန်ပြောချိန် မရှိလိုက်ရ။

ရင်ထဲတွင် မကျေနပ်မှုက ပေါက်ပေါက်ကွဲကွဲဖြစ်ချင်လာနေပြီ။ တကယ်ဆို ယခု သူ့ကိုယ်တိုင် ခေါ်နေသည်ပဲ။

လွန်း လာရမည်ပေါ့။ ခုဥစ္စာ သူ့ကိုပင် ရရမစိုက်စွာ နေပြလိုက်သည့် လွန်း၏အမြေက မေမေအပေါ် ထားရှိနေသည့် အကွင်းစိတ်ကို လှစ်ဟပြလိုက်သည့်နှယ်ပါ။ သူ တက်တစ်ချက် ပြင်းပြင်းခေါက်သည်။ ဒီမှာက မေမေမေ့မှာ သားကို ခွဲနေရ၍ အစားအသောက်ပါ စားမဝင်အောင် ကြေကွဲခံစားနေရရှာချိန်။

လွန်းဘက်က သူ့ကို ပိုင်ထားပြီမို့ မေမေကို သူ့အိုမအဖြစ် အလေးမထားတော့သလိုကြီး လုပ်ပြနေသည်ဟု ထမဆုံးအကြိမ် နာကြည်းချင်လာသည့်အဖြစ်။

မေမေ အပေါ်ထပ်မှ ပြန်ဆင်းမလာမီ သူ ခြံထဲဆင်း၍ စိတ်ကိုငြိမ်အောင် ထိန်းနေရသည်။ မေမေ သိသွားလျှင် ကောင်း။ လွန်းကို သူ ခေါ်ပါလျက် လွန်း မလာဆိုလျှင် မေမေ ဘယ်စိတ်ကောင်းနိုင်တော့မည်တဲ့လဲ။

တစ်ညနေခင်းလေးမှာ သားနှင့်အတူ စားသောက်ရမည်မို့ ပျော်နေရာမည့် မေမေကို စိတ်နှလုံးမချမ်းမြေ့ မဖြစ်စေချင်။ ဒါကြောင့် သူ့ဒေါသကိုမျိုသိပ်ဖုံးဖိနိုင်ဖို့ စိတ်ကိုငြိမ်အောင် ကြိုးစားနေရပါသည့်အဖြစ်။

အပုလေး ရောက်လာကာ ခေါက်ဆွဲစားဖို့ မေမေစောင့်နေကြောင်း ပြောမှပဲ၊ သူ ခြံတွင်းရှိ ခုံတန်းပြာမှ ခွာဖြစ်ခဲ့ရ၏။

ရေမိုးချိုးပြီးစ မေမေသည် ရွှင်လန်းစွာပဲ သားကို ထမင်းစားဆောင်မှာ စောင့်နေရာပါ၏။

ထုံးစံအတိုင်းပဲ အရမ်းကို ရတုတစိုက် ကျွေးနေတော့ သူ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မကောင်းနိုင်။



“သံပရာသီး မေမေ ညှစ်ထည့်ပြီးသား၊ သားအကြိုက် အားလုံး မေမေ အဲဒီခေါက်ဆွဲပွဲမှာ လုပ်ထားပေးပြီးပြီ။ င်ပြာရည်တောင် သားအကြိုက်လောက်ပဲ မေမေ ဆမ်းထား တာ။ ဒါက ပဲကပ်ကြော် သားရဲ့၊ မေမေ ကိုယ်တိုင် ကြော်ထားတာ၊ နေ ... နေ ... မေမေ ချွေထည့်ပေးမယ်”

ဟု ပြောလည်းပြော၊ ပဲကပ်ကြော်ကို ချေမွပြီး သူ ခေါက်ဆွဲပန်းကန်ထဲ ထည့်ပေးရှာ၏။ ယခုတိုင် မေမေမှာ ခေါက်ဆွဲမစားဖြစ်ရှာသေး။

“ကောင်းနေရဲ့လား သား၊ စားမြိန်ရဲ့လား၊ နောက်အပတ် တနင်္ဂနွေနေ့ကျရင် မေမေ ကြာဆံဟင်းခါးချက်ထားမယ်။ သမီးကိုပါ ခေါ်ခဲ့ ဟုတ်လား၊ ဟိုမှာ ချိုင့်နဲ့ခေါက်ဆွဲတွေ မေမေ ထည့်ထားတယ်။ ခင်ညိုနဲ့ မတောအတွက်ပါ မေမေ ချိုင့်နဲ့ထည့်ပေးလိုက်တယ်။ သူတို့လည်း စားချင်ကြရှာမှာ ပေါ့”

မြရိပ်ငြိမ်မှာ လွန်းကိုသာမက အစေအပါးကိုက အစ မေ့မေ့ခမျာ ဖားနေရသလိုကြီး ခခယယ ပြုနေရတော့ ရင် ထဲမှာ ခံပြင်းမှုတွေက လွန်းအပေါ် တဖြည်းဖြည်း ပို၍မောက် လျှံနေကြရပါသည့်အဖြစ်။

“မေမေလည်း စားလေ၊ မေမေကို ပဲကပ်ကြော် သားထည့် ပေးမယ်နော်”

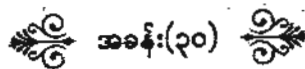
ဟု ပြောပြီး မေမေခေါက်ဆွဲပွဲမှာ ပဲကပ်ကြော်ကို သူ ချေမွထည့်ပေးနေတော့ မေမေပြီး၍ သူ့ကိုကြည့်သည်။ မေမေ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်ဝှေ့နေချေသည်ပဲ။ ပြီးနေသော မေမေမျက်နှာ

ထက်တွင် ကြည်နူးခြင်းကိုလည်း တွေ့ရသည်။ မျက်ဝန်းတွင် အထီးကျန်သူ၏ အားငယ်မျက်ရည်ကိုလည်း သူတွေ့နေရသည်ပဲ ဟု ရင်ထဲမှာ ခံစားနားလည်ရစဉ်ခိုက် သူ ရင်ထဲ ဘယ်လိုမှဖြေ ဆည်မရချင်။

မေမေအပေါ် သူ အရမ်းကို တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန် နေခဲ့မိချေသည်တကား။

ခံစားမှု နှလုံးအိမ်ကို ဆို့နှင့်စေလျက် တနှင့်နှင့် ခြွေကြေးနေကြသည်တည်း။





အခန်း(၃၀)

“ခင်ညို ... နင့်မမလေးရော”

ပေါ်တီကိုအောက် ကားရပ်စဉ်ခိုက် ကြိုနေသူ လွန်းလေးကို မတွေ့ရသည့်မို့ သူ မေးခိုက် သူ ကမ်းပေးနေသော ချိုင့်ကို တရိုတသေ ခင်ညို ယူရင်းမှ ...

“ညနေကတည်းက အပေါ်ထပ်က မမလေး အခန်းမှာပဲ ရှိနေပါတယ် ကိုကိုလေး၊ ဘာမှလဲ မစားသေးဘူး”

လွန်းလေး စိတ်ကောက်နေခြင်းဆိုတာ သူ နားလည် ၏။ ဒါပေမဲ့ ဤတစ်ကြိမ်တွင်တော့ သူ ချောဖို့ စိတ်ကူးမရှိ၊ အလကားနေရင်း စိတ်ကောက်နေတာမျိုးကို သူ မကြိုက်။ မစား မသောက်ဘဲ အသံတိတ် ဆန္ဒပြတာမျိုးကိုလည်း သူ ရွံမုန်းသည်။ ယခုတစ်ကြိမ်မှာ ဤအဖြစ်ကို သူ ခွင့်လွှတ်ချော့မော့နေလျှင် နောက် ... အစဉ်တစိုက် ဤနည်းကို လွန်းလေးသုံး၍ စိတ်ကောက် မဆုံး ဖြစ်နေမည်။

သူ ခြေလှမ်းကျကြီးဖြင့် လှေကားထစ်တွေကို ကျော် လွှားနင်းဖြတ် တက်လာမိသည်ကိုက စိတ်လိုက်မာန်ပါ နိုင်နေသည်။

အခန်းတွင်းသို့ သူ ဝင်တော့ ပြတင်းပေါင်ပေါ် သက်ကိုဖေးတင်၍ အပြင်ဘက်ကိုကြည့်နေသည့် လွန်းကို မြင်၏။

သူ့ဘက်ကို ကျောပေးလျက် ပုံစံအတိုင်း ငြိမ်သက် နေပေမယ့် ကားဝင်လာတာ။ နောက် ယခု အခန်းတွင်းသို့ ခြေသံပြင်းပြင်းဖြင့် ဝင်လာတာ၊ အားလုံး လွန်း မကြားဘဲမဖြစ် နိုင်။ ဒါပေမဲ့ လုံးဝလှည့်မကြည့်။ သူ ရင်ထဲမှာ ခံပြင်းချင်၏။ ဤသို့ နေနေသည်ကိုက သူ့ကို ဂရုမစိုက်သည့်သဘော။ သူခေါ် သည့် ပဒုမ္မာကို မလာသည့်အပြင် ယခု သူ့ကိုပါ အရေးမစိုက် သည့်သဘော။

သူ စိတ်လိုက်မာန်ပါ လွန်းလေးနောက်မှာရပ်၍ နားကို အားဖြင့် ဆွဲယူလှည့်လိုက်တော့ အေးစက်စွာ တုံ့ပြန်မော့ ကြည့်သည့် အနေအထားဖြင့် ရှိနေသည့် လွန်းလေး၏ မျက်ခန်း နားကို သူ တွေ့လိုက်ရသည်။ အရမ်းကို အေးစက်တင်းမာနေ သော မျက်နှာ။ သူကလည်း တုံ့ပြန်၍ စိုက်ကြည့်ပစ်ရင်းမှ ပခုံး ကို လှုပ်ပစ်မိကာ ...

“သွား ... အောက်မှာ မေမေထည့်ပေးလိုက်တဲ့ အုန်းနို့ ခေါက်ဆွဲတွေ ရှိတယ်။ သွားစား ... မင်းကို မေမေက ကျွေးချင်လို့ ခေါ်တော့လည်း ကိစ္စရှိလို့ မလာနိုင်ဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ် မဟုတ်လား၊ အေး ... အခု မလာနိုင်တဲ့ မင်းကို ပါးစပ်ထဲ အသင့်စားရုံ ချိုင့်နဲ့ပသ၊ပေးလိုက်ပြီ၊ သွားစား”

သူ မကျေမနပ် ပြောနေမှန်း လွန်းလေး သိသည်။ သူ့အပြောကလည်း မညက်။ မကျေနပ်မှန်း အရမ်းကိုလည်းသိ သာနေသည်ပဲ။ လွန်းလေး တစ်ချက် ခပ်မဲ့မဲမြဲသည်။

“ဪ ... အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲစားဖို့ ခေါ်တာလား။ အဲဒီတုန်းကတော့ မသိဘူးလေ။ မေမေမြတ်က လာခဲ့ပါလို့ပဲ ခေါ်တာ။ လွန်းကလည်း မအားတော့ တကယ့်ကို မအားတော့ မလာဖြစ်နိုင်တာကိုပဲ ဖြေခဲ့မိတယ်။ ဒီမှာ လွန်းက ဒီမှာ တကယ့်ကို လေးလေးနက်နက်နဲ့ ကြည့်နူးစရာ အဖြစ်လေး တစ်ခုကို ဖန်ဆင်းဖန်တီးနေမိခဲ့တယ်လေ။ အဲဒါ လွန်းရဲ့ ရူးသွပ်မိုက်မဲတဲ့ စိတ်ကူးယဉ်မှုပဲဆိုတာ မောင့်ဆီကို ဖုန်းနဲ့ ပဒုမ္မာကိုလာခဲ့ဖို့ အမိန့်နဲ့ခေါ်လိုက်ချိန်မှာ အဆုံးသတ် နားလည်သွားစေခဲ့တာပဲ”

အရမ်းကို ခံစားရင်း နာကြည်းမှုများ ပြည့်သိပ်စွာ ပြောနေမှန်း နားလည်လာတော့ လွန်းလေးကို သူ ပို၍စိတ်ကုန် ချင်လာသည်။

ဘာတွေလဲ။ ဘာတွေကို ပုံကြီးချဲ့နေကြတာလဲဟု အော်ဟစ်ချင်လာသည်။

ပဒုမ္မာသို့ လာခဲ့ဖို့ သူ ဖုန်းဖြင့် ခေါ်လိုက်ခြင်းသည် ဘာတဲ့ ... လွန်းရဲ့ ရူးသွပ်မိုက်မဲတဲ့ စိတ်ကူးယဉ်မှုကို အဆုံးသတ် သွားစေသည်တဲ့။

ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိသော စကား။ ဘာမျှမဆိုသော စကား။ သူ စိတ်တွေ ထောင်းခနဲ တစ်ချက်ဖြစ်ချင်၏။

“ဘာလဲ ... လွန်းဆီကို လေးနာရီ လာပါ့မယ်လို့ ကတိ ပေးခဲ့တာကို ဖျက်လိုက်တယ်ဆိုပြီး ပဒုမ္မာကို ခေါ်လိုက်မိ တဲ့အဖြစ်တစ်ခုဟာ ဒီထိတောင်မှ မင်းရဲ့ရင်ကို ထိခိုက် ကြေကွဲနေစေလောက်အောင် ပြင်းထန်နေရမှာတဲ့လား။

အလကား ... ဘာမှအဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ ပုံကြီးချဲ့မှုပဲ။ ပဒုမ္မာ ကို မင်း လာလိုက်တော့ ဘာများ မင်းဘဝမှာ နှင့်နေအောင် ထိခိုက်ဆုံးရှုံးသွားမှာမို့လဲ”

သူ နားမလည်နိုင်စွာ ခံပြင်းစွာ မေးချလိုက်တော့ လွန်းလေးကလည်း သူ့မျက်ဝန်းများ တည့်တည့်ကို စူးရှလက် တောကဲ့နေသော မျက်နှာဝန်းလေးတွေဖြင့် စိုက်ကြည့်သည်။ အခြေအနေသည် ရုတ်ခြည်း တင်းမာမှုနုန်း မြင့်တက်လာနေပြီ ဟု သူ နားလည်လာနေ၏။ ထိုသို့ လင်ယောက်ျားကို အားပြိုင် စိုက်ကြည့်ရဲသော မိန်းမတစ်ယောက်၏ မျက်ဝန်းမျိုးကို သူ မကြိုက်။ လက်မခံနိုင်။ ချစ်သည်က သပ်သပ်။ ခုလို မလေးမခန့် အလုပ်ခံရတာကို မခံနိုင်သည်ကသပ်သပ်။

“မင်း ငါ့ကို ဒီလိုမကြည့်နဲ့ လွန်း”

ဟု သူ အော်ပစ်ချင်သည်။ ထိုအခိုက်မှာပဲ လွန်း ထံမှ ရယ်သံတိုးသဲ့သဲ့လေး လှုပ်ခတ်စွာ ထွက်ပေါ်လာတော့ သူ အံ့သြမှင်တက်စွာ ငေးစိုက်ကြည့်မိရပါပြီ။ လွန်းလေးသည် သူ မမျှော်လင့်ထားမိသည့် အဖြစ်များကို ဆက်တိုက်ကျူးလွန်နေ သည်ပဲ။ ယခုလို ခင်ပွန်းသည်အပေါ် မျက်တောင်မခတ် စိုက် ကြည့်ရင်း နှုတ်ခမ်းကိုတွန့်ကွေး၍ ခပ်သဲ့သဲ့ရယ်နေသည့် လှောင် ထေ့ထေ့ ရယ်မောမှုမျိုးကို သူ သည်းမခံနိုင်။

“မရယ်နဲ့ လွန်း၊ ဒီလိုအရယ်မျိုး မောင့်အပေါ်မှာ လာ မသုံးနဲ့”

သူ လွန်း၏ပခုံးကို တင်းနေအောင်ဆုပ်၍ အသံ မာမာဖြင့်ပြောတော့ ...

“ပဒုမ္မာကို လာလိုက်ရင် လွန်းဘဝမှာ ဘာများ နှင့်အောင် ထိခိုက်ဆုံးရှုံးရမှာမို့လဲ ... ဟုတ်လား၊ ဒီမှာ မောင်၊ လွန်းက မောင်ကို လေးနာရီမှာ မြဲရိပ်ငြိမ်မှာ တူတူရှိနေဖို့ မျှော်နေတဲ့ မိန်းမရှင်၊ မောင်ကိုလည်း လွန်းဖုန်းနဲ့ ပြောပြထားပြီးသား၊ အဲဒီအချိန်မှာ လွန်း ဘယ်ထိ ပျော်နေတယ်၊ လွန်းဆန်းရွှင်ပျနေတယ်ဆိုတာ ရှင်သိမှာပါ၊ ကိုယ့်မိန်းမရဲ့အသံကို နားထောင်မိရင်းနဲ့ နားလည်နိုင်မယ့် လင်ယောက်ျားအဖြစ် လွန်း ယုံကြည်နားလည်ထားမိတာကိုး”

ပြောပြီး လွန်း တစ်ချက်ရယ်သည်။ ဒါပေမဲ့ ရယ်နေသည်နှင့်မတူ။ နာကြည်းမှုများ ဆင့်ကဲ ဆင့်ကဲ ပေါက်ကွဲနေသည့် ခံစားမှုများ စွန်းထင်းနေသည့် မျက်နှာသည် အရာရာကို စိတ်ကုန်ခန်းနေသည့် လူသားတစ်ယောက်၏ ချုံးချုံးကျပ်ပ်ဖြစ်နေသည်။

“ပဒုမ္မာကို တခြားနေ့တွေမှာ မောင်သွားရင် လွန်း ဘယ်တုန်းက ငြင်းဖူးခဲ့သလဲ၊ လိုက်ခဲ့တာပဲ၊ ဒီတစ်ရက်မှာမှ လွန်းက အရူးထပြီး စိတ်ကူးယဉ်မိလိုက်တယ်လေ။ ဒီနေ့မှာပဲ ရှင်မေမေကလည်း ရှင်ကို အရေးတကြီး ပဒုမ္မာကို ခေါ်ခဲ့ပြန်တယ်၊ ဘယ်လောက်တောင်မှ အရေးကြီးတဲ့ သေရေးရှင်ရေးကိစ္စလဲ ဆိုရင် သားကို အုန်းနှိမ့်ခေါက်ဆွဲကျွေးမယ့်ကိစ္စ ဖြစ်နေတယ်လေ”

“မေမေ့ကို မင်း မခနဲပါနဲ့ လွန်း”

သူ ဖြတ်အော်ခိုက် အရာရာကို ရင်ဆိုင်လက်ခံရဲသည့် အကြည့်များဖြင့် လွန်းလေး သူ့ကို တုံ့ပြန်ကြည့်လာနေသည်ကို သူ အံ့သြမှင်တက်စွာ တွေ့မြင်နေရပါပြီတည်း။

ဤသို့သော အခံစိန်ခေါ်သည့် အကြည့်မျိုးကို သူ လွန်းထံမှ မြင်တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု ဘယ်တုန်းကမှ သူ မမျှော်လင့်ထားမိခဲ့။ သူ အရမ်းကို အထင်ကြီး မြတ်နိုးသော သူ၏မိန်းမသည် ရန်လိုလျက် တဖောက်ကန်းနိုင်သော ခပ်ညံ့ညံ့မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်နေချေပြီဟု ယူကျုံးမရ စတင်၍ ခံစားဖြစ်သည်။

သူ အရမ်းကို မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားသော ယမင်းရပ်ဆေးသည် အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာကွဲအောင် အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် သူ့နှလုံးအိမ်မှ လွင့်စဉ်ကျသွားချေသည်ဟု နှမြောစိတ်ဖြင့် ဆွေးမိရပြန်ပါ၏။

“ခနဲတယ် ... ဟုတ်လား မောင်၊ လွန်းဟာ ကိုယ့်ယောက်ျားမကို ခနဲစကားပြောတတ်တဲ့ စိတ်ဓာတ်သိမ်ဖျင်းတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး မောင်၊ လွန်းရဲ့ခံစားမှုကို လွန်းပြောတာပါ၊ လွန်းဟာ အိမ်ထောင်ကျလိုက်တာ မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ပိုင်ဆိုင်မယ့်လို့ ထင်မှတ်ယုံကြည်မိရတဲ့ ကိုယ့်ခင်ပွန်းသည်ကို ဘာမှပြုစုခွင့် မရှိ၊ ဘာတစ်ခုမှ ချက်ကျွေးခွင့်မရှိ၊ အဝတ်တောင်မှ စိတ်ကြိုက်ဆင်ပေးခွင့် မရှိ၊ သူ့အမေနဲ့ သူ့သား တယုတယနဲ့ ကျွေးမွေးနေသမျှကို ငေးကြည့်ရင်း ကိုယ့်ကော်ဖီကို ကျိတ်သောက်ခဲရတဲ့ အဖြစ်ကိုပဲ ရခဲ့တယ်။ ကိုယ့်ရွေးမ ဘာမုန့်နဲ့များ ဘားနေပါလိမ့်လို့ ဂရုတောင် မစိုက်ထားတဲ့ ယောက်ျားမရဲ့ရှေ့မှာ



ထိုင်ရင်း ကိုယ့်လင်ကို ကိုယ်က ဘေးက ငုတ်တုတ်ငြိမ်
ပြီး ကြည့်ရုံကြည့်နေရတဲ့ ဘဝကို ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးကမှ
ကြာရှည်မခံနိုင်ကြဘူးရှင်”

“မင်း ... မင်း ... မေမေအချစ်နဲ့ မေတ္တာကို နားမလည်ဘဲ
မစော်ကားနဲ့၊ မေမေက ငါ့ကို ကလေးလိုပဲ ချစ်တာ မြင်
တာ၊ ဂရုစိုက်တာကွ”

“ဒီမှာ မောင်၊ မောင်တစ်ယောက်တည်းမှာ မိဘရယ်လို့
ရှိတာ မဟုတ်ဘူး မောင်၊ လူတိုင်းမှာ မိဘဆိုတာ ရှိကြ
တာချည်းပဲ၊ လွန်းမှာလည်း မုဆိုးမဘဝနဲ့ ရှိနေတဲ့ မေမေ
ရှိတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ လွန်းတို့အိမ်ထောင်ရေးမှာ မေမေ ဘာ
ဝင်ပါနေလို့လဲ မောင်”

ပြောပြီး လွန်း ခေါင်းခါသည်။ စိတ်ကုန်နန်းနေ
သည့် မျက်ဝန်းများဆီမှ အကြည့်တွေက သူ့ထံမှ အတန်ကြာ
ကျရောက်၏။

“လွန်းဟာ လွန်းရဲ့ယောက်ျားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တကယ့်
ကို နားမလည်နိုင်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဆိုတာ ခုပိုပြီး
နားလည်လာတယ်။ လွန်းက လွန်းရဲ့ခင်ပွန်းသည်ဟာ
လွန်းအပေါ် မျှဝေနားလည်ပေးတဲ့သူ ဖြစ်တယ်လို့ မှိုက်မဲ
တဲ့ ယုံကြည်မှုတွေနဲ့ ရပ်တည်နေမိတယ်လေ။ အဲဒါ
မခိုင်မာတဲ့ ရပ်တည်မှုဆိုတာ ခု နားလည်သွားပါပြီ”

ပြောပြီး လွန်း သူ့ကိုတစ်ချက်ကြည့်သည်။ ဝဲတက်
လာသော မျက်ရည်ကို ချက်ချင်း မျက်တောင်ခတ်၍ ထိန်းယူ
တာကို သူ မြင်၏။ မျက်နှာတင်းသွားတာကိုလည်း သူ မြင်သည်။

“လွန်းဟာ အချိန်နဲ့အမျှ မောင်နဲ့ မောင်မေမေတို့ကြားမှာ
ရှိတဲ့ ပိုင်စိုးနိုင်စွမ်းမှု ဆိုတဲ့ မျဉ်းတစ်ကြောင်းအပေါ်မှာ
ပူပြင်းလောင်မြိုက်စွာ လျှောက်နေရမယ့် ချွေးမတစ်ယောက်
အဖြစ် ဘယ်လိုမှ ခံနိုင်ရည်ရှိစွာ ရပ်တည်နိုင်တော့မှာ
မဟုတ်ဘူး မောင်။ မောင်မေမေဟာ သားကိုပိုင်တဲ့ အမေ
တစ်ယောက်အဖြစ် လွန်းကို ကြိမ်ဖန်များစွာ ဟစ်ကြွေးပြီး
ပါးနပ်စွာပဲ လုပ်ပြခဲ့တာတွေ များနေခဲ့ပါပြီ။ ဒီနေ့လည်း
လွန်း မအားဘူးဆိုတာ သိပါရက်နဲ့ မောင်ကို သူ ရအောင်
ခေါ်တယ်။ မောင်ကလည်း လေးနာရှိမှာ မြဲရိမ်ငြိမ်မှာ
မောင်ကို စောင့်နေတယ် ဆိုတာလေးလောက်တောင်မှ
မောင်မေမေကို ပြောပြဖို့ နှုတ်နေနေမိတယ် မဟုတ်လား”

ပြောပြီး လွန်း သူ့ကိုကျောခိုင်းလိုက်သည်။ သက်
ခြင်းချသံ တိုးမျှင်မျှင်ကို သူ ကြားနေရ၏။

“လွန်းတို့နှစ်ယောက် ဘယ်လောက်ကြာကြာ ဒီဒဏ်ကို
ခံနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်သလဲ မောင်၊ ဒီနေ့မှာဆိုရင် လွန်း
မျှော်လင့်တကြီး လှုပ်ရှားစိမ့်ထားလေသမျှဟာ ရင်ကို
ကြေကွဲနေစေဖို့ ဖြစ်တည်လာစေခဲ့တယ်။ လွန်းတို့ နှစ်
ယောက်ကြားမှာလည်း နားလည်မှုတွေ ခြားနားဆန့်ကျင်
နေကြတာကိုလည်း လွန်း အခု ပိုသိလာနေရတယ်။
လွန်း မှားတယ်လို့ မောင်ကိုယ်တိုင် ခုပြောနေခဲ့ပြီးပြီလေ။
မျက်ရည်ကျနေတဲ့လူကို ရယ်မောနေတဲ့လူက
အနိုင်ယူတယ်လို့ ပြောနေသလိုပါပဲ”

ပြောပြီး လွန်း ခေါင်းယမ်းသည်။ အဆိုးဝါးသော အဖြစ်တစ်ခုကို ကြိုတင်နားလည်မျှော်လင့်ထားပြီးသည့် အကြည့်သည် ရင်ဆိုင်လိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားနှင့်သည့် အသွင်နှင့် ဖြင့် တည်ငြိမ်လွန်းနေပြန်သည်။

“လွန်း ... ဒီည မြပဝါမှာ သွားအိပ်ပါမယ် မောင်၊ ပဒုမ္မာ မောင်ကို ပိုင်တယ်ဆိုရင် မြပဝါဟာလည်း လွန်း ပိုင်တယ်လို့ မှတ်ယူလိုက်စေတဲ့အဖြစ်ဟာ မျှတမှုရှိနေ နှစ်ဖက်စလုံး ဘက်ညီတဲ့ အဖြစ်တစ်ခုပဲလို့ လွန်း နားလည် တယ်”

ဟု ပြောတော့ သူ ခံပြင်းစွာ လွန်း၏လက်မောင်း အိုးကို ဖြတ်ကိုင်ပစ်ရင်း တင်းနေအောင် ဆုပ်ညှစ်ပစ်ကာ အံ့ခွေ ငိုမိုးကြည့်မိရပါပြီ။ သူ့မျက်ဝန်းတွေလည်း နီရဲတက်လာနေသည်။ မျက်သားတွင် ရှိနေသော သွေးကြောလေးတွေ နီရဲလာနေသည် အဖြစ်။

“ဘာလဲ ... မင်းက အားပြိုင်တာလား။ မေမေက ငါ့ကို ပဒုမ္မာ ခံစာခေါ်ထားလိုက်မိတာနဲ့ပဲ မင်းက ဒီလောက်ထိ နာကြည်းခံပြင်းနေရသတဲ့လား။ မင်းဟာ ငါ့မယား ငါ့ ခွင့်မပြုဘဲ ဘယ်ကိုမှ မသွားရဘူး”

သူ အံ့ခွေပြောခိုက် သူ့လက်တွေကို ပြင်းသောအား များကို စုစည်းစိုက်ထုတ်ယူလျက် ပုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်က လွန်း၏လက်များပါ။

“ဒါပေမဲ့ ရှင်ကတော့ ကျွန်မရဲ့ခွင့်ပြုချက် ဆိုတာကို မပြောနဲ့။ ရှင်ကို စောင့်နေတဲ့ ရှင်မိန်းမကို လုံးဝစာရင်း

မသွင်းဘဲ ပဒုမ္မာမှာ နေခဲ့တာပဲ။ ဖယ် ... လွန်း ဒီနေ့ အရမ်းကို ဝမ်းလည်းနည်းတယ်။ ခံလည်း ခံပြင်းတယ်။ လွန်း သွားမယ်။ လွန်းကို မတားနဲ့၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် လွန်း တစ်ခုခု လုပ်မိလိမ့်မယ်။ လွန်း ဝမ်းအနည်းဆုံးက လွန်း ကို ရှင် ကိုယ်တိုင်က ခုလို နားမလည်နိုင်ဘဲ သယောက် သဟမ်း လုပ်နေသေးတာကိုပဲ”

ဟု ပြောပြီးတာနှင့် ခေါင်းကိုမော့ကာ ...

“လွန်းတို့ ကြာရှည် ဒီလိုရှိနေကြမယ်ဆိုရင်ဖြင့် ကိုယ်ပျော် ရာအရပ်လို့ ပြောရမှာထက် ကိုယ်နဲ့ အလျဉ်းသင့်နေတဲ့ အရပ်မှာပဲ နေလိုက်ကြတာ ပိုကောင်းမယ် ထင်ပါတယ် ကိုဦးသာ”

ဟု ပြောပြီးတာနှင့် အပြေးထွက်သွားသည်စို့ ထိုသို့ လွန်း ပြေးသွားမည် မထင်လိုက်မိသော သူ ... နေရာတွင် ခြေစုံ ရပ်၍ ကျန်ခဲ့၏။ နောက်က သူ လိုက်မခေါ်။ သူက နှင်ထုတ် တာမဟုတ်။ လမ်းခွဲကားပြောတာ မဟုတ်။ နှင်ထုတ်ရအောင် ကလည်း မြရိပ်ငြိမ် ဆိုတာ သူ့အိမ်လည်း မဟုတ်။ မေမေငြိမ်း လက်ဖွဲ့ထားသော အိမ်ပဲလေ။

ထွက်ချင်း ထွက်လျှင် သူက ထွက်သွားရမည့်နေရာ မှာ ရှိနေရသည်ပဲ။

ကားမောင်းထွက်သွားသံ ပြင်းပြင်းကို ကြားရခိုက် လွန်းဘက်က စတင်၍ လမ်းခွဲခြင်းပေပဲဟု ခံပြင်းနာကြည်းစိတ် ဖြင့် တွေးမိရင်း မျက်ဝန်းကို စုံမှိတ်ချလိုက်မိသည်။ သို့ဆိုလျှင် သူကရော ဘာကြောင့် မြရိပ်ငြိမ်မှာ ဆက်နေဖို့ လိုအပ်ပါမည်တဲ့လဲ။

ယောက်ျားမာနဖြင့် လှေကားထစ်များကို ကြမ်းတမ်းစွာ သူ နင်းဖြတ်ဆင်းလာခိုက် မျက်ရည်များ ဝဲနေသာ မျက်ဝန်းများဖြင့် လှေကားရင်းမှာ ပိတ်စောင့်နေသည့် ဒေါ်တောမှ ...

“ခဏ ခဏ နေပါဦး လူလေးရယ်၊ ဒေါ်တော မိန်းကလေး လုပ်ထားတာတွေကို ပြချင်လို့ပါ။ လိုက်ကြည့်ပါကွယ်၊ လိုက်ကြည့်ပါ”

ဟု ပြောနေသမျှကို သူ နာကြည်းစွာ အရှက်သဉ်းစွာ ခေါင်းယမ်းပြမိရင်းမှ ...

“မကြည့်ဘူး ဒေါ်တော။ ကြည့်ဖို့ မလိုအပ်တော့ဘူး။ အဆုံးအဖြတ်ကို ကျွန်တော်က ပေးသွားတာ မဟုတ်ဘူး။ သူ ... သူက ပေးသွားတာ၊ ကျွန်တော် ယောက်ျားပါဗျ။ မိန်းမရဲ့အိမ်မှာ တက်နေရတဲ့ ဒီကောင်က အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားတဲ့မိန်းမရဲ့ ပြန်အလာကို ငုတ်တုတ် ဒီအိမ်မှာ ထိုင်စောင့်နေမယ့် အရှက်နည်းနည်းနဲ့ ခပ်ညည်းညည်းအကောင်မျိုး မဟုတ်ဘူး ဒေါ်တော။ ကျွန်တော့်မှာ ယောက်ျားမာန ရှိတယ်။ သူ သွားလိုက်ပြီလေ၊ သွားလိုက်တာကိုလည်း ဒေါ်တော တွေ့ပြီးပြီ။ ကျွန်တော် ဒီမှာ ဘာကိစ္စနဲ့ ဆက်နေရမှာတဲ့လဲ၊ ဖယ် ... ဖယ်ဗျာ”

ဟု ဒေါသနှင့် ခံပြင်းစွာ ရှက်စိတ်သည်းစွာ မျက်နှာတစ်ခုလုံး မာကျောခက်ထန်နေလျက် သူ ပြောနေစဉ် ဒေါ်တောမှ သူ့လက်မောင်းတွေကို အားကုန်ဖက်၍ ဆွဲထားရင်းမှ ...

“ခဏလေးတော့ ကြည့်လိုက်ပါ လူလေးရယ်၊ နောင်တဆိုတာ နောင်မှ ဖြစ်ကြရရင် မကောင်းလို့ပါ၊ ခဏပါကွယ်။

ဒေါ်တော့ကို အားနာစိတ်လေးနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် လိုက်ကြည့်ပါသားရယ်”

ဟု မျက်ရည်ကျရင်း အရမ်းကို တောင်းပန်နေတော့သည့် သက်ကြီးရွယ် ဒေါ်တော့ကို အားနာစိတ်ဖြင့် သူကြည့်လိုက်မိရပါပြီ။ သက်ပြင်းရှိုက်ချပစ်ရင်းမှ ...

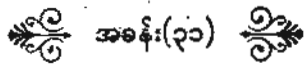
“ကောင်းပြီလေ။ ဒေါ်တော စိတ်ကျေနပ်အောင် ကျွန်တော် ခဏလိုက်ကြည့်မယ်။ ပြီးရင် ကျွန်တော် ဒီကထွက်သွားတဲ့ အခါမှာ ဒေါ်တော မတားဘူးဆိုတဲ့ ကတိပေး၊ ပြီးတော့ ဘာပစ္စည်းတစ်ခုကိုမှ ယူမသွားဘူးဆိုတာကိုလည်း သူ့ကို ပြောပြလိုက်ပါ။ အဆုံးစွန် သူနဲ့ညားလို့ ဒီမှာရှိနေတဲ့ ကျွန်တော့်အဝတ်အစားတွေတောင် မယူဘူးဆိုတာ ပြောပြလိုက်ပါ။ သူ ပြန်မရောက်မချင်းလည်း ဒေါ်တော အိမ်ကို စောင့်ရှောက်ထားပေးပါ။ သူနဲ့ ကျွန်တော် ပြတ်တောက်ဝေးကွာသွားကြပြီးပြီ”

ဟု ပြောတော့ ဒေါ်တော ခေါင်းပဲတွင်တွင်ညိတ်ပြဲခဲ့သည်။ အပေါ်ထပ်သို့လည်း သူ့ကိုပြန်၍ ခေါ်တက်လာသည်မို့ ခြေလှမ်းလေးလေးဖြင့် သူ လိုက်လာမိရပါပြီတည်း။

ဤလှေကားထစ်များကို ဤတစ်ကြိမ်သည် နောက်ဆုံးအကြိမ် နင်းဖြတ်တက်မိခြင်းပေပဲဟု ရင်မှာ ဆုံးဖြတ်မိရသည်ကို နာကြည်းမှုဖြင့်ပါ။



ဖြစ်။ ကျောခိုင်းရပ်လျက် အနေအထားဖြင့်ပင် ရင်ထဲမှာ တံနှင့် နှင့် ဖြစ်နေရပါပြီ။ အရမ်းကိုနာကြည်းစွာ ပြောခဲ့သော လွန်းလေး နှစ်စကားသံ။ အေးစက်နာကြည်းစွာ ကြည့်ခဲ့သော အကြည့်စူးစူး လေးများသည် ယခုကျတော့ သူ့နှလုံးအိမ်ကို နာကျင်ကြေကွဲနေ စေချေပြီတည်း။



မှားပြီ ... ဟု နားလည်လိုက်ရချိန်တွင် ရင်ထဲ၌ နောင်တက ဖြစ်တည်၏။ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မကောင်းနိုင်။

ပန်းချီခန်းတံခါးဝမှာ သူ ခြေစုံရပ်၍ အပိုင်ကြီး ဝိုင်ကျငြိမ်သက်နေခိုက်မှာတော့ ဒေါ်တောသည် မျက်ရည်ကိုသုတ် ကာ သူ့အပါးမှ ထွက်ခွာသွားပြီ။ စကားတစ်ခွန်းသော်မျှ သူ့ကို ထပ်ပြောမသွားတော့။

တကယ်တော့လည်း ဘာကိုမျှ ပြောပြနေဖို့ မလို ချေတော့သည်ပဲလေ။

မြင်ကွင်းဖြင့်ပင် သူ အားလုံးကို တနင့်နှင့် ဝေနေ သော နောင်တရင်ဖြင့် နားလည်နေရပြီးပြီပဲ။

“လူလေး ... အဲဒါတွေ အားလုံး မိန်းကလေးတစ်ယောက် တည်း လုပ်တာပါ။ ဒေါ်တောတို့ကို ဘာကိုမှ ပေးမလုပ်ဖူး ကွယ့်”

ဟု လျှောက်လက်စ ခြေလှမ်းကို ရုတ်တရက် တန့် လျက် ဒေါ်တော အသံတုန်တုန်ဖြင့် ပြောတော့ သူ လှည့်မကြည့်

သူ ခြေလှမ်းတွေကို အနိုင်နိုင် အားယူလျှောက်လျက် အခန်းတွင်းကို တစ်လှမ်းချင်း ဝင်လာနေမိစဉ်ခိုက် အစဉ်တစိုက် ခံစားနေရသည်က မှားပြီဟူသော ခံစားမှု။ ဖဟောင်းတိုင် စိုက် သည့် ငွေဖယောင်းတိုင် အောက်ခြေကိုင်းတံတပ် ဖယောင်းစိုက် ခဲ့လေးက စားပွဲ၏အလယ်မှာ ရှိနေ၏။

ဖွေးဆွတ်နေသော စားပွဲခင်းထက်တွင် သစ်သီးစုံ ပန်းကန်များ။

သစ်သီးဖျော်ရည်ဖန်ချိုင့်။

ပေါင်မုန့်ချပ်လေးများက စားရုံအသင့်ပုံစံဖြင့် အချပ် လိုက် အလွှာလိုက်လေးတွေ အုပ်ဆောင်းအုပ် ငွေပန်းကန်ပြား ထက်မှာ ရှိနေ၏။

အာလူးကက်တလိပ်။ ကြက်ကြွပ်ကြော်။ ပုစွန်တုပ် မီးကင်။ ဆလပ်ရွက်ပန်းကန်နှင့် ခရမ်းချဉ်သီးကို အပိုင်းလိုက် လှီးဖြတ်ထားသော ပန်းကန်။

ထောပတ်နှင့် ယိုမျိုးစုံရှိနေသော ငွေပန်းကန်ငယ် လေးများ။ လက်သုတ်ပဝါ၊ ဇွန်း၊ ခက်ရင်းနှင့် ငွေစားငယ်သေး က မှောက်ထားသော ကြွေပန်းကန်ပြားသေးတွင် အသင့်ချထား လျက် ရှိနေသည့်အဖြစ်။

ဆိုင်မှန်ချပ်လေးများကို ကြိုက်ရာ အစာပစ္စည်း
ကြိုက်သလို စားနိုင်ဖို့ စီမံထားခြင်းပေပဲဟု သူ နားလည်သွား
ဖြစ်၏။ ပန်းကန်တွင်းမှ ဟင်းအမယ် စားစရာတွေကလေး
အေးစက်နေကြချေပြီတည်း။ စားသူကင်းမဲ့နေသော စားပွဲဝိုင်းသည်
ညှိုးငယ်ဖျော့စွာ သူ့ကို လှမ်းကြည့်နေသယောင်ပါ။

ထိုအစားအစာများကို လွန်းလေးသည် လေးနား
အချိန်မီ ပူနွေးစွာ စားသောက်နိုင်ဖို့ အိမ်မှာ စီမံနေတာဖြစ်ချေ
သည်တကား။

ဖယောင်းတိုင်စိုက်ခုံလေးကအစ စိတ်ကူးယဉ်စွာ
ပြုထားသည်မို့ သူ့ရင်ထဲမှာ လွန်းလေးကို သနားနေမိရ၊ တောင်း
ပန်နေမိရပါပြီ။

ခန်းဆီးပြည့် ချထားသော ဤပန်းချီခန်းတွင်းမှာ
ညနေလေးနာရီအချိန်မှာ ဖယောင်းတိုင်လေးတွေကို မီးထွန်းညှိ၍
လွန်းလေးသည် သူနှင့်အတူ ကြည်နူးပျော်ရွှင်စွာ စားသောက်ဖို့
စီမံထားခြင်း။

ဤအဖြစ်ကတော့ နည်းနည်း သူ့အတွက် ဆန်းနေ
သည်။

ဘာကြောင့် ဤနေ့တွင် ဤစိတ်ကူးကို လွန်းလေး
သည် တကူးတက အကောင်အထည်ဖော် စီမံရပါသတဲ့လဲ။

သူ့အကြည့်က စားပွဲဝိုင်းကြီးဆီမှ ပန်းချီခန်း၏
နံရံများကို ကြည့်လိုက်မိစဉ်ခိုက် အရင်ရက်တွေက ချိတ်ထားသော
ပန်းချီကားတွေ မရှိတော့ဘဲ ပန်းချီကားသုံးချပ်ကို နံရံမှာ ပိုးသား
နုနုဖြူဖြူလေးတွေ ဖုံးအုပ်ထားသည့်ပုံစံဖြင့် ရှိနေစေသည်မို့ သူ

သိလိုစောဖြင့် ပိုးသားစလေးတွေကို ပန်းချီကားချပ်ပေါင်တွေဆီ
မှာ တစ်ခုချင်း ခွာကြည့်မိရပါပြီ။

အို ... လှပသော အသွေးစုံ အမျိုးစုံသော ပန်းတစ်
ခင်းကို ခြယ်မှုန်းသက်ဝင်နေစေပါသည့် ပန်းချီကားချပ်။ ပန်းချီ
ကားချပ်လေးသည် ကဗျာလေးတစ်ပိုဒ်နှင့်အတူ ရှိနေခြင်း။

ပန်းတစ်ခင်းရယ်မှ
မွှေးသတင်းရယ်တို့
ဘယ်တိုးလို ယှဉ်နိုင်လိမ့်
တစ်မိမိမ့် မွှေးမြနေ
တဝေဝေ သင်းထုံလွန်းပါဘိ
အချစ်၏ ရနံ့တွေ ...။

သူ့နှလုံးတွေ တဆတ်ဆတ် နာကျင်ကြေကွဲနေကြ
ရပါပြီတည်း။ ပန်းချီကားတွင်းမှ လှပပန်းချီဆန်သော လက်ရေး
လေးများသည် ကဗျာလေးတစ်ပိုဒ်ကို ဖြစ်တည်နေစေချင်ပြီတည်း။
ထိုကဗျာပိုဒ်လေးသည် သူ့ရေးခဲ့သော ကဗျာတွင်းမှ ပထမဆုံး
ကဗျာပိုဒ်။

“မောင် ... မောင် ... မှားပြီ၊ မှားမိပြီးခဲ့ပြီ လွန်းရယ်”

သူ ယူကျုံးမရ ပြောမိနေသည်ကို ဆောက်တည်ရာမဲ့
ဆန်နေသည်။ အပြစ်ကြီးတစ်ခုကို သူ မှားယွင်းစွာ လုပ်မိခဲ့ပြီဟု
နားလည်နေမိရပြီ။ လွန်းအပေါ် သံသယကြီးစွာဖြင့် စွပ်စွဲနေမိခဲ့
သော တစ်ဖက်သတ်အမြင်ဖြင့် ပြောမိခဲ့သည့်အဖြစ်။ နေမထိတိုင်
မသားဖြင့် သူ အရူးတစ်ယောက်လိုပဲ အခန်းတွင်းမှ ပြေးထွက်ကာ
လွန်းလေး နောက်သို့ လိုက်သွားလိုက်ချင်ပြီ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုဖမ်း

စားညှို့ငင်ထားပါသော ပန်းချီကားချပ်တွေကို မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်
သည်မို့ ဒုတိယပန်းချီကို ပိုးသားစလေးဖယ်၍ ကြည့်မိရစဉ်
ခိုက်...

“လွန်းရယ် ... မောင့်လွန်းရယ် ...”

ဟု မျက်ရည်ဝဲစွာ ခေါ်နေမိရပါပြီ။

တောတောင် လျှိုမြောင်များဆီမှ ရစ်ခွေစီးဆင်းလာ
ပါသော စမ်းချောင်းလေးသည် မြင့်ရာမှ နိမ့်ရာဆီသို့ ခွေနှံ့စီး
ဆင်းနေ၏။

အမြင့်ဘက်သည် အဝေးကိုပြလျက် တဖြည်းဖြည်း
စမ်းရေစီးဆင်းလာမှုက မြင်ကွင်းအနီးကို ပြသည်။ ကြည်စင်သော
စမ်းရေကြည်သည် အေးမြမြသဘောကို ဆောင်၏။ တကယ့်ကို
စမ်းချောင်းလေးတစ်ခုကို လျှိုမြောင်များဆီမှ စီးသွယ်ဆင်းလာ
တာကို ရပ်ငေးမြင်နေရစေသည့်နှယ် ပန်းချီကားချပ်လေးက အသက်
ဝင်နေသည်။

တောလျှိုမြောင်ရစ်ခွေနှံ့ကာပ

ဟော ... ပဟိုတောင်စမ်းရေများရယ်တို့

ဘယ်တိုးလို့ယှဉ်နိုင်လိမ့်

တငြိမ်ငြိမ်အေးမြလွင်

တသွင်သွင် စီးဖြာသွန်းပါဘိ

အချစ်၏ရနံ့တွေ ...။

သူ ... သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်လိုမှ ခွင့်မလွှတ်ချင်တော့။

သူ ... အဘယ်မျှတိ လွန်းလေးကို ပုတ်ခတ်စော်
ကားစွာ ပြောမိခဲ့ပါသလဲ။

တတိယပန်းချီကားချပ်ကို ပိုးသားစလေး ဖယ်ရှား
သိုက်စဉ်ခိုက် သူ့လက်ချောင်းတွေ ဆတ်ဆတ်တုန်နေကြပြီ ဆို
တာကို မိမိဘာသာလည်း မြင်နေမိရပါသည့်အဖြစ်။

ကဗျာ၏အဆုံးပိုဒ်လေးကို ပန်းချီထက်မှာ ရေးထား
ပါသည့် လွန်း၏လက်ရေးလေး။

စမ်းချောင်းလေးဘက်မှာ ပန်းခင်းလေးတွေက အပွင့်
အခက် ဝေဆာစွာ ရှိနေကြသည်။ တောတောင်လျှိုမြောင်၏
တစ်ဖက် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းကျယ်ကြီးနှင့် မိုးသားကောင်းကင်ပြာ
ကြီးမှာ တိမ်ဖြူဆုပ်လေးတွေက ဖြူတလဲလဲ ... ဝါလဲလဲ ညိုဖျော့
ဖျော့ တစ်သွယ်ဖြင့် တလွင့်လွင့် ရှိနေသည်သို့ ရှိနေ၏။ ပန်းပွင့်
လေးတွေက ပန်းခင်းမှာ ဖူးကြွလန်းဆန်းစွာ ဖူးဖူးငုံငုံ ပွင့်ပွင့်
ဝေဝေ။ စမ်းရေထက်မှာ ပန်းတချို့ စီးမျောလျက် ပန်းစမ်းချောင်း
လေး ဖြစ်နေသည်။

ပန်းလေညင်းရယ်နဲ့

စမ်းရေတသင်းရယ်ထက်

သိမ်မွေ့လျက် မွှေးရနံ့ကြွယ်

အချစ်ရယ် သူဖန်ဆင်းကာပ

နှလုံးဝယ် သူတည်မြဲစေလိမ့်

တစိမ့်စိမ့် တိုးလို့ငင်

ချစ်ကြွေးမျှင် သူ့သွယ်ယှက်ပါဘိ

အချစ်၏ရနံ့တွေ ...။

ဪ ... အချစ်၏ရနံ့တွေ ...။

ကဗျာလေးပါသည်။ ပန်းချီကားမှာ ခေါင်းကိုး
တင်ထားမိရင်း သူ မျက်ဝန်းများကို စုံမှိတ်ချထားမိရပါပြီ။ နှလုံး
အိမ်ကို ဆုပ်ညှစ်နေသည်သို့ သူ ခံစားရ၏။

လွန်းကို သူ အားနာသည်။ လွန်းကို သူ တောင်းပန်
ချင်နေပြီ။

ဪ ... သူ၏ကဗျာကို လွန်း၏ပန်းချီလေးဖြင့်
စိတ်ကူးယဉ်တွဲ ရှိနေစေဖို့အတွက် လွန်းလေးကို မည်သို့သော
အရာက တိုက်တွန်းခဲ့ပါသလဲတဲ့။ လွန်းလေး၏ နက်ရှိုင်းသော
အချစ်များက ထိုမျှ သိမ်မွေ့၍ မြတ်နိုးဖွယ်ကောင်းသော စိတ်ကူး
လေးကို ဖြစ်တည်လာစေသည်ပေါ့။ ထိုမျှ လွန်းလေးဘက်မှ
တမြတ်တနိုး သိမ်မွေ့နူးညံ့စွာ မှတ်တိုင်လေးတစ်ခုအဖြစ် ဤနေ့
ကို ဖြစ်တည်ထင်ရှားစေဖို့ ချစ်စိတ်ဖြင့် စီမံခဲ့ပါလျက်။

“ဘာလဲ ... လွန်းဆီကို လေးနာရီ လာပါမယ်လို့ ကတိ
ပေးခဲ့တာကို ဖျက်လိုက်တယ်ဆိုပြီး ပဒုမ္မာကို ခေါ်လိုက်မိ
တဲ့ အဖြစ်တစ်ခုဟာ ဒီထိတောင်မှ မင်းရဲ့ရင်ကို ထိခိုက်
ကွဲကြေနေစေလောက်အောင် ပြင်းထန်နေရမှာတဲ့လား။
အလကား ... ဘာမှအဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ ပုံကြီးချဲ့မှုပဲ”

သူ ပြောခဲ့မိသော စကားများသည် အဘယ်မျှထိ
စူးနင့်မာကျောစွာပဲ လွန်းလေး၏နှလုံးအိမ်လေးကို ထွင်းဖောက်
သွားစေမည်ဆိုတာ သူ နားလည်နေမိရပါပြီ။

ချစ်ဖို့ကောင်းသော စိတ်ကူးနုနုလေးဖြင့် မမောပန်း
နိုင်အောင် အားလုံး တစ်ယောက်တည်း ချက်ပြုတ်လုပ်ကိုင်ခဲ့ရရှာ
သော လွန်းလေး ...။

ပန်းချီကားတွေကို သူ မသိအောင် ဘယ်အချိန်က
တည်းကများ ဆွဲခဲ့မှန်း မသိရလောက်အောင် ဤနေ့အတွက်
လျှို့ဝှက်စွာ စိတ်ကူးပျော်လေးများဖြင့် ရှိခဲ့ရှာမည် ဖြစ်ပါသော
လွန်းလေး။ ဤပန်းချီကားတွေကို ပန်းနုပန်းချီမှာရှိသည့် ရုံးခန်း
ထဲမှာပဲ တစ်ယောက်တည်းကျိတ်၍ သူ မသိအောင် ဆွဲခဲ့ရှာမည်
ဖြစ်ပါသည် လွန်းလေး။

ဤနေ့အတွက် အားလုံး အဆင်သင့် စီမံစောင့်ဆိုင်း
ချိန်ကျမှ သူသည် ပဒုမ္မာမှာပဲ ရှိနေခဲ့သည်။ အမျှော်လင့်ကြီး
မျှော်လင့်စွာ သိမ်မွေ့နူးညံ့စွာသော အတွေးများဖြင့် မျှော်နေရှာ
သည့် လွန်းလေး၏ အပျော်တွေကို ရပ်တန့်ပျက်သုဉ်းစေသည်မို့
တိတ်ဆိတ်စွာ ကြေကွဲခံစားနေချိန်ကျမှ သူ ရောက်လာလျက်
ကောင်းအချေအတင်ပင် သူ ပြောခဲ့မိသေးသည်။

ဘာတဲ့ ... ဘာမျှအဓိပ္ပာယ်မရှိသော ပုံကြီးချဲ့မှု။
ဆိုသို့ပင် သူ ရက်ရက်စက်စက် ပြောမိခဲ့သည်ပင်။

ကဗျာလေးကို သူ ပန်းချီကားတစ်ချပ်ချင်းမှာ
လိက်လိုက်ကြည့်နေမိရင်းမှ ဘာကြောင့် ဤနေ့တွင်မှ လေးနာရီ
ဆိုသည့် အချိန်ကို လွန်းလေး ခေါ်ပါလိမ့်မည်ဟု ဖျတ်ခနဲ စဉ်းစား
မိရပါပြီ။ အတန်ကြာတွေ၍ ငြိမ်နေရာမှ ...

“ဟာ”

သူ လွတ်ခနဲ အော်မိလိုက်ပြီးမှ ကြေကြေကွဲကွဲခံစား
မိရပါပြီတည်း။

ဤနေ့သည် လွန်းလေးထံမှ ချစ်အဖြေကို ရရှိသည့်
လေးလမြောက်သော သက်တမ်းပြည့်နေ့။ လွန်းလေးကို ဖြစ်ပါစွာ
ဤကဗျာလေးကို ပေးခဲ့စဉ်က လေးနာရီ။



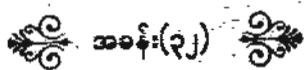
အို ... သူ ... သူ ... မှားခြင်းမက လွန်းလေးအပေါ်
ရက်ရက်စက်စက်ကြီး မှားယွင်းစွပ်စွဲမိ၊ စော်ကားမိခဲ့ချေပြီတကား။
“လွန်း”

အရူးတစ်ယောက်လိုပဲ သူ ကြိုးခေါ်မိရင်းမှ ကွဲကွဲ
ကြေကြေ ဖြစ်နေရပါသည့် နောင်တရင်ဖြင့် သူ အပြေးတစ်ပိုင်း
အပေါ်ထပ်မှ တောက်လျှောက် ပြေးဆင်းလာမိရပါပြီတည်း။

သူ့ကို လွန်းလေး ခွင့်လွှတ်နိုင်စေဖို့ မည်သို့သော
ပေးဆပ်တောင်းပန်မှုဖြင့် ရင်းရပါစေ၊ သူ တောင်းပန်ရမည်။
တောင်းပန်ရမှလည်း ဖြစ်မည်။ တောင်းပန်ခွင့်ကိုဖြင့် လွန်းလေး
ထံမှ သူ လက်ခံရရှိနိုင်ပါစေဟု ဆုတောင်းနေမိရပါသည့်အဖြစ်။

ယခုမှ လွန်းလေးသည် သူ့နှလုံးအိမ်မှာ နက်ရှိုင်း
စွာ တွယ်ငြိတိုးဝင်နေလျက် အရမ်းကို နက်ရှိုင်းစွာ တည်ရှိနေပါ
သော မိန်းကလေးဖြစ်နေမှန်း ပို၍ ပို၍ သူ နားလည်လာနေရ
ပါပြီ။

လွန်းလေးကို သူ မခွဲနိုင်။
ဘယ်လိုမှ လွန်းလေး မရှိဘဲ သူ့ဘဝ မရပ်တည်နိုင်။



အခန်း(၃၂)

ဖြူဖျော့ကျသွားသော မေမေငြိမ်း၏ မျက်နှာထက်
တွင် စိုးရိမ်ချောက်ချားသော အငွေ့အသက်များ ပိတ်ပိတ်ဖုံးလာ
နေသည်နှင့် သူသည်လည်း ဆောက်တည်ရာ မရချင်။ လွန်းလေး
ကို လာမေးလိုက်သည်နှင့် မေမေငြိမ်း၏ ရွှင်ယူစွာ တံခါးဖွင့်ပေး
နေသည့် လက်တွေ့ တန့်ခန့် ရပ်သွားတာ။

“လွန်းလေး ကျွန်တော်နဲ့ စိတ်ဆိုးပြီး အိမ်ကဆင်းသွားလို့
လာခေါ်တာပါ မေမေငြိမ်း။ သူ့ကို ခေါ်သွားပါရစေ”

ဟု အလောတကြီး သူ ပြောလိုက်မိပြီးသည့်နောက်
မှာ မေမေငြိမ်း၏မျက်နှာ ဖြူဖျော့ကျသွားခဲ့ရလျက် စိုးရိမ်
ချောက်ချားခြင်းတွေ ဖြစ်တည်ခံစားရပါသော မျက်နှာကိုသာ
သူ တွေ့ခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

နေရာမှ သူ ချက်ချင်း ပြေးထွက်ကာ လွန်းလေးကို
လိုက်ရှာချင်စေ ကပ်ချိန်မှာပဲ ...

“လာပါဦး၊ အထဲဝင်ပါဦး၊ ဖြစ်ပုံကို ပြောပါဦး”



မျက်ရည်ဝဲတက်လာရင်း ကတုန်ကယင် ပြောလည်း ပြော၊ အထဲဝင်ခိုင်းကာ ရပ်စောင့်နေပါသည့် မေမေငြိမ်းကို တစ်ချက် မဝံ့မရဲကြည့်ကာ အိမ်တွင်းသို့ အားကုန်ကြီးပြတ်ဖြင့် ဝင်လာမိရပါပြီ။

“ကျွန်တော် သူ ပြန်လာခိုင်းတဲ့အချိန်မှာ ပြန်မရောက်တာနဲ့ ကျွန်တော့်ကို သူ စိတ်ဆိုးနေရင်းက မမျှော်လင့်ဘဲ စကားများကြတာပါ မေမေငြိမ်း၊ အခု သူ ... လွန်းလေး ဘယ်မှရှိနိုင်မလဲဟင်၊ ဒီမှာ သူ တကယ်မရှိဘူးဆိုရင် သူ ... သူ ... ဘယ်မှာရှိနေနိုင်မလဲ၊ လွန်းလေးက ဒီကဲ့ပဲ ပြန်မယ့်ဆိုပြီး ထွက်သွားတာ”

ဟု စိတ်လက်ပူပန်လျက် မေးနေစဉ်ခိုက် သူ့ကို အကဲခတ်သလို ကြည့်နေသည့် မေမေငြိမ်း၏ နက်မှောင်သော မျက်ဝန်းများကို စတင်၍ သံသယ ဖြစ်ချင်၏။

အိမ်တွင်းမှာများ လွန်းလေးသည် တိတ်ဆိတ်စွာ ဖြင့် ပုန်းအောင်းနေချေမည်လား။ ယခု မေမေငြိမ်း၏ မျက်ဝန်းများထဲတွင် သူ့စကားကို မယုံသလိုကြီးဖြင့် ခပ်စူးစူး ကြည့်နေသည် သံသယရိပ်များ ပြည့်သိပ်နေသည်ဟု သူ ထင်သည်။

ဒါဆို လွန်းလေးသည် မြပဝါသို့ ရောက်လာကာ မေမေငြိမ်းကို ဇာတ်စုံပြောပြထားခဲ့ပြီးတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

အို ... မဟုတ်သေး။ လွန်းလေး မရောက်လာပဲ ဖြစ်နေတာလည်း အမှန်ဖြစ်နိုင်သည်ပဲ။ မေမေငြိမ်း၏ မျက်နှာက သွေးဆုတ်သယောင် ဖြူဖျော့ကျနေသည်ပဲလေ။ သမီးကို စိတ်ပူ၍ ဖြစ်ချေမည်ပေါ့။

“အရေးထဲ မောင်မောင်ကလည်း အပြင်သွားနေတယ်။ နုတာလေးကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးတာ ဒုက္ခပါပဲ။ သမီးလေးက ဒီကိုလာမယ် ပြောပြီး ဘာလို့မလာရတာလဲ။ သူ အဲသလိုပဲပြောပြီး ထွက်လာတာလား။ လမ်းရောက်မှ သူ စိတ်ပြောင်းသွားတယ် ထင်ပါရဲ့။ ဘုရား ... ဘုရား ... သမီးပိုလေး စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဘာကိုမှ မလုပ်မိပါစေနဲ့”

မေမေငြိမ်းခမျာ သောကဖြင့် မျက်ရည်ကျနေပြီ။

“လွန်း ဒီနေ့ အရမ်းကို ဝမ်းလည်းနည်းတယ်။ ခဲလည်း ခဲပြင်းတယ်။ လွန်း သွားမယ်။ လွန်းကို မတားနဲ့။ ဒါမှ မဟုတ်ရင် လွန်း တစ်ခုခု လုပ်မိလိမ့်မယ်”

လွန်း ပြောခဲ့သောစကား။ သူ့ငယ်ထိပ်ဆီသို့ သွေးတွေ ဆောင့်ဆောင့်တိုးလာသည်သို့ ခံစားလာရသည်။ လွန်း တစ်ခုခု လုပ်မိမယ် ဆိုတဲ့ စကားသံတွင် နာကြည်းခြင်းနှင့် တဇောက်ကန်းလုပ်မည့် လေငွေတွေ ပါနေခဲ့မှန်း ထိုစဉ်ကတည်းက သူ ကြားခဲ့ရသည်ပဲ။ သူ ချောက်ချားစွာ ထရပ်မိလျက် ...

“ဒါ ... ဒါဖြင့် ဘယ်မှာရှိနိုင်မလဲ မေမေငြိမ်း၊ ကျွန်တော် လိုက်ခေါ်ပါရစေ၊ လိုက်ခေါ်ချင်လို့ပါ”

ဟု မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် ထိန်းချုပ်မရနိုင်သော ပူပန်မှုများဖြင့် အားကိုးစွာ မေမေငြိမ်းကို ကြည့်လျက် မေးမိတော့ မျက်စိကို စုံမှိတ်၍ မေမေငြိမ်း စဉ်းစားသည်။

“သမီး ပိုလေးက သိပ်အေးချမ်းတာ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှလဲ ဒုက္ခပေးချင်တာ မဟုတ်ဘူး။ သမီးပို ဒီကိုမလာဘဲ စိတ်ပြောင်းသွားတာဟာ မြပဝါကို ပြန်လာရင်လည်း မေမေငြိမ်း



တို့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မှာစိုးလို့ပဲ ဖြစ်မယ်။ ဒါဖြင့် -
ဒါဖြင့် ... သမီးပိုလေး ပန်းနုပန်းချီမှာ ရှိမယ်ထင်ပါနဲ့
လာ ... သား၊ မေမေငြိမ်းတို့ ပန်းနုပန်းချီကို သွားရအောင်”

ဟု ဦးဆောင် ထလိုက်တော့ သူ့ရင်ထဲတွင် ပန်းနု
ပန်းချီမှာ လွန်းလေးကို တွေ့ရပါစေဟု ဆုတောင်းမိရင်း လိုက်
လာမိရပါပြီ။ ထိုစဉ်ခိုက် ခြံတွင်းသို့ ကားမီးရောင် ဝင်လာလျက်
မောင်မောင် ကားဖြင့် ပြန်ရောက်လာသည်မို့ ...

“သား မောင်မောင်၊ သား မောင်ဦးနဲ့လိုက်သွား၊ ပန်းနု
ပန်းချီကို လိုက်သွား၊ မေမေ ခေါင်းတွေမူးလာလို့”

ဟု ကားတံခါးကို ဖွင့်လျက် ဝင်မည်ပြင်ခိုက်မှာပဲ
ခေါင်းကိုနှိပ်၍ မေမေငြိမ်း ပြောလာသည်မို့ သူ စိတ်ပူစွာပဲ
မေမေငြိမ်းကို ဖေးကိုင်ထိုင်းထားရပါပြီ။

“မေမေငြိမ်း ... သတိထားလေ”

ဟု သူ ပြောမိရစဉ်ခိုက် ရင်ထဲတွင် အပြစ်ရှိတစ်ဦး
၏ အနေကျမှုက ညှိုးငယ်စွာ ဖြစ်တည်ခံစားရပါ၏။ မောင်မောင်
လည်း ကားတံခါးကို အလောတကြီးဖွင့်၍ ခြေလှမ်းကျကြီးဖြင့်
အပြေးတစ်ဝက် လျှောက်လာကာ မေမေငြိမ်းကို ဖက်တွယ်ထိန်း
ယူထားပါ၏။

“ရတယ် ... မေမေ့ကို ဧည့်ခန်းဆိုဖာရှည်မှာပဲ ထားခဲ့၊
အပြီးလေးနဲ့ သံပရာရှည် ဖျော်ခိုင်းပြီး မေမေ သောက်လိုက်
မယ်။ အဲဒီကဲ့ပဲ ပို့ခဲ့၊ ပြီးရင် ပန်းနုပန်းချီကို သွား”

ဟု တွင်တွင်လွှတ်နေတာမို့ မောင်မောင်မှာ မေမေ
ကို ဆိုဖာရှည်မှာ လှဲစေပြီး သွေးဆေးအေးနှင့် သံပရာရှည်ကို

စောင့်တိုက်ပြီးမှ မေမေငြိမ်း ဇွတ်သွားခိုင်းနေသည်မို့ ထွက်သာ
ထွက်လာရသည်။ ဘာတွေဖြစ်နေမှန်း မောင်မောင် နားမလည်နိုင်။
ကားပေါ်ရောက်မှ ပန်းနုပန်းချီသို့ စိတ်လောတကြီး မောင်းနေရင်း
မှ သူ မောင်မောင်ကို အကျဉ်းချုံး၍ လင်မယားစကားများသည့်
သဘောလောက်ကိုပဲ ပြောပြမှ နားလည်လာရရင်း ...

“မမပိုကလည်းဗျာ၊ စိတ်ကောက်ပြီး ဒီအချိန် အိမ်ပေါ်က
ဓာင်းရဲမယ့် အချိန်တဲ့လား၊ ဒုက္ခပါပဲဗျာ၊ မမပိုလည်း
အိမ်ထောင်ကျခါမှပဲ စိတ်တွေ ဘာတွေ ကောက်တတ်နေ
လိုက်တာ။ အိမ်မှာဖြင့် မမပိုက စိတ်ရှည်တဲ့နေရာမှာ
နံပါတ်တစ်”

ဟု ပြောပြီး အစ်မကို အပြစ်မတင်သော တင်သာ
လေး ပြောနေတော့ သူ့မှာ ပို၍အနေခက်ရသည်။

မောင်မောင်ကတော့ ယောက်ဖကြီး အစ်မကိုပြန်
ချောခေါ်ကောင်းအောင် အစ်မကို ဟန်လုပ် အပြစ်တင်နေရပေ
မယ့် ရင်ထဲမှာတော့ စိုးရိမ်နေမိရပါပြီ။ တော်ရုံကိစ္စဖြင့် ထိုမျှ
အထိ မမပိုလေးသည် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းချသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လုပ်
ဆောင်မှာ မဟုတ်။ ဒါကို မောင်မောင် သိသည်။

ပန်းနုပန်းချီရှေ့သို့ ကားကို ထိုးရပ်မိစဉ်ခိုက်မှာ
မှောင်နေသော ပန်းနုပန်းချီကိုပဲ မြင်ရသည်မို့ သူ စိတ်ဓာတ်ကျ
ဆင်း၏။

“လာ ... အထဲဝင်ကြည့်မယ် ကိုကိုဦး၊ မေမေ လေးလိုက်
တဲ့ ပန်းနုပန်းချီရဲ့သော့ပိုနဲ့ပဲ ဖွင့်ဝင်ရအောင်၊ မမပိုလေး
က အထဲမှာ မီးပိတ်ပြီး ငြိမ်ချင် ငြိမ်နေမှာ”



ဟု ပြောနေခိုက်မှာပဲ မောင်မောင်လက်ကို စိတ်
ဓာတ်ကျဆင်းနေသူ တစ်ယောက်၏ အားကုန်နေသော လက်ဖြင့်
ဖမ်းဆုပ်မိရင်: ...

“လွန်းလေး မောင်းသွားတဲ့ကား မရှိဘူး မောင်မောင်။ သူ
ဒီမှာရှိမနေပါဘူး”

ဟု အားလျှော့ချလိုက်သော လေသံဖြင့် ပြောပေမယ့်
မောင်မောင်ကတော့ မရ။ ခေါင်းမာစွာပဲ ပန်းနုပန်းချိဘဲခါးကို
သော့ဖြင့် ဖွင့်ဝင်သည်။ မီးဖွင့်တော့ ဝေဆာနေသောပန်းများ
လွန်းလေး၏ လက်ရာပန်းချီကားချပ်များဖြင့် တိတ်ဆိတ်စွာပဲ
သူတို့နှစ်ယောက်ကို ပန်းနုပန်းချိသည် ကြိုဆိုလှ၏။

လွန်းလေး၏ ရုံးခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်၍ မီးဖွင့်
ကာ ကြည့်တော့လည်း မရှိ။ အခန်းပေါက်စေ့ လိုက်ကြည့်ပြီး
သည့်နောက်မှာ လွန်းလေးကို မတွေ့ရတော့ သူ ဆောက်တည်ရာ
မရချင်တော့။

မောင်မောင်လည်း မျက်နှာပျက်စ ပြုလာပြီ။

“မောင်မောင်က မမကြူတို့အိမ်မှာ ကားကို ထားခဲ့တာ
ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုပြီး ဝင်ရှာတာ၊ ဒီမှာ မမပို မရှိရင် မမကြူ
အိမ်ကို သွားရှာမယ်ဗျာ၊ မမကြူအိမ်ကိုတော့ လိုက်မဝင်
နဲ့၊ ဟိုမှာ အခြေအနေ မောင်မောင်ကြည့်မယ်”

ဟု ပြောစဉ်ခိုက် သူကတော့ လွန်းလေး၏ရုံးခန်း
ကို နောက်တစ်ကျော့ ထပ်ဝင်ကြည့်မိသည်။ ရုံးခန်းလေးသည်
လွန်းလေး၏ပန်းချီခန်းလည်း ဖြစ်ချေသည်ပဲလေ။ သူ စဉ်းစား
မိလိုက်သည့်အတိုင်းပဲ ဖြစ်နေသည်။ ပန်းချီဆွဲဒေါက်တချို့ လေ့

နေသည်။ ပစ္စည်းထားရာစင်တွင် ပန်းချီဆွဲစုတ်တံများ၊ ပန်းချီ
ဆေးနှင့် ပက်လက်ပျဉ်။ ပြီးတော့ ပုံကြမ်းဆွဲသည့် စက္ကူကတ်
ပြားချပ်များ၊ ကင်းဗတ်ပျင်များ သိသာစွာ လျော့နေသည်။

သူ ကသောကမျော အံဆွဲတွေကို လျှောက်ဖွင့်ကြည့်
မိရပါ၏။

“ကြူ ...

ပိုလေး ပန်းချီဆွဲဖို့ ခရီးထွက်သွားတယ်။ မေမေ
တို့ကို ပြောပြလိုက်ပါ။ စိတ်မပူဖို့လည်း ပြောပါ။ ပိုလေး
ကိုယ် ပိုလေး ထိန်းသိမ်းတတ်တယ် ဆိုတာလည်း မေမေ
သိတာပါပဲ။ အချိန်တန်ရင် ပိုလေး မြပဝါကို ပြန်လာပါ
မယ်လို့ မေမေကို ပြောပြလိုက်ပါ။ ဆိုင်ကို ဂရုစိုက်ပေး
ပါ ကြူ ...”

ပိုလေး”

သူ စာကိုကိုင်၍ ငိုနေစဉ် မောင်မောင် သူ့ဘေး
မှာ ရောက်လာ၏။ စာကိုယူ၍ ဖတ်သည်။ နောက်တော့ ကုလား
ထိုင်တွင် ထိုင်ချလိုက်ကာ ခဏငြိမ်နေ၏။ နောက်တော့ သူ့ကို
ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်လာသည်။ ယခုတိုင် စားပွဲစွန်းကို လက်ဖဝါး
ဖြင့် အားယူဆုပ်ကိုင် ထောက်ထားမိရင်းမှ သူ အငြိမ်ကြီးငြိမ်
ကျနေဆဲ။

လွန်းလေး သူ့ကို အရမ်းစိတ်နာသွားပြီးပဲဟု နား
လည်ဖြစ်၏။

နောက် ... ညကြီး ခရီးထွက်သွားသည်အတွက်
စိတ်ပူ၏။ ဘယ်ကို သွားမည်ဆိုတာ မသိရတော့ ဘယ်ကိုလိုက်



ရမှန်းလဲ မသိ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်။ မြို့ပြင်သို့ တောက်လျှောက် သူ
ကားဖြင့်မောင်း၍လိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်စဉ်ခိုက်မှာပဲ သူ့ပါးချိတ်ဆီသို့
ပြင်းထန်သော လက်သီးတစ်လုံး ဖြတ်ဝင်၏။

နောက် ... တစ်ချက်။ နောက် ... တစ်ချက်။

သူ့နှာခေါင်းတွင်းမှ သွေးများစီးကျလာနေကြတာကို
ခံစားနားလည်လာရ၏။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပူထူနေလျက် နာကျင်
ခြင်းနှင့် စေးထန်းပူနွေးသော သွေးတွေ နှာခေါင်းဆီမှ စီးကျနေ
ကြတာကို ခံစားသိနေရလျက်မှ မော့ကြည့်မိတော့ မီးဝင်းဝင်း
တောက်မျှ သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသည့် မောင်မောင်။

“မမပိုလေးကို တော်ရုံစိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်တာမျိုးဆို
ဒီထိဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အတော်ကြီးကို ခင်ဗျား လုပ်ခဲ့
တာ။ ဘာလဲ ... မမပိုလေးကို ခင်ဗျား ရိုက်ခဲ့သလား။
နှင်ချခဲ့သလား။ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်အစ်မကို ဒီထိ
စိတ်အထိခိုက်ကြီး ထိခိုက်အောင် ခင်ဗျား လုပ်ရတာလဲဗျ။
မမပိုလေးဟာ စိတ်ကောင်းသိပ်ရှိတဲ့သူပါဗျ”

ဟု ပေါက်ပေါက်ကွဲကွဲ ပြောစဉ်ခိုက် သူကတော့
နှာခေါင်းမှ စီးကျနေသော သွေးတွေကို အင်္ကျီလက်မောင်းဖြင့်
ပင့်၍ ပွတ်သုတ်ပစ်၏။

“စောစောကတော့ ကျွန်တော် စိတ်ပူတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီမှာ
တွေ့ရင်တွေ့၊ မတွေ့ရင်လည်း မမကြူဆီမှာတော့ ရှိမယ်
လို့ ထင်မိတာ၊ ခု ... ခုဥစ္စာက ဒီကကို ထွက်သွားတာ၊
ချက်ချင်းလည်း ပြန်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။ တော်ရုံစိတ်ထိ
ခိုက်တာမျိုးနဲ့ မမပိုလေး ထွက်သွားတာ မဟုတ်ဘူး ...

ဘာလို့လဲ သိလား။ ဒီစာထဲမှာ မမပိုလေး ရေးထား
တယ်လေ။ အချိန်တန်ရင် မြပဝါကို ပြန်လာပါ့မယ်လို့
မေမေ့ကို ပြောပြလိုက်ပါတဲ့၊ မြရိပ်ငြိမ်ကို ပြန်မယ်လို့
မပါဘူးဗျ။ ခင်ဗျား မမပိုလေးကို အရမ်းစိတ်နာအောင်
တစ်ခုခု လုပ်ခဲ့တယ်ဗျာ”

ဟု ပြောပြီး စိတ်လိုက်မာန်ပါဖြင့် သူ့မျက်နှာကို
လက်သီးဖြင့် ထပ်ရွယ်၏။ သူ မရှောင်။ ခုခံခြင်းကင်းစွာ ခံလိုက်
ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်ပဲလေ။

သူ့မျက်နှာမှ သွေးများကို တစ်ချက်တွေ၍ မောင်
မောင် ကြည့်သည်။ နောက်တော့ သက်ပြင်းရွက်၏။ ခေါင်းခါကာ
ကုလားထိုင်တွင် ပြန်ထိုင်ချသည်။

“မမပိုလေးဟာ ခင်ဗျားဆီ ဘယ်တော့မှ ပြန်သွားဖို့
မဆုံးဖြတ်တော့ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် အခု နားလည်နေရ
ပြီးပြီ၊ မမပိုဟာ သိမ်မွေ့သလောက် ခေါင်းလည်းမာတယ်
ကိုကိုဦး”

ဟု စိတ်ထိခိုက်စွာ ပြောသည်။ သူ အရမ်းကို ရက်
ရက်စက်စက် တစ်ခုခု လုပ်ခဲ့ပြီဟု နားလည်နေရသည့် ထိခိုက်မှု။

“ခင်ဗျား ပြန်တော့ဗျာ၊ မမပိုလေးကို မြရိပ်ငြိမ်မှာ မနေ
နိုင်အောင် ခင်ဗျားရက်စက်ခဲ့ပြီးပြီပဲ။ ပြန်တော့ဗျာ၊ ခင်ဗျား
ကားနဲ့လည်း ကျွန်တော် မလိုက်ဘူး။ ကျွန်တော့်နည်း
ကျွန်တော့်ဟန်နဲ့ပဲ ပြန်မယ် ...

ခင်ဗျားကို မြင်နေရရင် စိတ်ကို ပြန်ဆွသလိုဖြစ်
လိမ့်မယ်၊ မမပို ဆိုတာ မုဆိုးမ မေမေ့အရိပ်မှာ တကယ့်
ကို မောင်နှမနှစ်ယောက် ချစ်ချစ်ခင်ခင်နဲ့ နေခဲ့ကြတဲ့

အချစ်ကြီး ချစ်ကြတဲ့ မောင်နှမဗျ၊ အခု မေမေ့ကိုလည်း
ဘယ်လိုလုပ်ပြောရမှန်း မသိဘူး၊ တစ်ခုခု ကြည့်ကောင်း
အောင် ပြောယူရတော့မှာပဲ၊ နောက်မှ မေမေ့ကိုဖြည်းဖြည်း
ချင်း ပြောပြမယ်”

ဟု အသံတွေတုန်လာလျက် ပြောနေရင်းမှ နာကြည်း
စွာ သူ့ကိုမော့ကြည့်၏။ ယခုတိုင် သူ့ မလှုပ်မယှက် ရပ်နေဆဲ။

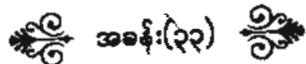
“ကိုကိုဦးလည်း လွန်းလေးအတွက် ရူးမတတ် ပူနေတာပါ
မောင်မောင်ရယ်”

ဟု ကြေကွဲစွာ ပြောပြလိုက်ချင်သည်။ ဒါပေမဲ့
နာကြည်းမှု ကဲနေသော စိုးရိမ်မှုများဖြင့် မွန်းကျပ်နေပါသည့်
မောင်မောင် ခံစားမှုများကို သိနေရသည်မို့ သူ ဘာကိုမျှ ဆက်
မပြောပြဖြစ်တော့။ မောင်မောင်၏ နာကြည်းသော မျက်ဝန်းများ
တွင် မျက်ရည်များ ဝဲတက်လာရင်း လက်ကိုမြှောက်၍ ယမ်းခါ
ပစ်ရင်း ...

“သွားဗျာ ... သွားပါဗျာ၊ မမပိုကို ခင်ဗျား နှင်ချတာ၊
နှင်ချတာ၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ထပ်ထိုးမိမယ်၊ ကျွန်တော်
မကြည့်ချင်ဘူးဗျာ”

ဟု ဆိုနှင့်စွာ အော်ပြောလိုက်ပါသည့် မောင်မောင်
ကို ဆိုနှင့်စွာ တစ်ချက် သူ့ အတန်ကြာ ငေးစိုက်ကြည့်ပြီးမှ
တိတ်ဆိတ်စွာပဲ သူ့ အခန်းတွင်းမှ ထွက်ခဲ့ရပါပြီ။

ရင်သည် ဆောက်တည်ရာမဲ့။ စိုးရိမ်မှုများဖြင့်
ဆောက်တည်ရာမဲ့။



“မမမြတ်တို့က လူကြီးလူကောင်းဆန်ဆန်ပဲ နေထိုင်လုပ်
ကိုင်တတ်တဲ့ သူတွေပါ။ ခု ငြိမ်းရဲ့သမီး လုပ်ပုံက အရမ်း
ကို အောက်တန်းကျတာပါပဲလား။ မြတ်ကတော့ မြတ်
ချက်ပြုတ်ပိုးပေးလိုက်တဲ့ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ စားကောင်းရဲ့
လားလို့ သမီးကို မေးမယ်ဆိုပြီး ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်မိ
တာ၊ မတော့နဲ့ပဲ တွေ့ရတယ်။ အဲဒီတော့မှ သားနဲ့သမီး
စကားများပြီး သမီးအိမ်ပေါ်က ဆင်းတာ၊ အဲဒီနောက်ကို
သား လိုက်သွားတာတွေ သိရလို့ စိတ်ပူပြီး မြရိပ်ငြိမ်ကို
မြတ် လိုက်လာမိတာ၊ သားတို့ ပြန်မရောက်သေးလို့
စောင့်နေခဲ့တာပါ ငြိမ်း”

မေမေစကားသံတွေ အရမ်းကို မာကျောပြတ်တောင်း
လွန်းနေတာ သူ ကြားနေရလျက် စိတ်တွေလည်း ရှုပ်ထွေးမွန်း
ကျပ်နေရကာ ခေါင်းတွေက တဆစ်ဆစ်ပါအောင် ကိုက်နေပြီ။
မေမေကတော့ ဒေါသဖြင့် မေမေငြိမ်းထံသို့ ဖုန်းဖြင့်ပြောနေဆဲပါ။
တား၍လည်း မရ။ မေမေ ဖုန်းပြောမည်ဆိုကတည်းက သူတား
သည်။ မရ။ ဇွတ်ဆက်သည်ပါပဲ။

“ငြိမ်းဆီ မမမြတ် ဖုန်းမဆက်သေးဘဲ မြရိပ်ငြိမ်း
 စောင့်နေတာက အကယ်၍များ သမီးကို သားက အနီး
 ရှော့ပြီး ပြန်ခေါ်လိုက်နိုင်ရင် ဒီကိစ္စ ငြိမ်းတို့မသိတဲ
 မသိရအောင် ဆိုပြီးတော့ပါ။ သားသမီးကြောင့် မိဘ
 စိတ်မပူရအောင်ပါ။ ဒါပေမဲ့ သားတစ်ယောက်တည်း
 မြရိပ်ငြိမ်းကို ပြန်ရောက်လာတယ်။ မျက်နှာမှာ သွေးတွေ
 ကြည့်ရက်ဖို့ မရှိဘူး။ ငြိမ်းရဲ့သား မောင်မောင်က ထိုးလွှတ်
 လိုက်တယ် ဆိုတာကိုလည်း မနည်းမေးယူမှ သားက ခြေ
 တာ”

မေမေအသံက စူးရှလာပြီး မေမေမျက်ဝန်းများက
 လည်း လက်တောက်နေကြပြီ။ ပြဿနာတော့ ကြီးသည်ထက်
 ကြီးချေပြီပဲဟု ရင်ထဲမှာ လောင်မြိုက် နားလည်လာနေရပါ၏။
 တစ်ဖက်က မေမေငြိမ်း ဘာတွေ ပြောနေသည်တော့ မသိ။ ခဏ
 မေမေငြိမ်း၍ နားထောင်နေသည်။ နောက်တော့မှ ...

“ငြိမ်းက ခုလို တောင်းပန်လိုက်တာ အလွယ်လေးပါ။
 ငြိမ်းရဲ့သားက လုပ်ခဲ့တာကိုး၊ မမမြတ်ရဲ့သားသာ အထိုး
 အကြိတ်ခံရခဲ့တာ၊ မမမြတ် ဘယ်လိုလုပ် ကျေနပ်နိုင်
 မလဲ။ သားကို မမမြတ် ဘယ်ထိချစ်တယ်ဆိုတာ ငြိမ်းတို့
 လည်း သိပါတယ်။ သားလေးကို လက်ဖျားလေးနဲ့တောင်
 တို့ရက်ထိရက်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ ခုဥစ္စာကွယ် ရက်ရက်
 စက်စက် ပက်ပက်စက်စက် လုပ်ရက်တယ်။ ရိုင်းလိုက်တာ
 ကွယ်၊ အငယ်က အကြီးကို လုပ်ရတယ်လို့။ ဒါ လင်မယား
 ကိစ္စပါ။ ခုလို လင်မယား ကတောက်ကဆဲ ဖြစ်တာကို

မောင်လုပ်သူက ကိုယ်ထိလက်ရောက် စော်ကားမော်ကား
 ထိုးလွှတ်ရလောက်အောင် ရိုင်းပျောက်မာလွန်းတာကတော့
 ဖြင့် မမမြတ်တို့ကို စော်ကားလွန်းရာ ရောက်ပါတယ်”
 မေမေ ပြောပြီး သူ့ကိုကြည့်လာ၏။

“မမမြတ် ...”
 “မမမြတ် ရှင်းရှင်းပဲ ပြောမယ် ငြိမ်း၊ မမမြတ်မှာ အိမ်က
 စိတ်ဆိုးပြီးဆင်းတဲ့ ထုံးစံမရှိဘူး၊ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် သမီးပို
 လေးမှာ နှစ်ဖက်အမေတွေ ရှိတာပဲ။ ခုလို စည်းလွတ်ဝါး
 လွတ် စိတ်လိုက်မာန်ပါ ထွက်သွားတာမျိုးကိုတော့ မမမြတ်
 လက်မခံနိုင်ဘူး။ ကြိုက်လည်း မကြိုက်ဘူး။ ခုလို ပိုလေး
 လုပ်သွားလို့လည်း သူ့နောက်လိုက်ခေါ်ရင်း မြတ်ရဲ့သား
 အထိုးအနှက်ခံရတာ၊ သား ပြန်မလုပ်ချင်လို့ ခံခဲ့တယ်ဆို
 တာ မြတ်သိတယ်။ သားက ကရာတေးတတ်တဲ့ သားပါ
 ငြိမ်းရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ငြိမ်းရဲ့သားကို ခြင်ကိုက်ရာလေးလောက်
 တောင် ဒဏ်ရာအနာတရ ဖြစ်အောင် မတုံ့ပြန်ခဲ့ဘူး
 ငြိမ်း”

ဤတစ်ကြိမ်တွင်တော့ မေမေသည် လွန်းလေးကိုပါ
 မကျေနပ်ကြောင်း တည့်တည့်ပြောလာနေပြီမို့ သူ ခေါင်းတွေ
 ကိုက်နေရာမှ မေမေ့ကို လှမ်းကြည့်မိရင်း ...

“တော်ပါတော့ မေမေရယ်၊ တော်ပါတော့”

ဟု တောင်းပန်နေမိပေမယ့် မရ။

“ဒါကြောင့် မမမြတ် သားကို ပဒုမ္မာကိုပဲ ပြန်ခေါ်သွား
 မယ် ငြိမ်း၊ သားကို မောင်မောင် ကိုယ်တိုင် ပြန်တောင်း



ပန်ရမယ်။ ပိုလေးလည်း တောင်းပန်ရမယ်။ ဒါမှ မမမြတ်
သားကို မြဲရိပ်ငြိမ်ကို ပြန်ပို့ပေးသင့် မပေးသင့် စဉ်းစားမယ်”

တဖြည်းဖြည်း စကားတွေက စီးစီးနင်းနင်း ဆန်
လာသည်။ တစ်ဖက်မှ မေမေငြိမ်း တစ်ခုခု ပြန်ပြောနေပုံရ၏။
နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့၍ မေမေပြုံးကာ နားထောင်နေတာကို သူ စိတ်လက်
မောစွာပဲ လှမ်းကြည့်မြင်နေရပါပြီ။

“အေးလေ ... ငြိမ်းကလည်း ငြိမ်းရဲ့သမီး မှန်မယ်လို့
ထင်တာ မမှားပါဘူး။ သားဘက်က တစ်ခုခု မလုပ်ဘဲနဲ့
ပိုလေး အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ သမီးဘက်
က လိုက်ပြောပေးတာကိုလည်း အပြစ်မတင်ပါဘူး။ မမ
မြတ်ကလည်း ပိုလေးကို သမီးလိုချစ်တာပါ။ ဒါပေမဲ့
ခုလို အိမ်ပေါ်က ဆင်းတဲ့စရိုက်၊ ကိုယ်မလိုမ္မာငှို ကိုယ့်
ယောက်ျား အထိုးအကြိတ် ခံရတဲ့အဖြစ်။ ဒီလိုအချိန်မှာ
ကိုယ့်လင်ကို ပြုစုဖို့မရှိဘဲ ဘယ်ကိုမှန်းမသိ သွားချင်ရာ
ကို ထွက်သွားတဲ့စရိုက်၊ လွတ်လပ်လွန်းတဲ့စရိုက်၊ အဲဒါ
တွေကိုတော့ မမမြတ် လက်မခံနိုင်တာ အမှန်ပဲ။ အဲဒီ
အကျင့်တွေကို မပြင်ဘူး ဆိုရင်တော့ နောက်တစ်ကြိမ်
မမမြတ်ရဲ့သား ခုလို မယားကို လိုက်ရှာရ ခေါ်ရရင်၊
ယောက်ဖရဲ့ထိုးတာမျိုး မခံရအောင် ဒီအိမ်ထောင်ရေးကို
ဘယ်လို ဆက်စခန်းသွားသင့်တယ် ဆိုတာ မမမြတ်
စဉ်းစားရလိမ့်မယ်”

တစ်ဖက်သား၏ မာနနှင့် ခံပြင်းမှုကို ဆွပေးသော
စကားပေပဲဟု နားလည်ရလျက် သူ ဘယ်လိုမှ ထိန်းမရနိုင်စွာ

မေမေဘေးသို့ ခြေလှမ်းကျကြိုးဖြင့် ရောက်ခဲ့မိရာက ဖုန်းကို
လုယူလိုက်မိရင်းမှ ...

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ မေမေငြိမ်းရယ်။ မေမေ စိတ်လိုက်မာန်ပါ
ပြောတာကို စိတ်ထဲဌေးမယူပါနဲ့ မေမေငြိမ်း။ ကျွန်တော်
တောင်းပန်ပါတယ်။ အဲဒီလောက်ထိ ပြတ်စဲသွားကြဖို့အထိ
လွန်းနဲ့ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းကမှ မစဉ်းစား
ခဲ့သလို နောက်လည်း စိတ်ကူးထဲမှာတောင်မှ မရှိတာကို
ယုံပါ။ မေမေငြိမ်း”

ဟု အလောတကြီး တောင်းပန်မိစဉ်ခိုက် မေမေငြိမ်း
၏ ကြေကွဲဆိုနင့်မှုများ ပြည့်သိပ်နေသော နာကြည်းသံကို သူ
တုံ့ပြန်ကြားလိုက်ရပါပြီ။

“ရပါတယ်ကွယ်၊ မင်းတို့က ယောက်ျားလေးရှင်တွေပဲ။
မေမေငြိမ်းတို့လို မိန်းကလေးရှင်ဘက်ကတော့ ကိုယ့်ခေါင်း
ကို လာနင်းလည်း ခံပေးလိုက်ရပါပဲကွယ်”

ဟု ပြောတော့ သူ ငိုငိုကျသွားရပါပြီ။ အပျက်ပျက်
နှင့် ဆိုးဝါးမှုက အထွတ်အဖျားသို့ အရှိန်အဟုန်ပြင်းပြင်းဖြင့်
ဖြစ်တည်လာချေပြီပဲဟု ချောက်ချားစွာ နားလည်လာနေရပြန်
သည်။

မေမေမှ သူ့လက်ထဲက ဖုန်းကိုယူလိုက်ကာ သူ့
ပါးကို ဖြန်းခနဲချလိုက်တော့ သူ အံ့သြမှင်တက်စွာ မေမေကို
ကြည့်မိရပါပြီ။ မေမေ၏ စူးရှလက်တောက်နေသော မျက်ဝန်းတွင်
ခံပြင်းမှုဖြင့် ဖြစ်တည်ပိုင်းတက်လာသော မျက်ရည်များကို သူ
မြင်တွေ့နေရပါ၏။

“မင်းက အထိုးအကြိတ် ခံလာပြီး အဲဒီလို တောင်းပန်သတယ် ... ဟုတ်လား၊ ဟင် ... ငါက ချွေးမကို ချက်ပြုတ်ကျွေးတဲ့ ယောက္ခမမျိုးပါကွယံ။ သားကိုချစ်တဲ့အခါကွယံ။ မိန်းမဘက်က ထိုးကြိတ်တာကို ခံလည်းခံခဲ့တောင်းလည်း တောင်းပန်တဲ့သား၊ အမေရိုက်တာကို ငိုသင့်တာပေါ့။ အခု မေမေ့ကို ပြန်တောင်းပန်စမ်း၊ မိန်းမောကပ်ပြီး လူတကာကို အောက်ကျို့နေမိတဲ့ မင်းရဲ့အမှားကို ပြန်တောင်းပန်စမ်း”

ဟု စူးရှစွာ အော်ပြောပြီးမှ ဖုန်းကို ကိုင်ထားလျက် ဖြင့် ...

“မမမြတ်ရဲ့သားကို ပဒုမ္မာကို ပြန်ခေါ်သွားတယ် ငြိမ်းဒါပါပဲ ... မယားရှိရက်နဲ့ မယားအပြုစု မခံထိုက်တဲ့ သားမိုက်ကို အမေဖြစ်တဲ့ မမမြတ်ကပဲ ဆရာဝန်တွေပင့်ပြီး ကုသပြုစုလိုက်ပါမယ်”

ဟု ပြောပြီးတာနှင့် ဖုန်းကိုဆောင်ချသည်။ သူ့ကို စူးရှစွာ ကြည့်သည်။

“သား ... အခု မေမေနဲ့ လိုက်ခဲ့စမ်း။ သားကို မေမေအမေတစ်ယောက်အနေနဲ့ ပိုင်နေသေးတယ်ဆိုရင် မေမေမေတ္တာကို မစော်ကားဘူး။ အသိအမှတ် ပြုနေသေးတယ်ဆိုရင်ဖြင့် မင်း လိုက်ခဲ့။ အေး ... မယားကိုပဲ လူမှတ်တယ်ဆိုရင်ဖြင့် နေခဲ့။ မေမေတစ်သက် သားကို ဘယ်တော့မှ လာမခေါ်ဘူး၊ သား လာတာကိုလည်း ဘယ်တော့မှ လက်ခံတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကဲ ... ခု ဆုံးဖြတ်”

ဟု ပြောနေတော့ သူ မောင်းခါသည်။

“မဟုတ်သေးဘူး မေမေ။ ခုကိစ္စက ပြောနေဆိုနေရင်းက လွန်းလေးနဲ့ သားတို့ကတောက်ကဆ ဖြစ်သွားရာကစတဲ့ ကိစ္စပါ။ မေမေနဲ့ မေမေငြိမ်းတို့က ရင်ကြားစေ့ပေးရမှာမျိုးပါ။ ခု သား ပဒုမ္မာကို လိုက်သွားရင် အိမ်ထောင်ရေးမှာ ဆိုးဝါးတဲ့အဖြစ်ပဲ ဖြစ်လာမှာပါ”

“ဘာလဲ ... မင်းက သူတို့ကို တောင်းပန်ပြီး အဲဒီမိန်းမကို ပေါင်းရခွင့်အတွက် ဒူးထောက်ဦးမလို့လား ဦးသာ၊ ဒီမှာ မေမေနာမည်ကို ကြည့်၊ မြတ်မြတ်သာတဲ့၊ သားရဲ့ နာမည်ကိုလည်း သူများထက် ဦး၊ သူများထက် သာရမယ်ဆိုပြီး ဦးသာလို့ ထားထားတာ။ သူများကို ဒူးထောက်ဖို့ မဟုတ်ဘူးကွယံ၊ ထ ... လိုက်ခဲ့စမ်း၊ မေမေစိတ်ကို သား သိတယ်နော်၊ မင်းကြိုက်တဲ့မိန်းမကို မေမေဘက်က တခမ်းတနား လိုက်လျောလက်ထပ်ပေးခဲ့တာကို သိတယ်နော်၊ မေမေ ချက်ပြုတ်ကျွေးခဲ့တဲ့အထိ အောက်ကျို့ခဲ့တယ်ဆိုတာ သိတယ်နော်။ အဲဒါ မင်းစိတ်ချမ်းသာဖို့ချည်းပဲ ဦးသာ။ ခု မေမေ တစ်ယောက်တည်း ပြန်သွားရဖို့ မင်း ဆုံးဖြတ်ရက်နေသေးလား”

ဟု ပြောလည်းပြော။ ငိုလည်း ငိုချလိုက်တော့ သူ့ရင်ထဲ မကောင်းနိုင်ပြန်။

ဒေါ်တောမှ မရဲတရဲလေး ကပ်လာလျက်

“ခဏလောက်တော့ လိုက်သွားလိုက်ပါ လူလေးရယ်။ လူလေးရဲ့မေမေဘက်က ကျတော့လည်း သားလုပ်သူ

သွေးသံရဲရဲနဲ့ ပြန်လာတာဆိုတော့ မြင်ရတာနဲ့တင် ဗလေး ဆူမှာပါပဲ။ ကဲ ... ကဲ ... ခဏလိုက်သွား”

ဟု တိုးတိုးပြောနေခိုက် မေမေကတော့ လှမ်းကြည့်နေရင်းမှ မီးဝင်းဝင်းတောက်မျှ ဒေါ်တောကို ရန်လိုစွာကြည့်လာလျက် ...

“ဟိုမိန်းမကြီး ... သား နားကပ်ပြီး အိညက် အိညက်နဲ့ ဘာတွေ ဆီမန်း မန်းနေတာလဲ”

ဟု ပြောနေတာမို့ ဒေါ်တောကိုပါ သူ ရော၍ အားနာသွားရပါပြီ။

မဖြစ်။ ဒေါ်တောကိုပါ မေမေ ကြမ်းလာတော့မှာ သေချာလာနေသည်မို့ သူ ထရပ်လိုက်ပါပြီတည်း။

“ကျွန်တော် လွန်းကို တောင်းပန်တယ်လို့ ပြောပေးပါ ဒေါ်တော”

ဟု မေမေ့ကိုရှေ့ထားလျက်ဖြင့်ပဲ ဇွတ်နှစ်၍ မေမေ မကြိုက်မှန်း သိပါလျက် ပြောခဲ့ရပါ၏။ ဤတစ်ကြိမ်တွင်တော့ ပဒုမ္မာသို့ လိုက်မည်ဆိုတာ နားလည်လိုက်ပုံဖြင့် မေမေ ဝင်မပြောလာတော့။ တောင်းပန်စကားဆိုနေသည် သားကို မကျေနပ်သလို တစ်ချက်တော့ ကြည့်သည်။ ဒါပေမဲ့ မဟန့်တားတော့။ သဘောက ပဒုမ္မာသို့ သူလိုက်လျှင် ပြီးပြီဟု ခံယူထားသည့်သဘော။

သူ သက်ပြင်းရှိုက်ချလိုက်မိလျက် အိမ်တွင်းမှ သူ ဆင်းသည်။

လောလောဆယ်မှာ ပြောင်းလဲမှုတွေက အရမ်းကို မြန်လွန်းနေသည်။ တိုတောင်းသော အချိန်လေးမှာပင် လွန်း

အိမ်မှ ဆင်းသွားပြီ။ သူ အထိုးခံရသည်။ ယခု မေမေနှင့် မေမေ ဦးတို့ကြားမှာလည်း ရန်စတင်ရ ရင်မှာပျိုးပြီးသွားပြီ။ စိတ်တွေ နောက်ကျိလာရလျက် ခေါင်းတွေ တစ်အုံလုံး ဆစ်ဆစ်မြည်အောင် ကိုက်ခဲနေရပါချေပြီတည်း။

ခြေလှမ်းအရွေ့သည် လေးလံဝန်လေးနေတာ အမှန်။

❀ အခန်း(၃၄) ❀

ထုထည်ကြီးမား ကြံ့ခိုင်ပါချေသော သရေခေတ္တရာ မြို့ရိုး။

မြို့တွင်း၌ပင် ဆန်စပါးများ စိုက်ပျိုးနိုင်သော ရွာများ ရှိချေသည်မို့ ရန်သူ၏ ရက်လရှည်ကြာစွာ ဝိုင်းရံလုပ်ကြံခြင်းကို ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်သော အခြေအနေ ရှိပါလေသည် သရေခေတ္တရာ။

သံမဃနုကြီးများ မြို့ရိုးအုတ်နံရံ၏ အပြင်ဘက် အောက်ခြေ၌ ကပ်လျက်စိုက်ထူထားလျက် မြို့ရိုး၏ အပြင်ဘက် ပတ်လည်တွင် သံမဃနုများ စိုက်ထားသော အလှေရှိသော

ပရိတ်ကြီး၊ ပါဠိတော်များကို ကျောက်စာတိုင်များ ပေါ်တွင် ရေးထိုးကာ မြို့ဝင်ပေါက်များ၌ စိုက်ထူထားသော အလှေအထဲဖြင့် ဘေးဆီးရန်ကာအဖြစ် ရည်ရွယ်တည်ဆောက်ထားအပ်ပါလေသော သရေခေတ္တရာမြို့ဟောင်း။

မြို့တောင်ဘက်ခြမ်းတွင် ဖျဉ်းမ၊ အင် စသည့်အပင်များ ပေါက်ရောက်လျက် ထိုတောအတွင်း၌ပင် နန်းတော်

ရှေးဟောင်းအဆောက်အအုံများဖြင့် ရှိပါလေသည့် တစ်ချိန်သော အခါဆီက ခမ်းနားစည်ပင်ခဲ့ပါလေသည့် သရေခေတ္တရာကို လွမ်းမောစေဖွယ် မှန်းဆယူစေနိုင်လေသည့်အရပ်။

အနောက်တောင်ဘက်အရပ်ရှိ မြင်ဗာဟုတောင်တန်းရှိရာသို့ ပြေပြေလေး ပေါင်းစပ်သွားပါလေသော မြေနေရာများသည် တစ်ချိန်သောအခါက ရွှေရည်ဝင်းလှနေသော စပါးခင်းများ၏ ပဲ့ရိပ်များကို ဖော်ညွှန်းနေကြဆဲ။

ဪ ... သရေခေတ္တရာမြို့ဟောင်းကို ဘဲဥပုံလည်းမက၊ စက်ဝိုင်းပုံလည်း မကျသော အဝန်းပုံသဏ္ဌာန်ဖြင့် ဝန်းရံပတ်ရံထားပါလေသော မြို့ရိုးသည် အရှည်ရှစ်မိုင် ငါးဖာလုံးခန့်ရှိ၍ ချုံနွယ်အတိ ဖုံးလွှမ်းကာ မောက်မောက်မိုနှင့် ခင်တန်းအသွင်ဆောင်လျက် ရှိသော်လည်း ...။

သဘာဝဒဏ်နှင့် တကွ နှစ်ကြာရှည်ခဲ့လေသောဟောင်းအိုင်ခြင်း၏ ဒဏ်များကို ခံနေရပါလေသော်လည်း ...။ ထုထည်နှင့် ရှိနေဆဲ ဖြစ်ပါလေသော အချို့မြို့ရိုးကြီးများသည် အမြင့်တစ်ဆယ့်ငါးပေလေးလက်မ၊ အကျယ် တစ်ဆယ့်ခုနစ်ပေခန့်မျှ အထိပင် ရှိချေသည်ဟု ဖတ်ရှုမှတ်သားခဲ့ရသည်နှင့်အမျှ ယခုလည်း တွေ့မြင်နေရပါလေသော သရေခေတ္တရာမြို့ရိုးကြီး။

တစ်ချိန်သောအခါက အလှူနတ်ဗိမ္မာရားမလေးသဖွယ် အလှူ၏ဂုဏ်သတင်း မွှေးမြလျက် အသိဉာဏ်လည်း ကြွယ်ဝလှပါလေသော ဗိဿနိုးမင်းသမီး။ ဪ ... ဗိဿနိုးဗိမ္မာရား၏ ကျောက်အရိုးအိုးရှိရာ ဖြစ်ပါလေသော သရေခေတ္တရာ။



လှလွန်းပို၏ အာရုံဝယ် သင်းပျံ့သော အမွှေးနံ့သာ
များ ဆွတ်ဖျန်းလိမ်းကျံထားသော ပျူတို့၏ကိုယ်သင်းနံ့များ ဓမ္မ
လွင့်နေသော လေပြည်ကို ရှူရှိုက်ရသည်သို့ ခံစားရပါ၏။

အကအခန့် အတီးအမှုတ်များဖြင့် အနုပညာအရှိန်
ဩဇာမြင့်မားပါလေသော ပျူတို့၏ယဉ်ကျေးမှု။

ရောင်စုံပုတီး၊ မြေပုတီးများ ဆွဲထားကြပါလေသော
ပျို့ရွယ်လန်းဆန်းပါလေသည့် ပျူအပျို့စင်ငယ်ထွေးတို့၏ ချစ်စ
ဖွယ်ရယ်မောမှုများ စီးမျောလွင့်ဝေနေခဲ့ဖူးပါလေသည့်အရပ်။

ရွှေထည် လက်ဝတ်လက်စားများကို အဆင့်အတန်း
မြင့်စွာ ဝတ်ဆင်ထားပါလေသည့် ကြွယ်ဝလေသော ပျူတို့၏
တောက်ပသော နေရောင်အောက်မှာ ခြုံသံများ မြည်နေသည့်
မြင်းရထားများဖြင့် လှုပ်ရှားသွားလာခဲ့ဖူးမည့် အတိုက်ကာလ။

ငွေကြာပန်းများ၊ ငွေဒင်္ဂါးများဖြင့် ကြွယ်ဝခြင်းအတို
ရှိခဲ့ပါလေသည့်အရပ်။

အလွန်ရှေးကျသော မြို့တော်ကြီးတစ်မြို့ ဖြစ်ခဲ့
လျက် ...။

မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ ဗျာဒိတ်တော်အရ ကြီးကျယ်
ခမ်းနားစွာ ဖြစ်တည်ရပါလေသော မြို့တော်ကြီး အဖြစ် ရှေး
ဟောင်းသူတို့ အစဉ်အဆက် စွဲမြဲယုံကြည်ထားကြပါလေသော
သရေခေတ္တရာ။

ဤအရပ်သည် ဗုဒ္ဓသာသနာတော်မြတ် ထွန်းကား
စည်ပင်ရာ အရပ်။

စေတီပုထိုးများ တည်ထားကိုးကွယ်ရာ အရပ်။

မြို့ဟောင်း၏ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရှိကြပါလေသော
ဘောဘောကြီး၊ ဘုရားကြီး၊ ဘုရားမာ ရှေးဟောင်းစေတီတော်
ကြီးများသည် မြို့၏ရှေးကျဖြစ်တည်ခြင်းနှင့် ဗုဒ္ဓသာသနာတော်
ဖြစ်တည်ထွန်းကားခြင်း၏အဖြစ်ကို ပို၍လေးနက်ပေါ်လွင်နေစေ
သည်တကား။

လှလွန်းပို၏ မျက်ဝန်းနက်လေးများက ဖူးမြော်တွေ့
မြင်ရပါလေသော ဘောဘောကြီး စေတီတော်မြတ်ဆီသို့ ငေးရီရီ
စေတီတော်မြတ်ဆီသို့ ငေးရီရီ ကျရောက်၏။

ဘောဘောကြီး၊ ဘုရားမာ၊ ဘုရားကြီးစေတီတော်
သုံးဆူအနက် ရှေးအကျဆုံးသော ဘောဘောကြီးစေတီတော်မြတ်။

အုတ်တို့ဖြင့် တခဲနက် တည်ဆောက်ထားအပ်ပါ
သော ရှေးဟောင်းစေတီတော်မြတ်။

ပစ္စယာငါးဆင့်ပေါ်တွင် ပြောင်းတိုင်သဖွယ် ဝိုင်း
မတ်မတ် တည်ရှိပြီးလျှင် စေတီထိပ်ပိုင်း အနားပေါ်တွင် ထီးတော်
တင်ထားပါသော စေတီတော်။

ပန်းချီဆွဲဒေါက်ကို ရှေ့မှာချထားလျက် ကင်းဗက်
ဖျင်ပေါ်တွင် ဘောဘောကြီး စေတီတော်မြတ်ကို ရေးဆွဲနေပါ
သော လှလွန်းပို။

ယခင်ရက်က ရေးဆွဲထားခဲ့ပါသော ပုံကြမ်းသည်
စက္ကူကတ်ပြားထက်တွင်ရှိလျက် ချထားသော ပန်းချီပစ္စည်းထည့်
သည့် သေတ္တာလေးထက်မှာ ရှိနေ၏။

ပုံကြမ်းမှသည် အချောဆွဲရမည့် အရွယ်အစားအတိုင်း
ကတ်ပြားချက်ပေါ်တွင် တိုင်းတာရေးဆွဲပြီးနောက် ရေးဆေးဖြင့်



အရောင်သွင်းထားကြည့်သော ပန်းချီကားတစ်ချပ်သည်လည်း ပုံကြမ်းစက္ကူကတ်ပြားထက်တွင်ပင် ရှိနေ၏။ တိမ်များကို ဆင်ထားသည်။ ရှုခင်းများကို ဖြည့်ဆွဲထား၏။ စေတီတော်မြတ်ကို ဦးခိုက်နေသည့်နယ် ရှိနေပါသည့် ညောင်ပင်ကြီးများသည် ထို ရေဆေးဖြင့် ဆွဲထားသော ထိုကတ်ပြားတွင်းဝယ် ရှိနေခဲ့ပြီပြီ။

ယခု စိတ်တိုင်းကျ အဆင့်အဖြစ် ကင်းဝက်ဖျင်တွင် စေတီတော်ကို ကြည့်လိုသဖွယ်မဆုံးနိုင်သောစိတ်ဖြင့် ငေးကြည့် ရေးဆွဲနေကြောင်း။ ဤပန်းချီကားကျတော့ ဆီဆေးပန်းချီကား။

ညနေစောင်း၏ ရွှေရောင်နေခြည်နှင့် နောက်ခံ ကောင်းအောင်မှ ရောင်ပြန်ရောင် ဟပ်ထားချေသည်မို့ ပန်းချီကား သည် ပို၍ သက်ဝင်နေသည်။

တိမ်၏အနေအထားနှင့် စေတီတော်ကြီး၏ တည်နေပုံတို့သည် သက်ဝင်လျက် ရှိနေပါသည်အဖြစ်။

လှလွန်းပုံ၏ မျက်ဝန်းနက်နက်လေးများက ပန်းချီကားထက်မှာ။

နောက်တော့ ဘောဘောကြီးစေတီတော်မြတ်ဆီသို့ ငေးရီရီ ရောက်ပြန်ပါ၏။

ဪ ... တစ်ချိန်သော ကြာမြင့်ခြင်းမက ကြာမြင့်လွန်းခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည် ရှေးအတီတေသော ကာလများဆီဝယ် ဤစေတီတော်မြတ်ကြီးဝယ် ဆံပင်များကို စုစည်းကာ ထုံးနှောင်ထားကြသော ယောက်ျားများသည် မြင်းကောင်းများကို နိုင်နင်းစွာ စီးနင်းလျက်။ အချို့ဦးရစ်ခေါင်းပေါင်းများ ပေါင်းကြကာ ခြုံလှံတပ် မြင်းယာဉ်များကို စီးနင်းကြလျက်။ ရောင်စုံပုတီးများ။ ရွှေ

ရောင်လက်ဝတ်ရတနာများကို ဝတ်ဆင်ထားကြပါချေသော ပျူမိန်းမငယ်တို့၏ လှပသော အဆင်တန်ဆာတို့ဖြင့် ထိုမြင်းယာဉ်များဝယ် အုပ်ထိန်းသူ မိဘများဖြင့် ရောက်လာကြလျက်။ ငွေကြာပန်းခိုင်များ၊ ပဒုမ္မာကြာပွင့်များ၊ မွှေးမြနေသော ပန်းဖူးဝန်းပွင့်များဖြင့် လှူဖွယ်ပစ္စည်းတို့နှင့် ဤဘောဘောကြီးဘုရားသို့ ဖူးမြော်ရောက်ရှိကြပေမည်။ ဝပ်တွားရှိခိုးကြပေမည်။

အာရုံဝယ် ရှေးအတီတေသော ကာလများဆီမှ လူသားတို့၏ စည်ကားတောက်ပစွာ သွားလာနေမှုများကို မြင်ယောင်တွေးဆနေမိရပါသည်အဖြစ်။

“တစ်ဆိတ် ခင်ဗျာ။ ကျေးဇူးပြု၍ တစ်ဆိတ်လေးပါ”

ပလိ(စ်)ဟု မသုံး။ မြန်မာဆုန်စွာ ခေါ်လာသံကြောင့် အတွေးတွေဖြင့် နှစ်ဝင်နေရာမှ လှလွန်းပို လှည့်ကြည့်မိသည်။

နိုင်ငံခြားသားခရီးသွား ဇနီးမောင်နှံဟု ထင်ရသူ နှစ်ဦးနှင့် တိုက်ပုံအင်္ကျီဝတ် မွန်ရည်သော မြန်မာလူရွယ်တစ်ဦး။

ထူထဲနက်မှောင်သော ဆံပင်တို့ကို နောက်လှန်၍ သေသပ်စွာ ဖြီးထားလျက် စတစ်ကော်လာပါ လည်ကတုံးအင်္ကျီ၊ ချည်ချောပုဆိုးအညိုနှင့် တိုက်ပုံဖြူလေးကို သေသပ်စွာ ဝတ်ထားသည်မို့ အသက်ထက်ပို၍ လူကြီးဆန်နေသော လူရွယ်။

လှလွန်းပိုထက် အနည်းငယ်တော့ ငယ်လိမ့်မည်ဟု တွေးမိလျက် မျက်နှာနုနုလေးနှင့် လူကြီးဆန်လွန်းသော ထိုသူကို လှလွန်းပို တစ်ချက် တုံ့ပြန်ကြည့်သည်။

“ဒီလိုပါ ခင်ဗျာ၊ ဒီပန်းချီကားကို ကျွန်တော့်ရဲ့မိတ်ဆွေ မစ္စတာဂျွန်တို့ဇနီးမောင်နှံက အမှတ်တရအဖြစ် မြတ်မြတ်

www.burmeseclassic.com



နီးနီးထားပြီး ဝယ်ချင်ပါတယ်လို့ ကျွန်တော်နဲ့ ပြောခိုင်းလို့ပါ။ သူတို့က ဒီက မမလေး ပန်းချီဆွဲနေတာ လှမ်းမြင်ရကတည်းက သိပ်ကို စိတ်ဝင်စားကြပါတယ်။ နောက်တတိတ်တိတ်လေး အသံမပေးဘဲ လာရပ်ကြည့်နေတာလည်း နည်းနည်းတော့ ကြာသွားပါပြီ။ မမလေးက အာရုံနစ်နေလို့သာ မသိတာပါ။”

ဟု ပြောတော့ လှလွန်းပို တစ်ချက်တုံ့ပြန်ပြီး၍ အားလုံးကို ကြည့်သည်။ တကယ်လည်း သူတို့နောက်ပါးမှာရှိနေကြတာကို မသိခဲ့တာ အမှန်ပါ။

စိတ်က စေတီတော်မြတ်ကြီးနှင့် ပန်းချီကားမှာ နှစ်ဝင်နေခဲ့သည်မှာလည်း အမှန်ပါ။

အသားညိုညိုလေးဖြင့် မြင့်မားသော အရပ်ကြီးနှင့် လှလွန်းပိုထက် ခေါင်းတစ်လုံးမက ပို၍မြင့်နေပါလေသော ထိုကောင်လေးကို မော့ခနဲ ကြည့်မိရင်းမှ ...

“ပိုလေးက မနက်ဖြန် ပြန်တော့မှာ၊ ဒီပန်းချီကားက သေချာအဆုံးမသတ်ရသေးဘူးလေ။ အရောင်တွေ ထပ်ဖြည့်ဖို့ ကျန်ပါသေးတယ်။ ဒါကြောင့် ပိုလေး ရန်ကုန်က အလုပ်ခန်းမှာ ဒီပန်းချီကားကို အဆုံးသတ်ဖို့ စိတ်ကူးထားတာမို့ ဖြစ်နိုင်ရင် ရှင်မိတ်ဆွေ ဇနီးမောင်နှံကို ပိုလေးရဲ့ ပန်းနုပန်းချီဆိုင်လေးကို လာခဲ့ဖို့ ပြောပြပေးပါလားရှင်”

အေးချမ်းလွန်းသော မူရာလေးဖြင့် ပြောနေပါသည့် လှလွန်းပို၏ ဖြူညူ နုဖန့်ဖန့် ရွှေရုပ်သွင်လေးကို ငေးခနဲ ငဲ့မိုးကြည့်မိရသည်က မင်းညိုပါ။

“ကျွန်တော့်နာမည် မင်းညိုပါ မမလေး။ ကဗျာလေးတွေလည်းရေး၊ စာလေးတွေလည်း ရေးပြီး ကျွန်တော့်ကိုကိုကြီးရဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ မန်နေဂျာ လုပ်နေရတဲ့သူပါ။ လူသုံးလျှပ်စစ်ပစ္စည်းတွေ မျိုးစုံတင်သွင်းတဲ့ ကုမ္ပဏီပါ။ ဝင်းညိုကုမ္ပဏီပါ မမလေး။ ဒါက ကိုကိုကြီးဝင်းညိုရဲ့ဧည့်သည် အန်ကယ်ဂျွန်ပါ။ ဒါက မစ်စကဲဂျွန် ... ဒေါ်မေရီဂျွန်ပေါ့ ခင်ဗျာ”

ဟု မိတ်ဆက်ပေးတော့ ပြု၍ကမ်းပေးသော မစ္စတာဂျွန်တို့ဇနီးမောင်နှံ၏ လက်များကို ပြီး၍ တုံ့ပြန်လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ရသည်က လှလွန်းပိုပါ။

“ကျွန်မ လှလွန်းပိုပါ”

ဟု ပြောတော့ အင်္ဂလိပ်လိုပဲ ပြန်၍ မင်းညိုမှ မစ္စတာဂျွန်တို့ကို ပြောပြသည်။ လှလွန်းပို ဆိုသည့် နာမည်လေး၏ အဓိပ္ပာယ်ကိုပါ မေးလာသည့် မစ္စတာဂျွန်ကို ...

“သူ့ကို ကြည့်မိတာနဲ့ သူ့နာမည်လေးရဲ့အဓိပ္ပာယ်ဟာ ပေါ်လွင်နေသလိုပါပဲ အန်ကယ်။ သိပ်ကိုလှပတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို့ အဓိပ္ပာယ်ရပါတယ်”

ဟု ပြောတော့ စတင်၍ လှလွန်းပို ခပ်တိုးတိုးလေး ရယ်လိုက်လျက် ...

“ကျွန်မရဲ့မေမေက အဲသလိုပဲ သူ့သမီးကို ချစ်လွန်းလို့ အဲဒီနာမည်လေး ရွေးပေးခဲ့တာပါ အန်ကယ်နဲ့ အန်တီ”

ဟု အဓိပ္ပာယ်သက်ရောက်ပါသည့် အင်္ဂလိပ်စကားကို ပိုင်နိုင်ကျွမ်းကျင်စွာ ပြောလိုက်ချေသည့် လှလွန်းပိုကို ပို၍တရင်းတနီးကြီး မစ္စတာဂျွန်တို့ဇနီးမောင်နှံမှ ခင်မင်သွားကြရပါပြီ။



“သရေခေတ္တရာ ပျူတို့ဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ ဖြစ်ကြပါတယ်။ ပျူမင်းများဟာလည်း ဗုဒ္ဓဘာသာကို သက်ဝင်ယုံကြည်ကြပါတယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာ သာသနာကို အားပေးချီးမြှောက်ကြကြောင်းကို စေတီပုထိုး ဂူဘုရားများအရ သိသာထင်ရှားပါဟယ် အန်ကယ်၊ သရေခေတ္တရာ ပျူတို့ဟာ သူတို့နေတဲ့ အဆောက်အအုံတွေအတွက် သစ်ဝါးများနဲ့ ဆောက်လုပ်နေထိုင်ကြပေမယ့် သာသနိက အဆောက်အအုံများကိုတော့ အုတ်တို့နဲ့ ဆောက်လုပ်ကြပါတယ်။ ပျူတို့ရဲ့ ဗိသုကာ ပညာအဆင့်အတန်း မနိမ့်ကျကြောင်းကို ပျူတို့ရဲ့ သာသနိက အဆောက်အအုံများဟာ ပန်းဆွဲစလစ်၊ တိုင်ကလပ်၊ ဖောင်းတွန့်၊ ဖောင်းကွက် အစရှိတဲ့ ဗိသုကာအလင်္ကာသဘောမှာ ကြွယ်ဝနေကြတာမို့ သိသာထင်ရှားပါတယ်။ ပျူတို့မှာ ကိုယ်ပိုင် ပျူစာပေဆိုတာလည်း ရှိပါတယ်။ ငွေဒင်္ဂါးများကိုလည်း သုံးစွဲကြတယ်။ ဒါကြောင့် ယဉ်ကျေးမှုအရာမှာလည်း အဆင့်အတန်း မြင့်မားလှပါတယ် အန်တီ”

တကယ်တော့ မင်းညိုသည် ကိုကိုကြီးမှ အန်ကယ်ဂျွန်တို့ သွားလိုသော သရေခေတ္တရာသို့ လိုက်ပို့ပေးစေလျက် တတ်နိုင်သမျှ ရှင်းပြဖို့ မှာခဲ့တာအမှန်။

ဒါပေမဲ့ ဧည့်သည် အန်ကယ်ဂျွန်တို့ကို အင်္ဂလိပ်စကားပြော ကျွမ်းကျင်သော မင်းညိုထက် ပို၍ရှင်းလင်းစွာပြောဆိုတတ်နေပါသည့် လှလွန်းပို ဆိုသည့် မိန်းကလေးကို ပန်းချီဆရာမလေးအဖြစ် ထိုနေ့က တွေ့ရချေလိမ့်မည်ဟု မမျှော်လင့်မိ



ခဲ့တာ အမှန်။ မျိုးဂုဏ်အတွက် ဂုဏ်ယူစွာ ပြောနေပါသည့် လှလွန်းပိုသည်ကို ငေးကြည့်နေမိသည်က အထင်ကြီး လေးစားခြင်းဖြင့် ရောယှက်နေသော အကြည့်များပါ။

“ပိုလေး ဟိုတယ်မှာ ပြန်နားပါမယ်။ ဒါ ပိုလေးရဲ့ပန်းနဲ့ ပန်းချီလိပ်စာပါ။ ပန်းချီကားကို ကိုမင်းညို လာပြီးယူနိုင်ပါတယ်။ ပိုလေးကို ခွင့်ပြုပါ”

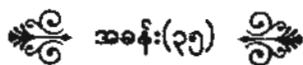
ဟု ပြောပြီး လိပ်စာကတ်လေးကို ပေးသည်။

နောက်တော့ ပစ္စည်းတွေ အားလုံးသိမ်းကာ ရပ်ထားသော ကားလေးဆီသို့ သယ်သွားတော့ မင်းညိုမှ ကူညီပေးပါ၏။ အန်ကယ်ဂျွန်ကလည်း ပန်းချီဆွဲဒေါက်ကို ဇွတ်အတင်း ကူညီပို့ပေးနေသည်မို့ လှလွန်းပိုမှာ အားနာမဆုံးချင်။

“ခင်ဗျားတို့တိုင်းပြည်က လူတိုင်း လူတိုင်းရဲ့ ရင်ထဲမှာ ချစ်စရာကောင်းအောင် တူညီပြီး ရှိနေကြတဲ့ အကျင့်လေး တစ်ခုက အဲဒီ အားနာတတ်တဲ့ အလေ့အထပါပဲ မ ... လှ ... လွန်း ... ပို ...”

ဟု ပြောလာသည့် မစ္စတာဂျွန်၏ မျက်ဝန်းသည် ပြုံးလှဲကြည်စင်နေ၏။ ဒေါ်မေရီဂျွန်ကတော့ ပန်းချီကားကို ရန်ကုန်ရောက်လျှင် ဝယ်ယူလိုပါကြောင်းကိုသာ တဖွဖွ မှာနေလေ၏။





အခန်း(၃၅)

“ဒီလို အိမ်ပေါ်က စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဆင်းတာမျိုး၊ အိမ်ကိုထားရစ်ခဲ့ပြီး ခုလို တစ်ယောက်တည်း ခရီးထွက်သွားတာမျိုးဟာ မပြုအပ်ဘူး သမီး။ ကိုယ်က လွတ်လွတ်လပ်လပ်မှ မဟုတ်တာ။ အိမ်ထောင်သည်ဆိုတာ စိတ်လိုက်မာန်ပါ မလုပ်ကောင်းဘူး သမီးလေး။”

ပိုလေး အိမ်ပြန်ရောက်တာနှင့် ရေမိုးချိုး၊ ညနေစာစားသောက်ပြီးချိန်ကျမှ အိပ်ရာထက်တွင် နားနေချိန်ထိ မေမေစောင့်ဆိုင်းကာ ပြောခြင်းပါ။ ခရီးပန်းတာရော စိတ်ပင်ပန်းတာကြောင့်ရော မျက်နှာမကောင်းဘဲ ရှိနေသည်။ သမီးလုပ်သူကို မေမေ ဆံစလေးများ သပ်တင်ပေးတော့ ငြိမ်သက်ခံနေရင်း ပိုလေး ဝမ်းနည်းနေမိရသည်ပါပဲ။

“သမီးလေး အဲဒီညက မြရိပ်ငြိမ်က ထွက်သွားပြီး ဘာကြာမလဲ၊ မောင်ဦး လိုက်လာတာပဲ။ သမီးကို ပြန်လာခေါ်ရှာပါတယ် သမီးပိုလေးရယ်။ ပန်းနုပန်းချီကိုလည်း သားမောင်မောင်နဲ့ လိုက်သွားတယ်။ ဟိုရောက်တော့ သမီးပို

ကို မတွေ့ရလို့ မောင်မောင်က ဒေါသနဲ့ ပူပင်စိတ်တွေ ရောပြီး မောင်ဦးကို ထိုးလွှတ်သတဲ့”

“ဟင်”

“အေး ... အဲဒါပဲ ပြောတာပေါ့။ သမီးပို စိတ်ထင်ရာလုပ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စမှာ မောင်မောင်လည်း လူဆိုးဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ မေမေသားမောင်ကို ဆူလည်းဆူ၊ ပါးလည်းရိုက်မိခဲ့တယ်ကွယ်။ ခမျာ ခေါင်းငုံ့ခံရှာပါတယ်။ မမပိုကို ချစ်တဲ့ဇောနဲ့ လုပ်မိတာပါတဲ့ ပြောရှာတယ်။ မေမေက ပြောတယ်လေ၊ အခု သားရဲ့မမပို၊ မေမေရဲ့သမီးပိုကို ပိုင်တဲ့သူဟာ မောင်ဦးလို့။ ခုလို နောက်ကို သားမောင် စိတ်လွတ်လက်လွတ် မဖြစ်သင့်တာကို မလုပ်ပါနဲ့လို့ ပြောရတယ်။ ဒီလိုပဲပြောမှ ဖြစ်မှပေါ့ သမီး။ ကိုယ့်သားသမီးကို ကိုယ်က ဆူတန်ဆူရမယ်။ ချစ်လို့မှားတဲ့ အမှားမှန်း သိပေမယ့် မထောက်ခံရဘူးလေ။ အဲဒီ အမှားမျိုး နောက်ထပ်မဖြစ်အောင် မေမေ သားမောင်ကို တားရမယ့်ဝတ္တရားရှိတယ်။ ဒါ ... လူကြီးမိဘရဲ့ တာဝန်ပဲ”

မေမေ ပြောနေသမျှ နားထောင်ရင်း စိတ်ထဲပို၍ မွန်းကျပ်လာသည်။ နောက်ပိုင်းမှာ မဖြစ်သင့်တာတွေ အတော်ကြီး ဖြစ်ခဲ့ချေမည်ဟု နားလည်လာဖြစ်၏။ မေမေမြတ်ကလည်း သားကိုထိလျှင် ခံမည့်အမေမျိုးမဟုတ်။

တော်တော်ကြီး ပြောဆိုသွား ချေလိမ့်မည်ဟု ထင်သည်။ ဒါပေမဲ့ ပိုလေး မေမေကို မေးမကြည့်ချင်တော့။ ကြားရလျှင် ပို၍ စိတ်ထိခိုက်ဖို့ပဲ ရှိချေမည်လေ။

“ဒါကြောင့် အခု သမီးပိုလေး ပြန်ရောက်ချိန်မှာ မေမေ
မြပဝါမှာ သမီးပိုလေးကို လက်ခံဘူးရင် လင်မယားတွေ
အောင် လုပ်သလို ဖြစ်နေမယ်။ သမီး မြရိပ်ငြိမ်ကိုပြန်ပါ။
မေမေ အဲဒါပဲ ဖြစ်စေချင်တယ်။ မောင်ဦး ကျေနပ်ကြည်ဖြူ
လို့ ဒီမှာလာအပ်ရင် သူ့ ခွင့်ပြုသလောက် သမီး ဒီမှာနောက်
ပိုင်းကျရင် လာနေ။ အဲဒါမျိုးကိုပဲ မေမေ လက်ခံနိုင်တယ်
သမီး။”

မေမေ ပြောတော့ ပိုလေး မျက်ရည်ကျလာသည်။
မေမေက ပိုလေးကို မြရိပ်ငြိမ်သို့ တွင်တွင်ပြန်ခိုင်းနေချေသည်
တကား။ တစ်ညလေးသော်မျှအိပ်ဖို့ စကားဟမလာ။ ဤအတွက်
ရင်ထဲမှာ အားငယ်ဝမ်းနည်းချင်၏။

မေမေမြတ် လုပ်ထားသမျှတွေကိုလည်း မေမေ့ကို
မပြောပြချင်။ မေမေ စိတ်မကောင်းတာပဲ အဖတ်တင်ချေမည်။
မောင် .. ပိုလေးကို အရမ်းကြီးပြောဆို သံသယဖြစ်ခဲ့သည့်စကား
တွေကိုလည်း ပြန်မပြောပြချင်။ မေမေမြတ်နှင့် ပတ်သက်၍
မောင်က ငါ့အမေဆိုသည့် စိတ်တစ်ခုတည်းဖြင့် ပိုလေး တာပဲ
လုပ်လုပ် မှားနေသယောင်မျိုး ပြောတာကျတော့ ဝမ်းနည်းချင်
သည်ပေါ့။

“မေမေကပြောတော့ ပိုလေး အိမ်ထောင်ကျလို့ မောင်က
ပိုင်တယ်။ မေမေတို့က မပိုင်ဘူးဆိုပြီး ပြန်ခိုင်းတယ်။
ဒါပေမဲ့ မောင်နဲ့လက်ထပ်ခဲ့တဲ့ ပိုလေးဟာ မောင်ကိုမပိုင်
ဘဲ အရာရာကို ဘေးကပြောဆိုခွင့် ဘာကိုမှ မရစွာဘဲ
ရပ်တည်အသက်ရှင်နေရတာကို မေမေမသိဘဲ မေမေရယ်။”

ဟု မေမေရင်ခွင်မှာ ခေါင်းဝင်ငိုရွက်ရင်း ပြောပြရင်
မွင့်လိုက်ချင်ပေမယ့် မျှိုသိပ်ထားမိရသည်ကိုက မေမေ စိတ်မချမ်း
မြေ့မှာ စိုးရပါ။

“မောင်မောင် ပြန်ရောက်လာရင် သမီးပိုကို တွေ့ရလို့
ဝမ်းသာရှာမှာ။ သားမောင် ခမျာ သမီးအတွက် စိတ်ပူနေ
တာ။ မနက်ဆို ထွက်ပြီးစုံစမ်းနေတာပဲ။ သမီးသူငယ်ချင်း
တွေဆို ကြုံလေးနဲ့တစ်ဆင့် သွားသွားကြည့်ခိုင်းတယ်။
တစ်အိမ်အိမ်မှာများ ရှိနေမလားလို့တဲ့။ သူ့ကိုယ်တိုင်ဆိုရင်
လည်း ပေါ်တင်ကြီး စုံစမ်းတာမျိုး ဖြစ်နေတော့။ သား
မောင်ဦးနဲ့ သမီးတို့ရဲ့အိမ်ထောင်ရေး ပေါက်ပေါက်ကွဲကွဲ
ဖြစ်ကြတာကို လူသိသွားမှာစိုးတယ်တဲ့။ ကြုံဆီကို အလည်
သွားသလိုလိုနဲ့ သွားသွားပြီး အိမ်တကာအိမ် သမီးသူငယ်
ချင်းအိမ်တွေကို လိုက်လိုက်လည်ခိုင်း။ ကားနဲ့လိုက်လိုက်
ပို့ပေးနဲ့ ဖြစ်ရရှာတာ။ ကိုယ်ထိလက်ရောက် ထိုးကြိတ်မိတဲ့
ကိစ္စအတွက်လည်း သားမောင်ဦးကို သူ့အလုပ်ရုံးခန်းမှာ
ကိုယ်တိုင်သွားတောင်းပန်ခဲ့ပါတယ်။ မေမေ ခိုင်းလို့သွား
တာ မှန်ပေမယ့် သားမောင်မောင် ကိုယ်တိုင်ကလည်း
စိတ်ပါလက်ပါ တောင်းပန်တာပါ။”

ဟုပြောတော့ ပိုလေးကြောင့် မောင်လေးမောင်မောင်
ဟိုတောင်းပန်ရ ဒီတောင်းပန်ရနှင့် ဖြစ်ရချေသည်ပဲ စိတ်ထဲမကောင်း
ရပြန်။

မောင်ကို စိတ်ထဲနာချင်စိတ်ကတော့ ကျန်နေဆဲ။
ဒါပေမဲ့ ညတွင်းချင်းကြီး မောင် လိုက်လာခဲ့သည့် ဆိုတာကိုတော့

ရင်ထဲမှ နုတ်ပယ်ပစ်၍ မရ။ မောင် အထိုးအကြိတ် ခံသွားသည် ဆိုတာကိုလည်း ရင်ထဲမှ ဖျောက်ပစ်၍မရ။ ဤသည်ကဖြင့် သံယောဇဉ်ကြောင့်ပေပဲဟု ဖြေယူလိုက်ပေမယ့် ထိုသံယောဇဉ် တစ်ခုတည်းကြောင့် မဟုတ် ဆိုတာကိုလည်း မိမိဘာသာနားလည် ထားနေမိရသလိုပါ။

“ညတိုင်း မေမေ့ကို သားမောင်ဦး ဖုန်းဆက်တယ်။ မနက်စောစောဆိုလည်း ဖုန်းက လာပြီ။ သမီးပိုလေး ပြန် ရောက်လာပြီလား ဆိုတာကို အမြဲမေးတယ်။ မရောက် သေးဘူးဆိုတာ သိတိုင်း သူ သတင်းစာထဲကနေပြီး သမီး ပြန်လာဖို့ ခေါ်ချင်တယ်လို့ ပြောတယ်။ သူ သိပ်စိတ်ပူနေ တယ် သမီး။”

မေမေ ပြောနေသမျှကို မျက်လွှာလေးချ၍ ငြိမ်သက် နားထောင်နေမိရပေမယ့် ရင်ထဲ တစ်ခုလေးလံတင်းခံနေသည့် အဖြစ်က မေမေမြတ်နှင့် ရင်ဆိုင်ရချေဦးမည့် အနာဂတ်ခရီးအတွက် ဆိုတာ မိမိပဲ သိနေရပါသည့်အဖြစ်။ ရတနာတွေကအစ ပြန် တောင်းသွားခြင်းပေပဲဟု နောက်ပိုင်း နားလည်လာရသည်က အမှန်။ ဘာကြောင့်ဆို ပြန်မှပေးမလာတော့ဘဲကီးလေ။ ကိုယ်က ပြန်တောင်းဖို့ ဆိုတာကလည်း ပစ္စည်းမက်သည်စိတ် မရှိသည့် အပြင် မာနလေးကလည်း ရှိချေသည်ကိုး။ ဒါတွေကို မေမေသိတာ မဟုတ်။ ပြောလည်း မပြောပြချင်။ သားကို ကြီးဆွဲသလို မေမေ မြတ်မှ ပိုင်စိုးစွာ ဆက်သံပြတာမျိုးကို နေ့စဉ်ခံစားကြည့်မြင်နေ ရပါသည့် ချွေးမတစ်ယောက်၏ ဝေဒနာဆိုတာ အဘယ်မျှထိ ရင်ကို စူးနင့်ပြင်းထန်စေတာ ပိုလေးသလဲ သိနေချေသည်ကိုး။

“သုံးရက်တစ်ခါလောက် သားကိုဦး အိမ်ကိုလည်း လာ တယ်။ သမီးကို လာကြည့်တာလည်း ဖြစ်မယ်။ ပြန်ရောက် ပြီလား ဆိုတာကိုလေ။ သမီး ပြန်ရောက်နေပြီးမှ ပေးဖွင့် မပြောလို့ မေမေ မပြောပြဘဲ ထားမှာကိုလည်း သူစိုးရိမ် ရှာပုံရတယ် သမီးပို”

ဟု ပြောပြချိန်မှာ ...

“အလကား ... ခုမှ အလကားနေရင်း အကဲပိုပြနေတာ။ သူ့အပြစ်ပျောက်ပြီး သမီးပို အပြစ်ရောက်အောင် လုပ် နေတာ။ ပိုလေး ဒီမှာပဲနေမယ် မေမေရာ”

ဟု ပြောလာတော့ မေမေ ခေါင်းဝဲယမ်းနေသည်။ ညပင် အအိပ်မခံပါလားဟု သိရတော့ ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းလျက် နက်ရှည်ကျလာရပါ၏။

“မငိုနဲ့ သမီးပို၊ ဒါ မေမေဝတ္တရားကို မေမေ လုပ်တာ။ မေမေသမီးကို လင်နဲ့အကွဲမခံနိုင်ဘူး သမီး။ အိမ်ထောင် ပျက်ဆိုတာ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။ လင်မယားဆိုတာ ကတောက် ကဆဖြစ်တတ်ကြတယ်။ အဲဒါကိုအမာရွတ်စွဲသလို နာကျင် တေးမှတ်နေကြရင် အိမ်ထောင်ပျက်ရုံပဲရှိမယ်။ ကဲ ... သမီး ခဏနား၊ သားမောင်လာရင် မေမေ မြရိပ်ငြိမ်ကို လိုက်ပို့ ခိုင်းမယ်။ မေမေလည်း လိုက်မယ်”

ဟု ပြောနေတာမို့ ...

“မေမေ မလိုက်ပါနဲ့ မေမေရာ။ သမီးပိုကိစ္စ အဲဒီထိ မေမေ လိုက်ပူပင်နေရတာကို စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရပေမယ့် နေပါပြီ”

ဟု ပြောတော့ မေမေ သက်ပြင်းရှိက်သည်။

“တစ်ခုတော့ ကတိပေး မေမေ။ သမီးပို ပြန်ရောက်တာ ကို သူ့ကို အကြောင်းမကြားရဘူး။ အဲဒါဆိုရင် သမီး မပြန်ဘူး”

ဟု ဆိုတာမို့ မေမေ ခေါင်းညိတ်ပြရှာပါ၏။

တကယ်တော့ ...

“မတော့ ... သမီးပို ပြန်ရောက်တဲ့ ဒီသတင်းကို မောင်ဦး သာဆီ မတော့ ဖုန်းနဲ့ဆက်ပြောပြ၊ ဟုတ်ပြီလား”

ဟု ဒေါ်တော့ကို ကြိုတင် မှာထားခဲ့ပြီးသောအဖြစ် ကို သမီးလေး မသိရှာဟု ဒေါ်အေးငြိမ်း တွေးမိရပါ၏။

ကိုယ်က သမီးရှင်မို့ ကိုယ်တိုင်ဖုန်းလှမ်းဆက်ပြော ရမှာကိုတော့ တစ်ချက် အားငယ်ချင်သည်ပေါ့။ ဒါကြောင့် ဒေါ်တော့ကိုပဲ အားကိုးတာဝန်ပေးလိုက်ရသည်လေ။

ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ၏ မောက်မာသော စကားများ အတွက် အရမ်းကို တောင်းပန်ခဲ့ပါလေသော မောင်ဦးသာ၏ ထိခိုက်ခံစားနေရပါသည့် မျက်နှာ၊ မျက်ရည်ဝနေပါသည့် မျက် ဝန်းများကြောင့်လည်း ငါ့သမက်ပါလား၊ ငါ့သားလေးပါပဲလေဟု တွေးဖြစ်လျက် ခွင့်လွှတ်ခဲ့သည်ကလည်း ဒေါ်အေးငြိမ်း၏စိတ် ထားပြည့်ဝမှုကြောင့်ပါ။ ခုတော့ သမီးလေးကို မြရိပ်ငြိမ်သို့ ပြန် မှီရပေဦးတော့မည်။

ဤသည်ကလည်း သမီးလေး၏ အိမ်ထောင်ရေး သာယာနိုင်စွမ်းဖို့ပါ။

ထိုအခိုက် မောင်မောင်၏ ကားလေး ဆင်ဝင်အောက်

မှာ ရပ်လိုက်သံ ကြားရ၏။

“ဟော ... သမီးမောင်လေး မောင်မောင် ပြန်ရောက်ပြီ။ သမီးပစ္စည်းတွေ ဒီတိုင်းထားချင်ထားခဲ့။ လိုတာလောက်ပဲ ယူသွား။ နောက်မှ လာယူ၊ ခုတော့ မြရိပ်ငြိမ်ကို သွားပေး တော့ သမီးပို။ မေမေ့ကိုချစ်တယ်၊ မေမေ့စကားနားထောင် မယ်ဆိုရင် ပြန်သွားပါ သမီးလေးရယ်”

ဟု မေမေ မျက်ရည်ဝဲ၍ပြောတော့ သမီး၏အိမ် ထောင်ကို မပြိုကွဲစေချင်၍ဆိုတာ နားလည်လျက် ပိုလေး ခေါင်း ကို ငုံ့ချလိုက်ရပါ၏။

ကိုယ်တိုင် ဆင်းချလာပါလျက် ခုတော့ ကိုယ့်ဘာသာ ပဲ ပြန်တက်သွားရသလိုပါပဲလားဟု ဘဝပေးကိုတွေးလျက် ခံပြင်း ချင်၏။ ရှက်စိတ်က ရင်မှာဖြစ်တည် ကြေကွဲနေစေပြန်သည်။ ဒါပေမဲ့ မေမေကမှ မြပဝါမှာ ပိုလေးကို လက်မခံချေပဲလေ။

ဖြတ်ခနဲ ကြွေကျလာသော မျက်ရည်ဖြင့် ပိုလေး အပြေးတစ်ဝက် လှေကားထစ်တွေကို နင်းဖြတ်ဆင်းလာခိုက် ...

“ဟာ ... မမပို၊ မမပို ပြန်ရောက်ပြီ၊ မောင်မောင် စိတ်ပူ လိုက်တာ မမပိုရာ။ နောက်ကို ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ဗျာ။ မောင်မောင်လေ ဘယ်ကိုလိုက်ရမှန်း မသိဘူး။ သိပ်စိတ် ပူရတာ။ နောက်ဆိုရင် အဲသလို တစ်ခုခုဖြစ်ရင် မောင်မောင် ကိုခေါ် တူတူသွားမယ်။ မောင်မောင်လည်း လိုက်မယ်”

ဟု အစ်မကို စိတ်ပူစောဖြင့် ကလေးလို ပြောလည်း ပြော၊ ပြေးတက်လာလျက် လှေကားထစ်မှာ တွေ့တွေ့လေးရပ် နေသော ပိုလေးကိုဖက်၍ မျက်ရည်ကျ၏။

“ဟဲ့ ... ဘယ်နှယ် ကိုယ့်အစ်မကို မြှောက်ပေးနေတာလဲ။
ဪ ... အစ်မ အိမ်ကဆင်းရင် မင်းကပါ မြှောက်ထိုး
ပင့်ကော်နဲ့ လိုက်သွားမယ် ဆိုပါတော့။ ငါနော် ... ရှိတယ်
လိုက်ရဲ့ သွား ... လိုက်ပို့ပေးလိုက်၊ မြရိပ်ငြိမ်ကို သေချာ
ပို့ပေးခဲ့ ... ခွေးကောင်လေး။”

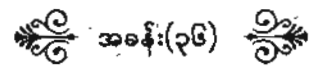
ပိုလေး နောက်မှ လိုက်လာသော မေမေမှ မဆူသော
ဆူသလေး စိတ်ရှုပ်စွာဆူခိုက် အမေကို မော့ကြည့်ရင်း ပိုနေသည့်
မျက်ရည်ကိုသုတ်လျက် မောင်မောင် တစ်ချက်ရယ်သည်။ အင်
ကိုတွေ့ရ၍ ပျော်နေရှာခြင်းဆိုတာ သိသာ၏။ ငယ်ကတည်းက
လည်ပင်းဖက် ကြီးလာသည့် မောင်နှမလေး။

“သားက မမပို တစ်ယောက်တည်း စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့
လျှောက်လျှောက်ထွက်သွားမှာစိုးလို့ အဖော်နဲ့သွားရအောင်
မောင်မောင် လိုက်မယ် ပြောတာပါ။”

ဟု ဖြေရှင်းနေတော့ မေမေမှ စိတ်ညစ်ညစ်ဖြင့်
ခေါင်းခေါက်ပစ်ရင်း ...

“ပြောနေတဲ့ကြားက ဆက်ပြောနေသေးတယ်၊ ဒီကောင်
လေးက တစ်မှောင့်”

ဟု စိတ်ပေါက်ပေါက်ဖြင့် ညည်းချလိုက်တော့
ပိုလေး တစ်ချက် ရယ်လိုက်မိပါ၏။ မောင်မောင့်ဆံပင်များ
လည်း ချစ်စိတ်ဖြင့် ထိုးဖွပ်သည်။



“ဟင် ... မြရိပ်ငြိမ်မှာ ကားကြီးတစ်စီး ရပ်ထားပါလား
မမပို”

မောင်မောင် ပြောပြီး ခြံတွင်းသို့ ကားကိုမောင်းဝင်
ခိုက်မှာ ပိုလေး တစ်ချက် စူးစူးရှရှ ကြည့်လိုက်မိသည်က
တဖြည်းဖြည်း နားလည်လာရသည့် မြင်ကွင်းကြောင့်ပါ။

ကားကြီးပေါ်သို့ ပစ္စည်းတွေ တင်နေကြသည့် မြင်
ကွင်း။

မောင်မောင်လည်း အံ့သြနေသည့်အသွင်။

“မောင်မောင် ... မောင်လေး ကားကို ပြန်လှည့်မောင်း
သွားတော့၊ နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် မမပိုကြောင့် မောင်မောင်
ဘယ်သူနဲ့မှ စကားမများစေချင်ဘူး။”

ဟု ပြတ်သားသော အကြည့်ဖြင့် ကားကြီးကို
မျက်နှာလေးတင်း၍ ကြည့်ကာ ပြောနေပါလေသော အစ်မကို
ကြည့်လျက် ပို၍ ရင်ထဲလေးကျနေသည်က မောင်မောင်ပါ။



ကားကြီးပေါ်သို့ ဗီရိတွေ၊ မှန်တင်ခုံတွေ၊ ဆက်တံဆွဲ နောက်ဆုံး ပစ္စည်းတင်စင်တွေဖြစ်သည့် မီးဖိုချောင်သုံးစတီးလ်စင်တွေကအစ၊ စာအုပ်စင်အဆုံး အားလုံး အားကောင်းမောင်းသန် အလုပ်သမားတွေဖြင့် သယ်ယူတင်နေကြသည့် မြင့်ကွင်းကြောင့်လည်း မောင်မောင်ရင်ထဲမှာ ပို၍မရှင်း။ ပြန်လည်းမပြန်နိုင်။

“မဟုတ်တာ မမပိုရယ်၊ မောင်မောင် ဘယ်နှယ်လုပ်လှည့်ပြန်လို့ ဖြစ်ပါ့မလဲ။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ချ၊ ဘယ်သူနဲ့မှ မောင်မောင် စကားမများစေရဘူး။ ကိုယ်ထိလက်ရောက်လည်း မဖြစ်စေရဘူး၊ စိတ်ချပါ”

ဇွတ်တိုးပြောချလိုက်ရင်းမှ ကားကို ကွန်ကရစ်ခင်းလမ်းလေးအတိုင်း မောင်းလာကာ ကုံကော်ရိပ်အောက်ဆီသို့ ဘေးဆင်းမောင်းချလိုက်ပြီး ရပ်လိုက်ရပါ၏။

ပိုလေး ကားပေါ်မှဆင်းတော့ မောင်မောင်လည်း ဘေးမှယှဉ်၍ လိုက်လာသည်။

မြရိပ်ငြိမ်တွင်းသို့ ဝင်လာတော့ စိတ်ရှုပ်နေသည်နှင့်အမျှ စိတ်လည်း မကောင်းနိုင်သည့်နှယ် မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် အရာရာကို လက်ပိုက်ကြည့်နေပုံဖြင့် ရှိနေပါလေသော ဒေါ်တော့ကို ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီး၏ ထောင့်နေရာမှာ ငြိမ်သက်ရပ်နေတာကို မြင်ရ၏။

ဧည့်ခန်းကြီးက အတော်ကြီးကို ရှင်းနေပြီ။ ဆိုဗာဆက်တီတွေလည်း မရှိတော့။ ပန်းအလှစိုက် ပန်းအိုးကြီးများတင်ရာ ပန်းတင်ခုံတွေလည်း မရှိတော့။ အဆုံးစွန် ပြတင်းပေါက်ခန်းဆီးတွေကိုပင် ဖြုတ်သိမ်းထားပြီးနေတာကို မြင်နေရသည်။

အလုပ်သမားတွေကတော့ ပိုလေးကို ဘယ်သူမှန်းသိကြပုံမရ။ ပစ္စည်းတွေ သယ်နေကြသည်ပါပဲ။ ထိုအခိုက် အပေါ်ထပ်ဆီမှ ဖြုတ်သိမ်းသယ်ယူလာသော ခုတင်ကို လွတ်မကျဖို့ အလုပ်သမားတွေကို တဖွဖွ သတိပေးရင်း လှေကားထစ်တွေ အတိုင်းဆင်းလာသည့် ဒေါ်မြတ်မြတ်သာကို ပိုလေး မော့ကြည့်တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် အရာရာကို သဘောပေါက်သွားရပါပြီတည်း။

ဒေါ်မြတ်မြတ်သာသည် လက်ဖွဲ့ထားသော ပစ္စည်းတွေကို ပြန်သိမ်းသွားသည့်သဘော အတိအလင်း လုပ်ဆောင်ပြလိုက်ချေပြီဟု နားလည်စိတ်သည် ခံပြင်းနာကြည်းခြင်းနှင့်အတူ ရင်ကို နှိပ်စက်ကြပြီ။

ပိုလေးကို တွေ့ရ၍ထင် ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ၏ မျက်နှာက ပို၍တည်တည်းသွားလျက်မှ ...

“မောင်လူလှ ... ပစ္စည်းကို သေချာဂရုစိုက်သယ်၊ အပေါ်ထပ်က ကျန်တာတွေကိုလည်း အားလုံးသယ်ဖို့ သေချာအားလုံးကို ကြည့်ခိုင်းခဲ၊ အနံ့တိ ပြန်မယ်”

ဟု လိုက်၍ ကြီးကြပ်ရမည့် တာဝန်ပေးထားခံရပုံပေါ်သည့် ဂင်ကောင်းကောင်းနှင့်လူကိုပြောကာ ခပ်တည်တည်ပဲ ပိုလေးကို ကြည့်သည်။ မောင်မောင်ကိုလည်း ကြည့်နေသည်။ ပစ္စည်းတွေ သယ်ချနေသည့် လူတွေကြောင့် ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ လှေကားထစ်မှာ ရပ်နေလျက် မဆင်းသေးဘဲ တည်တည်ကြီးပင် စူးစိုက်၍ ပိုလေးတို့ကို ကြည့်နေ၏။



လက်တောက်သော မျက်ဝန်းများတွင် တစ်ကိုယ်
ကောင်းဆန်ခြင်း၏ အတ္တရိပ်များကို မြင်နေရသည်ပဲဟု ပိုလေး
နားလည်ဖြစ်၏။ မောင်မောင်ကိုကြည့်တော့ အဲဒါ့ကြည့်နေတာ
ကို မြင်သည်။

ကြည့်ရတာ အလုပ်သမားတွေကို ကားကြီးဖြင့်
တစ်ပါတည်း ခေါ်ချလာကာ ဤနေ့တွင်မှ ဒေါ်မြတ်မြတ်သာသည်
မြရိပ်ငြိမ်ရှိ သူမလက်ဖွဲ့ထားသော ပစ္စည်းတွေကို အားလုံး ပြန်
လာသိမ်းနေတာ ဖြစ်ချေမည်။ ထိုသို့ပဲ ပိုလေး နားလည်နေမိရ
သည်ပါပဲ။

သဘောက မောင်နှင့် ပိုလေးတို့ကို လုံးဝပြတ်
တောက်စေပြီဆိုတာ အသိပေးသည့် လက်တွေ့ကျကျ လုပ်ပြလိုက်
သည်သဘော။

“ညည်း ပြန်ရောက်လာပြီကိုး၊ အေး ... ဒါပေမဲ့ ငါ့သား
ကို သွေးကျအောင်လုပ်တဲ့ ညည်းရဲ့မောင်လေး၊ အဲသလို
ရိုင်းပျတဲ့ မိသားစုစရိုက်ရှိတဲ့အိမ်မှာ ငါ့သားကို မထားရစ်
နိုင်ဘူး။ ငါ့ပစ္စည်းကိုလည်း ပြန်လာသိမ်းပြီးပြီ။ ညည်းလည်း
ငါ့သားကို ပြတ်တောက်စွန့်ပစ်ထားခဲ့ပြီးပြီပဲ။ ငါတို့မျိုးရိုး
မှာ အိမ်ပေါ်ကဆင်းသွားတဲ့ မိန်းမကို အောက်ကျခံပြီး
လိုက်ချောခေါ်၊ ဒူးတုတ် ပြန်ပေါင်းတဲ့ ခပ်ညံ့ညံ့လူမျိုး
မမွေးသေးဘူး လှလွန်းပဲ။ အခု ... ငါ ဒီအိမ်က ငါ့လက်ဖွဲ့
ပစ္စည်းတွေ ပြန်သိမ်းတာကို မကျေနပ်ရင် ငါ့ကို ပါးရိုက်
ချင်သေးသပဲဆိုရင်ဖြင့် ရိုက်ပါ။ ငါ့သားကို ညည်းရဲ့မောင်

က ထိုးကြိတ်လွှတ်တယ်။ ငါ့ပါးကို ညည်းက ရိုက်တယ်
ဆိုရင်ဖြင့် ငါတို့ လူဖြစ်ရကျိုးနပ်ပြီလို့ မှတ်ယူလိုက်ပါ
မယ်”

ဟု ပြောပြီး ခပ်မဲ့မဲ့ ပြီးချလိုက်သည့် ဒေါ်မြတ်မြတ်
သာကို ဘာတစ်ခွန်းမျှ ပိုလေး တုံ့ပြန်မပြော။ ပြောချင်စိတ်လည်း
မရှိ။ သူတို့ပစ္စည်း သူတို့ပြန်လာယူသည်ပဲဟု တွေးဖြစ်၏။
လိုချင်စိတ်လည်း မရှိ။ ဒါပေမဲ့ ယခုလို အိမ်ထဲဝင် ဇော်ကားပြော
ဆိုတာမျိုးကို ခံရသည့်အတွက်တော့ ခံပြင်းရင်နာမိရသည်ပါပဲ။

“သားက ညည်းကို ကွာရှင်းပြတ်စဲမယ်လို့ ပြောတယ်။
ဒါကြောင့် ငါ့ရဲ့ရတနာဖူးက ရုံးခန်းကို မနက်ပြန်မနက်
ဆယ်နာရီမှာ ညည်းလာခဲ့ပါ။ ညည်းစွန့်ပစ်ခဲ့တဲ့ ယောက်ျား
တစ်ယောက်ကို ပြတ်စဲကြောင်း ကိုယ်တိုင်ပဲ လက်မှတ်ထိုး
နိုင်ဖို့အတွက်တော့ ဝန်လေးစရာ မရှိဘူးလို့ ငါ နားလည်
ထားတယ်။ သားက ငါ့စကားကို နားထောင်တယ်။ သူ
ကိုယ်တိုင်လည်း ညည်းကို စိတ်ကုန်တယ်”

ဟု ပြောစဉ်ခိုက် မောင်မောင် ရှေ့သို့ တစ်ချက်
တိုး၏။

“ကျွန်တော် မယုံဘူး။ ကိုကိုဦး အဲသလို မဖြစ်ဘူးဆိုတာ
ကျွန်တော် သိထားတယ် အန်တီမြတ်”

ဟု ပြောသည်က အဘယ်မျှထိ ကိုကိုဦး မပေါ့လေး
အတွက် စိတ်ပူရ၊ လိုက်ရှာရသည်ကို သိထားရ၏။ ဒါပေမဲ့
ပိုလေးမှ မောင်မောင်၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်မိရင်းမှ ...



“စိတ်ချပါ ... ကျွန်မ လာခဲ့ပါမယ်။ ဒါပေမဲ့ ပိုလေးတစ်ခုပြောမယ်။ မိန်းမတစ်ယောက်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဘဝပျက်ပစ်ဖို့ အားစိုက်ထုတ်ပြီး ပက်ပက်စက်စက် ဆောင်ရွက်ပေးတာဟာ သူ့တန်ဖိုးကို သူ့သတ်မှတ်ခြင်းလို့ပဲ ကျွန်မ မှတ်ယူပါတယ်။ ကျွန်မကလည်း အတ္တကြီးလွန်းတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့အရိပ်မှာ မနေချင်တဲ့သူပါ။ ပိုလေးက မကြည်ဖြူမှန်းသိတဲ့ အရာတစ်ခုကို လူယူချင်တဲ့စိတ် မရှိတဲ့ မိန်းမပါ”

ပြောပြီး ပိုလေး တစ်ချက် နာကြည်းစွာ ကြည့်သည်။ “ကိုယ်ပိုင်တယ်လို့ ထင်တဲ့အရာတစ်ခုဟာ သက်မဲ့ပစ္စည်း မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ကာယကံရှင်ရဲ့ဆန္ဒဆိုတာ အရေးပါတတ်ပါတယ်။ ကျွန်မကလည်း ကျွန်မကို စိတ်ကုန်နေတဲ့ ကျွန်မရဲ့ယောက်ျားကို ပိုင်ဆိုင်ဖို့အတွက် မကြိုးစားပါဘူး။ ဒေါ်မြတ်မြတ်သာရဲ့သားသာလျှင် ဒေါ်မြတ်မြတ်သာပိုင်တဲ့ သားဖြစ်နေပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးပါတယ်။ ကျွန်မဟာ အတ္တသိပ်ကြီးတဲ့ မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့သားကို ချစ်မိပြီး အဲဒီမိခင်ရဲ့အတွင်းစိတ်ကို နားမလည်နိုင်ခဲ့မိတဲ့ အမှားကို ကျူးလွန်မိခဲ့တဲ့အတွက် အိမ်ထောင်ပျက် မိန်းမတစ်ယောက် အဖြစ် ဘဝကို ရပ်တည်သွားရမှာ ဖြစ်ပေမယ့် ရှင်တို့သား အမိရဲ့ဘဝပျက်ပြီး ရပ်တည်ရတဲ့အဖြစ်မျိုးကို ကြုံရတဲ့ အခါ ခံနိုင်ရည်ရှိနိုင်ကြပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးပါတယ်”

ဟု ပြောပြီး ပိုလေး မောင်လေး၏လက်ကိုဆွဲ၍ နေ့ခန်းတွင်းမှ ထွက်သည်။



တံခါးဝကို လွန်မြောက်စဉ်မှာပဲ တန့်ခန့်ရပ်၍ နောက်ဘက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်လျှက် ဖိတ်ဖိတ်လက်နေသော မျက်ဝန်းများဖြင့် ဒေါ်တောကို ကြည့်ကာ ...

“ဒေါ်ကြီးတော ... သူတို့ ဘာကိုပဲယူယူ၊ သယ်သယ် မထားပါနဲ့။ တတ်နိုင်လို့ အိမ်တိုင် ချွတ်ယူတယ်ဆိုရင် တောင် ရပ်ကြည့်နေပါ။ မြရိပ်ငြိမ်မှာ သူတို့လက်ဖွဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုခု ကျန်နေရင်တော့ သူတို့ကား ခြံပြင်ရောက်တာနဲ့ ဖြုတ်ယူ သယ်ယူပြီး ခြံထဲမှာ ဓာတ်ဆီလောင်း မီးရှို့ပစ်လိုက်ပါ။ ဘာပစ္စည်း ကျန်နေသေးလို့ပါဆိုတာမျိုး တောင်မှ ပြန်ပြီး လာဆက်သွယ် တောင်းတာမျိုးအထိ ပတ်သက်တာ မခံချင်လို့ပါ။ ဒေါ်မြတ်မြတ်သာကလည်း ကိုယ်ယူချင် သယ်ချင်တာ အားလုံး စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်ပြီးမှ ကားကို ခြံပြင်ဘက် မောင်းထွက်ခိုင်းပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ရဲ့ပစ္စည်းတစ်ခုခု အို ... ဘယ်လောက်ဖြစ်ဖြစ် အပိုယူချင်သေးတယ်ဆိုရင်ဖြင့် ယူသွားပါ။ ကျွန်မ မနှမြောတတ်ပါဘူး”

ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောပြီးတာနှင့် ပိုလေး ရပ်ထားသော ကားဆီသို့လျှောက်၏။ တက်တစ်ချက်ကို မောင်မောင် ခံပြင်းစွာ ခေါက်လိုက်တာကို ကြားရသည်။ ဒါပေမဲ့ မောင်မောင်ကို ပိုလေး မကြည့်။ မောင်လေး၏လက်ကိုတော့ ဆုပ်ကိုင်သားသည်။ ဒေါ်မြတ်မြတ်သာနှင့် ကိုယ်ထိလက်ရောက် တွန်းတိုက် ပြောပစ်မှာမျိုးတော့ မောင်လေးကို မဖြစ်စေချင်။ ကိုယ့်ဘက်က အမှားလည်း မဖြစ်စေချင်။



“ဒီမိန်းမကြီး ညာနေတာ မမပို။ ကိုကိုဦးကဖြင့် မမပိုကို မျှော်နေတာ”

ဟု မခံချင်စိတ်ဖြင့် မောင်မောင် ပြောနေခိုက်မှာ...

“ကားထဲဝင်၊ စကားမများနဲ့၊ ဗြမဝါကိုမောင်”

ဟု ပြောပြီး မောင်မောင်ကို ကားတွင်းဝင်စေသည်။ ကားကိုကွေ့ပတ်၍ တစ်ဖက်တံခါးကိုဖွင့်ကာ ပိုလေး ဝင်ထိုင်သည်။

“ငါ့ကို သူ မျှော်နေတယ်ဆိုရင် ဘာလို့ မြဲရိပ်ငြိမ်မှာ သူက ရှိမနေရတာတဲ့လဲ”

အေးစက်စက်မေးသံတွင် သူစိမ်းဆန်ခြင်းဆိုတာ ထက် ခံပြင်းနာကြည်းခြင်းတို့က ပြည့်သိပ် နှာလျှံနေသည်ဟု မောင်မောင် ထင်၏။

“မောင်မောင်က ထိုးပစ်ခဲ့တာကိုး။ ဒါကြောင့် ဒေါ်မြတ် မြတ်သာက သူ့သားကို ခေါ်သွားတာ၊ ထပ်ပြီး မောင်မောင် က ကိုကိုဦးကို ထိုးကြိတ်တာမျိုး၊ အိမ်ပေါ်တက်လုပ်မှာ စိုးတယ်ဆိုပြီး ခေါ်သွားတာ။ ဟိုရောက်တော့ နုလုံးရောဂါ ဖြစ်နေတယ်၊ ဘာညာနဲ့ ပဒုမ္မာမှာပဲ အတင်းဆက်ခေါ်ထား တာ။ သူတို့မိသားစုဆရာဝန် ဒေါက်တာဦးထွန်းကလည်း ကိုကိုဦးကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောထားတယ်တဲ့။ ဒေါ်မြတ် မြတ်သာမှာက သားက သူ့ကိုပစ်ထားခဲ့မှာ ချောက်ချားစိုးရိမ် နေတဲ့စိတ် စွဲနေတဲ့ ဝေဒနာမျိုး ဖြစ်နေတယ်လို့ ပြောပြထား တယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် မမပို မြဲရိပ်ငြိမ်မှာ မရှိသေးတဲ့အတူတူ ခဏတော့ ပဒုမ္မာမှာ ဆက်နေပေးဖို့ ကိုကိုဦး ဆုံးဖြတ်လိုက် ရတာတဲ့”

ဟု ကိုကိုဦး ပြောပြထားတာတွေကို ပြန်ရှင်းပြနေ ပေမယ့် မမပိုက တည်တင်းစွာပဲ ရှေ့တည့်တည့်သို့ ကြည့်နေ တာကို စိတ်မော့စွာပဲ မောင်မောင် မြင်လိုက်ရပါ၏။

အဖြစ်ကလည်း တော်ရုံဆိုဝါးမှုမျိုးဖြင့် ဖြစ်တည် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်မှ မဟုတ်ချေပဲလေ။ လက်ဖွဲ့တုန်းကတော့ လက် ဖွဲ့ခဲ့ပြီး၊ ခုလို ပစ္စည်းတွေ ပြန်သိမ်းသွားသည် ဆိုတာမျိုးကတော့ ခံပြင်းဖွယ်အတိအကျဖြင့် ပိတ်ဖုံးမွန်းကျပ်နေစေသည်ပဲပေါ့။

“မနက်ဖြန် သူ့သားကို မမပို ကွာရှင်းလက်မှတ် ထိုးပေး တော့မှာပဲ။ အဲဒီအခါကျတော့ သူ အဲသလိုပူဖို့ မလိုတော့ ဘူးပေါ့။ ပဒုမ္မာမှာ သူ့သားကို ရွှေလောင်အိမ်နဲ့ ရွှေမှုန့် ကျွေးပြီး အသေသတ်ဖို့ သူ ကြိုးစားလိမ့်မယ်။ ငှက်ဆိုတာ သစ်သီးပဲစားတယ်။ အသိုက်လေးကို မြတ်နိုးတယ်။ ရွှေ လောင်အိမ်ကို မတပ်မက် မပျော်ပိုက်ဘူး။ ရွှေမှုန့်ဆိုတာ ကလည်း ငှက်လေးအတွက် အဟာရမဖြစ်ဘူး။ ဒါကို သူ သိလာရင်တောင်မှ မမပိုက သူ့သားငှက်ကလေးကို မမပို ရဲ့အသိုက်၊ မမပိုရဲ့သစ်သီး ဘယ်တော့မှ မကမ်းဘူး၊ မပေးဘူး၊ မပတ်သက်စေတော့ဘူး မောင်မောင်။ ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ သူတို့နဲ့ မမပိုတို့ဟာ မျိုးမတူတဲ့ စရိုက်မတူတဲ့ ငှက်တွေလိုပဲ ဘယ်လိုမှ တူတူနေလို့ ပတ်သက်လို့ မဖြစ် ကြတော့လို့ပဲ”

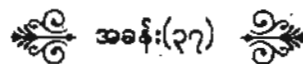
ဟု ပြောပြီး ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံးသည်။

“ငှက်တွေဆိုတာ မျိုးတူချင်းမှ တူတူအုပ်ဖွဲ့နေနိုင်ကြတာ”

ဟု နာကြည်းစွာ ထပ်ပြောသံသည် ဆိုနှင့်နာက
မှုများဖြင့် ပြတ်သားစူးရှနေပြန်ချေသည့်အဖြစ်။

မောင်မောင် ရင်ထဲမှာ လေးလံခြင်းမက လေးလံ
လာသည်။

အဖြစ်သည် ဆိုးဆိုးဝါးဝါးပဲ လွန်မြောက်လာခဲ့
ပြီပဲဟု နားလည်ဖြစ်၏။



“ဪ ... ညည်း အချိန်တိကျသားပဲ၊ ဆယ်နာရီတိတိ
မှာ ငါ့ရုံးခန်းကို ညည်း ရောက်လာနိုင်တဲ့အတွက် ကျေးဇူး
တင်ပါတယ်”

အဖော်မပါဘဲ တစ်ယောက်တည်း တည်ငြိမ်စွာ
ရတနာဖူး၏ရုံးခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသည့် ပိုလေးမှ တုံ့ပြန်၍ ပြီး
ပြသည်။ ခပ်စူးစူး ကြည့်နေသည့် ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ၏ မျက်ဝန်း
များမှ ဖုံးကွယ်ထားခြင်း မရှိတော့သည့် မုန်းတီးခြင်း၏ အငွေ့
အသက်များက ရှင်းရှင်းကြီး ပေါ်နေသည်ပဲ။

“ကျွန်မတို့ မုန်းတီးစွာ လမ်းဆုံးကိုရောက်ကြတဲ့ ဒီနေ့မှာ
ဒေါ်မြတ်မြတ်သာဆီက ကျေးဇူးတင်ခြင်းဆိုတဲ့ ဒီစကား
ကတော့ဖြင့် အမှန်စကား ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မ နားလည်
ယုံကြည်ပါတယ်။ ကျွန်မအပေါ်မှ အဲဒီကျေးဇူးတင်ကြောင်း
ပြောပေးဖော်ရတဲ့ ဟန်ဆောင်ခြင်းမရှိတဲ့ စကားအတွက်
လည်း ကျွန်မ အသိအမှတ်ပြုပါတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့
ဒေါ်မြတ်မြတ်သာဆီက ဟန်ဆောင်မှုကင်းစွာ လက်ခံရရှိ

တဲ့အရာဆိုလို့ ဒီတစ်ခုပဲ ရှိဖူးလို့ပါ။ သားနဲ့ကွာရှင်းလက်မှတ်ထိုးပေးဖို့လာတဲ့ ကိုယ့်ချွေးမကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ပြောတဲ့ ယောက္ခမတစ်ယောက်ရဲ့အတွင်းစိတ်ဟာ ကျွန်မတို့ရဲ့အိမ်ထောင်ကို ဘယ်လောက်ထိ ပြိုကွဲစေချင်တယ်ဆိုတာလည်း မေးခွန်းမေးယူဖို့ မလိုအပ်တော့တဲ့ အဖြေတစ်ခုလို့ ဖြစ်နေတဲ့အတွက် ကျွန်မ အဲဒီကျေးဇူးတင်စကားကို အသိအမှတ်ပြုခြင်းပါ။ ပခုမ္မာမှာ တစ်လျှောက်လုံးရှိခဲ့တဲ့ ဒေါ်မြတ်မြတ်သာရဲ့ ဟန်ဆောင်မျက်နှာဖုံးကို ခွာချပေးလိုက်ပြီကိုး”

ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ၏ မျက်နှာကြီး တင်းခနဲဖြစ်၏။ မျက်ဝန်းများက စူးရဲမန်းတီးစွာပဲ ပိုလေးထံမှာ အတန်ကြာကျရောက်၏။ နောက်တော့ ခပ်ပြုံးပြုံး ပြန်ဖြစ်လာလျက် ...

“ကဲပါ ... ထိုင်ပါ။ ဒီမှာ မင်းလက်မှတ်ထိုးရမယ့် စာချုပ်၊ အသိသက်သေ ပါမလာဘူးလား။”

ပိုလေး တစ်ချက်ထိုင်သည်။ နောက်တွန့်တွေဝေနေသော အသွင်မရှိ။ ပြတ်သားစွာပဲ အရှာရာကို ရင်ဆိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသည့်အသွင်။ စာချုပ်ကို ယူ၍ဖတ်သည်။ ထုံးစံအတိုင်း စိတ်သဘောထားခြင်း မတိုက်ဆိုင်တာတွေ၊ ဇာန်နဝါရီနှင့်တစ်ဦးဆက်လက်ပေါင်းသင်းရန် ဆန္ဒမရှိတော့တာတွေ၊ မညီသူ၏ ခြိမ်းခြောက်မှုမျှ မပါဘဲ မိမိတို့၏ဆန္ဒဖြင့် ကွာရှင်းကြကြောင်း ဆိုတာတွေကို ရေးသားထားလျက် အဆုံးတွင် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် လုံးဝမပတ်သက်တော့ကြောင်းဖြင့် အနားသပ်ထားပါသည့်စာချုပ်။

ဒေါ်မြတ်မြတ်သာကို ပိုလေး တစ်ချက်ကြည့်သည်။

ဖောင်တိန်ကမ်းပေးနေသည့် လက်ကိုလည်း တစ်ချက် ပိုလေးကြည့်မိသည်။

“ကျွန်မ ဒေါ်မြတ်မြတ်သာရဲ့သား ကိုဦးသာကို စောင့်ရပါဦးမယ်။ ဒါ နှစ်ဦးသဘောတူ ကွာရှင်းစာချုပ်ဆိုတာ မမေ့နဲ့ဦးလေ ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ၊ သူရှိနေဖို့ လိုအပ်တာပေါ့။”

ဆတ်ခနဲ ခေါင်းမတ်သွားလျှင် တင်းမာစွာ ကြည့်လာသည့် အကြည့်ကို ဦးစွာရင်ဆိုင်လိုက်ရပါ၏။

“မလိုအပ်ပါဘူး လှလွန်းပို။ သား နောက်မှလက်မှတ်ထိုးလိမ့်မယ်။ ညည်းသာ ထိုးခဲ့ပါ။ သက်သေနေရာမှာလည်း ငါ့ဘာသာပဲ လက်မှတ်ထိုးဖို့ စီစဉ်လိုက်မယ်”

“ကျွန်မဟာ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် မလုပ်တတ်သလို သတ္တိရှိရှိ ရင်ဆိုင်တတ်တဲ့ မိန်းမပါ ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ။ ကိုဦးသာနဲ့ ကျွန်မတို့ရဲ့ ကွာရှင်းမှုမှာ သူ မျက်ကွယ်မှာ ခပ်ကုတ်ကုတ်လေးလာပြီး လက်မှတ်ထိုးသွားမယ့် မိန်းမတစ်ယောက်လို့ ထင်ရင်တော့ ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ မှားပါလိမ့်မယ်။ တရားဝင် ဘောင်ဝင် ဖြစ်ဖို့ဆိုတာကလည်း နှစ်ဦးအတူရှိရင်း ထိုးဖို့ လိုပါတယ်။ သက်သေနှစ်ယောက်ဆိုတဲ့ နေရာမှာ လူရှာနေတာ ပင်ပန်းပါလိမ့်မယ်။ ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ ကိုယ်တိုင်ပဲ ဝင်ထိုးလိုက်ပါ။ ဒီဆိုင်က လူတစ်ယောက်ယောက်ကို လည်း ခေါ်လိုက်ပေါ့။”

ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ၏ မျက်ခုံးတွေ ကွန့်ကျွေးသွားကြတာကို ကျေနပ်စွာပဲ ပိုလေး ကြည့်နေမိသည်။



မောင် ပိုလေးကို လာလာမေးနေသမျှ ...။

အရမ်းကို ပိုလေးအတွက် စိတ်ပူနေရလေသမျှ မနေ့က မြရိပ်ငြိမ်မှ ပိုလေး မောင်မောင်နှင့်အတူ မြပဝါသို့ပြန် သွားခိုက်မှာ မောင်မောင်လည်း ပြောပြ။

မြပဝါမှာလည်း မေမေကလည်း ပြောပြနှင့်မို့ ပိုလေး တဖြည်းဖြည်း ပို၍ယုံကြည်လာရသည်။ မောင်နှင့် ပတ်သက်၍ လည်း နားလည်လာနေရသည်ပါပဲ။ မောင်နှင့် ပိုလေးတို့အကြား မှာ လုပ်ကြံမှုတစ်ခု၊ ဒါမှမဟုတ် ထိုမျှမကသော လုပ်ကြံမှုများ စွာကို ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ စီစဉ်ထားသည်ဟု နားလည်လာနေမိ ရသည့်အဖြစ်။

ဒေါ်တောမှာ မေမေ မှာထားသည့်အတိုင်း မောင် ထံသို့ ဖုန်းဆက်တော့ မောင်ဆယ်လူလာဖုန်းကို ခေါ်၍မရတ် ဖြစ်နေတာမို့ ပဒုမ္မာဖုန်းကို ဆက်ခဲ့တာ။ ဒေါ်မြတ်မြတ်သာနှင့် တိုးခဲ့တာ။ သဘောရိုးဖြင့် ဒေါ်တောကတော့ ပိုလေး ပြန်ရောက် လာတာကို အကြောင်းကြားခဲ့တာ။

“အေး ... အဲဒီအချိန်ကို ငါ စောင့်နေခဲ့တာပဲ မတော”

ဟု ပြောလည်းပြော။ ဖုန်းလည်း ချက်ချင်းချကာ နောက်ပိုင်းမှာ ကားကြီးဖြင့် အလုပ်သမားကအစ ခေါ်ချလာလျက် ပစ္စည်းတွေကို ပေါ်တင်ကြီး လာသိမ်းတာ။

ထိုအရာများစွာသည် ပိုလေးရှေ့မှာ ထိုအဖြစ်ကို တမင်ဖန်တီးနိုင်ဖို့ စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ခြင်းဆိုတာ ထင်ရှားနေသည်ပဲ လေ။

မေမေကလည်း ပိုလေး မြပဝါသို့ ပြန်ရောက်တာ နှင့် ဒေါ်တောကို ကျိတ်၍ဖုန်းဆက်ကာ မောင်ထံသို့ သတင်းပို့ဖို့ စီစဉ်ခဲ့လေသမျှ ဒေါ်မြတ်မြတ်သာကို အသိပေးဖို့ စီစဉ်ပေးလိုက် သလိုကြီး ဖြစ်သွားရသည်ကိုးလေ။

ပိုလေးကတော့ မြပဝါမှာ အတန်ကြာ ရှိနေခဲ့ရသည် က မောင်မောင် ပြန်ရောက်လာချိန်ထိ ဖြစ်နေသည်မို့ ဒေါ်မြတ်မြတ် သာက ပိုလေးထက်စောစွာပဲ မြရိပ်ငြိမ်သို့ အရင်ရောက်ဖြစ်၊ ပစ္စည်းတွေ သယ်ဖြစ်ခဲ့ရခြင်းပါ။

အဆုံးတွင်တော့ မောင်နှင့် ပိုလေးတို့ကို ကွာရှင်း ပြတ်တောက်သွားစေချင်သည့် ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ၏ အတွင်းမနော သည် မြပဝါမိသားစုအတွက် နားလည်သွားစေသည့်အဖြစ်ဖြင့် အဆုံးသတ်သွားစေသည်ပါပဲ။

မေမေကတော့ ပိုလေး ဆန္ဒအတိုင်းပဲ ဆုံးဖြတ်ပါ ဟု စိတ်ထိခိုက်စွာပဲ မနေ့ညက ပြောခဲ့ရပါ၏။ မေမေကိုယ်တိုင် က ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ၏ ဟန်ဆောင်မှုများဖြင့် ပိတ်ဖုံးနေသော ဖော်ရွေသဘောကောင်းခြင်းများအပေါ် ရိုးစင်းစွာ ယုံကြည်မိခဲ့ သည့်အတွက် နောင်တဖြစ်ချင်သည်။

မောင်မောင်ကတော့ ယောက်ဖကြီးဘက်မှ ရပ်တည် လျက် ဘယ်တော့မှမကွာရှင်းပေးပါနဲ့ မမပိုလေးဟု တားမြစ်ခဲ့သည်။

ဪ ... ယခုတော့ဖြင့် သားတစ်ယောက်ကတော့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို အရမ်းမုန်းတီးနေသည့် ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ နှင့်။ ခင်ပွန်းသည်ကြောင့် မိန်းမတစ်ယောက်ကို အရမ်းစိတ်နာ



နေမိသော ပိုလေးတို့သည် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်လျက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အေးစက်စွာ ကြည့်နေမိကြပါသည်အဖြစ်။

“ကောင်းပြီလေ”

စိတ်ကို ဒုန်းဒုန်းချလိုက်သည့်နှယ် စတင်၍ လှုပ်ရှားလာသည်က ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ။

ဖုန်းကိုကောက်ကိုင်၍ ဂဏန်းတွေကို နှိပ်နေတော့ မောင်ဖုန်းပဲဆိုတာ အသေအချာပဲ ပိုလေး သိထားနှင့်ပါ၏။

“သားလား ... မေမေပါ။ အရေးတကြီးကိစ္စရှိလို့ မေမေရတနာဖူးက ရုံးခန်းကို အခုချက်ချင်း လာခဲ့ပါ သား။ ဒါပါပဲ။ အရေးကြီးတယ်နော် သား။ ဘာကိစ္စတွေပဲရှိရှိ အဲဒါတွေအားလုံးကို ချထားခဲ့၊ သား ... လာခဲ့”

ပြောပြီး ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ ဖုန်းကိုချလိုက်သည်။ နောက်တော့ စီးကရက်ဘူးကို အံ့ဆွဲတွင်းမှထုတ်၍ တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူကာ မီးညှိပြီး အားလုံးကို ကျောခိုင်းကာ ပြတင်းအနီးမှာ သွားရပ်၍ စီးကရက် ဖွာနေ၏။

ပိုလေးကို ရှင်မဆိုင်ချင်၍ဟု နားလည်လျက် တိတ်ဆိတ်စွာပဲ ပိုလေး ထိုင်မြဲထိုင်နေမိပါ၏။

ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ စီးကရက်သောက်တာကို ယခုမှပဲ ပိုလေး စတင်မြင်ဖူးခြင်း။

စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းမက စိတ်လှုပ်ရှားနေခြင်းဆိုတာ ကိုတော့ လက်ချောင်းလေးတွေ တုန်နေတာကို မြင်နေရသည်မို့ ပိုလေး နားလည်မိရသည်ပါပဲ။



နောက်ထပ် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိရှိက်ဖွာ၍ တစ်ဝက်ကျိုးလုလု အချိန်တွင်တော့ အခန်းတံခါးကို အရေးတကြီး ဖွင့်၍ ဝင်လာသည့် လူတစ်ယောက်၏ ခြေသံကို ကျောပေးလျက် ဖြင့်ပင် ပိုလေး ကြားလိုက်ရပါ၏။ မောင်ခြေသံ။ ဟုတ်သည်။ မောင်ခြေသံ။ မိမိ၏ခင်ပွန်းသည်ခြေသံကို ဘယ်အချိန်မဆို သိနိုင်သည့် စွမ်းအင်သည် မိန်းမသားတို့၏အာရုံမှာ စူးနစ်စွဲထင်နေတတ်သည် မဟုတ်ပါလား။

“ဘာကိစ္စ အရေးကြီး ... လို့ ...”

မောင်သည် ပကတိ ဖြူစင်နေသူပဲဟု နားလည်လိုက်စေသည့် မေးခွန်းပါ။

မောင်မေမေထံ မောင် ဘာကြောင့် ယခုလာနေရသည်ဆိုတာ မောင်ကိုယ်တိုင် မသိရှာပါလားဟု နားလည်လိုက်ရရင်းမှ ပိုလေး ပို၍စိတ်နှလုံးမိသည်က ဒေါ်မြတ်မြတ်သာကိုပါ။

“ဟင် ... လွန်းလေး”

အလောတကြီး ခေါ်သံနှင့်အတူ လွန်းထံသို့ ခြေလှမ်းကျဲဖြင့် မောင် လျှောက်လာနေတာကို လွန်း တည်ငြိမ်စွာပဲ လှမ်းကြည့်နေခိုက် ...

“ရပ်လိုက်စမ်း သား။ သူက မင်းကို ကွာရှင်းဖို့အတွက် လာတဲ့ မိန်းကလေးကွယ့်၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ထားအပ်တဲ့ မာနနဲ့ မင်း ရပ်နေလိုက်စမ်း”

ပြတ်သားစွာ ပြောလာသည့် မေမေစကားကြောင့် မယုနိုင်လွန်းစွာပဲ လွန်းကို ကြေကြေကွဲကွဲ သူကြည့်မိရပါပြီ။

လွန်းကိုယ်တိုင်ကလည်း ထိထိခိုက်ခိုက်ကြီး ငေးခနဲ စိုက်ကြည့် လာသည့် မောင်မျက်ဝန်းများကို ရင်မဆိုင်ချင်။ မောင်မျက်ဝန်း များကို ကြာကြာကြည့်လျှင် လွန်း၏မာနတွေ အရည်ပျော်သွား လျက် မောင်ရင်ခွင်ထဲသို့ လွန်း တိုးဝင်ငိုကြွေးမိတော့မည်။ မောင် လက်မောင်းအိုးကြီးတွေကို အားကိုးစွာ လွမ်းဆွတ်စွာ တွယ်ဖက် ထားမိလိုက်တော့မည်။ ဤအဖြစ်ကို လွန်း အဖြစ်မခံနိုင်။

ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ ဆိုသည့် မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ၏ရှေ့မှာ လူလွန်းပို၏မာနတွေကို ထိရှုပန်းပဲ့မခံနိုင်။

“ကျွန်း ဒေါ်မြတ်မြတ်သာရဲ့သားကို ဒေါ်မြတ်မြတ်သာရဲ့ လက်အောက် လူမယူဘူးဆိုတာ နားလည်ပါ။ လူလွန်းပိုဆို ဘဲ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ လူယူလိုရတဲ့ ပစ္စည်းထက် သဘောတူညီရတဲ့ ပစ္စည်းကိုသာ မက်မောပိုင်ဆိုင်လိုတယ် ဆိုတာလည်း နားလည်ထားပါ။ ဒီမှာ ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ အဆင်သင့်ရှိက်ပြီး စောင့်ဆိုင်းနေတဲ့ စာချုပ်ပေါ်မှာ ကျွန်မ လက်မှတ်ထိုးခဲ့ပါတယ်။ ရှင်သားကိုသာ လက်မှတ်ထိုးရတဲ့ စွမ်းအားတွေ လက်ချောင်းတွေထဲ စီးဝင်ပျော်ဝင်လာအောင် စည်းရုံးနိုင်၊ အမိန့်ပေးနိုင်ပါစေလို့ လွန်း ဆုတောင်းပေး ပါတယ်”

ပြောပြီးသည်နှင့် စာချုပ်မှာ လွန်း လက်မှတ်ရေး ထိုးလိုက်စဉ်ခိုက် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြင့် ရှေ့သို့ ခြေလှမ်းကျကြီးနှင့် မောင် ရောက်လာကာ လွန်း၏လက်တွေကို ဆွဲဖယ်ပစ်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် လွန်းက လက်မှတ်ရေးထိုးပြီးခဲ့ပါပြီ။

“လုပ်ရက်တယ် လွန်းရယ်”

ဟု မောင် ကြေကြေကွဲကွဲ ပြောကာ မယုံကြည်နိုင် သလို စာချုပ်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သမျှ ရင်တနင့်နင့် ကြွေအောင် ခံစားရင်း လွန်း ကြည့်မိရပါပြီ။

“ဒါ လွန်း တကယ်ပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာလား။ တကယ်ပဲ လွန်းနဲ့ မောင်တို့ ကွဲကြရမှာတဲ့လား။ မောင်နဲ့ လွန်းတို့ရဲ့ ကြားမှာ ရှိနေတဲ့အချစ်ကို မောင်တို့ မေ့လိုက်ကြရတော့ မှာလား လွန်း”

ဆိုနှင့်စွာ မောင် မေးခိုက်မှာ လွန်း ခေါင်းငုံ့ချလိုက် ရပါ၏။ ကြာကြာမော့ကြည့်နေမိလျှင် မောင်ရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းလေး တိုးဝင်မိတော့မည့် အဖြစ်ကို တားဆီးနိုင်မှသာ မဟုတ်ချေပဲလေ။

မောင်လက်တွေ ဆတ်ဆတ်တုန်နေတာကို ခေါင်းငုံ့ ချထားပါသည့် လွန်း၏အမြင်အာရုံမှာ မြင်နေရသည်။

“လက်မှတ်ထိုးလိုက်လေ သား။ စာချုပ်တစ်စောင်ကို ယေလိုက်စမ်းပါ သားရယ်။ သား လက်မှတ်ထိုးထားတဲ့ စာချုပ်ကို သူ့လက်ထဲ ပေးလိုက်စမ်းပါ။ သက်သေတွေ မေမေ ခေါ်လိုက်တော့မယ်”

ဟု ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ ပြောနေခိုက်မှာ မောင်လက် တွေက စာချုပ်ကို မွေ့ကြေအောင် ဆုပ်ချေပစ်နေရာမှ တစ်စစီ ဆွဲဆုတ်ပစ်လိုက်တာကို လွန်း မြင်လိုက်ရပါ၏။

အောင်မြင်သောအပြုံးကို ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ၏မျက် ဝန်းများကို တည်မတ်စွာ စူးစိုက်စွာ ကြည့်ရင်း နှုတ်ခမ်းတွေ တွန့်ကွေး၍ လှလှပပလေး ပြုံးပြလိုက်သည်က လွန်းပါ။

“ဒါ အဖြေပါပဲ ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ။ လူလွန်းပိုက ဘယ်သူ
ကိုမှ ကိုယ့်ဘဝထဲဝင်ဖို့ ဖမ်းစားညှို့ငင်တတ်တဲ့ မိန်းမ
မဟုတ်ဘူးရှင်၊ အခု ကျွန်မ ဒီအခန်းထဲက ထွက်တဲ့အခါ
ရှင်သားကို ကလေးတစ်ယောက်ကို လက်ဆွဲထားသလို
ဆွဲတား ထားနိုင်ပါစေလိုလည်း ဆုတောင်းပေးပါတယ်”

ဟု ပြောပြီးမှ မျက်နှာထိန်းမရအောင် ပျက်နေသည့်
မောင့်မျက်နှာကို လွန်း မော့ကြည့်သည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင်တော့
လွန်း၏ရှင်ကို လွန်း ထိန်းထားနိုင်ပြီ။ အရမ်းကို တည်ငြိမ်စွာ
မော့ကြည့်လိုက်မိလျက်မှ ...

“လွန်းဟာ လွန်းကို မကြည်ဖြူတဲ့ အရိပ်တစ်ခုမှန်း သိရ
ပြီးတဲ့နောက်မှာ အဲဒီအရိပ်ကို ဘယ်တော့မှ မတမ်းတတတ်
တဲ့မိန်းမ ဖြစ်တတ်သလို ဘယ်တော့မှလဲ မေ့နိုင်မှာ မဟုတ်
ဘူးနော်၊ နာကြည်းမှုကြောင့် မမေ့တာပါ။ ကျွန်မတို့
မိသားတစ်စုလုံးဟာ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ လှလှပပအကွက်
ချဆင်ယူတဲ့ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲမှုရဲ့အောက်မှာ ဘာမှမသိ
ဘဲ အလိုက်သင့် ရိုးသားစွာပဲ နေခဲ့မိလိုက်ရဖူးပါတယ်။
မိန်းမတစ်ယောက်ကို မိန်းမတစ်ယောက်က မိန်းမချင်း
မစာနာဘဲ ဘဝပျက်အောင် လုပ်ရက်တဲ့အတွက်ကိုတော့
လွန်း နာကြည်းတယ်။ မိန်းမသားချင်း ကိုယ်ချင်းမစာတတ်
တဲ့သူဟာ အတ္တအလွန်ကြီးတဲ့ တစ်ကိုယ်ကောင်းသမားပါပဲ။
ကျွန်မ ဒီအခန်းက ရှင်နဲ့တူတူ ထွက်သွားတဲ့ မိန်းမတစ်
ယောက်အဖြစ် အဖြစ်မခံနိုင်ပါဘူး ကိုဦးသာ၊ သူ့သားကို
သူ့ရုံးခန်းထဲထိ ဝင်လာပြီး ဖြားယောင်းခေါ်ဆောင်သွားပါ
တယ်လို့လည်း ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အပြောမခံနိုင်ပါဘူး”

သူ စိတ်ထဲ မောကျသွားရပါပြီ။

မာန ...။ ထိုမာနများသည် လူတွေကို လောင်မြိုက်
နေစေသည်ပဲ။ မာနထားသူအတွက်လည်း လောင်မြိုက်သည်။
မာနအထားခံရသူအတွက်လည်း လောင်မြိုက်နေသည့်အဖြစ်။

လွယ်အိတ်လေးကိုလွယ်လျက် တည်ငြိမ်စွာ အခန်း
တွင်းမှ ထွက်သွားသည့် လွန်းကို သူ မတား။ တား၍လည်း
ရမှာမဟုတ်တာကို သူ သိနေသည်။ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲဆိုတာ
ကိုပင် သူ စဉ်းစားချင်စိတ် မရှိတော့။

ခေါင်းတွေ နောက်ကျိနေလျက် မေမေ့ကိုပဲ မျက်
တောင်မခတ် ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“ဘာလို့ ဒီလိုစိစဉ်လိုက်တာလဲ မေမေ”

သူ နားမလည်နိုင်စွာ မေးမိသည်။ ဟုတ်သည်လေ။
ဒါ မေမေ စိစဉ်သည်ပဲ။ စောစောက လွန်းပြောသည့်အထဲမှာပါ
သည်လေ။ ကွာရှင်းစာချုပ်သည် မေမေ အဆင်သင့်ရှိက်ပြီး
လွန်း လက်မှတ်လာထိုးဖို့ စောင့်ဆိုင်းနေသည့် စာချုပ်။

ထိုစာချုပ်ကို လက်မှတ်ထိုးဖို့ လွန်းကို မေမေ
ဤနေရာသို့ ခေါ်ခဲ့သည်။ တကယ်လည်း လွန်းက မေမေစိန်
ခေါ်မှုကို ရဲရင့်စွာ တုံ့ပြန်ရင်း လာခဲ့သည်ပဲ။

ထိုအဖြစ်သည် လွန်း၏မာနကို ခေါင်းထောင်
မောက်ကြွလာစေသည့်အဖြစ်။

တကယ်လည်း လွန်း လုပ်ပြခဲ့ပြီးပြီ။ လက်မှတ်
လည်း ထိုးပြခဲ့ပြီးပြီ။

“သားကို လွန်း စိတ်နာသွားပြီလို့ မပြောနိုင်ပေမယ့် အေးကိုတော့ သူ့ သိပ်စိတ်နာသွားပြီ မေမေ။ သူ့ သိပ်စိတ်နာတဲ့ မေမေရဲ့သားကို သူ ပြန်ပြီးလက်ခံနိုင်မယ် မထင်တော့ပါဘူးလေ။ နဲ့ မှာလည်း မာနရှိတာပေါ့မေမေရယ်။ တကယ်လည်း မေမေက သူနဲ့သားတို့ရဲ့အိမ်ထောင်ရေးမှာ အကွက်ချပြီးတော့ စိစဉ်ပေးခဲ့တယ်ဆိုတာ နားလည်လာနေမိရင် ပြီ။ သား ဒီက ထွက်သွားတော့မယ် မေမေ”

“ဘာပြောတယ်၊ ထွက်သွားမယ် ... ဟုတ်လား၊ သွားလေမင်းရဲ့ပါးကို ငါ့ကိုယ်တိုင် မရိုက်မိခင် မင်း ဒီကထွက်သွားစမ်းပါ။ မင်းမိန်းမရဲ့အချစ်ကိုပဲ ကိုးကွယ်ပြီး အမေရဲ့အချစ်ကို ပစ်ပယ်ခဲ့တဲ့ သား၊ မင်းကို ငါမတားဘူး။ ဘယ်တော့မှ မတားဘူး။ ဘယ်တော့မှလဲ မခေါ်ဘူး။ အဲဒါနားလည်ထား”

ဟု အော်ပြောလာသည့် မေမေကို သူ ကြေကွဲစွာပဲ ကြည့်ဖြစ်၏။ လွန်း၏ နောက်သို့ စောစောကပဲ သူ လိုက်သွား၍ ရသည်။ ဒါပေမဲ့ လွန်း လက်ခံမှာလည်း မဟုတ်။ ရတနာမူမှာ ရှိသည့်လူတွေကြားထဲမှာပဲ လွန်း သူ့ကို မောင်းထုတ်နိုင်သည်။ ဒါဆို ပို၍ ဆိုးဝါးသော အခြေအနေကိုပဲ တွန်းပို့လိုက်သလို ရှိနေချေမည်ပေါ့။

“လောလောဆယ်မှာ သူ မေမေနားမှာလည်း မနေလို့။

လွန်းထံသို့လည်း မသွားလို့။

ခံပြင်းမှုများ၊ ပိုင်စိုးလိုမှုများ၊ မာနများ၊ နာကျင်ကြေကွဲနေမှုများကြားမှာ သူ ဘာကိုမျှ မကြားချင်။ မနေချင်။

“သား ထွက်သွားမယ်ဆိုတာ ဖေဖေဆီကိုပါ မေမေ”

မေမေ၏တစ်ကိုယ်လုံး ဆုတ်ခနဲ ခါသွားသည်။ အံ့သြမှင်တက်စွာ သူ့ကိုကြည့်နေရာမှ နာကြည်းခံပြင်းမှုဖြင့် တည့်မတ်စွာပဲ မေမေ၏မျက်ဝန်းများက လက်တောက်စူးရှစွာ အတန်ကြာ ကြည့်လာကြပြီ။

“ဪ ... အဖေ ဆိုတာနဲ့တောင် ဆက်နေမိပြီကိုး။ အေးသွား ... သွား၊ ငါ့ကို ချန်ထားခဲ့ပြီး အားလုံးသွားကြ။ သွားကြစမ်းဟဲ့”

ဟု ရင်ကွသံဖြင့် ပြောပြီးသည်နှင့် ချာခနဲလှည့်၍ ကျောခိုင်းလိုက်ကာ ...

“မင်းအတွက် ငါ မျက်ရည်ကျမယ် မထင်နဲ့ မောင်ဦးသွား။ မင်းဟာ အဖေဆီကို သွားမယ်လို့တောင် ငါ့ကိုပြောရဲနေတဲ့ သားတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီပဲ။ မိန်းမတစ်ယောက် ကြောင့် ငါ့ကိုထားခဲ့တဲ့ မင်းရဲ့အဖေဟာ သားကိုလည်း ငါ့ကို ထားခဲ့ဖို့အတွက် သင်ပေးလိုက်နိုင်ခဲ့ပြီပေါ့။ အေး ... ဘယ်တော့မှ ငါ့ဆီ ပြန်မလာနဲ့။ မင်း ငါ့ကို ဒီနည်းနဲ့ ကျေးဇူးဆပ်ခဲ့ပြီပေါ့။ ဟုတ်လား ... သွား”

ပြောနေသံက ဆိုဆိုနှင့်နှင့် နိုင်ပေမယ့် ရင်ခေါင်းသံကြီး ဖြစ်နေသည်။

ပေါက်ကွဲနေသော ခံစားမှုများကို ဘယ်လိုမှ မှီနီးချုပ်မရနိုင်စွာပဲ ဆေးလိပ်ကြွေးသားခွက်ကို ရုတ်ခနဲ လှည့်ယူ၍ အခန်းမှန်ပြတင်းကို လှမ်းပေါက်ခွဲမိပြီးမှ ...



“မင်းကို ငါ လှည့်မကြည့်ခင် ငါ အကြိမ်ကြိမ် နမ်းခဲ့ဖူးတဲ့ပါးကို မရိုက်မိသေးခင် မင်း ထွက်သွားလိုက်စမ်းပါ။ သားကိုပါးရိုက်လွှတ်လိုက်တယ်ဆိုတဲ့ မိန်းမဆိုးကြီးမဖြစ်ရအောင် သွားလိုက်စမ်းပါ”

တုန့်အက်နေသော အသံဖြင့် ပြောနေသည်မို့ သူ ရင်ထဲမကောင်း။ သူ ကြမ်းပြင်တွင် ထိုင်ချလိုက်ကာ မေမေ့ကို ကန်တော့လိုက်မိရပါပြီ။ မေမေသည် ငြိမ်သက်လျက် သူ့ကို ကျောပေးရင်း ရပ်မြဲရပ်နေဆဲ။

“မေမေ့ကို သား ကန်တော့ခဲ့ပါတယ် မေမေ။ တစ်နေ့မှာ လွန်းလေးနဲ့အတူ မေမေ့ကို ကန်တော့ခွင့်ရတဲ့ အိမ်ထောင် တစ်ခုအဖြစ် ဖြစ်တည်ရလိုပါ၏လို့လည်း ဆုတောင်းမိခဲ့ပါရဲ့ မေမေရယ်”

ဟု ပြောမိပြီးတာနှင့် သူ ထရပ်လိုက်မိကာ မျက်ရည်ဝနေသော မျက်ဝန်းဖြင့် မေမေ့ကို သူ တစ်ချက်ကြည့်မိသည်။

“မေမေ့ကို သား ချစ်ပါတယ် မေမေ”

တိုးအက်စွာ သူ ပြောပြီးမှ နေရာမှ သူ ခွာသည်။

ခြေလှမ်းအရွေ့သည် နာကျင်နေသော နှလုံးအိမ်ကို ဆုပ်ညှစ်နေသည့်နှယ်သာတည်း။

လွန်းလေး၏ မာနနှင့် ခံပြင်းစွာ လက်မှတ်ထိုးချလိုက်ပုံလေးကို ရင်ထဲမှ မမေ့။

မေမေ၏ နာကြည်းစွာ ကြည့်ခဲ့ပါသည့် မျက်ဝန်းများကိုလည်း သူ မမေ့။ မေမေ နာကြည်းမှုများသည် မေမေ့မာနကြောင့် ဖြစ်တည်ရချေမှန်းလည်း သူ သိနေသည်။ မေမေ၏

အတ္တမာန။ နောက် ... အတ္တအချစ်။ ထိုအရာများစွာသည် လူများကို လောင်မြိုက်နေစေ၏။ မေမေ ...။ ပြီးတော့ ... ဖေဖေ။ နောက် လွန်းလေး။ လောင်မြိုက်ခြင်းသည် ရင်ကို ဆောက်တည်ရာမဲ့စေသည်အထိသာတည်း။





❀ အခန်း(၃၈) ❀

ရတနာဖူး ရုံးခန်းတွင်းဝယ် ငြိမ်သက်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည် ကာလသည် ညနေခင်းသို့ပင်တိုင်ပြီ။ ဝန်ထမ်းအားလုံးလည်း ပြန်ကုန်ကြပြီ။

ဆုပ်ချော ဆုတ်ဖြိုထားသော ကွာရှင်းစာချုပ်သည် ကျွန်းသားအခင်းထက်တွင် ဟိုသည်တစ်စ။ လိုက်ကာသုတ်ကြမ်းခင်းသည် အရိပ်ထင်လုမတတ် လက်တောက်နေလျှင် သန့်စင်နေသည်ပါပဲ။ စက္ကူတွေ၏အရိပ်သည် ကြမ်းခင်းတွင် ပြန်ထင်လျက် ရှိနေပါသည်အဖြစ်။

အားလုံး ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပြီ။ ဆုံးရှုံးမှုများကို အမည်ဆိုးဖြင့် ပိုင်ဆိုင်လိုက်ရပါသည့် အဖြစ်ထက် အဘယ်အဖြစ်သည် ပို၍ ချောက်ချားစေဖို့ ကောင်းနေပါမည်တဲ့လဲ။

တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်စွာ ငေါင်စင်းစင်းကြီးထိုင်လျက် စက္ကူစုတ်များကို ဆုံးစမဲ ငေးကြည့်နေသည့် မိန်းမသားကြီးတစ်ဦး၏ရင်တွင် မွေ့မေ့နေသည်ကိုရော အဘယ်သူတွေ စာနာနားလည်ပေးနိုင်ပါ့မည်တဲ့လဲ။

သားအတွက် ချွေးမလေးကို ရတနာများတင်တောင်းသျှက် အရမ်းလိုလားစွာ လက်ထပ်ပေးသူ သဘောကောင်းသည့် ယောက္ခမကြီးအဖြစ် ခံယူရင်း ...။

ချွေးမလေးကို ချက်ပြုတ်ကျွေးသည်အထိ တာဝန်ကျေသော ယောက္ခမကြီးအဖြစ် သားကို မြင်စေရင်း ...။

ချွေးမလေး၏ ပန်းချီကားကို ဆေးနီတွေဖြင့် လူသူမသိအောင် ဖျက်ဆီးကာ ထိုမိန်းကလေး၏ရင်ကို ကြွေကွဲနာကျင်စေရင်း ...။

တင်တောင်းထားသမျှ ရတနာတွေကို ပြန်ယူသိမ်းထားချင်သည်မို့ ပုံစံယူ၍ ရတနာသည် လုပ်ချင်ပါသည်ဟု မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို အမည်ယူသုံးပစ်ပြီး တောင်းယူခဲ့ဖူးရင်း။ ထိုရတနာတွေကို ချွေးမကပဲ ပြန်ပေးလိုက်သယောင် မျက်ရည်ကျ၍ သားကို ထိခိုက်စေရင်း ...။

နောက်ဆုံးတော့ သားနှင့် ချွေးမကို မိမိဘက်က တာဝန်ကျေပါလျက် မိမိအပေါ် ချွေးမက ဆိုးသယောင်ဖြစ်တည်စေဖို့ အစီအစဉ်တွေ ပီရိစ္ဆာ ဆွဲလုပ်ခဲ့ပေမယ့် တကယ်တမ်းကျတော့ ထင်သလို ဖြစ်မလာခဲ့။

ယခုတော့ သားသည်လည်း မိမိရင်ထဲက လှလွန်းပိုအပေါ် မုန်းတီးနေမှုကို အတိအလင်း သိသွားခဲ့ပြီ။

သားက ကွာရှင်းချင်၍ဟု ခေါ်လိုက်ပေမယ့် တကယ်တမ်းကျတော့ သားက ဘာမျှမသိမထားဘဲ ရှိခဲ့ရပါသည့်ကွာရှင်းစာချုပ်ကိုလည်း လှလွန်းပို ကိုယ်တိုင်လည်း သဘောပေါက်သွားခဲ့ရပြီ။ သားလည်း သိခဲ့ရပြီ။ ဘာကျန်ခဲ့သလဲ။ ဪ...။



ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသော-မိန်းမဆိုးကြီးအဖြစ်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရပါ သည့် အဖြစ်သာတည်း။

“ဒါ မေမေသားကို မေမေ တခြားမိန်းမတစ်ယောက်ကို မအပ်နှင်းနိုင်လို့ ဖြစ်ရတာပါ။ သားရယ်။ အခုတော့ သား က သားရဲ့ဖေဖေဆီကိုတောင် သွားလိုက်တော့မယ်ပေါ့။”

မျက်ရည်များ ဖြိုင်ကျနေရင်း တိုးသဲစွာ ညည်းတွေး ပြောနေမိသည်ကိုက သတိလက်လွတ် ဆန်နေသည်။

ယခု ဘာကိုတားဆီးနိုင်တော့မည်လဲ။ ဘာကိုမျှ တားဆီး၍ မရနိုင်တော့ပြီပဲ။

မြရိပ်ငြိမ်မှ ပစ္စည်းတွေ ကားကြီးဖြင့် ပြန်သယ်ယူ လာသည့်နေ့က ပစ္စည်းတွေ အားလုံး ပဒုမ္မာ၏အနောက်ဘက် ရှိဒေါင်ရှည်ကြီးထဲ ထည့်ထားခဲ့သည့် သတင်းကို သားအားအသိ မပေးရဟု ကိုတိုးနှင့် အပုလေးကို မိမိ တားမြစ်နိုင်ခဲ့သည်။ သူတို့ မပြောဝံ့ရှာကြ။

သားဖြစ်သူ မြရိပ်ငြိမ်သို့ ပြောင်းသွားစဉ် ဘာကိုမျှ မစားမသောက်ဟု လိမ်ညာ၍ သားကို ပြောပြစေဖို့ အပုလေးကို သင်ပေးကာ ပိုက်ဆံသုံးရာ မုန့်ဖိုးပေး၍ ပြောစေခဲ့ဖူးသည်။ ယခု လှလွန်းပိုနှင့်သားကို ကွဲစေချင်လွန်းသည့်အဖြစ်ကို ဘာနှင့်တားမြစ် ဖုံးဖိထားနိုင်မည်တဲ့လဲ။ မရတော့။ အားလုံး ပေါ်လွင်လွန်မြောက် ခဲ့ပြီပြီ။

တစ်လျှောက်လုံး ဟန်ဆောင်ထားခဲ့သမျှတွေ မျက်နှာ ဖုံးစွပ်ကြီး ခွာချလိုက်သည့်နယ် ရင်တွင်းမျက်နှာကို ပီပြင်မြင်စေ နိုင်ခဲ့ပြီတည်း။

ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ ဆတ်ခနဲ ထရပ်သည်။

မနေ့က သားကို ပိုင်ဆိုင်ထားသော ဒေါ်မြတ်မြတ် သာ။ ယနေ့ကျတော့ သားကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရပြီဖြစ်သည့် ဒေါ်မြတ် မြတ်သာ ဖြစ်နေရပြီ။ ဒါကို ရင်ထဲက မခံနိုင်။ တင်းမခံနိုင်။ မျက်ရည်တွေ ဖြိုင်ခနဲ ကျလာလျက် ရှိုက်ကြီးတငင် စတင်၍ ငိုရှိုက်မိရပါပြီ။ ဤအဖြစ်တွေသည် မိမိ အလွန်မုန်းနေမိသော မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်သည့် လှလွန်းပိုကြောင့် ဖြစ်ရလျက် ဤ အဖြစ်ကြောင့်ပင်လျှင် မိမိ အလွန်နာကြည်းသော ယောက်ျားတစ် ယောက်ထံ မိမိ၏သားသည် ထွက်ခွာသွားချေတော့မည်။ သား သွားမည့်အရပ်ဘက် သားဖေဖေ ရှိရာအရပ် ဖြစ်သည်တဲ့။

တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်၍ ပဒုမ္မာသို့ ဆက်မိ သည်ကိုက ကယောင်ကတမ်း နိုင်နေသည်။ ဆောက်တည်ရာမဲ့ ဖြစ်နေသော ခံစားမှုကြောင့် လက်တွေ အေးစက်တုန်ခါနေကြ ပါ၏။

“အပုလေးလား။”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ညည်းကိုကိုလေး ရောက်သေးလား။”

“ဟုတ်ကဲ့ ... သားရေအိတ်တစ်လုံးနဲ့ ပြန်ထွက်သွားတယ်။ ကိုကိုလေး ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ မေမေကြီး။”

အပုလေးက တကယ့်အကြောင်းကြောင်သမား။ ယခု ပဲကြည့်။ သူကပဲ လက်ဦးအောင် မေးနေသည်မို့။

“ကြာပြီလား သွားတာ”



ဟု ခြောက်ကပ်ကပ် အသဖြင့် မေးလိုက်မိစဉ်ခိုက် ရင်ထဲမှာ အနာကြီး နာနေမိရပြီ။

ဟုတ်ကဲ့ဟု ဖြေသံအဆုံးမှာ ဖုန်းကိုဆောင်ကျလိုက် မိကာ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိရိုက်ဖွာမိပြန်ပါ၏။

သင်းက ငါ့ကို ထားခဲ့ရက်တာ အမှန်ပဲကိုးဟု ကြေကွဲမှုကို နာသောရင်ဖြင့် အစားထိုးကြည့်၏။ မရ။ သားကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံး မခံနိုင်သည့်အဖြစ်က ရင်ကို ဆို့နှင့်လာစေပါ ၏။ ဒါပေမဲ့ တစ်ချက် တွေးကြည့်မိသည်။ အဖေဆီ မသွားခင် သင်းမယားအိမ်တော့ သွားမှာပဲဆိုသည့် ရန်လိုသည့်အတွေး။ ဟုတ်သည်။ ရင်ထဲမှာ ယခုတိုင် လှလွန်းပိုကို ရန်လိုနေမိရဆဲ။ ဤကောင်မလေး ဂြိုဟ်မွေတာဟု ခါးသီးစွာ တွေးဖြစ်၏။

လှလွန်းပိုနှင့်သာ မတွေ့လျှင် ပခုမ္မာတွင် သားအမိ နှစ်ယောက် အဘယ်မျှ အေးချမ်းစွာ ရှိနေကြမည်တဲလဲ။ ယခုတော့ ဤဂြိုဟ်ကောင်မလေးနှင့် သားဖြစ်သူက လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့ရသည် လေ။ ချက်ချင်း စိတ်လိုက်မာန်ပါပဲ ထရပ်မိလျက် ရတနာဖူးတွင်း မှ တောက်လျှောက် ထွက်ခဲ့သည်။ သော့ခတ်ပိတ်ပစ်ခဲ့သည့် ရတနာဖူး၏ မှန်တံခါးရွက်ကြီးမှာ သောကများ၊ အတ္တများဖြင့် ပြည့်ဖုံးနေသည့် ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ၏အရိပ်က တဖြည်းဖြည်းသေး ငယ်၍ ထင်ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

မြပဝါသို့ရောက်တော့ ဧည့်ခန်းတွင် ထိုင်နေသည့် မောင်မောင်ကို တွေ့ရ၏။ စာအုပ်တစ်အုပ် ဖတ်နေသည်။

လူရိပ်ထင်၍ထင်။ မောင်မောင် တံခါးဆီသို့ကြည့် တော့ တည်ငြိမ်သောဟန်ဖြစ်အောင် ထိန်းယူထားရသည့် ဒေါ်မြတ်



မြတ်သာ၏ စိတ်လှုပ်ရှားနေသော မျက်နှာကို သတိထားမိပုံရ၏။ ထရပ်လိုက်ကာ ...

“ဘာကိစ္စရှိလို့ပါလဲ အန်တီမြတ်၊ ထိုင်ပါ။”

ဟုပဲ အိမ်ရှင်၏ယဉ်ကျေးမှုကို မဖျက်လိုသည်မို့ အေးချမ်းစွာ မေးချစဉ်ခိုက် ...

“ငါ့သားကို လာရှာတာ၊ ငါ့သား ဒီမှာ ရှိသလားလို့”

ဟု ပြောပြီးတာနှင့် ပိုင်စိုးပိုင်နင်းဆန်စွာပဲ အောက် ထပ်ရှိ အခန်းတွေကို တောက်လျှောက် ဝင်ထွက်ကြည့်နေတော့ လက်လေးပိုက်၍ ဧည့်ခန်းမှာပဲ မောင်မောင် ရပ်ကြည့်နေ၏။ တားလည်းမတား။ ရန်လည်း မလုပ်။ လွှတ်ထားပေးသည့်သဘော ဖြင့် ငြိမ်ကြည့်နေသည်။

အပေါ်ထပ်သို့တက်မည့် ချပ်တော့မှ မနေသာဘဲ ရော၍ လိုက်တက်ရပါ၏။ အပေါ်ထပ်ရှိ မမပိုလေး၏ အခန်းသို့ ဝင်လျှင် ဒေါ်မြတ်မြတ်သာနှင့် မမပိုလေးတို့ ရန်စကားဆိုမိကြ မှာကို စိုးသည်လေ။ ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ ဆိုတာက အရမ်းကိုရန် လိုနေသည့်အမျိုးသမီးကြီးအဖြစ် ပို၍ ပို၍ ထင်ရှားလာနေသည်ကိုး။

အပေါ်ထပ်လှေကားထစ်များကို နင်းဖြတ်တက်လာ နေခိုက်မှာပဲ မမပိုလေးက အခန်းတွင်းမှ ထွက်လာတာနှင့် လှမ်း လင့်မြင်တွေ့ဖြစ်ကြသည်မို့ တစ်ချက် မောင်မောင် စိတ်ရှုပ်ချင်၏။

“ငါ့သား ညည်းဆီမှာ ရှိသလား၊ အဲဒါ လာရှာတာ”

ပိုလေး၏မျက်နှာလေး ပြုံးလာသည်။ မျက်ဝန်းလေး ဆွေမှာ အရမ်းကို ကျေနပ်သော အရိပ်လေးတွေ ပေါ်စွာပဲ ထင်လာ၏။



“ဒါဖြင့် ရှင်သား ရှင်ဆီမှာ မရှိတော့ဘူးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို ကွေကွင်းသူတို့ရဲ့ ရင်ထဲက နာကျင်တဲ့ဝေဒနာကို ရှင် စာနာတတ်ဦးမယ်တော့ မထင်ဘူး။ အခု ပြန်လာတော့တာလား။ ခက်တာက ရှင်သား ကိုဦးသာ ဒီမှာရှိမနေတဲ့ အဖြစ်ကြောင့်ပဲရှင်။ အဲဒါ ဝမ်းနည်းစရာပါပဲ။ ရှာပါ ... ရှာပါ ... စိတ်ကြိုက်ရှာပါ။ မတွေ့ရင်တော့ပြန်ပါ။ နောက် ကိုလည်း ခုလို ထပ်လာဖို့ ထပ်ရှာဖို့ လိုမယ်ထင်ရင် လာပါ။ ရှာပါ”

ဟု ပြောနေသည့် မမပိုလေးကို မောင်မောင်တစ် ချက် မယုံကြည်နိုင်အောင် ငေးကြည့်မိရပါပြီ။ နာကြည်းခံပြင်းမှု မှ သင်ပေးလိုက်သည့် ခန့်တဲ့စကားများကို မမပိုလေးသည် ဘယ်သူကမှ သင်မပေးရပါဘဲနှင့် ချက်ကျလက်ကျ ပြောတတ် နေချေသည်တကား။

“အေးပေါ့လေ၊ ကျွန်မကို မပြတ်စဲနိုင်တဲ့ ရှင်သားဟာ တစ်နေ့နေ့မှာတော့ ကျွန်မဆီကို ရောက်လာမှာပါပဲ။ အဲဒီ အခါကျတော့ ရှင်လာရှာတဲ့နေ့နဲ့ တိုက်ဆိုင်နေရင် ရှင်သား ကို ပြန်ခေါ်လို့ ရနိုင်မယ့် ဘယ်လိုနည်းမျိုးကို သုံးရပါမလဲ ဆိုတာကိုလည်း ခုကတည်းက စဉ်းစားထားဦးပေါ့ရှင်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ထင်ပါတယ်။ ရှင် ခေါ်ရင်လည်း သူ လိုက်တော့မှ မဟုတ်ပါဘူးလို့”

အေးစက်တည်ငြိမ်စွာ ပြောနေပေမယ့် မျက်ဝန်းများ တွင်တော့ အောင်မြင်သူ၏ တောက်ပသော ပြုံးရိပ်များ နက်ရှိုင်း

စွာ ထင်နေကြပါသည့် မမပိုလေး၏ မျက်နှာကို အတန်ကြာမျှ ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ ကြည့်နေတာကို မောင်မောင် တိတ်ဆိတ်စွာပဲ ကြည့်ဖြစ်၏။

ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ လှေကားထစ်နေရာမှ ချာခနဲ ပြန်လှည့်ထွက်သွားသည်။

ရောင်ရိပ်ထင်နေသော မျက်ဝန်းများ၏ဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့သည့် အဖြစ်ကို ရှက်ရွံ့ခံပြင်းစွာဖြင့် ရင်နှင့်မဆန့် ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ ခံစားရပါ၏။

တကယ်တော့ မြပဝါသို့ မိမိမလာဘဲနေဖို့ ကောင်း သည်ဟု နောင်တ ဖြစ်ပြန်၏။

သားက သူ့အဖေထံ သွားမည်ဟု အတိအလင်း ပြောခဲ့ပါလျက်။ အရူးတစ်ယောက်နယ် ဆောက်တည်ရာမဲ့နေ သော အထီးကျန်မှုဒဏ်ကို မခံနိုင်လွန်းစွာဖြင့် ရှိလိုရှိငြား သား ကို ပြန်ခေါ်နိုင်မည့်အခွင့် ကြိုနိုင်ကောင်းရဲ့ဟူသော စိတ်ဖြင့် မြပဝါသို့ လာမိခဲ့ခြင်းသည် မိမိ၏အရှုံးကို မိမိ အနိုင်ယူလိုသော မိန်းမတစ်ယောက်၏ရှေ့မှာ လာချပြနေသလိုကြီး ဖြစ်ခဲ့ချေသည်မို့ ယူကျုံးမရ ဖြစ်မိရပြန်ပဲချေသည့်အဖြစ်။

ကားပေါ်တက်၍ အရှိန်ဖြင့် ခြံတွင်းမှ မောင်းထွက် ခဲ့ရသည်ကိုက သွေးရူးသွေးတန်း ဆန်လှပါ၏။

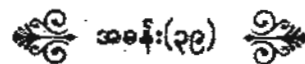
“တကယ်တော့ အားလုံးကို ငါ အရှုံးကြီး ရှုံးပါပေါ့လား”

ဟု ကြေကွဲစွာ အံ့ခဲ၍ တွေးမိရင်း ကားစီရံတိုင် ကို တင်းနေအောင် လက်ချောင်းတွေက ဆုပ်ကိုင်ထားမိ၏။

မိမိကို အနိုင်ယူသွားသည်က တစ်ချိန်က မိမိ
မြတ်နိုးရလျက် နောင်တွင် အရမ်းကိုနာကြည်းမိရပါသည့် မိမိ၏
ယောက်ျား။

နောက်တစ်ယောက် ...။

ဪ ... နောက်ထပ် အနိုင်ယူသွားသည်က မိမိ
အရမ်းကို မုန်းတီးသော မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်သည့် လှလွန်းပို။
မိမိဆုံးရှုံးလိုက်ရသည်က မိမိ၏သားသာတည်း။



“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမလေး။ ခုလို အန်ကယ်ဂျွန်တို့
အတွက် ဒီပန်းချီကားကို မရောင်းဘဲ ချန်ထားပေးတဲ့
အတွက် အထူးကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ။ ဘာလို့လဲ
ဆိုတော့ အန်ကယ်ဂျွန်တို့က ကျွန်တော်ရဲ့ ဧည့်သည်တွေ
ဖြစ်နေလို့ပါပဲ။ သူတို့အပေါ်မှာ ကျွန်တော် တာဝန်ကျေချင်
ပါတယ်”

ဘာဘောကြီးစေတီတော်ပန်းချီကားကို နံရံမှာချိတ်
ထားတာကို တစ်ချက်ငေးကြည့်ပြီး မင်းညို တလေးတစားပြော
ပါတယ်။

ပန်းချီကားတွင် ရောင်းပြီးဆိုသည် စာတန်းလေး
ကို ချိတ်ထားသည်ကိုးလေ။ မင်းညို ရောက်လာလျှင် ဤပန်းချီ
ကားကို အန်ကယ်ဂျွန်တို့ဇနီးမောင်နှံအား လက်ဆောင်အဖြစ်ပေး
လိုက်ဖို့ ပိုလေး ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသားပါ။

သရေခေတ္တရာမြို့ဟောင်းတွင် ဆုံခဲ့သော မိန်းကလေး
တစ်ယောက်၏ ပန်းချီကားကို အမှန်တကယ် လိုချင်စွန်း၍ တကူး



တက ပန်းနုပန်းချီသို့ လာရောက်ဝယ်ယူပြီး ဆိုမှဖြင့် ပိုလေး၏ ပန်းချီကားကို အရမ်းမြတ်နိုး တန်ဖိုးထား၍ပဲဆိုတာ နားလည်ထား မိရသည်ကိုး။

ဒါကြောင့်လည်း ဘောဘောကြီးစေတီတော်ပန်းချီ ကားကို ပန်းနုပန်းချီတွင် ချိတ်ထားပေမယ့် ရောင်းပြီးဟူသော စာတန်းလေးကို ချိတ်ထားခဲ့ရခြင်းပါ။ ဒါမှ ဝယ်ယူလိုသူတို့ဘက် မှ လက်လျှော့သွားကြရချေမည်ကိုး။

တကယ်ပဲ မင်းညို ဆိုသည့် သူသည် ပန်းနုပန်းချီ သို့ ရောက်ရှိလာရပါသည့်အဖြစ်။

“ကျွန်တော်က ရောက်ရောက်ချင်း လာဖို့ပါ။ ကိုကိုကြီးက အန်ကယ်ဂျွန်တို့ကို ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကုမ္ပဏီပိုင် စက်ရုံတချို့ ကို လိုက်ပြခိုင်းနေတာနဲ့ ဒီနေ့မှပဲ ရောက်ဖြစ်ခဲ့တော့တာ ပါ ခင်ဗျာ”

ဟု ပြောရှာပါ၏။ ပန်းချီကားချပ်တွင် ရောင်းပြီး ဆိုသည့် စာတန်းကို စတင်ဖတ်မိရစဉ်ကဖြင့် တကယ်ရောင်းပြီး ပြီဟု ထင်ကာ အရမ်းကို မျက်နှာပျက်ခနဲ ဖြစ်ရရှာပါသည့် မင်းညို။

ယခုကျတော့ မမနွယ်နှင့် ကျော့ကျော့တို့ ပန်းချီ ကားကို ဖြတ်ယူထုပ်ပိုးနေတာကို ပြုံး၍ ကြည်နူးစွာ ကြည့်ဖြစ် သည်။

ပန်းများကို တစ်ချက်စေ့ကြည့်ကာ ...

“မေမေအတွက် လက်ဆောင်ဝယ်သွားမလားလို့ စဉ်းစား နေတာ မမလေး။ ပန်းလေးတွေက အစစ်အတိုင်းပဲနော်။

ဟို သစ်ခွဖြူကြီးတွေက အရမ်းကို လှတာပဲ။ အဲဒါ ကျွန် တော် ဝယ်သွားချင်ပါတယ်။ တစ်ခိုင်ကို ဘယ်လောက် ပါလဲ”

ဟု မေးလာစဉ်ခိုက် ဖျတ်ခနဲ သတိရမိသည်က မောင့်ကိုပါ။

မောင်သည်လည်း မောင်မေအတွက် ပန်းလာဝယ် ရင်း ပိုလေးနှင့် စတင်တွေ့ဆုံဖြစ်ခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလားလေ။ မောင် ဘယ်ကိုရောက်နေမှန်း ပိုလေး မသိရ။ မောင်သတင်းသည် မြုပ်လျက် ရှိနေ၏။

“ပန်းချီကားအတွက် အနုပညာချီးမြှင့်ငွေအဖြစ် ဘယ် လောက် ပေးရပါမလဲ မမလေး”

အတွေးဖြင့် နစ်နေရာမှ မင်းညို၏အမေးစကား ကြောင့် တစ်ချက်မော့ခနဲ ကြည့်မိရင်း ခေါင်းခါပြသည်။

“ကျွန်မ အန်ကယ်ဂျွန်တို့ကို လက်ဆောင်ပေးလိုက်တယ် လို့ပဲ ပြောပြလိုက်ပါ။ မြန်မာနိုင်ငံက လှလွန်းပို ဆိုတဲ့ ပန်းချီဆရာမလေးရဲ့ ပန်းချီကားကို တန်ဖိုးထားပြီး အန် ကယ်တို့ရဲ့ အိမ်နံရံမှာ ချိတ်ထားရင်း ကျွန်မကို သတိရ နေမယ်ဆိုရင် ကြည်နူးပီတိ ဖြစ်ပါပြီလို့လည်း ပြောပြပေး ပါ။ တကယ်တော့ ဒီပန်းချီကားဟာ ကျွန်မတို့ နိုင်ငံမှာ ရှေးအတိတော်ကာလကတည်းက ဗုဒ္ဓသာသနာ ထွန်းကား စည်ပင်ခဲ့တာ။ ပြီးတော့ ဗိသုကာလက်ရာပညာ အဆင့်မြင့် မားတာတွေအတွက် ဂုဏ်ယူဖော်ညွှန်းနေတယ်လို့ ကျွန်မ မှတ်ယူပါတယ်”

ဟု ပြောကာ ပန်းချီကားကို ပြီး၍ ကိုယ်တိုင်ပေးအပ်တာမို့ အားနာတကြီးဖြင့် မင်းညိုမှာ လက်ခံလိုက်ရပါပြီ။

“ကျွန်တော်က ဝယ်မလို့ လာတာပါ”

ဟု လက်ဆောင်အဖြစ် လာယူသလိုကြီး ဖြစ်နေတာကို အနေခက်နေပုံဖြင့် အမ်းတမ်းကြီး ပြောနေတာမို့ ပိုလေးရယ်၍ ...

“နောက်တော့မှပဲ ပိုလေးရဲ့ပန်းချီကားတွေကို ဝယ်ပါ ကိုမင်းညို”

ဟု လွတ်ခနဲ ပိုလေးဟု ပြန်သုံးမိလျှင် တရင်းတနီးလေးပဲ ပြောဖြစ်မိရ၏။

သရေခေတ္တရာတွင်လည်း ထိုသို့ပဲ လွတ်ခနဲ ပိုလေးဟူ၍ သုံးမိခဲ့ဖူးတာကို အမှတ်ထင်ထင်ဖြစ်လျက် မင်းညိုမှ ရင်ထဲကြည့်နူးသွားရသည်ပါပဲ။

“ဪ ... ညည်းက ဒီမှာ တပြုံးပြီး တရယ်ရယ်နဲ့ပန်းချီကားအရောင်းအဝယ်၊ ပန်းအရောင်းအဝယ် လုပ်နေတယ်ပေါ့။ ငါ့သားကဖြင့် ညည်းအပါးက သွားတာ မကြာသေးဘူး။ ညည်းက ဒီမှာ မိတ်ဆွေသစ် ကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ ပန်းချီကားလက်ဆောင်ပေးနေတဲ့အဆင့် ရောက်နေပြီကိုး”

မထင်မှတ်သော စကား။ ခပ်ကျယ်ကျယ် အော်ပြောသံမို့ ဆိုင်တွင်းရှိ လူတချို့၊ ပိုလေးတို့ကို လှမ်းကြည့်လာကြတာကို ရှက်စိတ်သည်းစွာ မြင်နေရသည်က လှလွန်းပိုနင့် မင်းညိုတို့ပါ။ ဘယ်အချိန်ကတည်းက ပန်းနုပန်းချီ၏တံခါးပေါက်တွင်

ရပ်လျက် ကြည့်နေသည်မသိ။ ပိုလေးတို့နှစ်ယောက်၏ စကားကိုလည်း စောင့်၍ နားစိုက်ထောင်နေပုံရ၏။ ကိုယ့်ဘက်ကလည်း အဘောရိုးဖြင့် ပြောဆိုနေကြခြင်းမို့ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောနေသံမျိုးတော့ မဟုတ်ခဲ့။ ဒါကြောင့်လည်း ဒေါ်မြတ်မြတ်သာကြားနေချေမည်ပေါ့။ ရန်လိုမှု ပြည့်သိပ်နေသော ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ၏ မျက်ဝန်းများကို တည့်မတ်စွာပဲ ပိုလေး စူးစိုက်ကြည့်သည်။ မျက်ဝန်းများတွင် ခံပြင်းရိပ်များက ထင်းနေပြီ။ ဟုတ်သည်။ မိမိ၏သိက္ခာအတွက် ခံပြင်းနာကျင်နေသော အရိပ်။ တည့်မတ်စွာပဲ ပိုလေး ဒေါ်မြတ်မြတ်သာထံ လျှောက်လာနေခိုက် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ကြီး ဒေါ်မြတ်မြတ်သာကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသည့်ကြုံမှ ခေါင်းယမ်းချလိုက်ကာ ...

“ဒါကတော့ဖြင့် တစ်ဆိတ် လွန်လွန်းနေပါပြီ အန်တီမြတ်”

ဟု ဝင်ပြောမိလိုက်ရ၏။ တကယ်တော့ ပိုလေးနှင့် ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ ဆိုတာကလည်း သမီးယောက္ခမမို့ ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ ပန်းနုပန်းချီသို့ ဝင်လာကာ တံခါးဝတွင် တိတ်ဆိတ်စွာ ရပ်နေတာကို ဝင်၍ဟန့်တားဖို့ကလည်း မဖြစ်။ ပတ်သက်ရာ ပတ်သက်ကြောင်းတွေပဲက ဖြစ်နေကြတာမို့ ဤအတိုင်းပဲ ကြုံ ကြည့်နေရပေမယ့် ပိုလေးနှင့် ကိုမင်းညိုတို့ ပြောဆိုနေကြတာကို တည်တင်းစွာ ကြည့်နေသည့် အကြည့်တွေဖြင့်ပင် ကောင်းသောလာခြင်း မဟုတ်ဟူ၍တော့ ကြုံ ထင်မိခဲ့သည်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ပြန်ခိုင်း၍လည်း မဖြစ်နိုင်တာမို့ ဤအတိုင်းကြည့်နေလိုက်ရခဲခိုက် မမျှော်လင့်သော ခနဲစကားကို ပက်ပက်စက်စက် ပြောချလာသည်မို့ ကြုံ ဝင်ပြောမိရခြင်းပါ။

ဒါပေမဲ့ ကောင်တာတွင်းမှ ကြူးထွက်မလာနိုင်ခင် မှာပင် ဒေါ်မြတ်မြတ်သာကလည်း မျက်နှာမှ လျှောက်လာနေသည့် ပိုလေးထံ ဦးတည်လျှောက်သွားနေသည်မို့ ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ် ရသည်က ကြူး။ ဘာကြောင့်ဆို နှစ်ယောက်စလုံး၏ မျက်ဝန်း များက စူးရှလက်တောက်နေကြချေသည်ကိုး။ ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ ၏အကြည့်က နာနေသော ကျားတစ်ကောင်နယ် ဖြစ်နေသည်။ ဘာကိုမဆို အသေခံ တိုက်ခိုက်တော့မည့်နယ် ဖြစ်နေ၏။

ပိုလေးကျတော့ ပေါက်ကွဲနေသည့် နာကျင်ခံပြင်းမှု များဖြင့် အရာရာကို ရင်ဆိုင်တုံ့ပြန်တော့မည့် ကျားသစ်မပျိုလေး နှင့် တူနေသည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင် ရောက်သည်နှင့် ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ မှ လက်ကိုမြှောက်လိုက်သည်။ လက်ဦးမှ ရယူလိုမှုဖြင့် မဖြော မဆို လက်မြန်ခြေမြန် မြှောက်လိုက်သည့်လက်ကို အာခံတုံ့ပြန် သည့် အကြည့်ဖြင့် ကြည့်ကာ လက်ဖြင့်ဆီးကာ ဖမ်းအုပ်လိုက် သည်က ပိုလေး။

အရမ်းကို သိမ်မွေ့သော အေးချမ်းလွန်းပါသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် ယခုကျတော့ ကျားသစ်ပျိုလေးနယ် မျက်ဝန်းများ ဖိတ်ဖိတ်လက်နေတာ။ တစ်ဖက်သားကို ရင်ဆိုင် တုံ့ပြန်ရာတွင် ရဲရင့်ထက်မြက်နေတာတွေကို အံ့သြမှင်တက်စွာစဲ ကြူး မြင်နေရပါ၏။

“ကျွန်မကို မုန်းတီးနေတဲ့ ရှင်အတွက် ဘယ်လို သဲနဲ့ဆုပ် ပက်ပက် ကျွန်မ အရှက်ရရင် ပြီးတာပဲဆိုပြီး လုပ်မပြပါ နဲ့ ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ၊ ကျွန်မပါးကို ရိုက်ချင်တာနဲ့ပဲ

ကျွန်မကို အဖြစ်လာမရှာပြပါနဲ့။ ဒါ ကျွန်မရဲ့ပန်းနုပန်းချီ ပါ။ ကျွန်မ ပိုင်နက်ပါ။ လူတစ်ယောက်နဲ့ လာသမုတ်ပြီး အသားလွတ်ကြီး စွပ်စွဲချလိုက်တဲ့ နည်းမျိုးနဲ့ လှလွန်းပိုရဲ့ သိက္ခာတွေကို ထိပါးလွင့်စဉ်သွားစေနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင် ထားရင် မှားပါလိမ့်မယ်။ လှလွန်းပိုဆိုတာ သိက္ခာနဲ့ ကိုယ် ကျင့်တရားကို တည်ကြည်မြဲတည်တဲ့ မိန်းမဆိုတာ ဒီမှာ ရှိတဲ့လူတိုင်း သိတယ်။ ချွေးမကို အရှက်ခွဲတတ်တဲ့ ယောက္ခမတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ ရှင့်ရဲ့ယုတ်မာမှုကို ကျွန်မ အထင်သေးတယ်။ ရှင့်မှာ ဘာသိက္ခာ ဘာစောင့်စည်း ထိန်းသိမ်းမှုမှ မရှိတော့ပဲကိုး”

အနေခက် စိတ်ရှုပ်ထွေးစရာ ရပ်နေရာမှ မင်းညို သည် မျက်နှာကြီး အမ်းတက်လာလျက် ခြေလှမ်းကျဲဖြင့် ပန်းနု ပန်းချီတွင်းမှ ထွက်သွားတာကို ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ ကျေနပ်စွာ ကြည့်၏။ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲခြင်းတို့ မဟန့်တားနိုင်တော့ပြီပဲ ဟု စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပိုလေး နားလည်လာရပါ၏။

ပန်းနုပန်းချီတွင်းမှ ဝယ်သူအချို့သည်လည်း ယခု လို သမီးယောက္ခမနှစ်ယောက် စကားအခြေအတင် ဖြစ်ကြသည့် အဖြစ်ကြောင့် စိတ်ထဲ ကသိကအောက် ဖြစ်ကြပုံဖြင့် ထွက်သွား ကြပြန်သည်မို့ ပိုလေး ဒေါ်မြတ်မြတ်သာကို စူးရှစွာ ကြည့်လိုက်မိ လျက်မှ ...

“ကျွန်မရဲ့ ပန်းနုပန်းချီကို တမင် ခုလိုလာပြီး ကျွန်မရဲ့ သိက္ခာကို ချရရင်ပြီးရောဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ ဒီလိုလာလွှင့်တာကို ကျွန်မ ကျေနပ်ခွင့်လွှတ်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ပါနဲ့ ဒေါ်မြတ်



မြတ်သာ၊ အခု ရှင်ဟာ ကျွန်မရဲ့ သိက္ခာ ကျွန်မမြတ်နိုးတဲ့ အနုပညာအားလုံးကို စော်ကား စိန်ခေါ်တာပဲ”

ပြတ်သားစွာ ပြောပြီးသည်နှင့် စူးရှစွာပဲ ခိုက်ကြည့်ကာ နှုတ်ခမ်းကို အောင်နိုင်သူတစ်ယောက်တွင် တွေ့မြင်ရတတ်ပါသည် လွမ်းမိုးသောအပြုံး၊ ထိမထင် နောက်မတွန့်သော အပြုံး ပြင့် ပြုံးချလိုက်လျက် ...

“ကျွန်မ ရှင်သားကို ဘယ်တော့မှ ရှင် ပိုင်စိုးလို့မရအောင် ကျွန်မရဲ့ ဘဝထဲကို အပိုင်ပြန်ခေါ်ထားမယ်။ ရှင် မြဲမြဲမှတ်ထားပါ ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ”

ဟု ပြောပြီးတာနှင့် ကောင်တာဆီသို့ လျှောက်ခဲ့ကာ ...

“စောစောက ကြူ မှတ်ထားတဲ့ ကိုမင်းညိုရဲ့ လိပ်စာကို အရောင်းဘောက်ချာစာအုပ်ထဲကအတိုင်း ပန်းချီကားထုပ် ပိုးစက္ကူရဲ့ အပေါ်မှာ လိပ်မူရေးပြီး လိပ်စာအရောက် ပို့ပေးလိုက်ပါကွယ်။ ခုလို ပိုလေးရဲ့ ယောက္ခမကြီးရဲ့ စော်ကားမှု အတွက် ပိုလေးတို့ ဇနီးမောင်နှံကိုယ်တိုင် ကိုမင်းညိုဆီကို ရောက်လာပြီး တောင်းပန်ပါ့မယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ”

ဟု ပြောပြီးမှ နောက်သို့ လှည့်လိုက်ကာ လှပစွာ ပြုံးလိုက်၏။ စိန်ခေါ်မှုကို တုံ့ပြန်၍ ထိမထင်သော အပြုံး။

“ကျွန်မ ပြောတာ ရှင်းပါတယ်နော် ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ။ ရှင်သားနဲ့ ကျွန်မတို့ တူတူ အဲဒီ ကိုမင်းညိုဆီကို တစ်နေ့မှာ သွားတောင်းပန်ကြဦးမယ်ရှင်။ သဘောကတော့ မောင်နဲ့ ကျွန်မတို့ ဘယ်တော့မှ မခွဲဘူးဆိုတဲ့ အဖြေကို တိတိ

ကျကျကြီးပဲ ရှင်ကို အသိပေးလိုက်တဲ့ သဘောပါ။ ရှင် နားလည်ပါတယ်နော်”

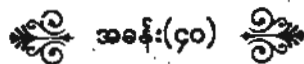
ဟု အေးစက်ခါးသီးသော အကြည့်ဖြင့် တည့်တည့် မတ်မတ်ကြည့်ကာ ပြတ်သားစွာ ပြောပြီးတာနှင့် ပန်းနုပန်းချို တွင်းမှ ထွက်သွားသည့် ပိုလေး။ အံ့သြမှင်တက်စွာပဲ ကြူ ငေးကြည့်ကျန်ရစ်၏။ ဤမျှ သိမ်မွေ့သော ပိုလေးသည် အေးချမ်းလွန်းသော မိန်းကလေးသည် ဤမျှအထိ ထိမထင်သော အပြုံးကို ပြုံးတတ်လျက် တိုက်ခိုက်လာသူကို ကြောက်ရွံ့ခြင်း ကင်းစင်စွာ တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်သော ပိုလေးအဖြစ် မည်သို့ပြောင်းလဲသွားနိုင်ပါလိမ့်ဟု အံ့သြချင်၏။

ဒါပေမဲ့ ကြူ ရင်ထဲတွင်တော့ ကျေနပ်အားရနေသည်။ ကြူကိုယ်တိုင်လည်း ပြုံး၍ ဒေါ်မြတ်မြတ်သာကို ကြည့်လေ့ရှိရပါ၏။

သည်းခံခြင်းတရားသည် အတိုင်းအတာ ရှိလျက်။ ဘည်းခံနိုင်စွမ်းကုန်လျှင် တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်တတ်ပါကြောင်းကိုဖြင့် ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ နားလည်သွားလောက်ပြီဟု ကြူ မျှော်လင့်ရပါ၏။

ပိုလေး မောင်းထွက်သွားသော ကားလေးကို မှန်တံခါးရွက်ဆီမှ ကြူ လွမ်းလင့်တွေ့မြင်ရစဉ်ခိုက်။ ဒေါသဖြင့် ပန်းနုပန်းချိုတွင်းမှ ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ ထွက်သွားလိုက်ပြီ ဆိုတာကိုလည်း တစ်ဆက်တည်း ကြူ မြင်တွေ့လိုက်ရပါသေးသည်။





အခန်း(၄၀)

“တကယ်တော့ ပိုလေး သူ့ကို အရမ်းစိတ်နာတယ် ကြူ။ ဒါကြောင့်လည်း သူ့သားဖြစ်တဲ့ မောင်ကို လုံးဝပြတ်တောက် လိုက်တော့မယ်လို့ တစ်ခါ တစ်ခါ ဆုံးဖြတ်မိတတ်တယ်။ မောင်နဲ့ပတ်သက်သမျှ သူနဲ့လည်း ပတ်သက်နေရမှာ မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ ပေါ်တင်ကြီး ကွာရှင်းဖို့ လုပ်လာ တာတို့၊ ပန်းနုပန်းချီမှာလာပြီး ပိုလေးရဲ့သိက္ခာကို ကျဆင်း စေဖို့ လုပ်လာတာတို့ ကြိုလာတော့ ပိုလေး သူ့ကိုအနိုင် ယူချင်လာတယ်”

ပြောနေရင်းဖြင့် ပိုလေး၏မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ထူးဆန်းသော အရိပ်တွေ ပြည့်သိပ်လာ၏။ တစ်ဖက်သားကို နာလန် မထူနိုင်လောက်အောင် အနိုင်ယူလိုစိတ် ပြင်းပြနေသည့် အတ္တ၏ အရိပ်။

သိမ်မွေ့သည့်နှင့်အမျှ ဖြူစင်လွန်းသော ပိုလေး၏ မနောဖြူစင်စင်လေးကို ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ အရောင်ဆိုးပစ်ရက် သည်ပဲဟု မချီတင်ကဲ ကြူ တွေးမိလိုက်ရပါ၏။

ပိုလေးနေရာမှ ကြူ ဖြစ်နေလျှင်လည်း ဤသို့စိတ် ထားလေး ပြောင်းသွားချေမည်ပဲဟုတော့ စာနာစိတ်ဖြင့် တွေးဖြစ် လျက် ပိုလေးကို အပြစ်မတင်ရက်။

“မြရိမ်ငြိမ်မှာ ပိုလေး ရောက်တဲ့အခါ သူ လက်ဖွဲ့ထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းကြီး လာသိမ်းပြတဲ့ အဖြစ်ကို ကြုံရတော့ သူ့ကိုလည်း စိတ်နာတယ်။ မောင်ကို လည်း စိတ်နာတယ်။ ဒီကိစ္စကို မောင်သိရမှာပေါ့လို့လည်း တွေးမိတယ်။ အကယ်၍ မသိဘူးဆိုရင်လည်း သူ့အမေ ဒီအထိ ဇော်ကားမော်ကား လုပ်နေတာကို မသိနိုင်ရလောက် အောင် သူ ပေါ့တိပေါ့လျော့ နိုင်လှတယ်လို့လည်း မှတ် ယူမိတယ်။ ဒါကြောင့် မောင်ဘက်ကမှ ကွာလိုတယ်ဟေ့ လို့ ဆိုရင်ဖြင့် ပိုလေးလည်း ကွာပေးမယ်ဆိုတဲ့ သတ္တိနဲ့ သွားတာ။ ပြီးတော့ ပိုလေး မောင်ကို အဲဒီအချိန်တုန်းက စိတ်ကုန်သလိုကြီးလည်း ရုတ်ခြည်း ဖြစ်မိခဲ့တာအမှန်ပဲ။”

“ကိုစိုးလှိုင် ပြောပါတယ်။ အဲဒီနေ့ ဒေါ်တော့ ဖုန်းဆက်တဲ့ နေ့မှာ ကိုဦးသာနဲ့ ကိုစိုးလှိုင်တို့က ကိုဦးသာရဲ့ပုဂံတယ် ကြီးမှာ နံရံမှန်ချပ်ကြီးတွေ တပ်ဖို့ကိစ္စအတွက် ဟိုတယ် အင်ဂျာနီယာ ကိုကြိုင်က လှမ်းခေါ်တာနဲ့ အရေးတကြီး သွားမိလိုက်ကြတာတဲ့။ ဆယ်လူလာဖုန်းကို ရုံးခန်းက အံ့ဆွဲမှာ ကျန်ခဲ့တာဆိုတော့ ဒေါ်တော့ ဘယ်လောက်ခေါ် ခေါ် ကိုဦးသာရဲ့ဖုန်းကို ဘယ်လိုခေါ်လို့ ရနိုင်ပါ့မလဲ။ ဒါ ကိုစိုးလှိုင် တစ်နေ့ကပဲ ကြူတို့ရဲ့ပန်းနုပန်းချီကို လာပြီး ရှင်းပြသွားတာ။ ပစ္စည်းတွေ ပြန်သိမ်းထားတဲ့ကိစ္စလည်း



ကိုဦးသာ မသိလိုက်ရဘူးတဲ့။ သူ ပဒုမ္မာကို ပြန်ရောက်
ချိန်မှာ အားလုံး နေသားတကျ ပြီးသွားခဲ့ပြီကိုး။ အပုလေး
ကို ကိုစိုးလှိုင် အခုကိစ္စပေါ်မှ ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ ရတနာ
ဖူးမှာ ရှိနေတုန်း ဖုန်းဆက်မေးကြည့်တော့မှ ... ဒေါ်တော
ဖုန်းဆက်လို့ အန်တီမြတ် ပစ္စည်းတွေ သွားသိမ်းတဲ့ကိစ္စ
နဲ့ ... အိမ်နောက်ဘက်က ဂိုဒေါင်ရှည်ကြီးထဲ အားလုံးစုပြုံ
ထည့်ထားတဲ့ ကိစ္စတွေပါ ကိုစိုးလှိုင် သိရတာတဲ့လေ။
အပုလေးကိုလည်း အဲဒီကိစ္စ ကိုဦးသာ ပဒုမ္မာကို ပြန်ရောက်
ရင် ပြန်မပြောရဘူးလို့ အန်တီမြတ်က တားထားတာတဲ့”

ဟု ပြောနေတော့ ပိုလေး တစ်ချက်ငြိမ်၍ နား
ထောင်။

“ကိုဦးသာက ကိုစိုးလှိုင်ကို ပြောခဲ့တယ်တဲ့။ အလုပ်တွေ
သေချာလုပ်ဖို့ရယ်၊ သူ့အဖေဆီကို သွားမယ်ဆိုတာရယ်။
အဲဒါတွေပဲ ပြောခဲ့တယ်လို့ ပြောတယ်။ သူ့ဆီကို ဒေါ်တော
ဖုန်းဆက်တယ် ဆိုတာကိုတော့ ကိုဦးသာ သိတောင်မသိ
သွားဘူး။ ပစ္စည်းတွေ ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ သိမ်းတဲ့ကိစ္စမှာ
ကိုဦးသာ မပတ်သက်ဘူး ဆိုတာကို ပိုလေးသိအောင်
ပြောပြပေးပါဆိုပြီး ကိုစိုးလှိုင် လာရှင်းပြတော့မှ ... အဲဒီဖုန်း
ဆက်တဲ့ကိစ္စ ကြုံက ပြောပြတော့ ကိုစိုးလှိုင် အတော်
စဉ်းစားတယ်။ နောက်မှ ကိုဦးသာ ဖုန်းမေ့ကျန်ခဲ့တာကို
ပြန်သတိရပြီး ရှင်းပြနိုင်တာ။ ဟိုတယ်နံရံမှာသုတ်မယ့်
ဆေးအရောင်ကိစ္စ လှမ်းမှာဖို့လုပ်မှ ကိုဦးသာ ဖုန်းကိုနေ
ကျန်ခဲ့တာကို သိရတော့တာတဲ့လေ။ ကိုစိုးလှိုင်ကတောင်

ပိုလေးကိုလွမ်းပြီး ဟိုဟာမေ့ ဒီဟာမေ့နဲ့ ဖြစ်နေပြီလို့
နောက်မိသေးတယ်တဲ့။ အဲဒီနေ့က ကိုဦးသာကတော့
လွန်းလေးကို လွမ်းလို့ဆိုတာတော့ မှန်တယ်ဗျာလို့ မျက်နှာ
မကောင်းဘဲ ဝန်ခံနေသေးတယ်ဆိုပဲ”

အရေးထဲ စေ့စပ်ရေးစကားကိုပါ ညပ်ညပ်ထည့်
ပြောပေးနေသည့် ကြူကို တစ်ချက် ပိုလေး မျက်စောင်းဖြင့်ကြည့်
မိ၏။ ကြည့်ရတာ ကိုစိုးလှိုင်နှင့် ကြူတို့နှစ်ယောက်ကဖြင့် ပိုလေး
နှင့် မောင်ကိစ္စအတွက် စိတ်ဝမ်းလက်ညီ ပေါင်းစည်းရေးကိစ္စ
ဆောင်ရွက်ဖို့ တိုင်ပင်ထားခဲ့ကြပြီးတာဖြစ်ဖို့ လမ်းများသည်။

“သူ့ကြောင့် ပိုလေး သရေခေတ္တရာဘက် ရောက်သွား
တာ။ လွမ်းပစေပေါ့”

“အေးလေ ... ဒီကလည်း ကိုဦးသာ လွမ်းတာကိုသိအောင်
ပြောပြမိတာပါတော်”

ဟု ကြူ ပြုံး၍ ပိုလေးကိုဖက်ရင်း ပြောရာ၏။
“ခုတော့ ပိုလေး ရင်ထဲမှာ ပိုလေးရဲ့အလုပ်၊ ပိုလေးရဲ့
ဝါသနာကိုပါ စော်ကားလွန်းနေတဲ့ ဒေါ်မြတ်မြတ်သာကို
အနိုင်ယူချင်နေတာပဲ ရှိနေတော့တယ် ကြူရယ်။ မောင်ကို
သူနဲ့မပတ်သက်ချင်လို့ ကင်းကင်းနေချင်တာလည်း မှန်
တယ်။ သူ့ကြောင့်ပဲ မောင်နဲ့ ပြန်ပြီးပတ်သက်နေမိချင်
တာလည်း မှန်နေပြန်တယ် ကြူ”

“ဟယ် ... အနိုင်ယူချင်တာ တစ်ခုတည်းနဲ့တော့ ကိုဦးသာ
ကို ကျေအေးကြည်ဖြူတာမျိုး မဖြစ်သင့်ဘူး ပိုလေးလဲ့။
နှစ်ယောက်စလုံး ချစ်ကြလို့ လက်ထပ်ခဲ့ကြတာပဲဥစ္စာ။



ကိုဦးသာဆို ပိုလေးကို ချစ်လွန်းလို့ သူ့အမေကြီး မကြည်ဖြူနိုင်မှာ သိသိကြီးနဲ့ ရအောင်လက်ထပ်ယူနိုင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့၊ လက်ထပ်ခဲ့တာ”

ဖြစ်သင့်တာကို နားဝင်အောင် ပြောပေးပါသည် ကြူ့ကို တစ်ချက် ပိုလေးကြည့်မိရင်းမှ မျက်ဝန်းလေးတွေ လက်တောက်လာလျက် ...

“ဆို ... ပိုလေး ဒေါ်မြတ်မြတ်သာကို ရင်ထဲမှာ နာနေအောင် နာကြည်းတယ် ကြူ။ အရုပ်ဆိုးဆုံးကတော့ ပိုလေးရဲ့ ပန်းနုပန်းချီမှာ ကိုယ်တိုင်လာပြီး စော်ကားသွားတာမျိုးပဲ။ ရိုင်းရိုင်းပျပျ ပက်ပက်စက်စက် စကားမျိုးတွေ မပြောတတ်တဲ့ ပိုလေးရဲ့ စရိုက်ကြောင့် ဘာတစ်ခုမှ စော်စော်ကားကားပုံမျိုးနဲ့ ပြန်မပြောမိပေမယ့် သူ့သားကို ပိုလေး ရအောင်ပြန်ယူပြမယ် ဆိုတာကို ပြောခဲ့တာကတော့ မှန်သောစကားပဲ”

“နေပါဦး၊ ပြန်ယူမယ် ပြောရအောင် အမိတို့က ဘယ်တုန်းက ကွဲနေကြလို့လဲ။ ရှင်တို့နှစ်ယောက် လင်မယား ဖြစ်နေဆဲပါနော်”

ဟု ကြူပြောတော့ စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာပဲ ပိုလေး ထရပ်သည်။

“ပိုလေး ပြန်မယ် ကြူ”

တကယ်လည်း ပြန်နားချင်စိတ်ပဲ ရှိတော့တာမို့ မြပဝါသို့ ကားလေးဖြင့် ပိုလေး ပြန်ခဲ့ရပါ၏။ ရင်ထဲမှာ နောက်ကိုနေသည်နှင့်အမျှ ရှုပ်ထွေးပင်ပန်းနေမိသည်မှာလည်း အမှန်ပါ။

မောင်ကို ခုတလော မကြာ မကြာ သတိရနေမိတာလည်းအမှန်။ နေမှ ကောင်းပါလေစဟု ပူနေမိတာကိုတော့ဖြင့် မိမိဘာသာလည်း သိနေသည်မို့ မောင်ကို ချစ်နေဆဲ၊ မြတ်နိုးနေမိရဆဲဆိုတာ မိမိဘာသာ ဝန်ခံနေမိရပါသည်အဖြစ်။ မောင်မေမေကို နာကြည်းနေမိသည်က သပ်သပ်။ မောင်ကို ချစ်နေသည့် အချစ်တွေက ရင်ထဲမှာ မြဲတည်နေသည်က သပ်သပ်။

မြပဝါသို့ရောက်တော့ မေမေ့ကို ခြံထဲ ပုတီးစိပ်ရင်း လျှောက်နေတာ တွေ့သည်မို့ ကားပေါ်မှ ဆင်းတာနှင့် မေမေထံသို့ပဲ ပိုလေး လျှောက်လာမိခဲ့ရပါ၏။

ကံကော်ပင်အောက်မှ ခုံတန်းပြာတွင် မေမေထိုင်လိုက်ကာ ပိုလေးကိုမူ အေးချမ်းသော မျက်ဝန်းများဖြင့် ကြည့်လာပါ၏။

မေမေမျက်နှာကို မြင်ရတာ ရင်ထဲ ငြိမ်းအေးလိုက်တာဟဲ့ တွေးဖြစ်လျက် မေမေ့ကို ကြည့်ညှိမှုဖြင့် အချစ်တိုးနေရသည်ပါပဲ။ မေမေမျက်ဝန်းများနှင့် ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ၏ ရန်လိုအတ္တကြီးသော မျက်ဝန်းများကို ယှဉ်၍ တွေးကြည့်လေ ရင်ထဲမှာ ဒေါ်မြတ်မြတ်သာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာကို ဝန်လေးနေမိရလေလေပါ။

“ထိုင် ... သမီး၊ အင်း ... မေမေသမီးလေးလည်း ပန်းနုပန်းချီမှာ ရှိနေပေမယ့် စိတ်တွေ ငြိမ်နေပုံ မရပါဘူးကွယ်။ အမြဲတမ်း စောစော အိမ်ပြန်ရောက်လာတတ်တာပဲ။ မေမေလည်း ဘာထူးလဲကွယ်၊ သားမောင်မောင်ကိုပဲ ရတနာဆိုင်ကြည့်ခိုင်းနေမိရတာ များခဲ့ပြီ။ ကဲပါ ... ထိုင်ပါဦး သမီးလေးရယ်”

မေမေအားတွင် ထိုင်မိရင်း ရင်ထဲတွင် မကောင်းနိုင်။ ဘာကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် ပိုလေး၏အိမ်ထောင်ရေးကြောင့် မေမေစိတ်ထဲ ချမ်းမြေ့ပုံမရ။ မေမေမျက်နှာ ညှိုးပျော့နေသည်မှာကြာခဲ့ပြီ။ ပြီးတော့ မေမေ အရမ်းပိန်သွားသည်လေ။ ပိုလေးကြောင့် မေမေ စိတ်သောက ဖြစ်ရတာကို ပိုလေး သိနေရသည်မှာလည်း အမှန်ပါ။ မောင်နှင့် ပိုလေးတို့ ကွဲကွာစေမည့် စကားမျိုး ယနေ့တိုင် မေမေမပြောရှာ။ မောင်လေး မောင်မောင်ကလည်း ယောက်ဖကြီးဘက်မှ ငြိမ်းချမ်းရေးစကား အမြဲကမ်းလှမ်းလျက် စည်းရုံးနေသည့်အဖြစ်။

“မမမြတ်လည်း နေမကောင်းဘူးလို့ ပြောတယ် သမီးပို၊ သူ့ခဏှာ သူ့သားကို ခွဲလည်းမခွဲနိုင်။ ပိုင်ဆိုင်ချင်စိတ်မှာ ကျတော့လည်း သူတစ်ယောက်တည်းပဲ ပိုင်ဆိုင်ချင်။ အချိန်တန်ဖိုးကို အိမ်ထောင်ကျသွားရင်တောင်မှ သူ့သားအတွက် သူသာ နံပါတ်တစ် ဖြစ်ချင်ရှာတဲ့ မမမြတ်ပါ။ ဒါ သူ့သားကို ချစ်လွန်းရှာလို့ပေါ့ သမီးပိုရယ်”

ပိုလေး ဖျတ်ခနဲ မျက်လွှာချလိုက်မိရပေမယ့် ဒေါ်မြတ်မြတ်သာဘက်က ပေးပေးမမ ပြောပေးနေပါသော မေမေကို ရင်ထဲမှ ဆင်ခြေတွေ ပေးနေမိရပါပြီ။ မေမေကို ဆန့်ကျင်မပြောတတ်ပါသည့် ငယ်ကျွန်ကြောင့် ငြိမ်နေလိုက်ရခြင်းပါ။

“သမီးလေး အဲသလိုမျိုးစကား မေမေဆီက ကြားရတော့ ရင်ထဲကောင်းမယ် မထင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သမီးရယ်၊ မေမေက အမေတစ်ယောက်လေ။ အမေတစ်ယောက်ဟာ တခြားအမေတစ်ယောက်ရဲ့ရင်ကို မြင်တတ်တယ်။ စာနာနားလည်

ပေးတတ်တယ် သမီး။ တစ်နေ့မှာ သမီးလေးလည်း အမေတစ်ယောက် ဖြစ်လာမှာပါကွယ်။ အကယ်၍ သမီးပိုမှာ သားတစ်ယောက်ကိုသာ မွေးဖွားခဲ့ရတဲ့ အမေတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝမျိုးကို လက်ခံလိုက်ရရင် အဲဒီသားကို အရွယ်ရောက်တဲ့အခါ မခွဲနိုင်ဘဲ ဖြစ်မှာပဲ။ အတ္တကြီးတယ်ဆိုတာ မကောင်းမှန်း မေမေ နားလည်ထားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သမီးရယ်၊ အမေတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ မေမေဟာ မမမြတ်ရဲ့အတ္တကို ခွင့်လွှတ်ပေးတယ် သမီး။ သားသမီးကို ချစ်လွန်းတဲ့ဇောကြောင့် ဖြစ်တည်တဲ့ အတ္တကို ခွင့်လွှတ်ပေးတတ်ဖို့ သမီးလေး ကြိုးစားပါကွယ်”

ဟု မေမေ ပြောနေသမျှ ပိုလေး ငြိမ်သက်နားထောင်သည်။

နှုတ်ကတော့ ဘာကိုမျှ တုံ့ပြန်မပြောဖြစ်။ ဒေါ်မြတ်မြတ်သာက မေမေလို စိတ်ထားမအေးချမ်းတာဟု ငယ်စိတ်ဖြင့် ဆင်ခြေပေးမိနေသည်က ရင်ထဲမှပါ။ နှုတ်ကတော့ မပြောဖြစ်။

“အခု မမမြတ်ဟာ သူ့သားကို လုံးဝဆုံးရှုံးလိုက်ရပြီလို့ ထင်နေတယ်။ သမီးကလည်း သူ့ကို အရမ်းမုန်းသွားပြီလို့ နားလည်ထားတယ်။ သမီးဆီကို မောင်ဦးသာ ရောက်လာခဲ့ပြီးရင် သူ့ဆီကို ဘယ်တော့မှ သွားခွင့်ပေးမှာမဟုတ်ဘူးလို့လည်း ယုံကြည်ထိတ်လန့်နေတယ်။ ချောက်ချားနေတယ် သမီး။ ဒါက သောကမီးတစ်မီး၊ နောက်တစ်မီးက အဖေလုပ်သူဆီ သွားလိုက်တဲ့ သားဟာ အဖေနဲ့ပဲနေလိုက်တော့မလားလို့လည်း ချောက်ချားနေတယ်”



မေမေ ပြောပြီး ပိုလေး၏ဆံစများကို ညင်သာစွာ သပ်တင်ပေးသည်။

“အင်း ... မေမေသမီးလေး စိတ်ထားနူးညံ့တာ၊ အေးချမ်း ဖြူစင်တာ မေမေ အသိဆုံးပေါ့။ အခု သမီးပိုလေးရဲ့စိတ် တွေမှာ မာနတွေ မခံချင်မှုတွေ ခံပြင်းနာကြည်းမှုတွေနဲ့ အနိုင်ယူလိုမှုတွေက လောင်မြိုက်နိပ်စက်နေကြတယ်။ စိတ် တွေကို မာကျောပြင်းထန်နေစေခဲ့တယ်။ အဲဒါကို မရှင်သန် ပါစေနဲ့လား သမီး။ အေးမြတဲ့ မေတ္တာနဲ့ အဲဒီမီးကို ငြိမ်း သတ်လိုက်ပါလား ကလေးရယ်။ သမီးမျက်လုံးတွေက အရင်တုန်းကလို အေးမြကြည်လင်ပြီး ရွန်းလဲ့နေတာမျိုး မဟုတ်တော့ဘူး။ အနိုင်ယူချင်တဲ့စိတ်နဲ့ ဖိတ်ဖိတ်လက်နေ တယ် သမီး။ မေမေလေ ဟိုအရင်တုန်းက သမီးပိုဆီမှာ မြင်နေကျဖြစ်တဲ့ မျက်လုံးလေးတွေကို နှမြောလိုက်တာ ကွယ် လွမ်းလိုက်တာ”

မေမေ ပြောနေသမျှ နားထောင်နေရင်း ခေါင်းလေး ငုံ့ကျကာ ပိုလေး စတင်၍ ဝမ်းပန်းတနည်း ဖြစ်လာသည်။

ဒါဆို ပိုလေးက ပိုလေးကို အနိုင်ယူသည့် ညာတာမှု ကင်းသော ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ၏လုပ်ရပ်များကို တုံ့ပြန်မှုမရှိစွာပဲ လည်စင်းခံပေးနေရတော့မည်တဲ့လား။

“မေမေဆီကို မမမြတ် ကိုယ်တိုင် ဖုန်းဆက်လာတယ် သမီးပို။ သူ့ခမျာ စိတ်ဓာတ်ရေးရာ အရမ်းကို ကျဆင်းနေ ရှာတာပါ။ သားကိုဦးရဲ့အဖေဆိုတဲ့လူ ရှိတဲ့နေရာကိုလည်း သူ မသိ။ လိုက်သွားဖို့လည်း ဘယ်လိုက်ရမှန်းမသိ။

တကယ်တမ်းကျတော့ ဘယ်လိုမှ သားဆီကိုမလိုက်ဘဲ လည်း မနေနိုင်၊ မခွဲနိုင်နဲ့ အရူးလို ဖြစ်နေရှာတာပါ။ သူ အိပ်ရာမှာ လဲနေတယ် သမီး။ သမီးဆီကိုလည်း သူ မလာရဲဘူး။ မေမေတို့ဆီကိုလည်း သူ မလာရဲဘူး။ သူ့ လိပ်ပြာ သူ မသန့်ရှာဘူးပေါ့ သမီးရယ်”

ပြောပြီး သက်ပြင်းရှိုက်၍ မေမေ ပိုလေးကို ကြည့် လာတော့ ပိုလေး မေမေကို ငေးကြည့်မိ၏။ မေမေသည် အရမ်း ကို ခွင့်လွှတ်ပေးတတ်လျက် သူတစ်ပါးအပေါ် နားလည်ပေးနိုင် လွန်းချေသော မိန်းမမြတ်တစ်ဦးပေမယ့် ခံစားဖြစ်၏။

တကယ်တော့ စိတ်ထားနူးညံ့သိမ်မွေ့ခြင်းဆိုတာက မေမေထံမှ ပိုလေး မျိုးဆက်အမွေနှယ် ရရှိထားခဲ့သည်ပါပဲ။ ခုမှ သာ ပိုလေး စရိုက်တွေ ပျက်လာခဲ့ရသည်ဟု ခံစားဖြစ်ရ၏။

“မမမြတ် ငိုပြီး တောင်းပန်မှာယ် သမီး။ သူ့မှာ နှလုံး ရောဂါလည်း ဖြစ်နေတယ်လို့ ဆရာဝန်က ပြောထားတယ် တဲ့။ သူ့သားကို သူ သိပ်တွေ့ချင်နေတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ သား မလွဲမသွေ ဆက်သွယ်လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ထားတဲ့ သမီး ပိုလေးကိုလည်း သူ တောင်းပန်ချင်နေရှာတယ်။ သူ့အတွက် အခုအချိန်မှာ အလိုအပ်ဆုံးဟာ သမီးရဲ့ခွင့် လွှတ်ပေးမှုနဲ့ သားကိုဦးရယ် သမီးရယ် သူရယ် ပြန်လည် ပေါင်းစည်းမှုပဲ သမီး”

“သမီး သူ့ကို မယုံဘူး မေမေ။ သူဟာ သိပ်ကို အကွက် ချပြီး ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲတတ်တဲ့သူမို့ပါ။ သမီးပိုက ကိုယ်တိုင်ခံစားရတာပါ မေမေ”



ပိုလေး ပြောတော့ မေမေ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။
ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ ကိုယ်တိုင် ပန်းနုပန်းချီသို့ လာကာ ပိုလေး၏
သိက္ခာကို ထိပါးအောင် တမင်ရန်စ စော်ကားခဲ့တာကို မေမေ
လည်း ခံပြင်းချင်ခဲ့သည်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ထုံးစံအတိုင်း မေမေသည်
ခွင့်လွှတ်ပေးနိုင်မည့် အတွေးများကို ရှာကြံတွေးယူ ခွင့်လွှတ်ပေး
လိုက်သည်ချည်းပါ။

“သမီးရဲ့ ပန်းနုပန်းချီက ပြန်လာပြီးတော့မှ သူ-ပိုပြီး
ချောက်ချားခဲ့ရုံပဲရတယ် သမီးပို။ အပုလေး မေမေ့ဆီကို
ဖုန်းဆက်ပြောတယ်။ မေမေကြီး ဘာဖြစ်လဲ မသိဘူးတဲ့။
ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် မမပိုလေးဟာ သူ့ကို အနိုင်ယူ
တော့မှာပဲလို့ ကြောက်နေတယ်တဲ့။ သူ ရှုံးမယ်ထင်တယ်
လို့ချည်း ပြောပြီး ငိုနေတယ်တဲ့။ နောက်ပိုင်းရက်တွေမှာ
အိပ်ရာထဲ စလဲတော့တာပဲ သမီးပို။ အပုလေးကိုလည်း
မေမေ မှာထားတယ်။ အမြဲ မေမေ့ကို ဖုန်းဆက်ပါလို့”
ပြောပြီး မေမေ ထရပ်သည်။ ပိုလေး၏လက်ကို
ဆွဲယူသည်။

“လာ ... သွားစို့ သမီးပို၊ အထီးကျန်ဖြစ်နေပြီး အားငယ်
ချောက်ချားနေတဲ့ မမမြတ်ဆီကို မေမေတို့ သွားသင့်ပါတယ်
သမီးပိုရယ်။ သူ နောင်တရနေပါပြီ၊ သူ့အတွက် သူ့ကို
ပြန်နှိပ်စက်လို့ သူလည်း အိပ်ရာထဲ လဲနေပါပြီ သမီးပို”
ခြေစုံရပ်၍ ခပ်ထွေထွေ ငိုနေဆဲ ပိုလေး၏လက်ကို
မေမေ တင်းအောင်ဆုပ်သည်။

“မမမြတ်ဆီက ဖုန်းလာပြီး မကြာခင်မှာပဲ မေမေ့ကိုယ်
တိုင် ပဒုမ္မာကို ရောက်ခဲ့ပြီးပြီ သမီးပို”
“ဟင်”

ခွင့်လွှတ်နိုင်လွန်းသော မေမေ့ကို အံ့သြစိတ်ဖြင့်
ပိုလေး ကြည့်မိရပါပြီ။ မေမေ့သမီးကို အိမ်ထောင်ပျက်ဘဝရောက်
အောင် ညှာတာစိတ် ကင်းမဲ့စွာ အကွက်ချ စီစဉ်ခဲ့ပါသော မိန်းမ
ကြီးတစ်ယောက်ကို မေမေ ခွင့်လွှတ်နိုင်လွန်းလှပေသည်တကား။

မေမေ ပြုံး၍ ပိုလေးကို ကြည့်နေ၏။ မေမေဟာ
မိခင်တစ်ယောက်ဖြစ်တယ် သမီး။ အမေတစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ်
လေ ဟူသော စကားတွေကို ပြောနေသည့် မျက်ဝန်းများဖြင့်
ပိုလေးကို ငေးကြည့်ရင်း ပြုံးနေပါသည့် မေမေ။

“မမမြတ်ဟာ ခုတော့ စိတ်ချူးချူးကျနေပြီ သမီးပို၊ သူ
သားကို လုံးဝဆုံးရှုံးလိုက်ရပြီလို့ ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်၊
ဆောက်တည်ရာမဲ့ ခံစားနေရတာပဲ။ သမီးပိုရယ် ...
လူတစ်ယောက် စိတ်ချမ်းသာအောင် လုပ်ပေးခြင်းဟာ
ဆေးစွမ်းကောင်းတွေနဲ့ ကုသတာထက် ပိုပြီး လူနာတစ်
ယောက်အပေါ် ထိရောက်ပါတယ် ကလေးရယ်”

ဟု ပြောတာမို့ ပိုလေး သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ချသည်။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်။ ပိုလေးကြောင့်တော့ဖြင့် လူတစ်ယောက်ကို သောက
တွေ နှိပ်စက်မှုအောက်မှာ ဆောက်တည်ရာမဲ့ မချောက်ချားစေချင်။

တကယ်တမ်း လက်တွေ့မှာကျတော့လည်း ပိုလေး
အရမ်းကို နာကြည်းနေမိသည့် ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ အပေါ် ပစ်ပစ်
ခါခါ မလုပ်ရန်နိုင်တာ မိမိဘာသာ နားလည်လာနေမိရပါ၏။



ဘာကြောင့်ဆို ပိုလေး အရမ်းကိုမုန်းမိ၊ နာကြည်းမိရပါသော ထို ဒေါ်မြတ်မြတ်သာသည် ပိုလေး၏ယောက္ခမ ဖြစ်နေလျက် မောင့် မေမေ ဖြစ်နေသောကြောင့်ပါ။

ပိုလေး၏ သိမ်မွေ့အေးချမ်းသော စရိုက်လေးတွေ သည် ခါးသီးသော မုန်းတီးခြင်းနှင့် နာကြည်းခြင်းတို့ကို လွှမ်း မိုးသွားလျက် ရှိပါချေသည်တည်း။

မေမေနောက်သို့ ပိုလေး တိတ်ဆိတ်စွာပဲ မငြင်း မဆန် လိုက်လာသည်မို့ မေမေ အရမ်းကို ဝမ်းသာသွားပုံရသည်။

ကားကို ပဒုမ္မာသို့ အမြန်ဆုံး ပိုလေး ကိုယ်တိုင် မောင်းလာတော့လည်း မေမေသည် ကြည်နူးငြိမ်သက်စွာပဲ ပုတီး စိပ်၍ ဘေးမှလိုက်လာရှာပါ၏။

မေမေသည် အမေတစ်ယောက်အတွက် ရင်ကိုငြိမ်း အေးစေမည့် ကောင်းမှုတစ်ခုကို အောင်မြင်စွာ ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ သည့်နည်း။ မာကျောလောင်မြိုက်နေသော မုန်းတီးခံပြင်းမှုများကို သိမ်းဆည်းထားသည့် နှလုံးအိမ်လေးကိုလည်း သိမ်မွေ့အေးချမ်း စေရန် ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့သည်ပဲဟု ပိုလေး တွေးမိရပါပြီ။ ပဒုမ္မာ သို့ ပိုလေးနှင့် မေမေ ရောက်လာတော့ အပုလေးခမျာ ဝမ်းသာ ဝမ်းနည်း မျက်ရည်ကျလာရင်းမှ ပြေးကြိုရှာသည်။

“မေမေကြီး အပေါ်ထပ်မှာ နေမကောင်းဘူး မမပိုလေး”

ဟု မျက်ရည်ဝဲရင်း ပြောရှာ၏။ တကယ်တမ်းတူ တော့ ဤတလေးမ အပုလေးကိုပဲ အားကိုးပြုရင်း မေမေမြတ် နေနေရရှာပါလားဟု နားလည်လာရပြန်တော့လည်း ရင်ထဲမှာ ပိုလေး မကောင်းနိုင်။

အပေါ်ထပ်သို့ ခြေလှမ်းသုတ်သုတ်ဖြင့် ပိုလေး ပြေးတက်လာမိရပါ၏။

မေမေမြတ် အခန်းတံခါးကို ဖွဖွညင်ညင် တွန်းဖွင့် ဝင်မိခိုက် ရင်ထဲတွင် မကောင်းနိုင်။ ခုတင်ထက်တွင် ခေါင်းအုံး များကို ဆင့်မှီထားကာ အရာရာကို အားလျော့ချထားလျက် မျှော်လင့်ချက် ကုန်ခန်းနေသည့် သူအိုအမျိုးသမီးတစ်ယောက်။

ဆံပင်တချို့သည် ပြေလျော့ကျလျက် ကျောပြင်တွင် တချို့၊ ရင်အုံထက်တွင်တချို့ ကျနေ၏။ မျက်ဝန်းများ မှိန်ဖျော့ နေလျက် နှုတ်ခမ်းတွေ ဖျော့ကျနေသည်။ တစ်ချိန်သောအခါက မျက်ဝန်းများ ဖိတ်ဖိတ်လက်နေလျက် အရာရာကို အနိုင်ယူရန် စဉ်းစားနေတတ်သည့် မျက်ဝန်းများကိုလည်း ရှာမတွေ့ရတော့။

လောလောဆယ်မှာတော့ အထီးကျန်ခြင်း၏အလယ် တွင် ကူညီသူမဲ့နေသော လူနာတစ်ဦး၏ အဖော်မဲ့ ဝေဒနာမျက်နှာ ကိုသာ ပိုလေး တွေ့ရပါသည့်အဖြစ်။

ဝင်လာသော ပိုလေး၏မျက်နှာကို မယုံနိုင်သလို ဆေးကြည့်နေရာမှ ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ၏ နှုတ်ခမ်းတွေ လှုပ်လာ သည်။ အားယူ၍ ထလိုက်နိုင်ဖို့ ခေါင်းအုံးတွေဆီမှ ကျောကိုခွာ ယူသည်။ ကိုယ်ကို မတ်ယူလိုက်ရင်းမှ ...

“လာ ... လာတယ် ... နော် ... ကလေး ... လာသေးတယ် နော်”

ဟု တိုးဖျော့ကွဲအက်စွာ အားယူပြောလာရင်းမှ မျက်ရည်တွေ ဖြိုင်ခနဲကျလာရှာ၏။ အထီးကျန်ဝေဒနာ၏ ဦးဝါးမှ သည် ကြွေကွဲဖွယ်အတိပါလားဟု နားလည်ရင်း ပိုလေး မေမေ



မြတ်ထံသို့ ဟန်ဆောင်ခြင်းကင်းသော စာနာမှုများဖြင့် ရောက်သွားမိရပါပြီတည်း။ ရင်ထဲတွင် မကောင်းနိုင်။ မေမေမြတ်ကို သနားစိတ်သည် နှလုံးအိမ်ဝယ် ပြည့်သိပ်လျက် ရှိချေပြီတည်း။ မေမေမြတ်၏လက်တွေ ပိုလေး၏ပုခုံးပေါ် ခေါင်းကိုတင်လိုက်လျက် ကလေးတစ်ယောက်မှ မိခင်၏ရင်ခွင်မှာ ငိုချလိုက်သလို ချုံးချငိုချလိုက်သည်မို့ ပိုလေး တင်းမခံသာ။ မျက်ရည်များဖြင့် ကျလာရပါသည်။

“မေမေမြတ် မှားခဲ့တယ် ပိုလေးရယ်။ နောက်ဆုံးတော့ မေမေမြတ်ရဲ့အတ္တက မေမေမြတ်ကို အနိုင်ယူတယ်။ ဘယ်သူကမှ အနိုင်မယူခင်မှာ မေမေမြတ်ရဲ့အတ္တက အပ်နှင်းလိုက်တဲ့ ဆုံးရှုံးမှုကို မေမေမြတ် အလူးအလဲ ခံလိုက်ရပါပြီကွယ်။ မေမေမြတ်ရဲ့သားကို သူ့ဖေဖေဆီက မေမေမြတ် ပြန်လိုချင်တယ် သမီးပို။ သမီးပိုဆီ သားလေး ရောက်လာရင် ဆက်သွယ်ရင် မေမေမြတ်ကို အသိပေးပါကွယ်။ သားကို မေမေမြတ် ဆုံးရှုံးလိုက်ရမှာ ကြောက်နေတယ်။ မေမေမြတ်ရဲ့လုပ်ရပ်တွေဟာ သမီးပိုလေးအပေါ် ညီမငြိမ်းတို့အပေါ် အရမ်းကို တစ်ဖက်သတ်ဆန် အညှာ အတာ ကင်းခဲ့တာ အိမ်နိမ့်ပါ”

တတွတ်တွတ်ပြောနေသံသည် ကယောင်ချောက်ချား ပြောနေသံနှင့်တူသည်။

ပိုလေး၏လက်မောင်းအိုးကိုလည်း မလွှတ်။

“မေမေမြတ်ရဲ့ လုပ်ရပ်တွေအတွက် သမီးပိုအပေါ်မှာရော ညီမငြိမ်း အပေါ်မှာရော သား အရမ်းကို ရှက်သွားခဲ့တယ်။

အားနာ မျက်နှာမပြရဲအောင် ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် သူ မေမေမြတ်ဆီမှာ မနေပေမယ့်သမီးဆီကိုလည်း သူ မရောက်ဘဲ သူ့ဖေဖေဆီ ထွက်သွားတာ၊ သူ ပြန်မလာတော့ဘူးလို့ သမီး ထင်လားဟင်။ သူ ပြန်လာမှာပါနော်။ အနည်းဆုံး သမီးဆီကိုတော့ သူ ဆက်သွယ်လာမယ် ထင်ပါရဲ့”

အားကိုးစွာ တမော့မော့ မေးလာတော့ ပိုလေး မျက်ရည်ဝဲလျက် ကြည့်မိ ခေါင်းညိတ်ပြမိရပါ၏။

“ဟုတ်ပါတယ် မေမေမြတ်၊ မောင် ပြန်လာမှာပါ။ ပိုလေး ဆီကိုလည်း မောင် တစ်နေ့ ဆက်သွယ်လာမှာပါ မေမေမြတ်”

ဟု ဖြေပေးမိလိုက်ရပေမယ့် ရင်ထဲတော့ အားသိပ်မရှိ။ မောင်သည် မေမေမြတ် ပြောခဲ့သည့်နှယ်ပင် အားလုံးကို ရင်မဆိုင်ဝံ့စွာပဲ မောင့်ဖေဖေထံ အပြီးတိုင် ထွက်ခွာသွားချေပြီလား မသိဟု စတင်၍ ချောက်ချားစွာ တွေးဖြစ်နေရပါပြီ။

“မေမေမြတ်က သားကို ပြောခဲ့တယ်။ သွား ... လို့၊ အော်ခဲ့မိတယ်။ ပြန်မလာနဲ့ ... ပြန်လည်းမခေါ်ဘူးလို့ ပြောမိခဲ့တယ်။ တကယ်တမ်းကျတော့ မေမေမြတ် သားကိုမခွဲနိုင်ဘူး။ အခု မေမေမြတ် ဘာကိုမှ လုပ်လို့မရ၊ နေလို့မရ ဖြစ်နေရပြီ။ မေမေသားကို ပြန်ခေါ်ပေးပါ သမီးပိုလေးရယ်”

ဟု အားကိုးစွာ တမော့မော့ ပြောရင်း လူးလူးလဲလဲ ငိုနေရှာသော မေမေမြတ်၏ လက်တွေကို ထွေးဆွဲထားကာ ပိုလေး မျက်ရည်ကျလာရပါပြီ။

ပြန်၍မဖြစ်။ ပိုလေး မြပဝါကိုလည်း ပြန်၍မဖြစ်။
မြရိပ်ငြိမ် ဆိုတာကတော့ ဒေါ်တောတို့ကို အပ်ထားခဲ့တာ ကြာ
ခဲ့ပါပြီလေ။

လောလောဆယ်မှာတော့ ပိုလေး မေမေမြတ်ထံမှာ
ရှိနေဖို့ လိုသည်။

အားငယ်မှုများကို မတန်တဆ ခံစားရင်း ချောက်
ချားရှာသည့် အထီးကျန်သူအိုမကြီးအဖြစ် ရှိနေရရှာသော မေမေ
မြတ်ထံမှာ ပိုလေး ရှိနေသည့်သည် မဟုတ်ပါလား။

“ပိုလေး ... မေမေမြတ်ဆီမှာ ညအိပ်ပါမယ်။ စိတ်အေး
အေးထားနော်။ မနက်ဖြန် ပိုလေး မောင့်သတင်း စုံစမ်း
ပြီး လိုက်ခေါ်ပေးပါ့မယ်။ လောလောဆယ် မေမေမြတ်
နားလိုက်နော်”

ဟု ပြောပြီး အပုလေးကို ရှာသည့်နယ် နောက်ဘက်
ကို လှည့်ကြည့်တော့ ပြီး၍ မျက်ရည်ဝေရင်း ကျေနပ်စွာကြည့်
နေသည့် မေမေကို တွေ့ရပါ၏။

မုန်းတီးမှုများ၊ အနိုင်ယူလိုမှုများ၊ သံသယများ၊
ခံပြင်းမှုများဖြင့် လူသားနှစ်ဦးထံမှာ လောင်မြိုက်နေသောမီးသည်
ယခု စာနာခွင့်လွှတ်နိုင်မှုဖြင့် ငြိမ်းသွားခဲ့ချေပြီ မဟုတ်ပါလား။
ထိုသူနှစ်ဦးသည် ဒေါ်မြတ်မြတ်သာနှင့် လှလွန်းပိုတို့ပဲ ဖြစ်ကြ
ချေသည်တည်း။

ပိုလေး ဘာကိုလိုနေမှန်း နားလည်ပုံဖြင့် မေမေ
သည် ရေအေးတစ်ခွက်ကို ရေဖန်ချိုင့်တွင်းမှ လောင်းထည့်ယူကာ
ပိုလေးကို ကမ်းပေး၏။

မေမေမြတ်ကို တိုက်မည်ဆိုတာ မေမေ သိနေသည်
လေ။

အခန်းတွင်းဝယ် မေတ္တာ၏ရနံ့သည် အေးမြမြတိုး
ဝင်လျက် ရှိချေသည့်နယ် ဥယျာဉ်ဆီမှ ပန်းရနံ့တို့ လေပြည်နှင့်
အတူ စီးမျောလျက် ရှိချေသည်တကား။

ခွင့်လွှတ်မှုသည် အေးမြခြင်းကို နှလုံးအိမ်သို့ အပ်
နှင်းချေသည်ပဲလေ။

❀ အခန်း(၄၁) ❀

တောင်စောင်းလေးအတိုင်း ခွေနှံ့တက်လာသော ကတ္တရာလမ်းအဆုံးတွင် မြေနီလမ်းတစ်ခုကို ထပ်မံတွေ့ရပါ၏။ အငှားကားလေးကတော့ မြေနီလမ်းလေးအတိုင်း စက်ရှိန်မှန်မှန် ဖြင့် မောင်းလာနေဆဲ။

ဟဲဟိုးလေဆိပ်မှ အငှားကားလေးဖြင့် မောင့်ဖေဖေ အိမ်ဆီသို့ ဦးတည်လာနေရပါသည့် ပိုလေး၏ ရင်ထဲတွင် မောင်အတွက် သောကတွေ ဝေယျာန်နေကြသည်ပါပဲ။

ပင်စည်ခိုင်ခိုင်၊ လုံးပတ်မြိုင်မြိုင်ဖြင့် ရှိနေသော ထင်းရှူးပင်မြင့်မြင့်ကြီးများ။

နယူသစ်လန်းနေသော ထင်းရှူးပင်ပေါက်များ ဝဲယာခြံရံရှိလျက်။

လမ်းပေါ် ကြွေသက်နေကြပါလေသော ထင်းရှူးသီးခြောက်တချို့တို့သည် မိုးရေစိုစွတ်နေသော မြေနီလမ်းတစ်လျှောက်မှာ ဟိုသည်တစ်စ ပြန့်ကြဲနေကြပါလေသော တောင်ပေါ်ကလောမြို့လေး။

တောင်စောင်း တောင်စွယ်တို့ဆီမှဝယ် မိုးသားတို့အုံ့ဆိုင်းလျက် တောင်ခြေတို့ဆီဝယ် မြူခိုးတို့ ဝေနေပါလေသော ချစ်စရာ ချစ်စရာမြို့လေး။

ဒါပေမဲ့ သဘာဝရွှေခင်းများစွာသည် ပန်းချီဆရာမလေးကို ဖမ်းစားညှို့ငင်နိုင်စွမ်း လောလောဆယ်မှာ ရှိမနေနိုင်။ သောကများစွာသည် ပိုလေးကို လွမ်းမိုးထားချေသည်ကောလေ။

“သားကိုဦး နေမကောင်းဖြစ်နေကြောင်း ရေးလာတဲ့ သူ့ဖေဖေဆီကစာဟာ မေမေ့နာမည်ကို လိပ်မူပြီး မြပဝါကို ရောက်လာပေမယ့် ဒီလိပ်စာကို သားကိုဦးပဲ ပေးနိုင်တာမို့ သူ့ဆီကို လာစေချင်လို့ဆိုတာ မေမေ သိတယ် သမီးပို။ တကယ်တမ်း လာစေချင်တာဟာလည်း သမီးပဲ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သမီးပို သိမှာပါ။ သွားဖို့လည်း မေမေ တိုက်တွန်းတယ် သမီး။ သွားလည်း သွားရမယ်။ လေယာဉ်နဲ့သွားပါ။ ဒါ ... အမြန်ဆုံးပဲ။ ဟဲဟိုးလေဆိပ်ကနေပြီး ကလောကိုသွားဖို့ အငှားကားလေးတွေ ရှိတဲ့အကြောင်းတောင်မှ သားကိုဦးရဲ့ဖေဖေ ဦးကြည့်ဦးရဲ့စာထဲမှာပါတယ်”

ဟု မေမေ ပြောလည်းပြောခဲ့။ မောင့်ဖေဖေထံမှ စာကိုလည်း မြပဝါမှာ မေမေ ပြခဲ့သည်ပါပဲ။ မောင့်မေမေကိုတော့ ဤကိစ္စ မပြောပြဖြစ်။ ထူတောင်စပြုလာပြီဖြစ်သည့် မေမေမြတ်ကိုတော့ မောင် ကလောမြို့မှာ ရှိနေ၍ ပိုးလေး လိုက်သွားမည်ဟု ပဲ စိတ်အေးအောင် ပြောပြခဲ့ရပါ၏။ တကယ်လည်း ပဒုမ္မာမှာ အစဉ်တစိုက်နေ၍ မေမေမြတ်ကို ဂရုတစိုက် ပြုစုခဲ့ပါသည့် ပိုလေးကို မေမေမြတ်မှ နောင်တတွေ တနင့်ကြီးဖြင့် အရမ်းကို



ချစ်လည်းချစ်၊ အားလည်းနာကာ ပြုမိခဲ့သည့် အမှားအတွက် ရှက်ရှာနေသည်မို့ ပိုလေး မေမေမြတ်ကို အမှန်းများ၊ နာကြည်းမှု များ မထားရက်နိုင်တော့ပါ။ ချစ်လည်း ချစ်မိနေရပါပြီ။ သားဇော ဖြင့် အရမ်းကို ချုံးချုံးကျ ပိန်ကျသွားပါသည့် မေမေမြတ်ကို အသနားလည်း ပိုမိသည်မှာ အမှန်ပါ။

ပိုလေးအတွေးဖြင့် နစ်နေရာမှ မောင့်ဖေဖေထံမှ စာကို ပိုက်ဆံအိတ်ညှိလေးထဲမှ ထပ်၍ ထုတ်ယူဖတ်ကြည့်မိရ ပါသည့်အဖြစ်။

ကားလေးကတော့ မှန်မှန်ပြေးနေဆဲ။

“ဒေါ်အေးငြိမ်းခင်ဗျား ...

ကျွန်တော် ကြည်ဦးပါ။ သား မောင်ဦးသာရဲ့ ဖေဖေ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ဆီမှာ သား ရောက်နေပါတယ်။ အကြောင်းစုံကိုလည်း ကျွန်တော် သိခဲ့ရပြီပါပြီ။ သမီးလေး လှလွန်းပိုရဲ့ ဓာတ်ပုံနဲ့ လိပ်စာကိုလည်း သားက ကျွန်တော့် ကို ပြပါတယ်။ သိမ်မွေ့ ယဉ်ကျေးမယ့် မိန်းကလေးဆိုတာ ရုပ်ရည်လေးမြင်ရုံနဲ့ ကျွန်တော် နားလည်ထားမိပါတယ် ခင်ဗျား။ တစ်ခေါက်လောက်တော့ ကျွန်တော် အစ်မကြီးတို့ ထံ လာခဲ့ပါမယ်။

မြတ်မြတ်သာနဲ့ ပတ်သက်လို့ကတော့ ကျွန်တော်နဲ့ မပတ်သက်တော့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်မို့ ဘာကိုမှ အဆိုး အကောင်း မပြောချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်သားရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကိုတော့ တည်မြဲခိုင်မာစေချင်၊ ငြိမ်းချမ်း သာယာစေချင်တာ အမှန်ပါ ခင်ဗျား။

အခုလည်း သားဦးသာ နေမကောင်းဖြစ်နေတာမို့ သမီးလေးကို လာစေချင်ပါတယ်။ ချွေးမလေးကိုလည်း ကျွန်တော် မြင်ရတာပေါ့ ခင်ဗျား။

သားကတော့ အရာရာကို စိတ်ထိခိုက်ပြီး ရန်ကုန် ကို ပြန်ရမှာ စိတ်လေးအားငယ်နေတာပါ။ သူ စိတ်လည်း အတော်ကြီးကို ထိခိုက်နေပါတယ်။ စိတ်ထိခိုက်ပြီး တစ် ဖက်နဲ့တစ်ဖက် နာကြည်းနေကြမယ့် ဇနီးနဲ့မိခင်ကြားမှာ ရပ်ရင်း သူတို့ရဲ့ဝေဒနာတွေကို ကြည့်ရမှာ သားဟာ ဝန် လေး ပင်ပန်းနေတာမို့ ... အဲဒီပြဿနာကို မဖြေရှင်းတတ် အောင် ဖြစ်နေတာကို အစ်မကြီးက နားလည်ပေးဖို့ ကျွန် တော် တောင်းပန်ပါတယ်။ တစ်ခုတော့ ကျွန်တော် ပြော ပါရစေ။ အဖြစ်အပျက် အားလုံးမှာ သမီးလေး လှလွန်းပို မလွန်ဘူးဆိုတာကိုတော့ သိနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ပြောချင်ပါတယ်။ မြတ်မြတ်သာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော့် လောက် ဘယ်သူက ပိုသိနိုင်မှာလဲ ခင်ဗျား။ ဒီလောက်ပဲ ပြောသင့်တာမို့ ဒီကိစ္စကို ရပ်ပါရစေ။

ဆက်ရမယ့်ကိစ္စက သမီးနဲ့သားကို သင့်မြတ်စေချင် တာကိုပါပဲ။ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို တည်မိပြီးတဲ့နောက်မှာ ကိုယ့်ပယောဂ မပါဘဲ တခြားသူကြောင့် အိမ်ထောင်ရေး ပြိုကွဲရမယ်ဆိုရင် အဲဒီထက် ကြေကွဲနုမြောဖို့ ကောင်းမယ့် အရာ ဘယ်မှာရှာလို့ တွေ့နိုင်ပါတော့မလဲ အစ်မကြီး ခင်ဗျား။ ဒါကြောင့် သမီးလေးကို ဖျောင်းဖျောင်းပြီး နေမ ကောင်း ဖြစ်နေတဲ့ သားထံကို ချောမောပြီး သွားခိုင်းပေး ပါလို့ မေတ္တာရပ်ခံပါရစေ။

ကျွန်တော့် လိပ်စာလည်း ထည့်ပေးလိုက်ပါတယ်
ခင်ဗျား။

ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ကျန်းမာခြင်းအတိ ရှိပါစေ
ကြည့်ဦး”

စာအဆုံးမှာ သက်ပြင်းရှိုက်၍ ပြန်ခေါက်ပြီး ပိုက်ဆံ
အိတ်လေးထဲ ထည့်နေခိုက်မှာ ကားလေးက ခြံဝင်းကျယ်ကြီး၏
ရှေ့မှာ ရပ်သွားပါပြီ။ ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်ချင်၏။ စိတ်လှုပ်ရှား
စွာပဲ ခြံဝင်းရှိနေသော ခြံနံပါတ်ကိုကြည့်တော့ မောင်ဖေဖေ၏
ခြံနံပါတ်။ ခြံဝင်းတံခါးကလည်း ဆွဲစေထားရုံပဲ ရှိနေသည်မို့
ခါရိုင်းဘာမှမသိ၍ ခြံဝင်းတံခါးကို ကိုယ်တိုင်ပဲဖွင့်သည်။ ဤ
အရပ်မှာဖြင့် ဆိုသို့ပဲ အလွယ်တကူ ခြံဝင်းတံခါးကို ဆွဲစေရုံမျှ
သာ အားတက်ကြချေသည်ပဲဟု နားလည်ရင်း ဤအရပ်ရှိ လူ
တို့၏ ရိုးသားမှုကို နားလည်လာမိရပါ၏။

ဇန်နီမှာဆို ခြံဝင်းတံခါးကို အလွယ်တကူ ဖွင့်
မပေးရဲ။ အိမ်တံခါးကို အလွယ်ဖြင့် ဖွင့်မပေးရဲ။ မတော် လူဆို
ဖြစ်နေမှာ စိုးနေရတတ်သည်ကိုးလေ။

မြေခိုမှာ သဲခင်းထားသည့်လမ်းအတိုင်း ခြံဝင်းတွင်း
သို့ မောင်းဝင်လာကာ နှစ်ထပ်အဆောက်အအုံကြီး၏ ပေါ်တီကို
အောက်မှာ ကားကိုရပ်စဉ်ခိုက် ရှပ်လက်ရှည် အဖြူလည်ကတုံးနှင့်
ချည်ချောပုဆိုးညိုကွက်ကို ဝတ်ထားသော အသက်ငါးဆယ်ကျော်
လူကြီးတစ်ဦး ထွက်လာ၏။

မျက်နှာမြင်လိုက်သည်နှင့် မောင်ဖေဖေ ဆိုတာ
အလိုလို သိနှင့်ရလောက်အောင် မောင်နှင့် ရုပ်ရည်ချင်း တူလွန်း
လှချေသည်။

“ဪ ... သမီးလေး ရောက်လာပြီကိုး၊ လာ ... လာ...
မယ်စိန်ရေ၊ ဒီမှာ သမီးလေး ရောက်လာတယ်ဟေ့။ ပစ္စည်း
တွေ လာသယ်ပါဦး၊ ခင်မွန်ရေ ... ခင်မွန်ရေ ... လာပါ
ဦးကွ၊ ကိုကိုတို့ သမီးလေး ရောက်လာပြီ”

ဟု လှိုက်လှဲအေးချမ်းစွာ ရှိနေပါသည့် ဖေဖေကို
ကြည့်ရင်း ရင်ထဲ အားလည်းရှိ၊ ချစ်လည်းချစ်သွားရသည်ပါပဲ။

အသားဖြူဖြူ အရပ်မြင့်မြင့် သွယ်သွယ်လေးနှင့်
ချောမောဆဲ ရှိနေပါသော ဆီခင်မွန်သည်လည်း နောက်ဖေးမီးဖို
ဆောင်ဘက်ဆီမှ ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် ဝမ်းသာအားရလေး
ထွက်လာကာ ပြုံး၍ ...

“အန်တီမွန်ဖြင့် မျှော်နေတာ သမီးလေးရဲ့”

ဟု မျက်နှာချိုလေးဖြင့် အေးချမ်းစွာ ပြောလာပါ၏။

“မယ်စိန် ... အပေါ်ထပ်က မြောက်ဘက်အစွန်ဆုံး အခန်း
ကျယ်ကြီးထဲမှာ ပစ္စည်းတွေ သယ်ထားလိုက်၊ ခင်မွန်ရေ...
သမီးလေးအတွက် ကော်ဖီလုပ်ပါကွယ်”

ဟု ပြောကာ မျက်နှာတွင် ကြည်နူးကျေနပ်ခြင်း
များ တဝေဝေဖြင့် ကြည့်မဝသလို ချွေးမလေးကို တကြည့်ကြည့်
လုပ်နေပါသည့် ဖေဖေကို ပို၍ ချစ်လာမိရသည်က ပိုလေးပါ။

ပိုလေး ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်မိသည်က မောင်ကို
ရှာမိခြင်းပါ။ မောင်ကို မမြင်ရသည်မို့ စိတ်ထဲ ပူနေမိရပါပြီ။
မောင် ... လုံးဝမသွားနိုင် မလာနိုင်ဖြင့် အိပ်ရာထက်မှာ ပုံပုံလဲ
နေချေပြီလားမသိ။ တကယ်ဆို ပိုလေးရောက်ကြောင်း မောင်သိ
တာနှင့် ထွက်လာမှာ သေချာသည်ပဲလေ။

“သောက်လိုက် သမီး၊ မုန့်လည်းစား၊ တစ်အောင့်နေမှ
ရေမိုးချိုး၊ ဟုတ်လား”

ဟု ပြောနေတော့ ဒေါ်ခင်မွန် ချပေးသည့် ကော်ဖီ
ခွက်ကို စိတ်လေးလေးဖြင့် သောက်နေရပါလျက် ရင်ထဲမှာ
မောင့်ကိုပဲ မေးချင်စိတ်တွေ ပြည့်နေရသည်ပါပဲ။

“သားက ဒီမှာ မရှိဘူးကွယ့်”

ဟု ဖေဖေ ပြောလာတော့ ထိတ်ခနဲ ပူသွားရလျက်
ကော်ဖီခွက်ကို စားပွဲပေါ် ချလိုက်မိကာ ...

“မောင် ဆေးရုံတင်ထားရလို့လား ဖေဖေ”

ဟု လွတ်ခနဲ မျက်နှာပျက်ပျက်ဖြင့် မေးလိုက်မိရ
ပါ၏။ မျက်နှာလေး ဖြူကျသွားပါသည့် ပိုလေး၏မျက်နှာလေး
ကို ဖေဖေ တစ်ချက်ကြည့်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ်၊ လူမမာဆိုတော့ နားအေးပါးအေး
ရှိအောင် ဒီခြံရဲ့နောက်ဘက်က တစ်ထပ်တိုက်လေးမှာ
သားကို ထားပါတယ်။ အဲဒီကို လိုက်သွားနော်၊ မယ်စိန်
အိမ်ထဲ လိုက်ပို့ပေးလိုက် ... ဟုတ်လား၊ အေးကွယ် ...
သမီးလေး ဒီကို လိုက်လာတာ ဖေဖေ ဝမ်းသာတယ်။
အပြန်ကျရင် ဖေဖေနဲ့ ခင်မွန်လည်း သမီးရဲ့မေမေဆီကို
လိုက်လည်မယ် သမီး။ ခုတော့ သားဆီကို သွားချေဦး။
သမီးကိုမြင်ရင် သား ဝမ်းသာရှာမှာ”

ဟုပြောတာမို့ ဟန်ဆောင်နိုင်စွမ်း မရှိစွာဘဲ ပိုလေး
မောင့်ထံသို့ စိတ်ပူစွာ လိုက်လာမိခဲ့ရပါ၏။ မယ်စိန်ကတော့

ရှေ့မှ စိုက်စိုက် စိုက်စိုက်နဲ့ ဝလုံးလုံး ကိုယ်လုံးလေးနှင့် ဆန့်
ကျင်စွာပဲ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်နေတာမို့ ပိုလေး နောက်ပါးမှ
ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် လိုက်လာခဲ့ရပါ၏။

“သူ တော်တော် နေမကောင်းဖြစ်နေလားဟင်၊ ညီမလေး”

ဟု မနေနိုင်စွာပဲ မေးမိခိုက် တစ်ချက်လှည့်ကြည့်
၏။ နောက်တော့ ခေါင်းလေး ပြန်လှည့်သွားကာ ခြေလှမ်းပို
သွက်သွက်ဖြင့် လျှောက်သွားတာမို့ ...

“ဪ ... မေးမိခါမှ မနည်းမိအောင် လိုက်နေရပါလား”

ဟု ရင်ထဲမှ ညည်းမိရင်း လိုက်လာမိရပါ၏။
မောင် တော်တော်ကြီး ဖျားနေတာ ဖြစ်မည်ဟု နားလည်လာနေ
မိရသည်မို့ ရင်ထဲမှာ ပို၍ပူလာမိရပါပြီ။

တစ်ထပ်တိုက် ဝါဝါလေးကို ရောက်တော့ တံခါးဝ
မှာ ခဏရပ်၍ မယ်စိန် စောင့်၏။ ပိုလေး တံခါးနှင့် နီးလာတာ
နှင့် ခြေလှမ်းသုတ်သုတ်ဖြင့် ပြန်လစ်သည်မို့ ပိုလေးမှာ အလော
တကြီးနိုင်လှသော မယ်စိန်ကို လျှပ်ပျာပျာ ကောင်မလေးဟုပဲ
မှတ်ယူရတော့မလို ဖြစ်သွားရပါသတည်း။ ကောင်မလေးမျက်နှာက
မျက်နှာသေလေး ဖြစ်နေသည်။ အထူးသဖြင့် ပိုလေးကို စကားမ
ပြောမိနိုင်အောင် ကြိုးစားနေမှန်းလည်း နားလည်လာမိရပါ၏။

စေ့ထားသော တံခါးကို အသာအယာ တွန်းဖွင့်၍
ပိုလေး ဝင်လာမိခိုက်မှာ ရှင်းသန့်နေသော ဧည့်ခန်းငယ်လေးကို
ပန်းအိုးထက်မှာ ရောင်စုံပန်းလေးတွေ တဝေဝေဖြင့် တွေ့မြင်ရ
ပါ၏။



ပိုးလေး၏အကြည့်တွေက အိမ်နံရံဆီသို့ ရောက်၏။

“ဟင်”

ပန်းခင်းလေးဖြင့် လှပနေသော ပန်းချီကား။

စိမ့်စမ်းရေတို့ဖြင့် အေးမြနေသော ပန်းချီကား။

စမ်းချောင်းလေးဘေးမှာ ပန်းခင်းလေးတွေဖြင့်ရှိ

လျက် တောလျှိုမြောင်၏တစ်ဖက် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းကျယ်ကြီးတွင် တိမ်ဖြူဆုပ်လေးတွေ ဖြူတလဲ ... ဝါလဲလဲ သိုဖျော့ဖျော့တစ်သွယ် ဖြင့် ရှိနေပါသော ပန်းချီကား။

ပန်းချီကား သုံးချပ်တွင် ကဗျာလေးသုံးပိုဒ်သည် လည်း တစ်ပိုဒ်စီ ရှိနေကြပါသည့်အဖြစ်။

အို ... ပိုးလေး၏ ပန်းချီကားတွေပါလားလေ။ မောင့်ကဗျာလေးတွေ တစ်ပိုဒ်စီ ရေးထားပါသော ပိုးလေး ရေး ဆွဲထားပါသည့် ပန်းချီကားလေးတွေပါတကား။

“မောင် မသွားခင် မြရိပ်ငြိမ်က အဲဒီပန်းချီကားတွေကို ဝင်ယူခဲ့ပါလား”

ဟု ခုမှ သိလာရရင်းဖြင့် မျက်ရည်များ ဝဲတက် လာရပါသတည်း။ ပိုးလေးက မြရိပ်ငြိမ်မှ ဒေါ်မြတ်မြတ်သာ ပစ္စည်းတွေ သယ်နေတာ မြင်ရသည်နှင့် ပြန်လှည့်ထွက်ခဲ့မိပြီး ကတည်းက လုံးဝကို မြရိပ်ငြိမ်သို့ မသွားဖြစ်ခဲ့တာ အမှန်။

ကြည့်ရတာ မောင် ကလောရှိ မောင့်ဖေဖေထံလာဖို့ ထွက်ခဲ့စဉ် မြရိပ်ငြိမ်သို့ဝင်၍ ပန်းချီကားတွေ ဖြုတ်သိမ်းယူဆောင် လာခဲ့တာ ဖြစ်ချေမည်။

ပန်းချီကားလေးတွေရှေ့ ပိုးလေး ရပ်မိလျက် မျက်

ရည်ဝေစွာ ငေးကြည့်မိရင်းမှ မောင်ရှိနေမည်ဟု ထင်ရပါသော နောက်ဘက်အနီးဆီသို့ ဝင်ဖို့ ကိုယ်လေးကို လှည့်လိုက်စဉ် ခိုက်။

ခန်းဆီးစကို တစ်ဝက်လှစ်ကာ တွေ့ငေးငေးကြီး တိတ်ဆိတ်စွာ ရပ်ငေးကြည့်နေပါသည့် မောင်ကို တွေ့လိုက်ရပါ ပြီ။ မောင်နဖူးပြင်ပေါ်တွင် ဆံနွယ်တို့ ပြိုဝဲကျနေ၏။

ဆံပင်ကို မောင် ဖြီးသင်ထားပုံမရ။ မောင်သည် သိသာစွာပဲ ပိန်ကျသွားတာလည်း အမှန်။ ရီဝေနေသော မျက် ဝန်းများဖြင့် မျက်တောင်မခတ် မောင် ကြည့်နေပေမယ့် မောင် နှုတ်မှ ဒေါ်သံ ထွက်မလာနိုင်သေး။ လွမ်းဆွတ်ခြင်းမက လွမ်း ဆွတ်နေရပါသည့် ရှင်တွင်းခံစားမှုများကို မောင်မျက်ဝန်းများမှာ ပိုးလေး တွေ့နေရသည်။ နှစ်လတာမျှ မတွေ့ခဲ့ကြရဘဲ ရှိနေကြ ရပါသည့် မောင်နှင့် ပိုးလေးတို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ငေးငေးစိုက်စိုက် ကြည့်နေမိကြရဲဆဲ။

မခွဲရက်နိုင်ပါဘဲလျက် ခွဲခွာနေကြရပါသည့် လူနှစ် ဦး၏ အချစ်များ ထုံမွမ်းနေပါသော လွမ်းဆွတ်ခြင်း၏ အကြည့် လေးများသည် သိမ်မွေ့စွာပဲ နှလုံးအိမ်ဆီမှ မျက်ဝန်းဆီသို့ စီးမျောတိုးဝင်၏။

မောင်မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်တို့ ဝေတက်လာနေ ခိုက်မှာ ပိုးလေး၏ မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တို့ ဖြိုင်ခနဲ ကျလာကြ ရပါပြီတည်း။

အို ... အချစ်အတွက် မည်သည့်မာန၊ မည်သည့် ခံပြင်းမှုများကို ပင်ပန်းစွာ ရင်မှာထားရှိဖို့ လိုအပ်ပါတော့မည်တဲ့ လည်းကွယ်။

အချစ်အတွက် အချစ်၏ရနံ့လေးတွေ နှလုံးအိမ်ဆီ မှ လွတ်လပ်စွာ မွေးတမြေ အေးတလွင်လွင် လွင့်ပျံ့စီးမျောကြ ပါစေတော့။ ဖြစ်တည်နိုင်မြဲကြပါစေတော့။

“လွန်းလေး”

မောင့်နှုတ်ဖျားဆီမှ ခေါ်သံ တိုးလှိုက်လှိုက် လွင့် ခနဲ ပွင့်ကျလာစဉ်ခိုက်မှာ မောင် ကမ်းလင့်ပေးပါလေသော လက် မောင်းများဆီသို့ ပြေးဝင်မိလျက်မှ မောင့်ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးမှာ ခေါင်းလေးတိုးဝင် ဖေးကပ်လိုက်မိသည် ပိုလေးပါ။

“လွန်းလေးရယ် ... မောင့်ဆီကို လိုက်လာတယ်နော်။ မောင့်ကို လွန်း ချစ်နေသေးလို့ပေါ့ ... ဟုတ်လား။ မောင် ဝမ်းသာလိုက်တာ လွန်းလေးရယ်”

ဟု တဖွဖွ ပြောနေရင်းမှ မောင်သည် ထွေးပွေ့မဝ သလို လွန်း၏ကိုယ်လေးကို ထွေးပိုက်ထားသည်။ မောင်လက် တွေက လွန်း၏ခေါင်းလေးကို ရင်မှာ ခွာမသွားနိုင်အောင် ဖေး ကပ်ထားနေရင်းမှ လွန်း၏ဆံနွယ်လေးများကို တရှိုက်မက်မက် ငုံ့၍နမ်းရှိုက်နေပါ၏။ မောင့်အသွင်က ယမင်းရုပ်လေးကို ထွေး ပိုက်ထားတာနှင့် တူနေသည်။ ရုတ်တရက် လွန်းကို တွေ့ရ၍ ခြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မီ ဖြစ်နေသည့်နယ်ပါ။ ကလေးလေး အရပ်ရလိုက်သလို မျက်နှာလေး ဆွဲယူဖေးမော့ကာ တစ်ခိုင်း

ကြည့်လည်းကြည့်။ နဖူးပြင်လေးကို ငုံ့နမ်း၍ မဝနိုင်သလို ဖွဖွ ညင်ညင် နှုတ်ခမ်းဖြင့် ဖေးကပ်နမ်းရှိုက်နေပြန်ပါ၏။

“ဟော ... ငိုနေပြီ လွန်းရယ်၊ တိတ်တော့နော်၊ မောင်တို့ ပြန်တွေ့ကြပြီပဲ၊ မောင်လေ လွန်းကို လွမ်းလိုက်တာ။ ပြန်လည်း ပြန်ဖို့ ဝန်လေးနေမိတယ်။ မောင် ချောက်ချား နေမိတယ် လွန်းရယ်။ မောင် ဟိုကို ပြန်ရောက်ရင် မောင် တို့ တကယ်ကွဲကွာသွားကြတာမျိုးကို ရင်ဆိုင်ပေးလိုက် ရမှာ မောင် အရမ်းကို ချောက်ချားနေမိတယ်”

ဟု မောင်ပြောနေတော့လည်း လွန်း ငို၍မဝနိုင်။ မောင့်ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးထဲမှာ မောင့်ပခုံးတွေကို အားကိုးတကြီး ဆုပ်ကိုင်ဖက်တွယ်ထားမိရင်းမှ ဝမ်းပန်းတနည်း ငို၍မဝနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ မောင့်ကို လွမ်းရသည့်ရင် ... နှလုံးအိမ်ကို မေး လျှင်ပင် ... ဖြေဆည်ပြည့်စုံနိုင်ဦးမည် မဟုတ်ပါ မောင်။

“မငိုနဲ့ လွန်းရယ်၊ လွန်း ပင်ပန်းလှပါပြီ၊ မောင်တို့ ဒီ ဧည့်ခန်းလေးမှာ စားပွဲပိုင်းတစ်ခုကို ခင်းမယ်။ ဖယောင်း တိုင်လေးတွေကို ဖယောင်းစိုက်ခုံလေးတွေမှာ စိုက်မယ်။ မြီးတော့ စားစရာတွေကို စားကြမယ်၊ မောင်ရယ် လွန်း ရယ် ဖေဖေရယ် အန်တီမွန်ရယ် တူတူစားကြမယ်၊ ဟိုမှာ မြင်နေရတဲ့ ပန်းချီကားလေးကိုကြည့်။ ကဗျာလေးကိုဖတ် ရင်းနဲ့ပေါ့၊ ဟုတ်လား။ မောင် ဒီနေ့မှာ မောင့်ဘဝကို ပြန် ပိုင်ဆိုင်ရသလိုပါပဲ လွန်း။ ဆုံးရှုံးလိုက်ရပြီလို့ ထင်တဲ့ မောင့်ဘဝကို ပြန်ပိုင်ဆိုင်ရသလိုပါပဲ လွန်း။ ဆုံးရှုံးလိုက်



ရပြီလို့ ထင်တဲ့ မောင်တို့ရဲ့ဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ကြရသလိုပါပဲ။
မငိုနဲ့တော့နော် ... တိတ်”

မျက်နှာလေးကို ဆွဲယူမော့ကာ နားဝင်အောင်
ချော့ချော့မော့မော့ မောင် ပြောသည်။ လွန်း၏မျက်ရည်များကို
လည်း ဖွဖွလေး မောင် သုတ်ပေးသည်။ လွန်း၏မျက်ဝန်းလေး
တွေကို မောင် ငုံ့မိုး၍ စိုက်ကြည့်၏။ မျက်ရည်များ ဝိုင်းစုလာ
လျက် မျက်ရည်ဥလေးတွေ စုစုဥဥလေး ဖြစ်ရာမှ တအိအိ ပြိုကျ
နေသည့် မျက်ဝန်းလေး။ မျက်တောင်ထူကော့ကော့ ရှည်လျား
လျားလေးတွေမှာ မျက်ရည်စတိုက် စိုစိုစွတ်စွတ်။ အို ... အဘယ်
မျှထိ သနားဖွယ် မျက်ဝန်းနက်နက်လေးတွေပါလဲ။ အဘယ်မျှထိ
လှပနေသော မျက်ဝန်းလေးတွေပါလဲ။ ချစ်မြတ်နိုးစိတ်ဖြင့် မျက်ခွံ
လေးတွေကို သူ ဖေးကပ်နှမ်းနှိုက်မိသည်။

လွန်း မော့ကြည့်လာတော့ ခေါင်းလေးကို ဖွဖွခါ
၍ ...

“မငိုနဲ့တော့ဆိုကွာ၊ ကဲ ... လာ၊ မောင့်ဘေးမှာထိုင်။
မောင် ဒီမှာရှိတယ်ဆိုတာ လွန်း ဘယ်လိုသိလဲဟင်”

သူ မေးလာတော့ သူ့ဘေးမှာ ထိုင်လိုက်ရင်းမှ
ပိုက်ဆံအိတ်ညှိလေးထဲမှ စာအိတ်လေးကို ထုတ်ပြသည်။ မောင်
နားမလည်သလို တစ်ချက်ကြည့်ပြီးမှ စာအိတ်ကိုယူသည်။ နောက်
တိတ်ဆိတ်စွာပဲ စာကိုထုတ်ယူ၍ ဖြန့်ဖတ်၏။

တဖြည်းဖြည်း သူ့မျက်ဝန်းတွေ ပြီးလာသည်။
ဖေဖေ ...။ ဖေဖေသည် သူ ဖျားနေသည်ဟု ညာ၍စာရေးလိုက်

ခြင်းပါတကား။ လွန်းလေး ရောက်လာအောင် သိမ်မွေ့သည်နှင့်
အမျှ ချစ်စဖွယ်ကောင်းသော နည်းစနစ်ကိုသုံးလျက် လွန်းလေးကို
ခေါ်လိုက်ခြင်းပါတကား။

မဖြစ်။ သူ မဖျားဘဲနှင့် ဖျားနေသယောင် ဖေဖေ
ညာ၍ စာရေးလိုက်သည်ကိုစွဲကို လွန်းလေးကို အသိပေး၍မဖြစ်
သေး။ နောင် ... ကြာမှ ရယ်မော၍ အသိပေးရမည်။ ထိုအခါ
တွင် လွန်းလေးသည် သူ့ရင်ခွင်ကျယ်တွင် ခေါင်းလေးကို တိုး
ဝင်၍ ရှက်စနိုးလေး သူ့ရင်အုံကြီးကို ထုပေလိမ့်မည်။ ရှက်စနိုး
လေးလည်း တိုးဖွဖွလေး ရယ်မောပေလိမ့်မည်တည့်။ ယခုတော့
လောလောဆယ်မှာ သူ တကယ်ပဲ ဖျားခဲ့သယောင် မှင်ကောင်း
ကောင်းဖြင့် နေပြရချေလိမ့်မည်တည့်။ ရင်ထဲမှာကတော့ ဖေဖေကို
ကျေးဇူးတင်မဆုံးနိုင်တော့ပါ။

လွန်ခဲ့သော နှစ်လတာကာလက တစ်ခုသော ညနေ
စောင်းတွင် သားရေအိတ်ကိုဆွဲ၍ ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသော
သားဖြစ်သူကို ကားသံကြား၍ အိမ်ရှေ့သို့ထွက်လာသော ဖေဖေမှ
မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ခဲ့ရစဉ်ခိုက် မှင်တက်ငေးစိုက်ကြည့်နေရာမှ
မျက်ဝန်းများတွင် ပျော်ရွှင်ရိပ်များ ပြည့်သိပ်လာလျက်မှ ...

“သား”

ဟု ခေါ်ရင်း ကျစ်နေအောင် သူ့ကိုဖက်ရင်း ငိုကြွေး
ခဲ့ဖူးပါသော ဖေဖေ။

“ဖေဖေမျက်နှာကိုပြန်မြင်ရသလို ခံစားရတဲ့ သားကို မြင်
မြင်ချင်း ဖေဖေသားဆိုတာ ဖေဖေ သိတာပေါ့ သားရယ်”





ဟု ပြောခဲ့ကာ ကလေးတစ်ယောက်ကို နမ်းသလို ပါးပြင်တွင် နမ်းရှိက်ခဲ့ဖူးပါသော ဖေဖေ။ ဆင်ဝင်အောက်တွင် သားအဖနှစ်ယောက် ဖက်ထားကြရင်းမှ ငိုကြွေးမိခဲ့ဖူးသော ညနေ ခင်းကို ယခုတိုင် သူ မမေ့။

အဖြစ်စုံကို နောက်နေ့ကျမှ သူ ဖွင့်ပြောပြခဲ့တော့ ဖေဖေ မျက်နှာမကောင်း။

“မြတ်မြတ်သာဟာ ခုထိ စိတ်မလျော့ဘဲကိုး”

ဟုသာ ခပ်တိုးတိုး မှတ်ချက်ချခဲ့ပြီးသည့်နောက် ဘာဆို ဘာမျှ မပြောခဲ့တော့။ ဪ ... ယခုတော့ ဖေဖေသည် သား၏ဇနီးသည်ကို ကလောသို့ ရောက်အောင် စွမ်းဆောင်ခဲ့ချေ သည်တကား။



စာလေးကို ပြန်ခေါက်၍ စာအိတ်လေးထဲ ထည့်ကာ လွန်းထံ သူ ပြန်ကမ်းပေးသည်။ လွန်း၏ပန်းလေးကို ထွေးပွေ့၍ မျက်နှာလေးကို လက်ဖဝါးဖြင့် ဖေးညှပ်ပင့်မော့ကာ မြတ်နိုးစွာ တစ်မိမိမိ ကြည့်မိရင်းမှ ...

“လွန်း ... လိုက်လာတဲ့အတွက် မောင် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အချစ်ရယ်၊ လွန်းကို လွမ်းလို့ မောင် ဘယ်ထိပိန်သွားလဲ။ နောက်ကို မောင်တို့ ဘယ်တော့မှ မခွဲကြေးနော်”

ဟု ပြောမိရပါပြီ။

ဖွင့်ထားသော မှန်ပြတင်းဆီမှ ပန်းရနံ့တို့က တိုးဝင်၏။ တကယ်တော့ ပန်းရနံ့တို့သည် ပန်းချီကားထက်ဆီမှ လွင့်

ချောလာသည့်နယ်ပင် လွန်းရော မောင်ရော ခံစားရလိမ့်ည်ဟု လွန်း ယုံကြည်မိရပါသည် မောင်။

မေမေမြတ်နှင့် ပတ်သက်၍ လွန်းကို မေမြတ် ချစ်မဆုံးအောင် ရှိနေတာ။

မောင့်ကို အမြန်ဆုံးခေါ်၍ မေမေမြတ်မှ ပို့ဆောင်သေးဖို့ မေမေ မှာလိုက်တာ။

မောင့်ဖေဖေနှင့် အန်တီမွန်တို့ လွေးတို့နှင့်အတူ လိုက်လာကြမှာတွေကို နောက်များမှပဲ မောင့်ကို ငှန်း ပြောပြပါတော့မည်လေ။

လောလောဆယ်မှာတော့ မောင့်ကဏ္ဍလေးကို မောင်နှင့်တူတဲ့ လွန်းဖတ်ချင်သည်။ လွန်း၏ပန်းချီကားရှေ့မှာရပ်လျက် အနုပညာနှစ်ခု ပေါင်းစည်းရာ ပန်းချီကားရှေ့ကြဲလျက်။ မောင့်ကဏ္ဍလေးတွေကို လွန်း ဖတ်ချင်နေပါသည်မောင်။ မောင့်ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးထဲ ခေါင်းလေးတိုးဝင်ရင်း မောင့်အရိပ်မှာ ထာဝရ နိလုံခွင့်ကို ရယူခွင့် ရှိပြီမို့ ရင်သည် ငြိမ်အေးကြည်မွေ့ရရင်းဖြင့် ...

“လွန်းတို့ တူတူ မောင့်ကဏ္ဍလေးကို ဖတ်ရအောင်နော်”

ဟု မော့ကြည့်၍ ပြောမိစဉ်ခိုက် မောင်ခေါင်းက ခွဲခိုးကျလာကာ ပါးပြင်နုနုမှာ အနမ်းနုနု ဖေးတင်၍ ...

“မောင့်လွန်းရယ်”

ဟု မြတ်နိုးမဆုံးစွာ ခပ်ညည်းညည်း ပြောလာပါ၏။



အို ... အဘယ်မျှ လုံခြုံအေးမြပါလေသော ရင်ခွင်
ပါလည်းကွယ်။

ပန်းတကာတို့ထက် မွေးမြဲသော အချင်းရှိ၍ စမ်း
တကာထက် အေးမြသော ဂုဏ်ကို ပိုင်စိုးလျက် နှလုံးအိမ်ဆီဝယ်
ဖြစ်တည်စေက တစ်မိမိမိတိုးဝင်၍ ချစ်ကြီးမျှင်များကို သွယ်ယှက်
ခိုင်တည်စေပါသော မောင်၏နှလုံးအိမ်။

မေ့ရင်ခွင်သည်သာ လွန်းအတွက် အားကိုး
မှီတွယ်ရာ ဖြစ်ရလေသည် မောင်။

မော၏နှလုံးအိမ်ဆီမှ သင်းပျံ့ဝေလွင် အေးမြ
ကြည်စင်ပါသော ဖုံးတကာထက် မွေး၊ စမ်းတကာထက်အေး
သည့် စွမ်းအင်များဖြင့် ရှိပါလေသည့် အချစ်ရနံ့များသည် လွန်း
၏ နှလုံးအိမ်ဆီသို့ စီးများတိုးဝင် ခိုင်တည်လျက် ရှိပါချေသည်
ကော မောင်။

ဪ ... မောင် ... အချစ်၏ရနံ့များသည် လွန်း
၏နှလုံးအိမ်ဆီသို့ စီးများတိုးဝင် ခိုင်တည်လျက် ရှိကြပါချေသည်
ကော မောင်ရယ်။

ပန်းတစ်ခင်းရယ်မှ

မွေးသတင်းရယ်တို့

ဘယ်တိုးလို့ ယှဉ်နိုင်လိမ့်

တစ်မိမိမိ မွေးမြဲနေ

တဝေဝေ သင်းထုံလွန်းပါဘိ

အချစ်၏ရနံ့တွေ ...။



တောလျှိုမြောင် ရစ်ခွေခွေ ကာပ

ဟော ... ဟိုတောင်စမ်းရေများရယ်တို့

ဘယ်တိုးလို့ ယှဉ်နိုင်လိမ့်

တငြိမ်ငြိမ် အေးမြလွင်

တသွင်သွင် စီးဖြာသွန်းပါဘိ

အချစ်၏ရနံ့တွေ ...။

ပန်းလှညင်းရယ်နဲ့

စမ်းရေတစ်သင်းရယ်ထက်

သိမ်မွေ့ လျက် မွေးရနံ့ကြွယ်

အချစ်ရယ် သူ့စနံ့ဆင်းကာပ

နှလုံးဝယ် သူတည်မြဲစေလိမ့်

တစ်မိမိမိ တိုးလို့ငင်

ချစ်ကြီးမျှင် သူသွယ်ယှက်ပါဘိ

အချစ်၏ရနံ့တွေ ...။

ဪ ...

အချစ်၏ရနံ့တွေ ...။



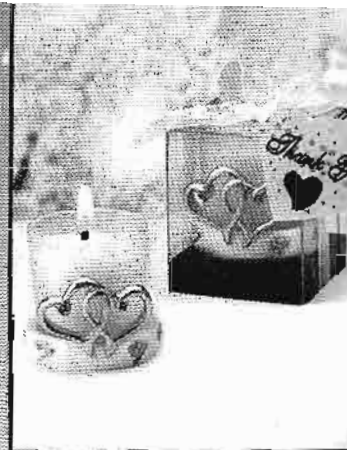
မူဝေခံစားခြင်းများစွာဖြင့်



မဟာဂုဏ်(လွိုင်ကော်)
(၂၀-၇-၉၇)

အမှတ်(၉၀)၊ အုန်းတောလမ်း
ဒေါ်ဥရုရပ်ကွက်၊ လွိုင်ကော်မြို့၊
ကယားပြည်နယ်။
ဖုန်း - ၀၈၃-၂၁၃၂၃

BURMESE
CLASSIC



အချစ်ခံရသူ
လွိုင်ကော်